

Nước Chảy Thành Sông

Contents

Nước Chảy Thành Sông	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10: Chương 10	35
11. Chương 11: Chương 11	40
12. Chương 12: Chương 12	43
13. Chương 13	46
14. Chương 14: Chương 14	49
15. Chương 15	53
16. Chương 16	57
17. Chương 17	61
18. Chương 18	64
19. Chương 19	68
20. Chương 20	71
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	80
24. Chương 24	83
25. Chương 25	87
26. Chương 26	90
27. Chương 27	93
28. Chương 28	96
29. Chương 29	102
30. Chương 30	105
31. Chương 31	109
32. Chương 32	112
33. Chương 33	116
34. Chương 34	119
35. Chương 35	123
36. Chương 36	126
37. Chương 37	129
38. Chương 38	133
39. Chương 39	135
40. Chương 40	139
41. Chương 41	142

42. Chương 42	145
43. Chương 43	148
44. Chương 44	152
45. Chương 45	155
46. Chương 46	158
47. Chương 47	162
48. Chương 48	166
49. Chương 49	169
50. Chương 50	172
51. Chương 51	175
52. Chương 52	178
53. Chương 53	182
54. Chương 54	185
55. Chương 55	188
56. Chương 56	191
57. Chương 57	195
58. Chương 58	199

Nước Chảy Thành Sông

Giới thiệu

Cô tên Chu Mộc, 25 tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học Sheffield với thành tích xuất sắc, hai tháng trước

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-chay-thanh-song>

1. Chương 1

Khoảnh khắc anh chìm vào thân thể, cô run rẩy giữa đau đớn cùng vui sướng cực hạn không hề nín nổi.

Khoái cảm ồ ạt khó có thể hình dung gần như điên cuồng bao trùm hai con người đang quần quít đắm say.

Ý nghĩ không quá rõ ràng nhất thời càng trở nên hỗn loạn.

Điên rồi. Cô nghĩ, giờ khắc này, bọn họ đều điên rồi.

Trải khắp mọi nơi, ngoại trừ hơi biển tản ra quanh thân người nọ, còn có lời lẽ bá đạo ngang ngược của anh.

Gắn bó khức mắc, nụ hôn quá mức kịch liệt này khiến hơi thở hai người đều trở nên dồn dập.

Đôi môi anh mát lạnh mà sắc bén, cọ sát triền miên, giống như muốn gặm cắn đến khi xương cốt cô đều rã rời mới thôi.

Ngón tay thon dài của anh là thứ vũ khí mạnh nhất, từng phân từng tấc, đầu ngón tay hơi lạnh mang sắc thái đục vọng khê lướt qua như vuốt ve da thịt cô, dễ dàng để lại nọc độc chết người, ngón trở hơi cong, chậm rãi khơi ra tiếng thở dốc trầm thấp sâu trong cổ họng cô.

Đôi chân dài của cô quấn lấy vòng eo gầy mà mạnh mẽ của anh, giờ phút này vì người nọ đẩy vào không chút kiêng dè mà vô lực run rẩy không kiềm chế nổi.

Ân ái kịch liệt có phần hơi tàn bạo, khoái cảm mãnh liệt ồ ạt ủa tới như thủy triều, tưởng chừng như vùi lấp hai người.

Nhưng bọn họ lại không rảnh mà suy xét, lý trí còn sót lại cũng vì khoái cảm trí mạng từ đối phương mà tan thành mây khói.

“Không đủ...” Giọng anh hơi khàn, trong bóng tối, anh ghé sát vào gương mặt người dưới thân, âm cuối mang một chút ý tứ bắt buộc trầm thấp êm tai: “Còn xa mới đủ...”

Nói xong, tiết tấu luật động lại lần nữa mất đi không chế.

Thanh âm của cô vì thế tiến công bất chợt tăng nhanh của anh mà vỡ thành mảnh nhỏ, khoái cảm to lớn chưa từng có khiến mười ngón tay thon nhỏ của cô đã không khống chế nổi nắm chặt ga giường dưới thân.

Trước mắt bỗng biến thành một màu trắng xoá, chất lỏng mát lạnh từ khóe mắt chảy xuống, cô không biết đó là mồ hôi nhỏ giọt từ thái dương anh hay là nước mắt nguội lạnh không thể nén nổi của chính cô.

Cô đã không còn nghe được tiếng thở dốc cùng rên rỉ xen lẫn đau đớn và sung sướng dần vang vọng bật ra từ miệng mình, nhưng vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sóng trào trải rộng quanh thân cùng xung động kịch liệt dưới thân như trước.

Trong nháy mắt cả hai cùng lên tới cao trào, trí não sớm đã quên hiện thực của cô chỉ còn lại một từ trực quan nhất và cũng là chuẩn xác nhất—

Quá tuyệt.

Đó là trải nghiệm cô chưa từng trải qua, gần như ngập tràn trong khoái cảm vô cùng.

...

Một đêm điên cuồng mà hỗn loạn.

Vừa rạng sáng, cô chậm rãi mở mắt trong cơn đau nhức mệt mỏi rã rời gân cốt.

Bên cạnh là khuôn mặt ngủ say vô cùng anh tuấn của anh.

Hốc mắt sâu thẳm, màu sắc như đá vỡ chai khiến những người đối diện không ngăn nổi kinh hãi.

Sống mũi thẳng tắp, làm khi hôn anh bạn sẽ bị chóp mũi cao ngất đè vào phát đau.

Hàng mày sắc nét mà thẳng tắp, cùng với mỗi sợi mi dài đều rất rõ ràng.

Nhìn khuôn mặt như vậy, trái tim cô chợt dâng lên một tình cảm hỗn loạn mà phức tạp.

Quen thuộc nhất mà cũng xa lạ nhất.

Mà chính cô rốt cuộc đã cùng anh đột phá phòng tuyến cuối cùng kia.

Cô gần như đã muốn nhấc chân rời đi, từ nay về sau sẽ không bao giờ qua lại nữa.

Nhưng thoáng chốc trong đầu lại hiện lên những mẫu ký ức lướt nhanh như ánh chớp gần như không đếm xuể.

Rốt cuộc vẫn là, luyện tiếc.

Cổ chịu đựng cơn đau nhức khó chịu trên cơ thể, cô nhặt từng chiếc quần áo rải rác trên nền nhà mặc vào.

Mỗi khi cài xong một cúc, cô lại đem ký ức đem qua xóa đi một ít.

Đến khi quần áo hoàn chỉnh, cô lẳng lặng sải bước đẩy cửa ra.

Từ đầu đến cuối, không hề quay đầu liếc anh một cái.

Chạy xe tới bờ biển, cô ôm hai cánh tay ngồi xuống.

Gió thổi mát lạnh.

Mái tóc dài đen như mực bị gió thổi tung, sợi tóc quấn vào nhau, trên tai trên trán đều có cảm giác hơi ngứa.

Không ngoài dự đoán, di động đặt cạnh trong không gian yên tĩnh phát ra âm thanh hơi chói tai.

Nhìn dây số quen thuộc kia, cô hít sâu một hơi, giơ tay ấn phím trò chuyện.

“Nghe cho kỹ,” cô khẽ cắn môi dưới lên tiếng trước, giọng nói êm ái xưa nay lúc này hoàn toàn trong trẻo lạnh lùng: “Tối hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Chẳng có gì xảy ra cả.”

Anh không nói, chỉ lẳng lặng giữ ống nghe chờ cô nói tiếp.

Cô biết, im lặng, là dấu hiệu cho thấy anh không đồng ý.

Giống như vô số lần trước kia, mỗi khi cô nói hoặc làm chuyện gì anh không đồng ý, bên kia đều im lặng không nói.

“Việc đó là ngoài ý muốn.” Cô gắng sức nhắm mắt, ngừng vài giây rồi lại mở ra. “Chúng ta, vẫn là chúng ta ngày trước.”

Cô sợ anh sẽ mở miệng phản bác, cũng vì từ nhỏ đến lớn những gì anh nói đều được chứng thực là đúng, vì thế cô quả quyết cúp điện thoại.

Cho dù là lừa mình dối người cũng tốt...

Bởi vì trong nhất thời, cô thật sự không biết mình nên tiếp nhận sự thay đổi gần như đảo lộn giữa hai người như thế nào.

...

Cô tên Chu Mộc, 25 tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học Sheffield với thành tích xuất sắc, hai tháng trước nữ tiến sĩ trẻ tuổi này quyết định về nước.

Tầm chàng vạng, trong căn hộ thuê nho nhỏ của mình, Chu Mộc bắt đầu làm bước chuẩn bị cuối cùng trước khi về nước.

“Quần áo, sách, bộ sưu tập, đồ trang điểm...” Chu Mộc xòe đầu ngón tay tính toán kiểm kê, ánh mắt đồng thời quét qua danh sách đã liệt kê đầy đủ trên tay.

Đang kiểm tra, điện thoại trong túi reo lên “đỉnh đỉnh –”.

Nhìn hiển thị trên màn hình, Chu Mộc nhoẻn miệng cười, chọn một tư thế thoải mái nhất ngồi xuống chiếc ghế sofa đơn ở sau người.

“Sao nào,” Hàng mày thanh tú khê nhếch cao, ở nơi đối phương không nhìn thấy, Chu Mộc cười tới mức mắt mày rạng rỡ: “Tin tức của đồng chí giải phóng quân vẫn nhanh nhạy thật đấy! Nghe nói bốn tiểu thư muốn về nước, vui tới nỗi không tìm ra hướng bắc luôn rồi phải không?”

[không tìm ra hướng Bắc: ý nói bị lạc mất phương hướng, không có đầu mối]

“Em nghĩ nhiều rồi.” Đầu ông nghe kia truyền đến một giọng nam dễ nghe: “Anh sâu sắc cảm thấy đối với anh mà nói đây thật sự không thể xem là tin tức tốt lành gì. Thế nào, ăn đã cơm Tây hết rồi, lại nhớ tới cổ hương phải không?”

“Nói cái gì thế hả, giống tai lên mà nghe đây này!” Chu Mộc bĩu môi, giọng nói trong trẻo cất cao: “Bốn tiểu thư đây là áo gấm về làng! Hấp thụ xong dinh dưỡng của nước ngoài, cuối cùng vẫn trở về đèn đáp công ơn tổ quốc!”

“Ồ, vậy thì tôi thật đúng là thay tổ quốc cùng nhân dân cảm ơn ngài.” Đối phương rõ ràng không tin lời cô: “Cân nhắc kỹ chưa? Công ăn việc làm bên đó không phải tốt lắm à? Em cam lòng quay về như vậy à?”

“Ừm.” Chu Mộc rúc trên ghế sofa thờ ơ nghịch móng tay mình, “Cân nhắc kỹ lưỡng lắm rồi! Khỏi phải lằng nhằng nữa, ý cô nãi nãi đã quyết, người có hoan nghênh không thì bảo?!”

“Hoan nghênh.” Người đàn ông cười khê. “Bao giờ về ta tìm mấy binh lính ca ca cho người, gọi đội đến xếp hàng trước cửa sân bay chào đón người nhé.”

“Xếp hàng thì khỏi cần.” Chu Mộc nghiêm trang nói: “Người phải học ta, khiêm tốn, khiêm tốn biết không hả?! Người đi một mình là được rồi. Đừng có làm phiền hà đến quần chúng nhân dân.”

“Bạc đại Phật như ta đây đâu có dễ mời như thế?” Đối phương than vãn một tiếng.

“Nhất định phải đến đấy.” Chu Mộc nói như đinh đóng cột: “Bạn chí cốt phải có tự giác của bạn chí cốt*! Người không đến ai vác hành lý cho ta?”

[*Nguyên gốc ở đây là “gốm thép”: ngôn ngữ mạng, chỉ người bạn rất thân, bạn chí cốt]

“Dạo này nhiều việc quá, anh không đi, nhưng anh sai người đi đón em được không?”

“Không được.” Chu Mộc quả quyết nói: “Nếu chú em không tự mình đến, cứ chờ chị đây ngày ngày tới cửa oanh tạc đi!”

“Hiểu rồi, coi trời bằng vung đây mà.” Người nọ bất đắc dĩ nói: “Được rồi, em ngủ sớm đi, chằm chước ấy câu nói khi nãy của em, đến lúc đó anh sẽ tới đón em.”

“Thỏa thuận rồi đấy nhé. Bà chị cúp máy đây, ngày mai mà không thấy mặt mũi đâu thì chú em cứ chờ chị cho ăn roi nha!” Nói xong Chu Mộc định cúp máy.

“Ừm.” Đối phương khê cười một tiếng, trước khi gác điện thoại còn thản nhiên dặn một câu: “Lúc ngủ nhớ để ý tư thế đấy.”

“Hả?” Chu Mộc nghi hoặc: “Tư thế gì?”

“Đừng nằm úp sấp ngủ,” có tiếng cười nhẹ, “Cơ thể phát triển không tốt đâu.”

“...”

Chia tay mây trời phương Tây, cuối cùng Chu Mộc bước chân lên mảnh đất tổ quốc đã xa cách lâu ngày.

Người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, khoảnh khắc hít thở bầu không khí quê hương, dù chẳng phải trong lành gì lúc này Chu Mộc cũng chẳng bận tâm.

Để thuận tiện, hôm nay Chu Mộc buộc tóc đuôi ngựa cao cao, áo gió giày ống ba lô khăn quàng cổ, dù trang phục không khoa trương, nhưng không khác gì trước đây, Chu Mộc xuất hiện trong đám người vẫn kéo theo những ánh mắt để ý không nhiều không ít.

Thản nhiên đặt đồng hành lý đồ sộ một bên, từ chối lời mời mọc nhiệt tình của những “nhân sĩ có lực” và “nhân sĩ có xe”, Chu Mộc hơi mệt mỏi rút một tập tranh từ chiếc ba lô luôn mang bên mình, sau đó khê dựa vào một bên ghế ra xem.

Lúc tập tranh lật được xấp xỉ một phần ba, bóng dáng quen thuộc kia vẫn chưa xuất hiện, Chu Mộc chắc lưỡi, thầm nghĩ sau khi người đó đến phải hung hăng bắt anh khao một chậu vịt nướng Toàn Tụ Đức ra trò.

Xem được quá nửa, người cần tới vẫn chưa tới, Chu Mộc hung dữ nghiêng rằng, thầm nghĩ sau khi lấp đầy bụng trong nhà hàng nhất định phải dặn nhân viên phục vụ phá lệ đóng gói hai phần mang về làm bữa khuya.

Tập tranh đã lật tới mức hương cả gáy lên trời, đến khi trời nắng chuyển thành trời đầy mây, trời đầy mây đã thành trời tuyết, người nọ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu, Chu Mộc oán hận xem đồng hồ, cuối cùng mất kiên nhẫn bắt đầu tìm di động trong túi.

Vừa định bấm số, một giọng nói đáng đánh đòn từ không xa truyền đến.

“Để nương tử đợi lâu, tiểu sinh đây xin có lễ.”

2. Chương 2

Vai rộng hông hẹp chân dài eo nhỏ ... Xem cái dáng cao ráo nhanh nhẹn cường tráng kia, không phải Lâm Tu phó đoàn trưởng Lâm thì còn ai?!

Chu Mộc bỏ tập tranh sang một bên, thản nhiên đứng dậy, nhân lúc Lâm Tu còn chưa kịp phản ứng liền nheo mắt đạp chân một cái nhào tới đối phương.

“Ôi chào, Thái Sơn áp đỉnh là đây sao...” Lao tới mạnh như vậy, cái đầu cứng chắc của cô gái va thẳng vào cằm Lâm Tu, vì thế trung tá Lâm trước giờ luôn ung dung bình tĩnh cũng không tránh khỏi hóp một hơi lạnh.

[Thái Sơn áp đỉnh: một thành ngữ của người Hán dùng để miêu tả tình trạng bị áp lực, đả kích như núi Thái Sơn đổ lên đầu]

“Xương sọ cứng ghê nhỉ... Cũng phải bằng khẩu đại bác cỡ nhỏ chứ chẳng chơi.” Một tay Lâm Tu ôm lưng Chu Mộc, tay kia tìm chỗ xoa xoa cái cằm bị va đập không nhẹ của mình: “Ta nói này Chu Mộc, thì ra lão nhân gia ngài du học bên Anh là để nghiên cứu môn vật tự do của giặc Tây?”

“Khỏi phải ba hoa với tỷ!” Chu Mộc gần như bám đu trên người Lâm Tu không chịu xuống: “Ta vừa về nước người đã vội ra oai phủ đầu, gió Bắc thổi vù vù tuyết rơi dày đặc thế kia, còn cố tình bắt ta chờ người nửa ngày trời chẳng khác nào Bạch Mao Nữ! Không muốn gặp ta thì ngài đừng đến làm gì, không nhớ ta thì ngài cứ nói thẳng...”

“Người ta là thiết xỉ đồng nha Kỷ Hiểu Lam, người phải gọi là linh nha lỵ xỉ (nhanh mồm nhanh miệng) Chu Tiểu Mộc.” Lâm Tu cũng không giận, nhếch nhếch khóe môi kéo cô nàng đang “dù ai nói ngả nói nghiêng, lòng ta vẫn vững như kiềng ba chân” bám đu trên người mình xuống. “Không muốn gặp ngài mà ta lại ngàn dặm xa xôi đến đây làm khuôn vác cho đại tiểu thư ngài? Không nhớ ngài mà ta nhà cũng không thêm về trực tiếp lái xe chạy tới đây làm công nhân lao động cho ngài? Ta nói tỷ tỷ ngài có thể xuống dưới nói chuyện được chưa hả? Thật sự cho là vóc dáng mình mảnh mai lắm à?”

Chu Mộc “grừ” một tiếng, cách lớp cổ áo cắn xuống gáy Lâm Tu một ngụm, động tác kia thành thạo khỏi phải bàn.

Một thiếu niên vừa vịn từ ngã rẽ đi qua, bắt gặp màn này nhất thời nhìn không chớp mắt.

“Nhà có chó dữ người lạ chớ tới gần,” Lâm Tu quay sang người nọ khẽ cười nói: “Tranh chấp nội bộ ấy mà. Anh em đừng để bụng.”

Chu Mộc: “...”

Làm ầm ĩ một hồi, Chu Mộc mới vòng tay ôm cổ người kia để đôi chân ngọc của mình tiếp đất.

“Xem cái đồng hành lý kia...” Lâm Tu ngắm nghía traten địa va li túi xách có phần đồ sộ cách đó không xa, “Giống y như thu gom phế phẩm ấy, đây là muốn chạy nạn hay là muốn bỏ nhà theo trai?”

“Anh không tranh cãi với em thì rảnh rồi đến nỗi bức bối không chịu nổi phải không?” Chu Mộc trừng mắt lườm Lâm Tu một cái, “Đều nói giải phóng quân vì nhân dân phục vụ, anh lấy đâu ra nhiều cảm xúc tiêu cực như thế hả?!”

“Ồ, em có lý, cuối cùng anh đã hiểu, Chu Hữu Lý (hữu lý là có lý) em đời này coi như liều chết cũng không tha cho anh rồi, chỗ nào cũng có mặt em!” Nói xong Lâm Tu đi qua nhặt hết túi to túi nhỏ trên đất khiêng lên vai như vác chày gỗ*, còn không quên quay đầu dặn người phía sau một câu: “Theo sát vào, đi lạc bị người ta lừa đem lên núi làm vợ là anh mặc kệ đấy nhé.”

[*dụng cụ dùng để giặt quần áo thời xưa]

“Nói như thế em là con cóc không bằng...” Chu Mộc bĩu môi, “Biết rồi biết rồi. Nhanh nhanh mở đường đi thưa ngài!”

“Em tưởng mình khỏe mạnh bình thường lắm à...” Lâm Tu nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái.

Kỳ thật Lâm Tu dạn dỏ cũng không phải là không có nguyên do. Cô nhóc Chu Mộc này hồi nhỏ chính là một kẻ mù đường, mà còn thuộc loại chính hăng trăm phần trăm nếu giả cho đối lại. Để lại ấn tượng sâu sắc nhất với Lâm Tu là một chuyện xảy ra khi bọn họ còn bé xít.

Khi đó Chu Mộc còn là một bé con thối bím hai bên, mỗi ngày đều buộc hai sợi dây đỏ trên đầu bộ dạng bụ bẫm đáng yêu. Khuôn mặt nhỏ mũm mĩm non mềm tới mức ai nhìn thấy cũng không nhịn được muốn vươn tay véo hai cái. Khi đó hai nhà bọn họ rất gần, một đám con nít không có việc gì đều tụ tập nô đùa với nhau. Cha mẹ Lâm Tu bận rộn công tác, cha mẹ Chu Mộc cũng là ông bà chủ đi sớm về khuya, lại thêm hai nhà Lâm Chu xưa nay thân thiết, vì thế nhiệm vụ trông nom Chu Mộc liền rơi lên vai bạn nhỏ Lâm lớn hơn cô bé hai tuổi. Bạn nhỏ Lâm Tu từ nhỏ đã là một thằng nhóc tinh ranh lạnh lợi, gặp người nói tiếng người gặp quỷ nói tiếng quỷ, nhưng trong xương cốt lại ẩn giấu cá tính lười nhác chán đời mà người lớn đều không nhận ra được. Đối với cậu bé, việc chăm sóc em gái nhỏ nhà hàng xóm gì đó thật sự là vô cùng phiền phức. Nếu có thể, cậu bé thật sự không muốn tiếp xúc với loại sinh vật phái nữ động tí là khóc lóc sụt sùi này. Nhưng mà phụ mẫu đại nhân đã lên tiếng, để duy trì hình tượng con ngoan trong mắt bố mẹ, cũng để tạo uy tín của mình trong cảm nhận của đám anh em, Lâm Tu bảy tuổi năm ấy bất chấp gian khổ đưa Chu Mộc vào “phạm vi thể lực” của mình, từ đó trở đi, cậu có thêm một cái “đuôi nhỏ”, gánh vác trách nhiệm trông nom Chu Mộc, hơn nữa lần trông nom này, kéo dài tới hai mươi năm.

Chuyện là lần đó một đám con nít tụ tập chơi trò trốn tìm. Lúc đó đám nhóc kia đều thích làm người trốn chứ chẳng đứa nào thích đóng vai người tìm. Bạn nhỏ Chu Mộc trước nay luôn bám người, mở miệng ra là “anh Tiểu Tu” không ngớt, bạn nhỏ Lâm Tu bị cô bé quấy không chịu nổi, dứt khoát lén ra hiệu với mấy đứa nhóc chơi cùng, thành ra đến bước “tay trắng tay đen*” thì Chu Mộc tiểu cô nương “một mình một phái”, thế là, cái đuôi nhỏ phải đóng vai người tìm, lúc cô bé quay lưng lại bịt mắt đếm ngược, bọn trẻ còn lại lập tức giải tán, tìm chỗ trốn cực kỳ kín đáo.

[gần giống như trò oẳn tù tì, có từ 3 người chơi trở lên, mọi người cùng lúc xòe bàn tay để úp hoặc ngửa tùy ý, số người cùng úp hoặc ngửa ít hơn thì bị loại]

Chu Mộc khi còn nhỏ rất là thành thật (theo lời tiểu bá vương Lâm Tu khi đó thì là “quá ngây ngô”), sau khi thành thành thật thật xòe đầu ngón tay múp múp đếm đến một trăm, cô bé gọi vài tiếng, xác nhận không ai trả lời tức là mọi người đều đã trốn xong, cô bé mới khua đôi chân ngắn ngủi đi từng chỗ từng chỗ tìm người.

[“thực tâm nhân” tiếng Hán là thành thật, trung thực; Lâm Tu dùng từ “khuyết tâm nhân”, tức là không có tâm cơ, chỉ người thiếu cơ trí, quá ngây thơ, dễ bị lừa]

Đám trẻ con tụ tập chơi đùa đều là đám con cháu tinh ranh của tầng lớp cán bộ cao cấp, mắt thấy rõ lâu rồi mà nhóc con ngốc nghếch nhà họ Chu vẫn không tìm được mình, cả đám mắt kiên nhẫn đều rời khỏi chỗ trốn chạy về nhà tìm mẹ.

Lâm Tu cũng không ngoại lệ.

Sau khi ăn xong bữa tối, lại đánh bi cùng thằng nhóc họ Hứa nhà bên cạnh một lát, bạn nhỏ Lâm lắc la lắc lư bước chân hình chữ Bát () đi ngang qua cửa nhà họ Chu thì bị dì Văn kéo cánh tay nhỏ bé lại.

“Tiểu Tu, có thấy em Mộc Mộc của con đâu không?” Nét mặt dì có vẻ hơi sốt sắng.

Tiểu Lâm Tu lúc này mới ý thức được nhóc con ngốc nghếch kia e là bây giờ còn đang bèn bĩ tiếp tục sự nghiệp “tìm người” vĩ đại.

Lâm tiểu ca ca thở hồng hộc chạy tới chỗ bọn nhóc chơi trốn tìm lúc đầu, vẫn không thấy Tiểu Chu Mộc đâu cả.

Lâm Tu tuy nhỏ tuổi, nhưng cũng đã có tư duy dẫn binh tác chiến, thế là, Lâm tiểu tướng quân bắt đầu tiến hành lục soát “trên diện rộng”, chỉ chốc lát đã tìm khắp phố lớn ngõ nhỏ xung quanh một lượt.

Trong một con hẻm hơi hẻo lánh, cuối cùng Lâm Tu phát hiện ra Chu Mộc đang rúc trong một góc.

Giờ phút này cả người cô bé cuộn tròn co ro, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện thân thể nhỏ nhỏ kia đang không ngừng run rẩy.

Đứng gần lối vào của con hẻm là một con chó lớn cậu bé không biết tên, da lông đen sì đáng vẻ dữ tợn.

Lâm Tu từ nhỏ đã to gan lớn mật, lúc này cũng chẳng quan tâm con chó kia là cái giống gì, cậu bé nghênh ngang bước ngang qua con chó đen to, thông thả tới trước mặt Chu Mộc.

“Em làm gì thế hả!” Tiểu Lâm Tu không hề thương tiếc dùng ngón tay ngắn ngắn mũi mũi chọc chọc vào trán đối phương: “Ồ đây làm mèo ấp trứng à?”

Cứu tinh giá lâm, Chu Mộc năm tuổi năm ấy cũng bất chấp hình tượng, bỏ nhào vào lòng Lâm Tu khóc òa lên. Nước mắt nước mũi giàn giụa đều bôi cả lên vạt áo cổ áo Lâm Tu.

“Em bị lạc đường hu hu...” Bạn nhỏ Chu Mộc khóc tới mức âm u trời đất, vô cùng bi thảm.

Lâm Tu ngạc nhiên nhìn nhóc con lỗ mũi phập phồng bong bóng, từ đó về sau hoàn toàn tin tưởng đây là một kẻ mù đường không còn nghi ngờ mảy may.

Lái xe đến dưới lầu nhà Chu Mộc, đại tiểu thư không hề có ý giúp đỡ chỉ hào hứng vui vẻ lên lầu, bỏ mặc Lâm Tu phía sau ôm khiêng kéo túm một đồng đồ đạc vào thang máy như một bác nông dân.

Cha mẹ Chu Mộc không ở nhà, vì thế lúc này trong phòng chỉ còn hai người Lâm Tu cùng Chu Mộc mắt to trừng mắt lớn.

“Trong va li của em chứa thuốc nổ hay là cái gì thế...” Lâm Tu dựa nửa người vào khung cửa thở gấp, giờ tay cởi hai cúc trên cùng của áo sơ mi. “Mồ hôi trên lưng anh sắp tràn cả ra rồi.”

“Thứ linh tinh gì cũng có...” Nói xong Chu Mộc ngồi vào bên giường bắt đầu đồ hành lý ra sắp xếp.

“Đây, đây, đây...” Bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc lật giở thoăn thoắt, chỉ chốc lát sau mấy chồng đồ đạc trước mặt Chu Mộc đã được sắp xếp chỉnh tề.

Tinh thần thu dọn dăng cao ngùn ngụt, Lâm Tu dựa vào khung cửa chán đến chết liền đưa mắt nhìn về Chu Mộc cách đó không xa.

Gầy, cao, ngay cả bộ phận nhỏ nhỏ cũng trở mã ngày càng duyên dáng rồi.

Lúc này người nọ đang cúi đầu, lông mi thật dài cong cong, mềm nhẹ che phủ trên đôi mắt, in một bóng đen nhàn nhạt dưới viền mắt.

Mặc dù môi trường làm việc quyết định số lượng phái nữ mà anh tiếp xúc thật sự là hữu hạn, nhưng đối với người từ nhỏ đã quen nhìn bà mẹ xinh đẹp dịu dàng nhà mình cùng với cô em họ diễm lệ động lòng như Lâm Tu mà nói, người khác phái sở hữu vẻ đẹp thông thường thật sự rất khó lọt được vào mắt anh.

Vì thế nên, thật lòng mà nói, đối với người trước mắt khiến anh quan tâm cho đến tận bây giờ, tiêu chuẩn bề ngoài vẫn là khá cao.

Lâm Tu mặt mũi sáng sủa lẳng lặng nhìn Chu Mộc, đôi con ngươi đen chợt trở nên thâm trầm — lần gần đây nhất nhìn thấy cô là từ bao giờ?

Lúc ấy anh vẫn là một thiếu niên mười chín tuổi, Chu Mộc nhỏ hơn anh hai tuổi năm đó nghe theo sắp xếp của gia đình một mình đi Anh quốc lưu học.

Khoảnh khắc trước khi lên máy bay, Chu Mộc mười bảy tuổi đôi mắt hoen đỏ ghé vào vai anh.

“Này,” Chu Mộc nhỏ tuổi hung dữ dặn dò Lâm Tu: “Phải nhớ thường xuyên gọi điện thoại cho em!”

“Được.” Lâm Tu cong cong khóe môi.

“Có chuyện gì cũng phải bàn với em trước!” Kéo nhẹ cổ áo được là phẳng phiu của người ta.

“Được.” Vẫn cười cứng chiều như trước.

“Chuyện kia...” Chu Mộc nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng lại cắn môi dưới hung tợn thêm một câu: “Quen bạn gái nhớ phải xin phép em trước! Anh là bạn chí cốt của em, chuyện này phải để em thông qua trước!”

Lần này Lâm Tu không đáp lời. Chu Mộc đợi một lát không thấy anh lên tiếng trả lời, nhào tới định cản anh một ngụm.

“Không thành vấn đề.” Lâm Tu nhếch mày cười trong sáng, ánh mặt trời chiếu lên đường nét khuôn mặt anh càng thêm tuần tú, khiến cả người anh đều mang vẻ ấm áp, khoảnh khắc ấy anh chợt sáng chói tới mức khiến người ta không mở nổi mắt.

Khóe môi cong cong tươi cười nhìn bóng dáng người nọ càng lúc càng xa, đôi mắt xinh đẹp khẽ thu lại, độ cong vừa rồi còn giữ nguyên trên khóe miệng cuối cùng chậm rãi tan đi.

Nếu biệt ly là không tránh khỏi, may mắn, lưu lại cho anh, còn có chờ đợi.

Nhưng lần chờ đợi này, là tám năm đằng đẳng.

...

“Này này này... Anh đang nghĩ cái gì thế!” Gọi rất nhiều câu vẫn không thấy người kia trả lời, Chu Mộc nóng nảy, tiện tay cầm đồ vật gần mình nhất ném về phía Lâm Tu.

Lâm Tu giơ tay lên bắt, giấy tiếp theo, bên môi anh ẩn hiện một nụ cười xấu xa.

“Ồ... Nhìn không ra cô bé chủ động ra phết đấy...” Chất giọng êm tai mang theo ý cười không nhanh không chậm lững lờ vang lên.

Chu Mộc vừa ngược mắt cả người liền hóa đá ngay lập tức.

Kia kia kia kia là... áo lót của cô? ! ! !

Ngón tay chậm rãi trượt dọc theo đường viền đăng ten như trên đùa, Lâm Tu nhếch mày nhướng mắt, đôi con ngươi xinh đẹp cứ thế như cười như không khẽ liếc nhìn Chu Mộc, ý chế nhạo trong đó quả thực có thể chìm chết Chu đại tiểu thư vài lần.

“Chu Mộc à...” Lâm Tu thản nhiên mở miệng nói: “Tám năm... Kháng chiến đều thắng lợi rồi, kích cỡ ‘chỗ đó’ của em sao vẫn chưa phát triển vậy nhỉ...”

Nghe vậy Chu Mộc ngửa mặt lên trời thét dài, gầm rú một tiếng rồi làm bộ định nhào tới bóp chết Lâm Tu.

Hai người đùa nghịch ầm ĩ, một lúc lâu sau Lâm Tu mới khống chế lực trên tay bắt được cái tay Chu Mộc đang cấu véo linh tinh trên người anh.

“Mệt cho em chưa ăn cơm mà vẫn có tinh thần như vậy... Đi nào, anh đưa em ra ngoài ăn cơm.”

“Em muốn đi Toàn Tụ Đức!” Cô gái nhỏ nào đó mắt đã sáng lập lòe.

“Được rồi.” Phó đoàn trưởng Lâm hào phóng khoát tay: “Lát nữa lấy hai phần cho em mang về ăn.”

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Chu Mộc ngược mắt.

“Có cơm ngon dâng tận miệng, không ăn thì phí, đi không?” Lâm Tu híp mắt cười.

“‘Ăn chùa’ à?” Chu Mộc cười như tên trộm, lập tức đạt thành nhận thức chung cao độ với anh bạn nổi khổ.

“Đi nhà ai?”

“Hứa Úy.”

3. Chương 3

“Ôi...” Hứa Úy kinh ngạc nói: “... Nữ tiến sĩ đây là áo gấm vinh quy trở về đèn đáp công ơn tổ quốc đấy phỏng?”

“Đừng có nói nhảm...” Nói xong ánh mắt Chu Mộc dừng lại trên quần hàm của người nào đó. “Ái chà chà, không tệ... ‘Hai cộc hai sao’* rồi cơ à?!”

* Quân hàm trung tá trong cấp bậc quân hàm Trung Quốc

“Ôi chào, đừng có rình đứng giờ ăn thì đến chứ...” Hứa Ủy vừa mở cửa vừa trêu đùa Lâm Tu đang tiến vào, nhưng đến lúc nhìn thấy người phía sau Lâm Tu thì câu tiếp theo liền ngưng bật.

“Thế nào ... Không nhận ra nữa à?” Chu Mộc cười khanh khách đi vào cửa, điệu bộ khi cười hàng mày cong cong không khác gì ngày bé.

“Nói thế mà cũng nói...” Hứa Ủy nhướng cao hàng lông mày tuần tú, sau đó tinh quái liếc mắt nhìn vị Lâm nào đó đã tự động tự giác ngồi vào chiếc sofa cách đó không xa, “Vị kia nhà em thăng cấp còn nhanh hơn anh kia kìa.”

“Thật không?” Tự động xem nhẹ hai chữ “nhà em” trong miệng Hứa Ủy, Chu Mộc kinh ngạc đưa mắt liếc Lâm Tu, sau đó thu hồi ánh mắt thông dong đáp lời Hứa Ủy: “Thăng cấp nhanh thì có ích gì... Hứa trung tá ngài đây, vợ đẹp như hoa ân ái ngọt ngào ... Ngày ngày trôi qua êm ái mà nồng nhiệt, không so được chính là không so được.”

Lâm Tu, Chu Mộc cùng Hứa Ủy ba người lớn lên trong cùng một con ngõ nhỏ. Khi đó nhà Lâm Tu cùng nhà Hứa Ủy ở ngay cách vách, hai đứa bé cả ngày nô nghịch với nhau, sau đó, nhóc con họ Chu chen một chân vào, thế là nhóm hai người biến thành ba người, nền tảng cách mạng tình cảm vững chắc giữa ba người được tạo dựng từ thời điểm đó.

Hứa Ủy với Lâm Tu cùng tuổi, tính cách hai người cũng có vài phần tương tự, mượn lời Chu Mộc dùng để miêu tả hai người họ, chính là một đôi lừa bướng bình. Trong cốt cách giống nhau y chang, chỉ cần hai người đã quyết tâm, không có chuyện đầu hàng hay từ bỏ.

Nhưng nếu thật sự muốn đánh giá một cách tỉ mỉ, từ vẻ ngoài cho đến khí chất, hai người trước mắt căn bản chính là khác biệt về bản chất.

Hứa Ủy từ nhỏ đã là một đứa bé hung dữ, đối với Hứa đại thiếu mà nói, không có việc gì anh không xử lý được, không có kẻ nào anh đánh không thắng. Đối với những người khác phải mà nói, đáng vẻ rắn rỏi kiên nghị mà sâu sắc mang theo một chút ngạo nghễ lưu manh kia rõ ràng khiến người ta mê say không ngớt, ấy vậy mà chánh chủ lại kiêu ngạo khinh người hơn ai hết, chỉ cần ngay từ đầu không lọt được vào mắt anh, ánh mắt anh sẽ không nán lại trên người đó dù chỉ trong phút chốc ngắn ngủi.

Nhắc tới người này... Sắt đá, lại lạnh lùng như băng, dù thân là bạn nối khố của anh Chu Mộc cũng thường cảm thấy Hứa Ủy tạo cho người ta cảm giác không thể đến gần. Bởi vậy trong tiềm thức cô vẫn cho rằng anh chính là một luồng không khí lạnh di chuyển theo phương thẳng đứng, người như vậy làm anh em chí cốt thì không nói, nhưng thật ra nếu muốn tán dóc mấy chuyện lật vật cùng anh lại cần rất nhiều dũng khí.

Lại nói đến Lâm Tu. Từ năm tuổi đến hai mươi lăm tuổi, Chu Mộc quen anh đã hai mươi năm, bất kể là trên phương diện hành động hay tâm lý, cô vẫn cảm thấy nguồn trợ lực lớn nhất của mình chính là từ người này. Không giống với Hứa Ủy kiêu ngạo liêu lĩnh, quanh người Lâm Tu luôn tỏa ra một vẻ thần nhiên làm người ta thư thái. Trong ấn tượng của Chu Mộc, người này dường như vẫn luôn là như vậy — ung dung, bình dị nhưng lại thu hút ánh mắt của mọi người không cần bàn cãi.

Đối với Lâm Tu mà nói, thái độ của anh đối với tất cả mọi chuyện đều là không nhanh không chậm. Cả hai đều sở hữu một đôi con ngươi đen như mực, mắt Hứa Ủy sắc bén sáng ngời mà sâu thẳm, mắt Lâm Tu thì lại mơ hồ xa xôi mà bí hiểm. Lâm Tu có một đôi mắt đào hoa vẹn toàn, đáng mắt hơi dài, đuôi mắt hơi cong. Độ cong hoàn mỹ mà không mất hai nếp mí sâu, khóe mắt trong chìm sâu vào trong mà hơi vênh lên. Nếu như nói đôi mắt Hứa Ủy lộ ra ánh sáng vô hạn, thì trong mắt Lâm Tu mang theo bóng tối khôn cùng.

Chu Mộc thích nhất là nhìn dáng vẻ Lâm Tu cười rộ lên, con mắt hẹp dài biến thành một hồ xuân cong cong, tràn ngập sương mù mờ mờ lung lung, đáng vẻ kia bình thần mà mơ hồ, khiến cả đám con gái chết mê chết mệt.

Mà ngay sau đó, người nọ cũng rất không coi mình là người ngoài rúc vào làm ổ trên sofa nhà người ta.

“Này...” Chu Mộc đi qua chọc chọc anh: “Dịch vào bên trong tí nào, chữa chỗ cho em với.”

Lâm Tu tỉnh bơ ngáp một cái, cơ thể quả thật hơi lui vào bên trong.

“Nhìn hai người các cậu cố sống cố chết quần lầy nhau như thế...” Hứa Ủy ở một bên thở dài: “Sao ông trời không tác hợp cho hai người thành một đôi nhỉ.”

“Được đấy...” Chu Mộc vui vẻ, nhe hàm trắng bóng quay sang Lâm Tu bên cạnh, nhướn hàng mày thanh tú nói: “Phó đoàn trưởng Lâm, đây nam chưa cưới nữ chưa gả, anh xem, hay là hai chúng ta chấp vá tạm cùng nhau sống qua ngày xem sao?”

“Em nói nghe đơn giản nhỉ...” Lâm Tu lười biếng nheo mắt lại: “Anh đây hào hoa phong nhã khí phách bừng bừng thế này... Cứ thế mờ mờ ám ám mà kết đôi với em, chẳng phải thiệt thòi cho anh sao!”

Chu Mộc ra vẻ định cản anh, ngay sau đó lại nghe thấy tiếng mở khóa từ cửa phòng.

Hứa Ủy “vèo —” một tiếng sải bước đi qua, đến sau lưng người nọ, vừa nhận lấy đồ đạc trong tay người đó, vừa mặt dày mày dạn hôn trộm lên mặt người ta một cái.

“Chắc chắc...” Chu Mộc có phần ngưỡng mộ cảm thán: “Xem cái tư thế lưu loát thành thạo chưa kìa...”

Lâm Tu khép hờ mi mắt, thản nhiên mở miệng nói: “Đấy là điểm mạnh của lưu manh mà...”

“Vô liêm sỉ.” An Hòa vào cửa vừa cởi quai dép trên mắt cá chân vừa mắng chồng mình một câu.

An Hòa nhanh chóng trông thấy Chu Mộc đang chen chúc với anh họ Lâm Tu của cô trên sô pha.

“Mộc Mộc!” Lập tức nhào tới kèm một cái ôm thắm thiết nồng nhiệt.

“An, An An...” Bị An Hòa liều chết ôm chặt, Chu Mộc nhất thời có chút thở không ra hơi: “Mình nói... này... Lực tay của cậu lại tăng thêm rồi đấy à?” Thế này thì lực kế cũng phát nổ chứ chẳng chơi...

Khó lắm mới buông Chu Mộc ra được, An Hòa sửa lại tóc tai hăng hái phát phát tay với mấy người trong phòng: “Nửa tiếng nữa ăn cơm nhé!”

“Anh muốn ăn mỳ sốt tương.” Lâm Tu không thèm ngẩng đầu ngược mắt mà ra lệnh cho cô em họ.

Gặp lại bạn cũ, An Hòa chẳng thèm so đo với anh, chỉ cười tươi rói ghé sát vào mặt Chu Mộc: “Mộc Mộc, muốn ăn cái gì, tha hồ chọn đi!”

Chu Mộc cười đến cong cong mắt mày, sau đó liệt kê một tràng các món ăn không ngừng nghỉ.

“Bộ dáng này sắp vượt qua thời kỳ ba năm khốn khổ* đến nơi rồi ...” Hứa Ủy ở bên cạnh vui vẻ trêu chọc.

*ý chỉ giai đoạn thiếu đói từ năm 1958 đến 1961 tại Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa

“Đồ của giặc Tây gì đó không thể nào nuốt nổi... Đã không nấu chín lại còn vô vị... Khó có dịp lần này trở về An An chịu làm cơm cho em ăn, nói thể nào cũng phải ăn bù hết những bữa đã bỏ sót này mới được!”

“Tám năm phần trăm... là em no chết.” Hứa Ủy nhướn mày.

Chu Mộc cũng không phản bác, đôi mắt nhỏ đáng thương liếc về phía An Hòa một cái, đối phương lập tức lúi Hứa Ủy vào bếp làm cu li.

Thế là, trong phòng khách rộng thênh thang, chỉ còn lại hai người Chu Mộc cùng Lâm Tu.

“Thật tốt...” Chu Mộc nhìn về hướng phòng bếp lộ ra vẻ mặt vui mừng say mê.

“Hửm?” Lâm Tu chậm rãi giương mắt.

“Ý em là hai người Hứa Ủy với An Hòa... cuối cùng cũng ở cùng một chỗ.” Chu Mộc nhướn miệng cười.

“Thế à...” Lâm Tu rút lại cánh tay đang gãi lên trán, điều chỉnh tư thế, đôi con ngươi đen kịt lại nhìn sang người nọ. “Em thì sao? Lần này trở về có tính toán gì không?”

“Em nói này, chẳng lẽ đây là hội chúng trưởng thành à?” Chu Mộc bật cười: “Lâm Tu, hai chúng ta bắt đầu nói chuyện nghiêm túc đứng đắn như vậy từ khi nào ấy nhỉ?”

Khẽ mím đôi môi mỏng, Lâm Tu rút một điếu thuốc trong túi áo ra châm lửa.

Làn khói lượn lờ vẫn vít, Lâm Tu hít sâu một hơi, lại từ từ thong thả nhả ra.

“Chỉ muốn hỏi suy tính của em thôi, cũng đâu có hỏi em chuyện tương lai... Sợ cái gì?” Lâm Tu nhẹ giọng nói.

Cách một tầng sương khói mỏng manh, Chu Mộc ngược mắt nhìn người đối diện.

Từ rất lâu trước kia, cô đã chết mê chết mệt cái dáng vẻ hút thuốc của Lâm Tu.

Không giống với những kẻ nghiện thuốc lá nặng, đều là thôn vân thổ vụ*, đến lượt Lâm Tu, dường như chính là một loại hưởng thụ cùng cảnh tượng khó mà gặp được.

*thôn vân thổ vụ: nuốt mây nhả sương, vốn để hình dung đạo sĩ tu luyện dưỡng khí, không ăn ngũ cốc, sau được dùng để miêu tả người hút thuốc

Ngón tay anh thon dài, lúc hút thuốc thích híp mắt lại dùng đầu ngón trỏ và đốt trên cùng ngón giữa kẹp lấy điếu thuốc không nhẹ không nặng. Chậm rãi hít mùi hương riêng biệt của điếu thuốc vào trong cơ thể, lại khẽ khàng phun ra một vòng khói xinh đẹp, đầu mày khéo mắt đều vẫn vít khói sương, ngay cả đường viền xinh đẹp kia cũng phát sáng càng thêm thâm thúy mê người.

Thằng nhãi này chính là yêu nghiệt.

Chu Mộc lại một lần nữa than thở kết luận.

“Bố gọi em về nước làm việc.” Chu Mộc vươn vai duỗi lưng rồi lại ngồi xuống cạnh Lâm Tu.

“Làm nhà báo hả?” Lâm Tu ngược mắt nhìn cô.

“Cũng không khác là mấy...” Chu Mộc bóc một múi quýt cho vào miệng, tiện tay nhét vỏ quýt vào lòng bàn tay Lâm Tu. “Nói là để em tự trải nghiệm cuộc sống ngoài xã hội.”

Lâm Tu ném vỏ quýt trong tay vào thùng rác nhỏ trên bàn trà không lệch một li, sau đó quay lại nhìn Chu Mộc, “Đã tính chuyện đi làm ở đâu chưa?”

“Không thể ở lại thành phố này được... Dù có tới đơn vị nào, chỉ cần điền thông tin cá nhân, đến ô họ tên cha mẹ là em lộ tẩy liền.”

Ánh mắt Lâm Tu trầm tĩnh, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Đôi khi, không cần hiểu thẳng như vậy.”

Chu Mộc cười khẽ, ngả người vào chỗ dựa lưng dày chắc mềm mại của sofa, đôi mắt sáng ngời nhìn lên trần nhà, trong giọng nói dường như có chút cô đơn.

“Dù thế... Em cũng muốn chứng minh cho ông ấy thấy.”

“Vậy lúc trước em việc gì phải từ bỏ sở trường của mình, quay ngoắt sang học cái ngành tin tức gì đó...” Lâm Tu thản nhiên mở miệng.

“Lâm Tu,” Chu Mộc xoa mũi khẽ nhú nhú mày, “Chuyện đó không giống... Chúng mình đừng nói chuyện này nữa được không? Chẳng có gì hay ho cả.”

Ánh mắt lay động, Lâm Tu khẽ nhún vai: “Tùy em.”

“Vậy được rồi.” Chu Mộc trong nháy mắt đã vui vẻ ra mặt, hớn hờ bám vào bờ vai vững chãi của anh bạn nói khổ, Chu Mộc vẽ mặt tọc mạch mở miệng: “Em bảo này, nếu nhớ không lầm, anh với Ủy Tử bằng tuổi nhau thì phải?”

“Ừ.”

“Anh xem xem, bọn An An với Ủy Tử thậm chí đi đến hôn nhân rồi kia, anh thì sao? Cam chịu bị tụt lại đằng sau như vậy hả?”

Hơi thở tươi mát như hoa lan mang theo mùi hương ấm áp riêng biệt trên thân người nọ ào ạt xâm chiếm các giác quan của Lâm Tu. Anh chỉ sững người trong chốc lát, lập tức khẽ ngược mắt thản nhiên đáp lời Chu Mộc: “Em muốn nói gì?”

“Trước hết anh thành thật trả lời em, trong lòng anh có ai không?”

Lời tiếp theo của Lâm Tu khựng lại, mãi lâu sau bờ môi mỏng kia mới khẽ mấp máy nhỏ nhẹ cất lời: “Không có.”

“Ha...” Không hiểu vì sao, Chu Mộc lại thở phào một hơi dài, nhưng ngay sau đó cô lại nghiêm mặt nhìn Lâm Tu mà nói: “Vây, trong thời gian ngắn anh có ý định hẹn hò yêu đương gì không?”

“Việc đó còn phụ thuộc vào đối phương.” Lần này, Lâm Tu trả lời Chu Mộc không hề do dự.

“Vây...” Về mặt Chu Mộc chợt biến đổi, dáng vẻ như con cún nhỏ nhào người dựa vào vai Lâm Tu. “Anh nói xem, hai chúng ta là bạn chí cốt đúng không?”

Đấy, nói nhiều như vậy, bây giờ mới đến phần mấu chốt chứ gì?!

“Có việc gì cứ nói.” Phó đoàn trưởng Lâm lời ít mà ý nhiều.

“Lâm Tu, làm bạn trai em đi!”

4. Chương 4

Lâm Tu khẽ giật mình, chậm rãi phun một ngụm khói, lại gầy gầy tàn thuốc, cuối cùng hít mạnh một hơi sau đó dụi đầu mẩu thuốc giữa ngón tay vào trong gạt tàn.

Khẽ nâng mí mắt, ánh mắt anh chiếu thẳng vào mắt Chu Mộc.

“Lý do?” Hai chữ không nhẹ không nặng, trong phút chốc ánh sáng trong mắt Lâm Tu cũng thoáng hiện lúc sáng lúc tối.

“Theo lý thuyết chuyện này anh phải có kinh nghiệm hơn em mới đúng...” Chu Mộc dùng ngón trỏ cuốn quanh lọn tóc theo thói quen, cuối cùng vừa thả vắn than dài vừa tìm một góc độ thoải mái nằm gối đầu lên đùi Lâm Tu. “Hai vị trong nhà kia lại thúc giục... Về phương diện này hai người đó vốn đã dễ xiêu lòng, lại thêm họ hàng rồi cả những người có ý đồ xúi giục thêm vào, chính cho em tơi bời tan tác... Song thân đại nhân cả ngày chẳng làm gì khác, chỉ suy tính xem làm sao bán được em đi thôi.”

“Không thì em còn tưởng mình mới mười bảy mười tám tuổi chắc?” Lâm Tu thoáng liếc Chu Mộc một cái, ánh mắt có phần trống rỗng. “Có người giới thiệu thì em cứ đi đi... Tội gì cứ cô đơn lẻ bóng thui thủi một mình?”

Nghe vậy Chu Mộc chỉ cười nhẹ, rất lâu sau mới giơ tay lên che mi mắt đã khép lại một nửa tiếp lời.

“Không được ... Ít nhất hiện giờ... không được.”

Con người đen kịt của Lâm Tu chậm rãi chiếu vào Chu Mộc, trong cổ họng như bị thứ gì đó chặn ngang, mãi sau vẫn không nói gì.

“Thế nào, nghĩ xong chưa?!” Một lát sau, Chu Mộc lấy khuỷu tay huých huých vị nào đó ngồi bên đang ngăn người nghĩ nghĩ hoặc hoặc.

“Nghĩ xong rồi.” Lâm Tu liếc nhìn cô một cái, thản nhiên mở miệng nói: “Anh cự tuyệt.”

“...” Chu Mộc nín lặng. Một lát sau mới hoàn hồn nói: “Phắc! Anh, Lâm Tu, anh lại dám cự tuyệt em!”

“Ừ.” Làm như việc không liên quan đến mình, Lâm Tu thờ ơ thuận miệng đáp lời, vừa biếng nhác nghịch tóc Chu Mộc.

“Vì sao hả?!” Chu Mộc buồn bực ra trò. “Chẳng lẽ anh lén lút cặp kè với ai sau lưng em?”

“...” Lâm Tu chậm rãi ngược mắt lên: “Bình thường đùa giỡn với em thế nào cũng được... Chuyện này thì không được.”

“Vì mao!” Chu Mộc trợn tròn đôi mắt đẹp. “Chẳng phải anh nói bây giờ anh không có...”

“Nói thì nói thế...” Lâm Tu nhìn Chu Mộc gần từng chữ: “Nhưng đối với anh mà nói... Danh phận rất quan trọng.”

Chu Mộc: “... Phắc!”

“Con gái con đứa mà không học được cái gì tử tế.” Lâm Tu nhíu mày: “Còn dám nói chữ kia, chốc nữa anh tét vào mông đấy!”

Từ trước đến nay Lâm Tu đã nói là làm, vì thế người nào đó chỉ đành cầm nín nuốt cục tức vào bụng.

Náo loạn như thế, bầu không khí chợt trở nên ngột ngạt, thế là chuyện này tạm thời được gác lại.

Hứa Ủy và An Hòa quen biết hai người đã lâu, hai vợ chồng bận rộn trong phòng bếp sục sôi khí thế, cũng không hơi đâu mà để ý đến tình hình Lâm Tu và Chu Mộc. Thế nên bọn họ cũng không bị chuyện vừa rồi ảnh hưởng, bầu không khí trên bàn cơm cũng coi như sôi nổi.

Cơm nước xong xuôi, ngoài cơm no rượu say, Chu Mộc còn thu hoạch được tình cảm ấm áp đã rất lâu rồi cô chưa từng cảm nhận.

Vậy nên khi Lâm Tu đưa cô về nhà choàng áo khoác cho cô, khoảnh khắc nói lời từ biệt, Chu Mộc rất không có tiền đồ cảm thấy mũi mình cay cay.

Lâm Tu ân cần chăm sóc không phải ngày một ngày hai, thấy thế anh cũng chỉ vươn tay xoa nhẹ đỉnh đầu người nọ, không nói một lời.

“Trời lạnh, nghỉ ngơi sớm một chút.” Chỉnh lại vạt áo người nọ cho ngay ngắn, Lâm Tu giơ tay giải một lọn tóc Chu Mộc ra sau tai, gương mặt khô ngô dưới ánh đèn đường càng trở nên lóa mắt mê người.

“Ừm.” Chu Mộc khẽ hít hít mũi, lập tức phóng khoáng khua tay chào Lâm Tu: “Ngày mai không phải còn phải về đơn vị à? Về sớm một chút mà nghỉ ngơi đi. Bao giờ tìm được việc em mời anh ăn cơm.”

“Được rồi...” Lâm Tu nhướn miệng cười: “Anh không đòi hỏi nhiều đâu, sữa đậu nành Vĩnh Hòa là được.”

...

Lên lầu, mở cửa, vào nhà, không có gì bất ngờ xảy ra, Chu Mộc nhìn thấy cha mẹ ngồi trên sofa trong phòng khách, rất có tư thế “bày thế trận sẵn sàng đón địch”.

Thấy con gái cứng vào nhà, mẹ Chu vội đứng dậy bưng ấm trà đến, không nói hai lời ngậm một chén hồng trà mật ong nhét vào tay Chu Mộc.

“Mộc Mộc, lại đây, uống chút hồng trà cho ấm bụng.” Mẹ Chu vừa dắt con gái tới sofa, vừa tiện tay nhận lấy áo khoác Chu Mộc cởi ra treo lên móc.

Chu Mộc nhận ly trà khẽ vâng một tiếng, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống sofa.

Bố Chu Chu Vĩ Bình ở một bên vẫn duy trì tư thế đọc báo thoáng đưa mắt liếc con gái một cái.

“Đi đâu về thế?”

“Nhà Hứa Ủy ạ.”

“Cháu của ông cụ Hứa Thanh Tùng ấy hả?” Bố Chu lại ngược mắt lên lần nữa.

“Vâng.” Chu Mộc rũ mi mắt cẩn thận thổi thổi chén hồng trà nóng hổi.

“Đi một mình à?”

“Không.” Chu Mộc cầm cái chén khẽ hóp một ngụm. “Đi cùng Lâm Tu ạ.” Đầu lưỡi hình như bị bỏng rồi...

“Ồ...” Chu Vĩ Bình ậm ừ một tiếng rồi gấp tờ báo lại, sau đó lại giơ tay tháo kính mắt xuống. “Lâm Tu dạo này có khỏe không?”

“Nhìn cũng không đến nỗi nào.” Chu Mộc trả lời qua loa.

“Ôi chào? Mộc Mộc, Lâm Tu tới sân bay đón con à? !” Mẹ Chu treo áo xong quay lại ánh mắt lóe lên.

“Vâng ạ...” Chu Mộc cầm cái chén chốc một lại thổi khí.

“Vừa nãy cũng là nó đưa con về hả?” Trên mặt mẹ Chu ẩn hiện nét cười.

“Vâng.” Chu Mộc gật đầu.

“Nói thế nào nhỉ... Đến cuối cùng, trong cả đám người trẻ tuổi đồng lứa thật đúng là phải để ý thằng nhóc Lâm Tu này!” Mẹ Chu có chút cảm thán nói: “Ngày xưa còn có An Vũ với Hứa Ủy để mà so sánh. Thằng bé An Vũ quả thật không tệ... Chỉ tiếc mệnh bạc phúc mỏng. Còn thằng nhóc Hứa Ủy kia, kiêu ngạo thì có kiêu ngạo một chút, tính tình cũng ương bướng, nhưng đàn ông con trai ấy mà, quan trọng không phải là cái nghị lực hay sao... Chỉ có điều người ta cũng kết hôn trước con rồi.” Nói xong Mẹ Chu vội tổng kết súc tích cho con gái mình nghe: “Lâm Tu thì khác... Tính tình tốt, làm người cũng chu đáo cẩn thận, bình thường đối nhân xử thế ôn hòa, diện mạo gia thế cũng không thua kém hai người kia...”

Đối với bài dạy dỗ tràng giang đại hải của mẹ mình, Chu Mộc hiển nhiên đã chuẩn bị tâm lý chu đáo.

Vậy nên, kết quả là, bà nói chuyện của bà, Chu đại tiểu thư chỉ cầm ly trà ngồi ngay ngắn, dáng vẻ cúi đầu cụp mắt cũng không thể nhìn ra rốt cuộc cô có nghe vào đầu hay không.

Mẹ Chu Mộc xuất thân từ gia đình phú thương, khi còn trẻ đã nổi tiếng xinh đẹp bậc nhất khí chất hơn người, trong khoảng thời gian ngắn vô số cán bộ cao cấp cậu ấm nhà giàu không ai là không vui vẻ theo sau mỹ nhân muốn bàn chuyện cưới xin.

Nhưng vì sao lại nói mẹ Chu không đơn giản? Nhớ ngày đó bà tuệ nhãn thức anh hùng (có mắt nhìn ra người tài), chỉ liếc mắt một cái đã vừa ý cổ phiếu cao cấp* Chu Vĩ Bình giữa đoàn quân đông đảo, đôi vợ chồng trẻ sống hòa hòa thuận thuận đã hai mươi tám năm, phải gọi là có tư có vị có chất có lượng, trong số những gia đình quyền quý động tí là gà bay chó sủa cũng xem như là hiếm có khó tìm.

*Nguyên gốc là , cổ phiếu blue-chip, ý chỉ cổ phiếu của những công ty có tiếng tăm, có doanh thu ổn định và không có nợ quá mức cho phép.

Mẹ Chu là một phụ nữ tuyệt vời, có tâm tư tinh tế. Người phụ nữ xuất thân trong gia đình giàu có dùng trí tuệ cùng nhan sắc của bản thân chống đỡ một khoảng trời đằng sau người đàn ông của mình. Vun vén vẹn toàn gia đình của họ, cũng làm tròn nguyện vọng của bà. Bà nhìn đến thông thấu, hiểu đến tinh tường, được tôi rèn trong hoàn cảnh vàng thau lẫn lộn quá lâu, cả người càng như cá gặp nước, nắm rõ từng đạo lý bên trong.

Xã hội bây giờ, chẳng phải đều như vậy sao? Không nói đến việc dựng vợ gả chồng giao kết bạn bè, cho dù là mặc bộ quần áo cũng phải theo kịp với địa vị xã hội của bản thân, chỉ sợ sơ sẩy một chút là mất mặt khiến người khác chê cười.

Đạo lý như vậy đến những gia đình dân thường còn thông suốt, huống chi là gia đình cán bộ cao cấp như Chu Mộc?!

Bố của Chu Mộc Chu Vĩ Bình là một người tài ba. Bản lĩnh giỏi giang không cần phải nói, cách đối nhân xử thế cũng biểu lộ sự cao thâm khó dò. Còn trẻ như vậy đã trúng cử chức Bí thư Thành ủy của thành phố, tài năng trong đó có thể thấy được rõ ràng.

Nhưng cũng chính vì có một người bố có thân phận như vậy, cuộc sống của Chu Mộc cũng không quá yên bình.

Ngôn ngữ cử chỉ phải tao nhã, phong thái phải ung dung, khi ăn cơm không được nói chuyện, lúc trong lòng khó chịu cũng phải học cách mỉm cười.

Từ trước tới nay vẫn luôn tiếp thu nền giáo dục như vậy, nếu có điều gì làm không tốt, bà mẹ nuông chiều sẽ không đến nổi mắng mỏ gì cô, nhưng chỉ cần bố sầm mặt trừng mắt một cái cũng đủ để cô khó chịu nửa ngày trời.

Chu Mộc không có lựa chọn nào khác, bởi vì cô là con gái của bí thư thành ủy.

Mỗi một cử chỉ hành động của cô, người có ý đều đặt vào trong mắt.

Cho nên, không thể không nói, trên một vài phương diện, tuy nói là xa rời quê hương, nhưng tám năm du học ngược lại làm thỏa lòng Chu Mộc.

Nhưng hiện tại thì khác.

Về nước, đi làm, mắt thấy tất cả đều đi đến hồi kết.

Điều này có nghĩa, khung cũi trời buộc đã bị trì hoãn thật lâu lại ồ ạt kéo về.

Nghĩ đến đây, não Chu Mộc bắt đầu đau ong lên.

“Này, Mộc Mộc, có nghe mẹ nói không đấy?” Chính mình đã nói đến khô cả họng, vậy mà con gái ngồi trước mắt cũng không thèm ừ hử một tiếng, điều này khiến mẹ Chu rất phiền muộn.

“Vâng. Đang nghe mà.” Chu Mộc nhẹ giọng đáp.

Nghe? Cái dáng vẻ cúi gằm mặt chẳng thấy mắt mũi đâu thế kia, ai mà tin nổi!

Nhưng mẹ Chu cũng có chỗ tốt, đó chính là biết dừng đúng lúc có chừng có mực. Bà không thích làm những việc tốn công vô ích, con gái đã không muốn nghe, bà cũng “Vây chuyện công việc...”

Lúc này ánh mắt Chu Vĩ Bình mới thoáng liếc qua cô con gái.

“Trước khi về nước con đã gọi điện ột người bạn, bạn ấy hiện đang làm biên tập mỹ thuật ột tòa soạn tạp chí nổi tiếng, chỗ đó vừa vặn đang tuyển người, để con thử tới đó xem sao.”

Nghe vậy mẹ Chu kín đáo quay đầu lại liếc nhìn chồng, thấy đối phương dường như cũng không có phản ứng gì đặc biệt, bà uể oải nuốt lại lời nói đã lên đến cổ họng. Lười nói tiếp. Dù sao đây cũng không phải chuyện bảo sao nghe vậy, đơn giản đi một bước nhìn một bước, nắm chắc phương hướng, cũng sẽ không có sai lầm nghiêm trọng gì.

5. Chương 5

Lúc Lâm Tu trở lại trung đoàn không quân tập đoàn quân* xx quân khu Z, vừa đến văn phòng thì bắt gặp cảnh đoàn trưởng Vũ Sấm đang dựng râu trổng mắt quát tháo mọi người.

*tập đoàn quân gồm nhiều quân đoàn hoặc sư đoàn.

“Thế này là thế nào?” Lâm Tu im hơi lặng tiếng tiến đến cạnh cửa, khẽ chọc chọc người anh em tốt Tạ Đào đang đứng đó.

“Suyt—” Tạ Đào giơ tay làm động tác “im lặng” với anh. Quan sát một hồi, lại nghiêng nghiêng đầu, ghé vào tai Lâm Tu thì thầm: “Đợt kiểm tra sức khỏe vừa rồi phát hiện ra đoàn trưởng Vũ có dấu hiệu bị cao huyết áp. Bác sĩ với chị dâu liên hợp cường chế ổng cai thuốc, cả sáng nay chưa được ném vị thuốc rồi, bây giờ không chịu nổi, đang bốc hết cả hơi lên đầu rồi kia kìa...”

“Tạ Đào cậu đang rầm rà rầm rì mấy cái chuyện tào lao với ai ở đằng kia?!”

Đất bằng vang lên tiếng rống, dọa cho Tạ Đào run lập cập, vội vàng im bật.

Nhưng mà lúc này, nhân vật mục tiêu Lâm Tu cũng đã bại lộ trước mắt Vũ Sấm đang nổi cơn tam bành.

“Cậu, chính cậu đấy...” Vừa thấy người tới, đoàn trưởng Vũ nghiêng răng nghiêng lợi gằm lên: “Còn không vác xác vào đây ngay cho tôi!”

Lâm Tu ngoan ngoãn nghe lời.

“Cậu nói thử xem, cậu cũng giỏi thật đấy!” Vũ Sấm chấp tay sau hông đi quanh Lâm Tu một vòng: “Xin nghỉ một buổi mà lẽ mề đến bây giờ mới về! Suốt ngày chỉ yêu đương gái gú chả được cái về gì đứng đắn!”

Bà cô kết hôn bà di đưa lễ chỗ nào cũng có mặt cậu! Nhìn cái bộ dạng của cậu xem, đừng nói tôi, đến quân đoàn trưởng, tư lệnh, chủ tịch cũng không bằng cậu!”

Lâm Tu không nói gì, chỉ thành thành thật thật đứng nghiêm tại chỗ nghe đoàn trưởng quở trách.

“Phó đoàn trưởng người ta đều biết gánh vác khó khăn thay đội trưởng, vị tổ tông cậu một ngày không gây rắc rối chọc giận tôi thì tôi con mẹ nó phải thấp hương lạy tạ!” Vũ Sấm nhú mày tiếp tục mở miệng: “Trung đoàn không quân chúng ta một đoàn trưởng hai đoàn phó, nói ra thì, mắt mũi mồm miệng cũng không xấu hơn người ta, cậu với Tạ Đào là hai phó đoàn trưởng, một người phụ trách huấn luyện tác chiến, một người lo việc hậu cần thường vụ, nhưng cậu nhìn Tạ Đào người ta xem, người ta có bao giờ vô tổ chức vô kỷ luật như cậu không hả, không ngày nào chịu yên thân?! Cậu có biết ngưng, có biết xấu hổ, có biết nhục không hả!!”

Ánh mắt Lâm Tu khẽ bay qua thăm hỏi Tạ Đào cách đó không xa, khiến cho sống lưng Tạ Đào lập tức cứng ngắc.

Người anh em cậu dừng tin lời đoàn trưởng! Ông vừa mới phê bình tôi từ đầu sợi tóc đến cái móng chân đây này! Bây giờ lại đem tôi ra so sánh với cậu, lúc cậu chưa đến rõ ràng toàn lời cậu ra để kích thích tôi!

Đoàn trưởng ngoài miệng cả ngày nhắc tới nào là thân chiến hữu, nào là tình chiến hữu, sao bây giờ lại đi châm ngòi ly gián vậy hả!

Nhưng mà vừa ngược mắt lên, đồng chí Tạ Đào chỉ biết mình lo lắng thừa rồi.

Xem cái dáng vẻ ung dung không đổi đầy mặt gió nhẹ mây trôi của phó đoàn trưởng Lâm thế kia, có thể nghe vào một chữ cũng xem như nhiều rồi!

Không chỉ có thế, nét cười nơi khóe miệng... cũng thật làm anh chướng mắt mà.

Đừng nói đoàn trưởng không có việc gì liên lên lớp cậu ta, con người này, trong xương cốt căn bản không thêm đem chuyện này để ở trong lòng!

Lại nhìn Vũ đoàn trưởng Vũ Sấm, nói đến là nhanh, nói đến là dũng mãnh, bây giờ lại bắt đầu ho khan.

Lâm Tu làm người ta tức chết không đền mạng thần nhiên bước đến bên cạnh rót một chén nước ấm đưa cho đoàn trưởng nhà mình.

“Đoàn trưởng Vũ, uống ngụm nước đi ạ, uống xong rồi nói tiếp, em không đi đâu đâu, chỉ đứng nguyên chỗ này nghe anh mắng hết thì thôi.” Nhếch nhếch hàng mày rồi lại nhướng nhướng con mắt, Lâm Tu cười đến là lương thiện. “Anh yên tâm, trước khi anh cai thuốc thành công, em sẽ tuyệt đối không châm lửa trước mặt anh đâu ạ.”

Chọc trúng nỗi đau rồi! Thằng nhãi chết tiệt này rõ ràng chính là cố ý!

“...” Đoàn trưởng Vũ nhất thời bị bản mặt tươi cười của Lâm Tu chọc tức đến run rẩy cả người, vợ luôn cái chối ở góc tường gầm rống đuổi anh ra khỏi phòng.

“Thằng nhãi khốn kiếp này, mày tránh xa ông đây một chút!!!”

...

Chu Mộc gần đây thật sự là bận tới mảy tới mảy.

Bởi vì không muốn “dựa hơi” gia đình để tìm việc, cô quyết định chấp nhận lời đề nghị của cô bạn thân Giang Ngữ Tình trước khi xuất phát, ứng tuyển làm phóng viên tại tòa soạn tạp chí FAMOUS mà cô ấy đang làm việc.

Là tạp chí hạng nhất nhì quốc nội, FAMOUS vẫn luôn duy trì được số lượng độc giả ổn định cùng danh tiếng tốt. Tạp chí này chủ yếu tập trung vào những danh nhân kiệt xuất trên thế giới hiện nay, hội tụ tinh anh trên nhiều lĩnh vực trong và ngoài nước, tiến hành điều tra phỏng vấn từ nhiều góc độ, khiến cho đồng đảo độc giả trên nền tảng ban đầu có được nhận thức cùng lý giải sâu sắc hơn.

Dân chúng luôn có lòng hiếu kỳ đối với những nhân vật ưu tú kiệt xuất, bởi vậy, “Tất tần tật về người nổi tiếng” đương nhiên trở thành mảnh lời của tờ tạp chí này.

Trước đó, Chu Mộc đã từng đề ý đến tờ tạp chí này trong một khoảng thời gian rất dài.

Đã là tạp chí có tiếng tầm cỡ thế giới, thân là phóng viên của FAMOUS, không tránh khỏi sẽ phải đối mặt với rất nhiều những cuộc phỏng vấn câu thông cùng những người nước ngoài nổi tiếng. Đối với người khác đây có thể là một cửa ải không thể vượt qua, nhưng đối với tiến sĩ trẻ Chu Mộc tốt nghiệp ngành tin tức đại học Sheffield mà nói, tất cả những điều trên hiển nhiên không thể trở thành nhân tố ngăn cản cô tiến bước.

Chỉ có một điều, địa điểm làm việc của tòa soạn tạp chí FAMOUS hoàn toàn không nằm trong thành phố nơi Chu Mộc sống.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến Chu Mộc lựa chọn nhậm chức tại đây.

Vì nguyên do này, cô cần đem hộ chiếu lấy được ở Anh đổi thành giấy phép lái xe.

Nộp phí, kiểm tra sức khỏe, phiên dịch tư liệu hộ chiếu, tới cục quản lý xe cộ điền mẫu đơn đăng ký, cuối cùng tham gia cuộc sát hạch thay đổi hộ chiếu nước ngoài... Tiến hành trình tự xong xuôi, cuối cùng Chu Mộc cũng có thể yên tâm cầm hộ chiếu quốc nội lái xe ra đường rồi.

Rút hơn nửa số tiền gửi ngân hàng của mình, Chu Mộc tới đại lý xe đặt mua cho mình một chiếc xe hơi màu trắng giản dị giá cả phải chăng, sau đó thu dọn hành trang chuẩn bị lên đường.

“Mộc Mộc...” Mẹ Chu bịn rịn nhìn khuôn mặt nhỏ như hoa như ngọc của con gái: “Không ở trong thành phố cũng được... Nhưng đừng đi đến nơi xa xôi như thế được không con? Bên cạnh không có người chăm sóc, ở bên kia lỡ có chuyện gì...”

“Mẹ, lái xe đến thành phố A chỉ mất hai tiếng đồng hồ... đâu thể coi là xa.” Chu Mộc trấn an mẹ: “Nói gì thì con cũng ở nước ngoài những tám năm, con gái mẹ có chuyện gì mà chưa được chứng kiến... Mẹ cứ yên lòng yên dạ đi ha!”

Không nhắc tới thì thôi, nhắc tới tám năm ở nước ngoài kia, mẹ Chu nhất thời càng đứng ngồi không yên.

Lúc còn trẻ thì chạy đến đế quốc mặt trời không bao giờ lặn*, vất vả trông ngóng mãi mới chịu về, còn chưa nằm ấm giường, thế mà đã muốn đến chỗ khác sinh sống làm việc!

*chỉ sự phát triển phồn thịnh hoặc chủ nghĩa đế quốc

“Lão Chu, anh nói cái gì đi chứ!” Mẹ Chu hai mắt đầm lệ uyển chuyển liếc Chu Vĩ Bình đang khoanh tay đứng một bên.

Bố Chu đưa mắt nhìn vợ, lại chuyển tầm mắt sang con gái trước mặt.

“Giới cấp dụng nhẫn*.” Ánh mắt thâm trầm hơi ngừng lại, lời nói ra khỏi miệng vẫn ngắn gọn súc tích trước sau như một.

*khuyên người ta nên tránh nóng nảy hấp tấp mà dùng thái độ nhẫn nại đối mặt mọi chuyện, có ý nghĩa gần như câu “Nhẫn một chút sống yên gió lặng; Lùi một bước biển rộng trời cao”

“Vâng.” Chu Mộc lén hít vào một hơi, chậm rãi gật đầu.

“Chắc...” Mẹ Chu nhất thời muốn nổi điên: “Nào làm bằng gỗ*!” thấp giọng oán trách chồng một câu.

* : cách nói ví von chỉ tư tưởng bảo thủ, suy nghĩ cổ hủ, ngoan cố

Chu Vĩ Bình không có phản ứng gì, xoay người đi trước.

Mẹ Chu cũng là người có chừng mực, tuy nói trong lòng bất mãn, nhưng dù sao cũng sẽ không làm chuyện khiến người ta chê cười như là quở trách chồng mình ngay giữa đường giữa chợ. Lúc này, thấy chồng đi rồi, bà vội rút một tấm thẻ vàng từ trong ví dúi vào tay Chu Mộc.

“Mộc Mộc, bố con là đồ ngọc, con đừng có giận. Ở đây mẹ có dành dụm một ít tiền cho con, công việc là chuyện công việc, rèn luyện là chuyện rèn luyện, không thể để mình thiệt thòi được! Con cầm lấy, mua thêm này nọ hay là tiêu pha hàng ngày, nên tiêu thì cứ tiêu!”

Chu Mộc biết, nếu chính mình không nhận, hôm nay cũng đừng mơ đi được, dứt khoát thoải mái nhận, chính mình được thanh tịnh, mẹ cũng có thể bớt một nỗi lo!

Nói đến cùng, chính mình không động tới cái thẻ kia chẳng phải là được sao!

Nghe xong đủ lời dạn dò của mẹ, dọc đường ngâm nga một điệu hát dân gian, Chu Mộc cuối cùng cũng có thể vui vẻ tự tại.

Tâm tình phấn khởi đến thành phố A, Chu Mộc dựa theo địa chỉ Giang Ngữ Tình gửi cho tìm được ký túc xá độc thân mà cô ấy đã đặt trước cho cô ở thành phố A.

Nhưng chuyện tiếp theo lại khiến cô rất phiền não.

Đúng lúc sắp dọn vào ở, chủ cho thuê nhà vội vàng chạy tới, nói gì mà trong nhà cần dùng tiền gấp nên phải bán gấp căn nhà này.

Tiền đặt cọc được hoàn lại, xem chừng chủ nhà kia cũng là người phúc hậu, liên tục xin lỗi không ngừng, thậm chí còn tỏ vẻ có thể bồi thường cho cô.

Chu Mộc xoa xoa tay từ chối, kéo vali hành lý xuống lầu lên xe, lại không thể không âu sầu lần nữa —

Người tốt thì cô làm rồi, vậy hôm nay mượn thể này rồi cô biết ở đâu?

Vừa định gọi điện thoại cầu cứu Giang Ngữ Tình, chợt nhớ ra mấy hôm trước cô ấy nói — hôm nay là ngày cô ấy phải nộp gấp nhiệm vụ được giao.

Thế là Chu Mộc gặp vấn đề nan giải.

Hoàng hôn đã buông xuống một lúc. Vào khoảng thời gian này, lại ở một thành phố hoàn toàn xa lạ, muốn thuê được một phòng ở thích hợp trước tầm chạng vạng, độ khó không thua gì mua xổ số trúng thưởng.

Đang nghĩ vậy, xe trùng hợp chạy qua một dãy nhà cao ốc.

Nhìn biển hiệu HOTEL nhấp nháy sáng ngời trước mắt Chu Mộc thở phào, dừng lại, tắt máy, nhắc chân xuống xe.

Được rồi, hôm nay cứ ở tạm đây một đêm đi. Chỗ dung thân gì gì đó, ngày mai tính sau.

Sau khi nộp tiền đặt cọc nhận thẻ phòng ở quầy đăng ký, Chu Mộc kéo vali nhỏ đi vào thang máy.

Tới tầng hai mươi chín, cô sải bước tiến về phòng mình.

Phía trước có một bóng dáng cao ráo thon dài cũng đang đi tới.

Chu Mộc không chú ý, một lòng một dạ đều đang nghĩ đến chuyện mau chóng tìm được chỗ ở tốt.

Đối phương đi rất vội, cũng mang dáng vẻ lòng như lửa đốt. Chu Mộc suýt nữa bị anh ta va phải, nhanh chóng nghiêng người tránh né, vai trái đập thẳng vào đầu tường, đau còn chưa nói, sau một khắc Chu Mộc chợt nghe thấy một tiếng rách vải rất nhỏ.

Theo bản năng cúi xuống nhìn, Chu Mộc liền thấy lớp đăng ten mỏng trang trí trên áo khoác của mình bị thứ gì đó móc vào kéo thành tua rua.

Ngước mắt lên, không ngờ lại là một cái đinh ốc nhô ra của hộp cứu hỏa gần đây.

Như là ý thức được chỗ này có chuyện, người đàn ông quay đầu nhìn Chu Mộc một cái, bước chân ngừng lại, hàng mày tuấn tú hơi nhíu lại.

Vai trái Chu Mộc bị va phải phát đau, lúc này cô đang xoa vai trợn mắt nhìn người đàn ông.

“Vị tiên sinh này, anh không biết lên tiếng xin lỗi à?”

Người đàn ông không nói gì, quan sát vai trái Chu Mộc một chút, lại liếc nhìn cái áo khoác bị rách hỏng của cô, động tác lưu loát móc ví tiền từ trong túi ra.

“Nhiều đây đủ chưa?” Năm tờ Mao gia gia mới tinh.

Chu Mộc ghen ghét nhìn trần trời, chợt cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng.

Người đàn ông vừa liếc đồng hồ, vừa mắt kiên nhẫn rút mấy tờ một trăm nguyên ra khỏi ví.

“Một ngàn?”

Tôi phắc! Chu Mộc giận.

“Đừng dùng đồng tiền dơ bẩn của anh với tôi.” Chu Mộc khinh thường nói.

“Tôi không có thời gian lộn xộn với cô ở đây.” Chất giọng rất trong trẻo rất lạnh lùng xa cách, cũng giống như diện mạo kiêu ngạo bức người của anh ta. “Muốn bồi thường gì thì nói nhanh lên.”

Bồi thường?! Cô gái nhỏ bùng nổ rồi.

Được, là anh nói đấy nhé! !

Chu Mộc mở mắt trừng trừng đến trước mặt người nọ, vươn tay kéo một cái khuy trên áo khoác của anh ta, xoay tròn, lại dùng lực vặn xoắn—

“Phụt ——” Sợi chỉ buộc khuy áo đứt lìa.

“Đây là bồi thường mà tôi muốn.” Chu Mộc khua khua cái khuy áo trong tay trước mặt người đàn ông, “Chúng ta thanh toán xong rồi.”

6. Chương 6

“Này...” Chu Mộc vừa thở hổn hển vừa gọi cô bạn thân đằng sau: “Tình Tử bà giúp tôi một tay với... Cái va li chết tiệt này nặng quá đi mất...”

“Không, không phải chứ...” Giang Ngữ Tình đi ở phía sau bám vào tay vịn cầu thang nói hụt hơi: “Tôi bảo này Mộc Mộc... Bà nghĩ gì thế hả... Thuê cái chỗ tồi tàn thế này... Trời ạ, xa xôi không nói... Ngày đầu tiên chuyển đến đã gặp cảnh thang máy hỏng!”

“Bà cho là tôi cam tâm tình nguyện hả...” Chu Mộc khinh thường tiếp tục hì hục đấu tranh với bậc thang: “Tòa soạn tạp chí chỗ bà tắc đất tắc vàng, tôi mà thuê nhà trọ ở gần đây, hàng tháng sau này chị em coi như mất toi công... Trừ đi tiền thuê nhà, còn lại mấy đồng lèo bèo kia... Bảo tôi ăn gió uống sương mà sống à?”

Gồng sức vùng tay, đạp chân một cái, cuối cùng cũng leo được tới cửa nhà trọ.

Chu Mộc lấy chìa khóa mở cửa phòng, quăng vali sang một bên rồi ngồi phịch xuống cái sofa nhỏ vừa trông thấy sau khi vào cửa.

Giang Ngữ Tình kéo lê một cái túi to bước vào phòng, treo lên sau cửa, đồ đạc gì đó cũng quăng sang một bên, sau đó ngã vật xuống bên người Chu Mộc sấm vai xác chết.

Nghỉ ngơi một lát, Chu Mộc đứng dậy pha một ấm trà xanh cho bạn, chính mình thì bắt tay vào dọn dẹp.

“Già rồi già rồi...” Giang Ngữ Tình cảm ly trà Chu Mộc đưa cho thổn thức không thôi.

“Bà không phải là già...” Chu Mộc vừa lau sàn vừa tiếp lời: “Chẳng qua là hầu hạ một lớn một nhỏ nhà bà nên mệt mỏi thôi.”

Không như quý tộc độc thân Chu Mộc, đối với “vợ đảm mẹ hiền” Giang Ngữ Tình từ nhỏ đã lập chí lấy việc chăm sóc gia đình làm mục tiêu phấn đấu cả đời mà nói, hai mươi hai tuổi kết hôn, hai mươi ba tuổi mang thai sinh con hoàn toàn là chuyện nước chảy thành sông. Chính vì vậy, hai cô bạn chí cốt cùng tuổi lại đi theo quỹ tích cuộc sống và sinh hoạt gia đình khác biệt.

“Tôi nói này...” Giang Ngữ Tình nháy mắt nhìn Chu Mộc: “Khó được khi bà về nước, sao cái chuyện chuyển nhà này mà còn phải tự mình động tay? Đám hoàng tử kị sĩ đều chạy đâu cả rồi?”

“Đám hoàng tử kị sĩ đều giả làm chồng người ta rồi...” Chu Mộc đầu không ngẩng mắt không mở đáp lại một câu. “Ê, ề, nhắc chân...”

Giang Ngữ Tình nghe vậy rút chân lên ngồi thu lu trên sofa, một tay đỡ trán một tay nghịch cái chén nói: “Người bên ngoài thì thôi không nói... Thế Lâm Tu nhà bà đâu?”

“Cái gì mà Lâm Tu nhà tôi...” Chu Mộc lúc này mới ngừng tay, tiện tay giắt một lọn tóc ra sau tai: “Tình Tử, có biết thế nào là bạn nổi khổ không hả? Tôi với ông ấy là bạn nổi khổ! Con thỏ còn không ăn cỏ gần hang nữa là...”

Ánh mắt lóe lên, Giang Ngữ Tình kín đáo thở dài, ngay sau đó lại lười biếng nằm gối đầu lên tay vịn sofa: “Bà nói thế nào thì là thế đó... Nhưng mà, Lâm Tu không phải vẫn ở trong quân khu Z sao? Chỗ này cách quân doanh của bọn họ cũng không xa, chuyện bà tới thành phố A anh ấy không biết à?”

“Ừ.” Chu Mộc hời hợt nói: “Bình thường anh ấy còn bận huấn luyện, mấy chuyện này không cần nói cho anh ấy. Tự tôi ứng phó được mà.”

“Không phải, Mộc Mộc, bà nói bà càng ngày càng hiểu thắng đến mức này... Có ích gì chứ? Không thấy mệt à?” Giang Ngữ Tình bữu môi nhìn chung quanh một vòng rồi nói tiếp: “Bà nhìn lại căn phòng bà thuê này xem, một buồng một sảnh một gian bếp một nhà vệ sinh... Gộp lại giới lắm được hai mươi mét vuông... Bà định tiết kiệm tiền cho ai đây hả?”

“Tôi sống có một mình, đòi hỏi nhà rộng như thế để làm gì.” Chu Mộc vẻ mặt thản nhiên: “Chim sẻ dù nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ*, trước mắt cứ ở tạm thế này đã.”

* đại ý kích thước tuy nhỏ nhưng trang bị bên trong cũng rất đầy đủ.

“Mộc Mộc, có chuyện gì bà nói thật với chị em đi,” Giang Ngữ Tình từ trên sofa ngồi thẳng dậy: “Tôi biết bà không chịu thua kém, không thích ‘dựa hơi’ cha mẹ, nếu bà không muốn dùng tiền trong nhà, tôi chỉ tiền thuê cho bà một nhà trọ thoải mái ở khu vực tốt hơn một chút. Cùng lắm thì sau này kinh tế dư dả bà trả lại cho tôi. Bà nhìn nơi này xem, địa điểm lấy ánh sáng cũng kém, ngày nào cũng ở đây thì ngột ngạt lắm...”

“Bà ấy à...” Chu Mộc tươi cười liếc xéo cô bạn thân một cái: “Tình Tử, bà nói chuyện càng ngày càng giống mẹ tôi... Mỗi ngày bận bịu với hai vị kia nhà bà chưa đã nghiền, giờ còn muốn lo cả việc của tôi nữa phải không?”

“Cái đồ vô lương tâm chết tiệt...” Giang Ngữ Tình chán nản: “Tôi còn không phải vì tốt cho bà đấy sao! Đồ vong ân bội nghĩa... Phí công lo lắng cho bà.”

Chu Mộc cười khê đi qua ôm Giang Ngữ Tình một cái, một lúc lâu sau mới cười cười chậm rãi mở miệng nói: “Tình Tử, tôi tới thành phố A, là để làm việc, không phải để hưởng thụ. Những chuyện khác đều không quan trọng... Nhưng về chuyện công việc, tôi phải ra dáng một chút để những người đó thấy!”

Lời vừa nói ra, Giang Ngữ Tình im lặng, chỉ khê thở dài vỗ vỗ vai cô bạn thân: “Từ lúc mới quen bà đã thế này, chẳng thay đổi tẹo nào... Được rồi, bà muốn làm gì thì làm, có điều... Mộc Mộc, tôi vẫn phải nói lời này, gặp khó khăn phiền toái thì đừng có giấu, chị em vĩnh viễn là hậu thuẫn kiên cường của bà. Bà mà khách khí, là tôi không bỏ qua cho bà đâu.”

...

Dựa vào sơ yếu lý lịch chói mắt cùng ngoại hình xuất sắc, Chu Mộc không gặp trở ngại gì thông qua khâu phỏng vấn cuối cùng cho vị trí phóng viên tòa soạn FAMOUS. Trưởng phòng nhân sự như thể nhặt được báu vật, tự mình dẫn Chu Mộc đi làm quen môi trường làm việc, khiến cho bao nhiêu tinh anh trong tòa soạn liên tục đỏ mắt ghen tị.

Đến bước này, công việc là chuyện đã định. Nghĩ chính mình đã hứa với Lâm Tu tìm được việc sẽ mời anh ăn cơm, vừa ra cửa tòa soạn, Chu Mộc rút điện thoại di động trong túi ra.

Lúc nhận được điện thoại, Lâm Tu đang cùng với Tạ Đào ở trong văn phòng đoàn trưởng, vừa mới báo cáo với Vũ Sấm kế hoạch sắp xếp huấn luyện giai đoạn tiếp theo xong.

Nhìn thấy màn hình hiển thị nhấp nháy tên Chu Mộc, anh báo cáo Vũ Sấm một tiếng rồi lách mình ra khỏi cửa ấn phím nghe.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Tu lại vào phòng.

“Báo cáo.” Lâm Tu chào Vũ Sấm theo kiểu nhà binh.

“...” Đoàn trưởng Vũ khẽ nâng mí mắt, không hề nghĩ ngợi thản nhiên nói: “Xin nghỉ chứ gì?”

“Vâng.”

“Hừ...” Vũ Sấm hừ nhẹ một tiếng, “Cậu thẳng thắn quá nhỉ. Lại làm sao?”

“Việc riêng.” Lâm Tu trả lời kiên quyết: “Tôi cam đoan không rời xa trụ sở, không ngủ lại bên ngoài.”

“Cậu dám!” Vũ Sấm nhướn cao hàng mày rậm nói.

“Cảm ơn đoàn trưởng cho phép!” Lâm Tu nhanh chóng đáp.

Vũ Sấm lập tức trợn trừng mắt: “Cút xéo! Ông đây phê chuẩn cho cậu khi nào!”

“Đoàn trưởng Vũ, cái thứ dễ trong ngăn kéo của ngài nên đổi chỗ khác đi, cẩn thận kéo bị ỉm.” Lâm Tu chuyển đề tài làm lơ luôn vụ xin nghỉ. Ngược lại thay đổi giọng điệu, lời ít ý nhiều khoan thai nói: “Hôm qua chị dâu gọi điện cho em, bảo em chịu trách nhiệm giám sát, trông chừng anh một chút, không cho anh hút...”

“Được rồi được rồi, cút đi cút đi.” Nghe đến đó Vũ Sấm giận tái mặt liên tục xua đuổi người trong phòng: “Thằng nhãi khốn kiếp một ngày không bẻm mép với ông đây là bức bối trong người! Cút xéo mau, đừng có để ông đây nhìn thấy mày! Trước giờ cơm chiều về đơn vị, nếu không ông đây đánh gãy chân chó của mày!”

“Rõ!” Lâm Tu lúc này mới lưu loát chào kiểu nhà binh rồi đi ra cửa.

Vì sợ bị đoàn trưởng đang nổi giận dùng đũa bắt làm bia đỡ đạn, Tạ Đào cũng vội vàng tra dầu vào chân theo Lâm Tu ra cửa.

“Này, anh bạn.” Tạ Đào quay sang Lâm Tu nhếch nhếch lông mày: “Sao rồi, gần nhất có biển hử?”

“Nói cái gì thế?” Lâm Tu mặt mày tỉnh rụi tiếp tục đi về phía trước, quả thật có xu thế như đi trên gió.

“Từ từ đã nào cậu đúng thật là... Cậu đang đột kích hay thi đi bộ đấy hả!” Tạ Đào vừa gọi Lâm Tu vừa vội vàng đuổi theo: “Quen biết bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy cậu xin nghỉ liên tục như thế... Còn dám nói không có việc gì?”

“Tôi lại đang hi vọng có việc đây...” Hàng mi xinh đẹp híp lại, trong đôi mắt đào hoa của Lâm Tu nhất thời tràn ngập ý vị khó diễn tả bằng lời.

“Mang một đôi mắt đào hoa trên một khuôn mặt đào hoa lão nhân gia ngài cứ thế mà tiến hành đi thôi...” Thấy mặt Lâm Tu lộ vẻ cô đơn hiem thấy, Phó đoàn trưởng Tạ chiến hữu kiêm tổn hữu* của Lâm Tu nhất thời cười đến mức vui vẻ lạ thường.

*bạn xấu

...

“Em còn đang lo anh không ra được chứ.” Từ xa trông thấy bóng dáng cao ngất kia, Chu Mộc cười khanh khách chạy ra đón.

“Làm gì có chuyện đấy... Cái chuyện tốt ăn uống không mất tiền này đổi lại ai mà không đến.” Lâm Tu khẽ nhếch khóe môi, ánh mắt rơi xuống chiếc xe hơi nhỏ màu trắng đằng sau Chu Mộc. “Ồ, điều thương hoán pháo* rồi à? Tọa kỵ** của muội tử phong cách quá nhỉ...”

*thành ngữ sùng bái chim đổi thành pháo, ý nói thiết bị vật chất được cải thiện đáng kể

**vật cười, thú để cười

“Muội đây cửa nhỏ nhà nhỏ xe nhỏ bánh nhỏ, sao sánh bằng Jeep ca ca việt dã khí phách vô song của huynh.” Chu Mộc vừa nói vừa đi qua mở cửa xe, cong cong đôi mắt đẹp nói: “Phó đoàn trưởng Lâm, đã nghĩ xem muốn ăn cái gì chưa, chúng ta đi?”

“Được thôi.” Lâm Tu tự động tự giác ngồi vào ghế phụ, hoàn toàn không cảm thấy chính mình bắt Chu mỹ nữ làm tài xế là chuyện đáng xấu hổ cỡ nào. “Không phải nói rồi sao? Sửa đậu nành Vĩnh Hòa.”

“Thôi bỏ đi...” Chu Mộc cam chịu số phận ngồi vào ghế lái thắt chặt dây an toàn: “Ăn bên ngoài em cũng phải đi đến chỗ có phong cách được không? Đổi chỗ khác đi...”

“Phong cách?” Lâm Tu nhướn mày, trầm ngâm một tiếng thoáng suy tư rồi nói một địa điểm cho Chu Mộc.

Thế là, hai mươi phút sau, sau khi đến đích thấy rõ biển hiệu Chu Mộc hoa lệ hóa đá ngay tại chỗ.

Sát Trư Thái... Phong cách ghê... Gu thưởng thức của anh em thật sự là — không dám khen bừa!

Có điều thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ưu điểm của bạn nhỏ Chu Mộc chính là biết thích ứng trong mọi tình cảnh. Vì thế cô theo anh bạn nổi khổ sóng vai vào cửa, chưa được một lúc đã cảm đầu cảm cổ mà ăn, mồ hôi nhễ nhại khí thế ngất trời. (... ...)

“Chủ quán! Cho thêm một đĩa dồi huyết!” Chu mỹ nữ vô cùng phóng khoáng vung tay gọi món, tư thế kia có vài phần khí thế ngút trời.

“Nhìn xem... Ở nước ngoài mấy năm nay, đứa bé đói kém mất hết cả đức hạnh rồi...” Lâm Tu nhìn Chu Mộc ở đối diện đang ăn uống thỏa thuê sung sướng với vẻ đồng tình, bùi ngùi than thở.

“Như chị đây phải gọi là bản chất tự nhiên...” Chu Mộc bưng bát canh nóng hổi lên uống một ngụm, sau đó cảm thấy hơi nóng, liền giơ tay cởi áo khoác trên người.

“Đinh...” Có thứ gì từ trong túi áo khoác rơi ra lăn trên mặt đất phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Lâm Tu nhanh tay lẹ mắt cúi người xuống nhặt.

“Đây là?”

Khẽ liếc chiếc khuy áo nằm im lìm trong lòng bàn tay, Lâm Tu ngược mắt nhìn người đối diện.

“A... Cái này ấy à...”

Nhìn “kiệt tác” của chính mình, Chu Mộc mở miệng kể lại chuyện xảy ra ở khách sạn hôm đó cho Lâm Tu nghe.

“Khách sạn?” Bỏ qua những phần khác, Lâm Tu chuẩn xác bắt được trọng điểm trong câu chuyện của Chu Mộc: “Em đến đây làm gì? Vẫn chưa sắp xếp được chỗ ở à?”

“Không phải không phải.” Chu Mộc liên tục mở miệng trấn an Lâm Tu: “Chuyện chỗ ở giải quyết ổn thỏa cả rồi. Hôm đó vừa tới, chẳng muốn mệt xác, cho nên mới vào khách sạn ở tạm một đêm...”

“Đồ đạc đều chuyển xong rồi à? Em tới thành phố A làm việc sao không báo cho anh một tiếng?” Lâm Tu nhún mày.

“Anh xem anh xem... Em biết ngay mà...” Chu Mộc than nhẹ: “Lâm Tu, em lớn từng này rồi, chuyện tí ti gì cũng cần anh giúp, vậy sau này anh kết hôn chẳng phải em sẽ phải lên Ngũ Đài Sơn làm ni cô à?”

Kết hôn... ư?

Đôi mắt hơi trầm xuống, sắc mặt Lâm Tu trầm tĩnh lại, sương mù trong mắt cũng chợt dâng lên.

Ngay sau đó, di động trong túi bắt ngờ reo lên.

“Sao thế?” Thấy người nọ cất điện thoại về chỗ cũ, Chu Mộc ngược mắt nhìn về phía Lâm Tu.

“Người trong đội gọi tới ... Bảo anh nhanh chóng trở về.” Lâm Tu khẽ thở dài đứng dậy.

“Được rồi. Về đi.” Chu Mộc đứng dậy theo anh, vô thức giơ tay xốc lại cổ áo khoác chỉnh tề giúp Lâm Tu.

“Hai chúng ta liên lạc điện thoại sau.”

7. Chương 7

Có câu “Quân lệnh như núi đổ”, lời này không sai chút nào. Sau khi nhận được điện báo, Lâm Tu tức khắc đứng dậy, chào tạm biệt Chu Mộc rồi chạy về doanh trại trước.

“Cuối cùng cũng về rồi...” Nhìn thấy người tới, Tạ Đào vô thức thở phào một hơi. Vội vàng vàng vàng chạy đến bên cạnh Lâm Tu, Tạ Đào đề thấp giọng nói: “Thủ trưởng giá lâm.”

“Quân đoàn trưởng?” Lâm Tu sai bước chân dài, vẫn là dáng vẻ bình tĩnh ung dung như trước.

“Không. Là phó tư lệnh Chu.” Tạ Đào hơi nghiêng mặt nói khẽ.

Trong lúc nói chuyện, hai người vừa vặn chạm mặt đoàn người phó tư lệnh Chu đang đi tới.

“Báo cáo!” Lâm Tu cùng Tạ Đào đồng loạt chào theo kiểu nhà binh.

Chu Thâm gật nhẹ đầu, ánh mắt đảo qua mặt Tạ Đào, lúc lướt qua Lâm Tu thì hơi ngừng lại một chút, sau đó lại lần nữa rơi vào người Vũ Sấm.

“Vũ Sấm, trung đoàn không quân tập đoàn quân X của chúng ta có hai viên đại tướng trước mắt đây, chắc hẳn cậu cũng bớt được không ít tâm tư đấy nhỉ?”

“Báo cáo!” Vũ Sấm đồng dạng trả lời: “Bọn họ còn trẻ, còn có rất nhiều phương diện chưa thành thục. Sau này còn phải khiêm tốn tiếp thu chỉ đạo và hướng dẫn từ thủ trưởng!”

“Thôi đi...” Chu Thâm liếc Vũ Sấm một cái, trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc: “Cậu khiêm tốn quá ha. Ngoài miệng thì nói đến là khéo, lòng mày thì dương dương tự đắc rõ ràng rồi kìa.”

“Thủ trưởng dạy bảo phải ạ.” Vũ Sấm cười toe toét vui vẻ nói.

“Cha nào con nấy, thủ lĩnh thế nào thì quân thế ấy... Trông cái đám thuộc hạ nòng cốt của cậu, đức hạnh cũng chả khác gì cậu.” Nói xong, ánh mắt Chu Thâm lại lần thứ hai bay về phía Lâm Tu: “Lâm Tu.”

“Có!” Chào đúng chuẩn kiểu nhà binh.

“Tôi biết cậu vẫn là tay súng thiện xạ của trung đoàn không quân, thế nào, thân thủ không bị thụt lùi đấy chứ?”

“Báo cáo thủ trưởng, trong trung đoàn không quân của chúng tôi, tất cả mọi người luôn luôn khắc ghi một câu —”

Chu Thâm nhướn mày giương mắt.

“Chèo thuyền ngược dòng, không tiến ắt lùi. Trong quy tắc của chúng tôi, chỉ có hai chữ ‘tiến lên!’”

Chu Thâm nghe vậy ngẩn ra, lập tức quay sang Vũ Sấm “ha ha” cười rộ lên, “Tính tình thẳng thắn này chẳng thay đổi tí gì. Ngược lại có vài phần khí thế ngút trời cơ đấy... Đoàn trưởng Vũ, có công dạy dỗ rồi.”

“Thủ trưởng ngài khen nhầm rồi ạ.”

“Thôi được rồi.” Chu Thâm mỉm cười: “Hôm nay tôi đến là để ăn cơm. Mấy ngày nay đều nhớ thương cơm canh trung đoàn không quân của các cậu đấy. Những người còn lại giải tán cả đi, Vũ Sấm, làm phiền cậu, hôm nay tôi theo cậu đi cùng các anh em ăn một bữa cơm tập thể.”

“Không thành vấn đề!” Vũ Sấm mừng rỡ nói: “Nhiệt liệt hoan nghênh thủ trưởng tới ăn cơm, thức ăn bảo đảm có đủ!”

“Cứ thế nhé.” Chu Thâm vui vẻ, lại quay sang Lâm Tu nói: “Lâm Tu, hôm nay tôi còn dẫn theo một người nữa, bây giờ e là còn đang lơ đãng quanh đây, lát nữa cậu đi tìm con bé, rồi dẫn tới căng tin cho tôi. Bọn tôi chờ hai người tới rồi cùng ăn.”

“Rõ!”

Thủ trưởng đã lên tiếng, không thể từ chối, mắt thấy một đám người đều rầm rập đi xa, Lâm Tu cũng sai bước bắt đầu tìm người trong sân bãi.

“Này.” Vai phải bị vỗ nhẹ một cái, Lâm Tu xoay người lại, đối diện một đôi mắt sáng ngời.

“Hà Tiêu?”

...

Sáng sớm lúc đi làm, Giang Ngữ Tình đụng phải Chu Mộc đang điều khiển chiếc xe Tiểu Bạch xinh xịch đổ lại gần văn phòng tòa soạn.

“Mộc Mộc.” Giang Ngữ Tình ‘lớn đùng’ từ chỗ ghế phụ nhảy xuống, hoàn toàn không có vẻ thành thực chừng chạc của bà vợ bà mẹ một chút nào.

“Chào buổi sáng.” Chu Mộc vừa lấy bản thảo phỏng vấn ở trong xe vừa rút chìa khóa treo lên cửa xe.

“Ủi chà...” Giang Ngữ Tình tiến lên nheo nheo mắt Chu Mộc: “Sao mắt lại thâm quầng thế này? Đuổi bản thảo hả?”

“Chuẩn luôn.” Chu Mộc trả lời thoải mái, lúc thấy rõ người vừa bước xuống chiếc xe đằng sau cô bạn tốt, cô khẽ gật đầu, “Hi, Chung Vi.”

“Lâu rồi không gặp.” Ông xã Giang Ngữ Tình – Chung Vi mỉm cười, khẽ bắt tay Chu Mộc. “Đã quen công việc mới chưa?”

“Vẫn tốt.” Chu Mộc cười nhàn nhạt: “Mò mẫm đến tận đây... Có vợ anh ở đây, khỏi sợ bị thiệt.”

“Chuyện này thì anh tin.” Mặt mày Chung Vi giãn ra, cưng chiều nhìn bà xã Giang Ngữ Tình nói: “Vợ ơi, anh đi làm đây. Buổi tối tới đón em.” Nói xong hôn lên mặt người kia một cái.

Giang Ngữ Tình nhoẻn miệng cười, ngoan ngoãn gật đầu.

Nhìn theo bóng lưng chồng dần đi xa, một lúc sau Giang Ngữ Tình mới quay đầu lại.

Vừa ngược mắt đã gặp phải ánh mắt trêu ghẹo của Chu Mộc.

“Ngọt ngào ghê ha...” Chu Mộc mắt mày cong cong.

“Khen một câu thôi mà bà cũng phải nói qua loa thế hả...” Giang Ngữ Tình che miệng cười, khoác tay Chu Mộc. “Thế nào, nhân viên tòa soạn báo chúng ta bà cũng có ấn tượng đại khái rồi chứ? Nhiều đàn ông tốt tính anh như thế, chẳng lẽ không có ai lọt được vào mắt Chu đại tiểu thư?”

“Đâu có...” Chu Mộc giả bộ thờ dãi: “Tôi đây không phải hoa hết cả mắt rồi sao... Ai nấy hoàn phì yến sấu* thướt tha nhiều vẻ... Chẳng loại đa dạng quá, làm tôi sầu muốn chết.”

*Hoàn phì yến sấu: Hoàn “béo” Yến “gầy”, nói đến vẻ đẹp đầy đặn của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển, ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng.

“Đúng là đồ lẻo mép.” Giang Ngữ Tình hứng khởi: “Nói tôi nghe thử chút, bà thích kiểu người thế nào? Bà chị đây để ý hộ cô em một chút, chúng ta phải tung lưới toàn diện đánh bắt tập trung.”

“Mấy năm nay vùng biển ô nhiễm không nhẹ, ai biết đến lúc đó vớt lên được cái gì.” Chu Mộc bĩu môi. “Biển dì có thể dẫn tới mù lòa đó.”

“Đừng có nói mấy lời xui xẻo...” Nói tới đây, mắt Giang Ngữ Tình sáng rực lên: “Này, này...” Nói xong liên tục kéo tay áo Chu Mộc: “Bà nhìn đằng kia, cái người mặc com lê đen kia kia... làm việc bên bộ phận tiếp thị của tòa soạn chúng ta, năm nay mới hai mươi tám độ thân chưa cưới hỏi gì, bà thấy thế nào?”

“Ồ, thiên đình bão mãi, địa các phương viên*.” Chu Mộc nghiêm mặt nói: “Đây đích thị là người qua đường Giáp chính cống.”

*ý chỉ đỉnh trán và cằm đầy đặn phúc hậu

“Chậc...” Giang Ngữ Tình liú lười, nhưng chỉ chốc lát sau lại lay tay Chu Mộc: “Người mặc áo khoác màu vàng nhạt đằng kia! Cũng làm cùng bộ phận thiết kế với tôi! Giống y như bà nhè, sinh viên xuất sắc du học Pháp, tuần tú lịch sự á á!”

Chu Mộc liếc qua một cái, cuối cùng ung dung nhả một câu: “Cách xa như thế mà còn ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh ta... Chắc phải phun đến hai lạng ấy nhỉ?”

“Bà để ý người ta phun bao nhiêu làm gì!” Giang Ngữ Tình nổi sung.

“Ngạt thở.” Chu Mộc thản nhiên nói.

“...”

Yên tĩnh được chốc lát, Giang Ngữ Tình lại bắt đầu dông dài: “Này Mộc Mộc, nói cho tôi biết rốt cuộc bà định tìm mẫu người như thế nào? Không phải là du học về thông suốt siêu thoát rồi định cắt bỏ ba ngàn sợi tơ phiền não xuất gia cửa Phật đấy chứ? !”

“Không phải... Tu vi của tôi còn chưa tới mức ấy.”

“Hừm...” Giang Ngữ Tình trầm ngâm một tiếng, gật đầu đồng ý nói: “Cũng đúng. Cửa Phật là chốn thanh tịnh, há lại để bà làm bẩn?”

Chu Mộc cầu cô.

Giang Ngữ Tình vừa né vừa cười, tay chân khua loạn xạ.

“Đừng nhiều đừng nhiều, bà còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đâu đấy!”

“Cũng chưa có ý tưởng gì trong đầu.” Chu Mộc ngừng hành động “tàn hại” Giang Ngữ Tình lại, ánh mắt lại hơi trôi dạt ra xa: “Nếu như nhất định phải nói thì... Có mất duyên?”

“Có tin nổi không đây?” Giang Ngữ Tình nhất thời rất u buồn, quả thật đã sắp tới nước đau đầu nhức óc: “Mộc Mộc, diện mạo có làm cơm ăn được không? Có ích gì... Có ích gì hả? ! ! !”

“Tôi bảo cách nói chuyện của bà giống y như mẹ tôi bà còn không tin...” Chu Mộc lười biếng giương mắt: “Chỉ riêng câu cuối mà bà vừa nói, mỗi lần bàn chuyện này với tôi mẹ tôi đều phải lải nhải một lần.”

“Trẻ con khó dạy...” Giang Ngữ Tình làm bộ lắc lắc đầu, có điều dường như nhớ tới chuyện gì hai mắt bỗng sáng ngời lên: “Này, Mộc Mộc... Nói đến đây tôi mới nhớ, nghe nói tòa soạn của chúng ta điều một vị tổng biên tập từ nước ngoài về, nghe đồn là một Vương Lão Ngũ nam kim cương*, đẹp trai cực kỳ luôn!”

* Theo cách nói dân gian Trung Quốc, Vương Lão Ngũ là để chỉ những người đàn ông độc thân chưa có gia đình, Vương Lão Ngũ nam kim cương ý chỉ những người đàn ông vừa độc thân vừa nhiều tiền, đẹp trai, học thức cao, sự nghiệp phát triển,...

“Vương Bảo Cường cũng coi như một nửa Vương Lão Ngũ đấy còn gì... Có ích gì không?” Chu Mộc nhún mày nói.

“Thôi... Chịu không nói chuyện được với bà.” Giang Ngữ Tình bắt đắc dĩ nói: “Bà chính là cái loại trong lòng biết tổng nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ ngu ngơ.”

Chu Mộc cười nhẹ từ chối cho ý kiến.

...

Giang Ngữ Tình nói liên miên một hồi, tổng biên tập mới nhậm chức ăn diện bảnh bao, đeo trên mình cái danh hiệu lóa mắt, tỏa ánh hào quang từ trên trời giáng xuống.

Giây phút nhìn rõ khuôn mặt anh ta, Chu Mộc chỉ muốn tự bóp chết mình...

“Chu Mộc?” Trong văn phòng tổng biên tập, người đàn ông tuần tú lịch lãm nhìn người đối diện thông thả lên tiếng.

“Vâng...” Bọn nhỏ Chu Mộc bắt giác co người lại.

“Ngẩng đầu lên.”

Chậc... Chu Mộc buồn bực, nghe sao mà giống đoạn mở đầu vở kịch con gái nhà lành bị thiếu gia nhà giàu chồng ghẹo thế.

Nhưng mà Chu Mộc vẫn rất dũng cảm để lộ mặt ra.

Chết thì chết... Dù sao... Cũng chưa nghe nói có người vì kéo đứt một khuy áo của sếp mới mà bị đuổi việc.
>

Được lắm... Sở Du ngồi trên ghế da nhếch khóe miệng mỉm cười.

“Hai bản thảo này là do cô viết?” Đây tờ tạp chí trước mặt tới trước mắt Chu Mộc. Ngón tay thon dài của người nọ thì thoảng gõ khe khẽ lên mặt đá hoa của chiếc bàn làm việc.

“À... Vâng.”

Tiêu rồi tiêu rồi... Chu Mộc không ngừng kêu khổ trong lòng.

Đều nói tân quan thượng nhâm tam bả hỏa*, nhìn dáng điệu này, sợ là mình sắp bị vị quan mới nhậm chức này thiêu chết rồi.

*Ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng, xem chú thích kỹ hơn cuối chương.

“Ý tứ thông suốt, lời văn lưu loát.” Sở Du chậm rãi mở miệng nói: “Là bản thảo phỏng vấn tiếng Anh rất tiêu chuẩn, rất xuất sắc.”

Chu Mộc giương mắt.

“Tạm gác bữa tiệc chào mừng tối nay sang một bên... Về chuyện bố trí công việc sau này, tôi nghĩ tôi cần cùng cô Chu tiến thêm một bước hiểu biết cùng câu thông.” Người đàn ông anh tuấn nhếch khóe miệng cười đến vô cùng hiền lành: “Không biết chừng nào thì cô Chu có thời gian, không bằng... Cùng nhau ăn một bữa cơm?”

*Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa:

Điển cố: Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị, trong một đoạn thời gian ngắn đã liên tục ba lần dùng hỏa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hỏa thiêu sườn núi Bắc Vọng Pha, khiến 10 vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã, dùng hỏa công, Tào Nhân bỏ chạy trốn chết, 10 vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hỏa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo chỉ còn đúng 27 người. Khi ấy, mọi người gọi ba trận hỏa thiêu này là “Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bả hỏa”. Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là “Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa”, ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã.

8. Chương 8

Phó tư lệnh Chu Thâm đột nhiên tới thăm ít nhiều khiến Lâm Tu có phần trở tay không kịp, liên tục vài ngày, chỉ cần thủ trưởng có mặt ở đây, liền chỉ đích danh muốn anh tiếp khách. Không chỉ vậy, ngay cả Hà Tiêu cùng theo đến cũng kè kè bên anh một tác không rời, Lâm Tu luôn giữ vẻ mặt thần nhiên khiến người ta không nhìn ra cảm xúc, chuyện này rơi vào trên người anh, đương sự không có biểu hiện gì, nhưng vào trong mắt người ta lại có suy tính khác.

Ai mà chẳng biết Lâm trung tá Lâm Tu quân khu Z là một mũi giáo tài ba? Thủ trưởng coi trọng, đoàn trưởng yêu mến, đây cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Đẹp trai có tài, tuổi trẻ đầy hứa hẹn... Đường như tất cả những tính từ tốt đẹp dùng trên người anh đều không có gì là thái quá, thực lực rõ sờ sờ ra đấy, tự nhiên không đến phiên người khác nhiều lời.

Nhưng trọng điểm vấn đề không phải ở đây, mà ở chỗ cái người tên Hà Tiêu kia.

Bác sĩ khoa tim mạch thuộc tổng viện quân khu Z, mỹ nữ quân y nổi tiếng khắp quân khu, tình nhân trong mộng của đông đảo thanh niên sĩ quan, cháu ngoại của phó tư lệnh Chu Thâm quân khu Z Chu trung tướng... Hàng loạt danh hiệu sáng lấp lánh nặng trĩu trên người như thế, thử hỏi có mấy trang hảo hán có thể chân chính chống đỡ nổi?

Trong xã hội ngày nay, “bám vào cành cao” sớm đã không còn là chuyện gì mới mẻ, trong cơ quan đơn vị, trong trụ sở bộ đội, chuyện như vậy càng thấy rõ hơn, về sau có gặp phải người ta cũng chỉ thờ ơ. Nhưng dù là như vậy, không thể không thừa nhận mượn cách này để một bước lên mây vẫn là chuyện khiến người ta vô cùng ghen tị.

Từ xưa mỹ nữ ái mộ anh hùng, người ưu tú luôn luôn chói mắt, bởi vậy, Hà tiểu thư cất nhắc phó đoàn trưởng Lâm ân cũng là chuyện thường tình.

Hà Tiêu chưa từng cố ý che giấu tâm ý của mình trước mặt Lâm Tu. Với cô mà nói, thích chính là thích, tán thưởng chính là tán thưởng, làm phái nữ trước tiên phải biết yêu thương chính mình, che che giấu giấu trốn trốn tránh tránh thật sự là không cần thiết, huống chi, không cần người khác nhiều lời, cô cũng là người có vốn có liếng.

Phụ nữ thông minh luôn được người ta yêu thích, Hà Tiêu chính là người như vậy. Biết thời thế biết tiến lùi, quan trọng hơn là, cô luôn cân nhắc chừng mực vô cùng hoàn hảo. Để người hiểu rõ tấm lòng tôi, nhưng không gây thêm bất kỳ phiền phức gì cho người. Lấy tiến làm lùi, hiểu được đạo lý này không khó, nhưng thật sự muốn chuyển thành hành động, không phải người phụ nữ nào cũng làm được.

Lăn lộn trong quân doanh nhiều năm, mắt thấy tai nghe nhiều chuyện, lâu ngày thành ra, tâm tư của Hà mỹ nữ mọi người đều biết. Chuyện tốt ở trong mắt những người khác, vậy mà với Lâm Tu, không nói tránh còn không kịp, ít nhất cũng không nhìn ra anh hào hứng phấn khích là bao.

Ông ngoại Lâm Tu An Quốc Huân là lão tư lệnh quân khu Y, theo lý mà nói, bối cảnh gia thế hùng hậu như vậy hẳn phải là chỗ dựa vững chắc thuận lợi nhất cho Lâm Tu. Vốn đã không phải hạng giá áo túi cơm, lại có lão tư lệnh nâng đỡ, thăng quan tiến chức xuôi chèo mát mái là chuyện không cần bàn cãi. Thế nhưng, hạng người ưu tú như Lâm Tu, trong lòng khó tránh khỏi có vài phần tự cao tự đại, huân chương thế hệ trước lại sáng ngời như thế, đó dù sao cũng là do thế hệ trước đánh đổi bằng súng đạn thật đạn thật mới có, nhờ quan hệ họ hàng mà dựa hơi ông cụ, Lâm Tu không qua nổi cửa này.

Việc này cũng giải thích vì sao Lâm Tu lại bỏ qua quân khu Y mà một lòng một dạ tới quân khu Z gây dựng sự nghiệp.

Đa phần bạn bè trong quân ngũ không biết thân phận của Lâm Tu. Nhưng việc này không có nghĩa là tầng lớp lãnh đạo cũng không biết. Nói tóm lại, quân doanh chính là xã hội, Lâm Tu im lặng không đề cập tới thân phận ấy là khiêm tốn, nhưng quan hệ huyết thống sáng chói kia thì biết để đâu, lại có bao nhiêu người biết chuyện có thể thật sự xem như cái gì cũng không thấy?

Tâm tư của đứa cháu ngoại mình, Chu Thâm không phải không biết. Từ lúc Lâm Tu vẫn là thằng nhóc miệng còn hơi sữa, cũng đã biết nhanh nhẹn miệng gọi ông là “ông nội Chu”, qua nhiều năm như vậy, Chu Thâm tận mắt nhìn Lâm Tu trưởng thành, trở thành một sĩ quan trẻ ưu tú thành thực, coi trọng anh cũng là chuyện đương nhiên. Nay Hà Tiêu cùng Lâm Tu đều đến độ tuổi nên cân nhắc chuyện cá nhân, bất kể là cân nhắc từ phương diện cá nhân hay từ bối cảnh gia đình, “chung tay hợp sức” đều là lựa chọn tốt nhất của đôi bên.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, yêu đương cưới hỏi là chuyện lưỡng tình tương duyệt*, vì thế diện cùng thân phận, phó tư lệnh Chu cũng không thể bày tỏ ý kiến gì. Đứng một bên cổ vũ là chuyện cực hạn ông có thể làm, nhưng tạo cơ hội giúp cô cháu gái cũng là chuyện vui mất vui tại ông rất sẵn lòng thực hiện.

*đôi bên cùng có tình cảm với nhau

Liên tiếp mấy ngày liền phó tư lệnh Chu đều ở quân khu Z cùng mọi người, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài coi như thăm hỏi khảo sát mấy lần, cuối cùng, cuộc “tập kích bất ngờ” xem như đến hồi kết thúc, trước khi đi, Chu Thâm ọi người giải tán, gọi một mình Lâm Tu lại.

“Phó đoàn trưởng Lâm, tới tổng viện quân khu một chuyến đi? Hộ tống Hà quân y của chúng ta về?”

“Rõ.” Mệnh lệnh của thủ trưởng, không thể cự tuyệt.

Gương mặt Chu Thâm chậm rãi hiện nét cười, ngay sau đó thông thả mở miệng: “Còn muốn phiên cậu chuyển lời cho ông cụ nhà cậu... Hôm nào ông cụ An rảnh, tôi sẽ dẫn Hà Tiêu đến thăm hỏi.”

Ánh mắt thâm trầm lướt qua mặt Lâm Tu, sau đó lại nhanh chóng dời đi không một dấu vết.

“Rõ.” Lâm Tu lên tiếng, trong thoáng chốc ngược mắt lên liền bắt gặp đám cán bộ xung quanh làm như ngầm nhất trí với nhau, mặt mày ai nấy đều không hện mà tươi cười đầy ẩn ý sâu xa.

Trong lòng chậm chậm thở dài cực khẽ.

Trong quân đội là như thế đấy...

Tòa án xét xử không minh bạch. Cắt không đứt, giải quyết không xong.

...

Chớp mắt Chu Mộc vào làm việc tại tòa soạn FAMOUS đã hơn một tháng, bắt kịp nhịp độ công việc, nhanh chóng nắm rõ phương thức làm việc, đối với những bài phỏng vấn được giao, Chu Mộc cũng hoàn thành rất nhanh, liên tục nhiều ngày như vậy, quả thực có chút đáng về mất ăn mất ngủ, vậy mà hết lần này tới lần khác đương sự dường như làm không biết mệt.

Cũng giống như mọi ngày, tối hôm đó, Chu Mỹ nữ yêu nghề kính nghiệp lựa chọn tăng ca như trước.

Ngồi lâu trước máy tính, từng khớp xương trên cơ thể như gỉ sắt, cứng ngắc vô cùng, eo lưng cả người mỗi tới mức muốn gãy, đến khi đứng dậy, toàn thân Chu Mộc lập tức phát ra tiếng “răng rắc” không dứt bên tai, trong tòa soạn không một mống người tầm chạng vạng, nghe vào tai khó tránh khỏi có phần hơi đáng sợ.

Nhấc chân đi đến phòng trà nước tự làm ình một cốc cà phê hòa tan, Chu Mộc một tay cầm cốc tay kia thì nắn bóp cái cổ đau nhức không ngừng.

Vừa xoa cổ vừa đi ra ngoài, không cẩn thận, Chu Mộc suýt nữa va vào người trước cửa.

“... Tổng biên tập?”

Có người chuyên nghiệp giúp đỡ có khác. Dưới sự chỉ đạo của Sở Du, mấy vấn đề làm Chu Mộc nhức óc bấy lâu được giải quyết dễ dàng, bản thảo tốn bao nhiêu thời gian công sức của cô rất cục có thể hoàn thành trước thời hạn.

“Mike là người khó tính có tiếng trong giới, phỏng vấn ngày mai, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.” Sở Du gương mặt nhìn Chu Mộc nói.

Chu Mộc nghe vậy sững sốt, nhưng bên miệng lại không ngăn được nhoẻn cười.

Hai người bọn họ có xem như... không đánh thì không quen nhau không nhỉ?

Người đàn ông này, cũng đâu đến nỗi xa rời quần chúng như trong tưởng tượng... Xem ra, không cần lo lắng sự kiện khuy áo nữa rồi.

“Cảm ơn tổng biên tập nhắc nhở.” Chu Mộc nghiêm túc gật đầu, sắp xếp lại bản thảo phỏng vấn trước mặt rồi lại ngẩng đầu dẫn đo mở miệng: “Chuyện đó... Cảm ơn anh đã giúp tôi...”

“Nếu thật sự muốn cảm ơn...” Sở Du do dự mở miệng, đôi mắt đẹp hẹp dài nhìn về phía Chu Mộc hơi lóe lên: “Lúc trước tôi đề cập với em rồi đó thôi — cùng đi ăn một bữa nhé?”

...

Chu Mộc là một người công tư phân minh, ngoài thời gian làm việc, thật ra cô rất hạn chế tiếp xúc cùng đồng nghiệp — đặc biệt là người như Sở Du.

Trẻ tuổi đẹp trai, địa vị xã hội khả quan, nhiều tiền mà lại có tài, quan trọng hơn là — anh ta còn độc thân.

Đối với những cô gái trẻ tuổi khác, đây hẳn là cơ hội tiếp xúc quý báu, nhưng Chu Mộc không cảm thấy hưng phấn mấy may.

Cô không thích lẫn lộn giữa tình cảm và công việc, nếu có thể, cô cũng không hi vọng chính mình cùng vị cấp trên xuất sắc này nảy sinh khúc mắc gì trên phương diện này.

Nhưng người ta vừa mới giúp mình, lại năm lần bảy lượt mời mình đi ăn, vẫn phải nể mặt nể mũi người ta. Thế là có hình ảnh tiếp theo.

Trước cửa nhà hàng lâu năm khách khứa nườm nượp, Chu Mộc và Sở Du lần lượt xuống xe.

Vì hai con người cuồng công việc vừa mới tăng ca ở tòa soạn, cho nên bọn họ đến không coi là sớm, gặp đúng thời điểm nhà hàng đông nghịt người ồn ào náo nhiệt.

Phóng mắt nhìn, bàn nào cũng đã kín khách, cả một đại sảnh rộng thênh thang, thậm chí một chỗ để ngồi cũng chẳng còn.

Thôi rồi, phòng riêng thì khỏi phải nghĩ đến, xem tình cảnh này, mấy cái ghế đơn cũng quá tải rồi ấy chứ.

“Xin lỗi quý khách, cửa hàng chúng tôi kín khách rồi ạ.” Nhân viên phục vụ hơi áy náy nói với một đôi nam nữ vào cửa trước bọn họ.

Quả nhiên.

Chu Mộc ngẩng đầu muốn hỏi ý Sở Du, đã thấy người kia thoáng ra hiệu cho cô, sau đó đi thẳng tới trước quầy tiếp tân của nhà hàng.

Tinh anh chính là tinh anh, tổng biên tập Sở vừa mở miệng vàng, nhân viên phục vụ vốn còn tuyên bố “đã kín khách” vậy mà lại cung kính chìa tay trước mặt bọn họ làm tư thế “mời”, dẫn hai người lên lầu hai vào một phòng riêng có tầm nhìn, hoàn cảnh đều cực tốt.

Con người ta... quả nhiên không thể so sánh.

Nghĩ tới vô số lần mình cùng Giang Ngữ Tình dự định vào phòng riêng của nhà hàng này ăn cơm đều không được, Chu Mộc đột nhiên cảm thấy mất cân bằng.

Đều là sinh viên xuất sắc mạ vàng đi du học về, cách nói năng và tầm hiểu biết đều sẽ không mất mặt, bữa cơm này, hai người Chu Mộc cùng Sở Du quả thật có cảm giác như đang đàm phán kinh doanh.

Chu Mộc vốn là một người tùy tiện, gò bó câu nệ không phải là diễn xuất thường ngày của cô, nhưng nhìn tướng ăn vô cùng tao nhã của người đối diện, cô cũng dùng đến dáng vẻ khi tham gia các buổi tiệc cùng bố mẹ.

Mệt, thật đúng là mệt.

Bỗng nhiên rất hoài niệm tình cảnh lần trước đi ăn cùng Lâm Tu ở quán Sát Trư Thái kia.

Ăn như thế mới gọi là phóng khoáng tùy tiện hào sảng hăng hái chứ.

Thức ăn ngon lành vẫn lẳng lẳng nằm trong khay, nhưng Chu Mộc đã mất đi một chút khẩu vị cuối cùng.

Rất cực chịu đựng đến khi bữa tối kết thúc, cùng Sở Du ra khỏi nhà hàng, trong nháy mắt hít thở không khí bên ngoài, cả người Chu Mộc như được giải phóng, tâm trạng bỗng trở nên tốt hơn.

“Cuộc phỏng vấn ngày mai vất vả cho em rồi.” Sở Du giương mắt, ánh mắt lưu luyến trên gương mặt tinh tế xinh đẹp của Chu Mộc.

“Là trách nhiệm công việc thôi, tổng biên tập nói quá lời rồi.” Chu Mộc nói tạm biệt đối phương, thâm nghĩ mau chóng về căn hộ chưa tới hai mươi mét vuông của mình tắm nước nóng cho khoan khoái. “Chuyện tối nay, cảm ơn anh lần nữa...”

Câu nói ngưng bật, sau khi ánh mắt rơi xuống một địa điểm cách đó không xa, cổ họng Chu Mộc như tắc nghẹn, bỗng nhiên nói một âm đơn cũng thấy gian nan.

Đó là —

Lâm Tu cùng... Hà Tiêu?

9. Chương 9

Chu Mộc không xa lạ gì với cái tên này.

Hà Tiêu, giống như một sự tồn tại không thể né tránh, khi Chu Mộc cùng Lâm Tu Hứa Ủy vẫn còn là ‘bộ ba’, người nọ cứ thế im ắng mà lại hết sức tự nhiên đứng ở một bên.

Từ nhỏ đến lớn, Chu Mộc đã gặp mặt cô ấy nhiều lần, tuy rằng không thể nói là vô cùng thân thiện, nhưng tuyệt đối sẽ không cảm thấy xa lạ. Ấy vậy mà, mỗi lần cô nhìn thấy cô gái kia, đều không thể thiếu sự có mặt của Lâm Tu.

Lấy một ví dụ khác... Cô vừa cùng Lâm Tu Hứa Ủy trèo tường về đến nhà, bản thân mặt xám mảy tro cả người bụi bặm, ấy thế mà vừa từ trên tường trèo xuống liền thấy Hà Tiêu mặc bộ váy dài trắng tinh diệu dàng đứng đó, một người lấm lem nhem nhuốc một người duyên dáng xinh tươi, đối lập rõ ràng, khiến Chu Mộc bị đả kích không ngừng nghi ngờ giới tính của chính mình.

Lại có một lần, Chu Mộc vì chuyện gì đó mà nổi giận với Lâm Tu, thẳng nhóc kia vẫn đáng vẻ ung dung như thường, đáng thương cho Chu mỹ nữ* cô tức đến xì khói mà cổ nghẹn không chịu phát tác... Lúc này Hà Tiêu từ không xa thông thả bước tới, mắt sáng rực trắng**, đáng vẻ tươi cười diệu dàng trong sáng, khéo léo nói mấy câu hợp tình hợp lý lại vẫn giữ đúng chừng mực, cuối cùng ngược lại có vẻ Chu Mộc cô trở thành đứa bé ngang ngược bướng bỉnh.

*Nữ ở đây là bé gái

**Xuất xứ từ bài thơ Ai Giang Đầu (Thương Đầu Sông) của Đỗ Phủ:

“ ? ”

(Người đẹp) mắt trong sáng, răng trắng bóng, bây giờ ở đâu?

Hồn bơ vơ vậy máu không nơi về được.

Những chuyện như vậy rất nhiều, Chu Mộc lười suy nghĩ, nhưng sự tồn tại của Hà Tiêu cũng sẽ không vì cô cố tình xem nhẹ mà mờ nhạt đi mấy mảy.

Mấy nhà Lâm Tu Hứa Ủy Chu Mộc Hà Tiêu rất gần nhau, cả ngày ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, sau khi lên tiểu học trung học, mấy người lại học cùng một chỗ. Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã trở thành bức tranh thiếu niên cao ngất thiếu nữ động lòng người. Chu Mộc vốn đã xinh đẹp, Hà Tiêu cũng không kém phần, tính cách dung mạo gia thế học lực... Nam sinh trong trường thường ngâm so sánh hai người với nhau, cuối cùng cũng chẳng thể phân ra ai cao ai thấp, nhưng quan hệ cạnh tranh giữa hai người lại dường như càng được củng cố thêm.

Song nếu thật sự muốn nói tiếp, cuộc tranh đấu lớn nhất giữa hai bọn họ, chính là Lâm Tu.

Hà Tiêu tâm tư tinh tế làm việc thoả đáng, gặp ai cũng tươi cười, nhưng Chu Mộc nhìn ra được, mỗi khi gặp Lâm Tu, gương mặt tươi cười như hoa kia sẽ lập tức tỏa ra ánh sáng lung linh loá mắt.

Tuổi tác xấp xỉ như nhau, tâm tư thiếu nữ cô há lại không biết.

Chu Mộc không nói rõ trong lòng mình có cảm giác gì. Cô vẫn tự cho rằng địa vị của mình là — bạn nói khổ của Lâm Tu. Gây sự phá phách ăn chơi nhậu nhẹt... Ngay cả khi đi học hai người cũng cả ngày quần cùng một chỗ, dần dà, Chu Mộc sớm quen với cuộc sống như vậy, giống như đây vốn là một chuyện đương nhiên.

Khi còn nhỏ thì thế nào cũng được, đến cái tuổi chớm biết yêu, cái gọi là “bạn nói khổ” trong mắt những người bạn cùng lứa ít nhiều đều mang hàm nghĩa thân mật khác thường.

Chu Mộc từ nhỏ đã mang đáng vẻ “thu ơng hút bướm”, các bạn học nam người trước ngã xuống, người sau tiến lên, thất bại bao phen cũng không lùi bước, số lượng dồi dào thật sự khiến người ta lú lutz, sự tồn tại

của Lâm Tu không nghi ngờ gì trở thành tâm bệnh chung của bọn họ, vì thế, kể trước kể sau, đám người theo đuổi dường như đều hữu ý vô ý hỏi cô cùng một vấn đề — cô và Lâm Tu rốt cuộc có quan hệ gì?

Quan hệ gì ư? Trước đó Chu Mộc chưa từng nghĩ tới, sau đó phá lệ căng não suy nghĩ, chỉ chốc lát sau đã choáng váng phát sợ.

Anh sẵn sàng, anh dịu dàng, anh dung túng nuông chiều mình... Nhưng mà, anh rõ ràng là bạn nối khố của mình mà...

Bị truy hỏi gắt gao, Chu Mộc cũng phiền, gương mặt nhìn người nọ đứng chênh chếch cách đó không xa, vẫn là dáng vẻ thờ ơ tự do tự tại không tranh quyền thế ấy, cô dứt khoát gấp sách vở lại, nằm gục đầu xuống bàn mà ngủ, quan hệ gì ư? Mặc xác nó đi.

Nhưng sự xuất hiện của Hà Tiêu cũng không vì nhận định “bạn nối khố” của Chu Mộc mà thay đổi mấy may.

Khi đối mặt với Lâm Tu, Hà Tiêu luôn hơi ngẩng mặt lên, đôi mắt sáng lấp lánh vô cùng, chiếu vào đôi con ngươi đen của Lâm Tu, chan chứa tình yêu nồng nàn mềm mại như nước cô dành cho người nọ.

Nhìn nhiều, Chu Mộc cũng không tự chủ được mà suy nghĩ — giọng nói nhỏ nhẹ của Hà Tiêu cùng với nét cười nhàn nhạt của Lâm Tu, quả là xứng đôi vừa lứa.

Nhưng trong lòng lại thấy như xương tan thịt nát, tiến thoái lưỡng nan vô cùng khó chịu.

Đúng, có câu nói như thế nào nhỉ?

Mắc ghen trong lòng.

Một loại cảm giác giống như chua xót khổ sở nhanh chóng sinh sôi dưới đáy lòng.

Bứt rứt ngột ngạt, Chu Mộc không nhìn đôi nam nữ chói mắt kia nữa, ưỡn ngực bước nhanh qua, cô không nhìn thấy, cô không nghe thấy, cô thôi miên chính mình như vậy, cánh tay phút chốc bị một bàn tay thon dài mạnh mẽ kéo lại.

Người nọ dùng sức vừa phải, Chu Mộc không cảm thấy đau, nhưng không giãy ra được.

“Mộc Mộc.” Giọng nói lạnh lạnh êm tai khẽ vang lên trong gió nhẹ, vẫn là chất giọng nhàn nhạt khi xưa của anh. “Đi cùng nhau đi.”

Cũng từng nghĩ muốn hắt bàn tay xinh đẹp của Lâm Tu ra, nhưng suy cho cùng Chu Mộc không phải người cố tình gây sự như thế.

Cô không nói gì, lẳng lặng nhìn Lâm Tu cùng Hà Tiêu cười nhạt chào tạm biệt.

Không phải là không thấy sự rung động trong mắt Hà Tiêu, nhưng người nọ lại có tâm tư trong sáng đến thế. Sau đó, lúc đang cùng Lâm Tu nói lời tạm biệt, Hà Tiêu cũng tươi cười nhìn sang Chu Mộc.

Lịch sự đáp lại một tiếng “Tạm biệt”, Chu Mộc gương mặt, đối diện thẳng với ánh mắt trong suốt nhưng hơi có phần phức tạp của đối phương.

Đây là coi Chu Mộc cô như người cạnh tranh hay sao...

Nhưng kỳ thật... Chu Mộc không khỏi có chút rối rắm — cô cùng Lâm Tu, chẳng phải là bạn nối khố sao?

Loại ranh giới này là khó xác định nhất.

Cũng khó vượt qua nhất.

Bạn có thể không hề khúc mắc trở thành tri kỷ cùng một người từng theo đuổi bạn, nhưng rất khó có thể duy trì tình bạn thân thiết với một người khác phải từng qua lại với mình.

Hoặc là nói, những đôi trai gái đã thật sự từng qua lại nhưng cuối cùng chia tay, căn bản không thể nào đạt đến mức độ hài lòng và tán thành cao như lúc mới quen.

Từ trước đến nay Chu Mộc chưa từng nghĩ rằng mình và Lâm Tu sẽ phát triển theo phương hướng “người yêu”.

Bởi vì cô sợ.

Trong suy nghĩ của cô, tình bạn có thể vĩnh hằng, nhưng tình yêu thì... khó mà nói cho được. Nhất là — tình yêu phát triển từ tình bạn.

Nếu đã rời không được bỏ không nữa, vậy thì, dứt khoát đừng mơ mộng đến người yêu người thương viễn vông gì đó.

Mang ý nghĩ như vậy, Chu Mộc lại trở về là cô bé vui thì cười giận thì mắng, kề vai sát cánh cùng Lâm Tu ngày trước, lại thêm tám năm du học bên Anh, tình bạn chí cốt giữa Lâm Tu và Chu Mộc, cứ thế kéo dài nhiều năm như vậy.

Hình ảnh cắt trở về hiện tại.

Cách một khoảng không tính là xa, Chu Mộc nhìn chằm chằm vào bóng dáng Hà Tiêu cùng Lâm Tu.

Cô ấy hơi ngẩng mặt lên hàng mày cong cong, anh nhếch khóe môi thấp thoáng nét cười.

Cả hai đều mặc quân phục, một người xinh đẹp hiện ngang, một người cao ráo rắn rỏi.

Trong tám năm lưu học, Chu Mộc không hề nhận được bất kỳ tin tức nào liên quan đến Hà Tiêu, những khi trò chuyện cùng Lâm Tu, anh cũng chưa bao giờ nhắc tới.

Trong tiềm thức dường như đã gạt người kia ra ngoài rồi.

Nhưng lúc này, hình ảnh hai người ở bên nhau ngay trước mắt, sinh động, chân thực mà không mất vẻ hài hòa, không cho phép dù chỉ một chút hoài nghi.

Rõ ràng là tầm chàng vạm vỡ, rõ ràng là sắc trời mờ tối, thế nhưng Chu Mộc lại cảm thấy trước mắt mình là một mảnh sáng chói lọi.

Cô đứng ở nơi đó, nhìn Hà Tiêu trèo lên chiếc xe việt dã quân dụng của Lâm Tu, lúm đồng tiền như hoa xinh đẹp không cùng, trong đáy lòng bỗng sinh ra một cảm giác lạnh lẽo.

Xe tung bụi mà đi, bỏ lại Chu Mộc đứng nguyên tại chỗ.

“Cô Chu?” Sở Du khẽ gọi người con gái đang thất thần trước mặt, tầm mắt cũng không dấu vết chuyển dời từ nơi Chu Mộc vẫn một mực nhìn theo.

“Vâng...” Chu Mộc sự tĩnh, trong con ngươi chưa từng chập vạt lại bất ngờ vụt qua một chút cô đơn.

“Xin lỗi.” Chu Mộc nhếch khóe môi vẫy tay chào Sở Du. “Cảm ơn tổng biên tập đã giúp đỡ... Còn nữa, bữa tối rất phong phú.”

Xong rồi, câu từ vô nghĩa, không hề ăn khớp, chính mình rốt cuộc đang nói lung tung cái gì thế này? !

Thú vị thật... Sở Du nhướng hàng mày tuấn tú.

Anh cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mới có thể làm cho cô gái này lộ ra vẻ mặt như vậy.

...

Ngày tiếp theo, Chu Mộc mang theo bản thảo phỏng vấn đã dày công chuẩn bị từ trước đó tới công ty của nhân vật truyền kỳ giới kinh doanh, Mike tiên sinh.

Đúng như trong truyền thuyết, đó quả nhiên là một người không dễ đối phó.

Đầu tiên là đến muộn, quang minh chính đại mà làm như lẽ đương nhiên đến muộn những hai tiếng đồng hồ.

Không phải vì đàm phán kinh doanh, không phải vì họp mặt cấp cao, lại còn lắc la lắc lư đứng đờ đờ đứng đĩnh bước vào cửa, vừa mở miệng liền than phiền buổi phỏng vấn chết tiệt này làm trễ giấc ngủ của anh ta, quấy nhiễu mộng đẹp của anh ta.

Lại là khiêu khích một cách trắng trợn.

Sau khi Chu Mộc tự giới thiệu ngắn gọn, người nọ cực kỳ khinh miệt mà mắt kiên nhẫn khoát tay, vừa khoát tay vừa nhìn chăm chăm cô thư ký đang lo nơm nớp bên cạnh.

“FAMOUS? Đó là cái gì? Tạp chí tin đồn nhảm mới ra à?”

Chu Mộc không tức cũng không cáu, chỉ giữ vẻ mặt như cũ tâm trạng như thường tiếp tục phỏng vấn theo bản thảo đã chuẩn bị tốt.

Gặp phải một phóng viên như vậy, rất hiếm có.

Mike tiên sinh khó tính khó nết xảo trá tai quái bắt đầu hào hứng, thề phải tiến hành đả kích đàn áp tới cùng.

“Vấn đề vô bổ như thế mà các cô cũng hỏi ra được.” Mike ngáp một cái, vẻ mặt ngán ngẩm: “Nghìn bài một điệu, chẳng có ý gì mới. Hỏi tới hỏi lui cũng chỉ quanh quẩn mấy vấn đề, nếu các cô đã kiên quyết muốn xáo xáo lại cơm thừa, xin thứ cho không tiếp.”

Ồ? Vậy được rồi.

Chu Mộc “bộp –” một tiếng khép lại tài liệu trong tay, nhưn mây bạo đạn chống lại ánh mắt của đối tượng phỏng vấn.

Nếu anh ta đã nói vậy... Đi con mẹ nó bản thảo phỏng vấn chết tiệt đi!

Chu Mộc là loại người luôn làm đủ bài tập trước khi lên lớp, trước khi tới đây cô đã xem vô số tư liệu, tiến hành phân tích từ nhiều góc độ vị kỳ tài thương nghiệp này một lượt.

Linh hoạt, táo bạo, rất sáng tạo mà không hề e ngại.

Xảo quyệt, tự phụ, ăn nói cay nghiệt lại còn cậy tài khinh người.

Chính một tổng hợp mâu thuẫn như thế, lại trở thành mục tiêu phỏng vấn lần này của cô.

Vứt bỏ bản thảo phỏng vấn khuôn mẫu sang một bên, tư duy của Chu Mộc lập tức thông suốt vô cùng.

Từ thuật cưỡi ngựa, đấu kiếm, cho tới bowling, golf, từ lịch sử thế giới cho tới triết học nhân văn... Mike kinh ngạc thán phục, thì ra cô gái trẻ trước mặt này lại có nhiều thói quen và sở thích chung với anh ta đến vậy.

Không phải là cố ý lấy lòng, loại chuyện này rất dễ phân biệt. Một cô gái trẻ mà lại có nhiều trải nghiệm và hiểu biết phong phú như vậy, nói là giả bộ cũng không có khả năng!

Hai người càng tán gẫu càng nhiều, càng nói càng hăng say, lịch trình phỏng vấn đã sớm vượt quá nửa tiếng đồng hồ, cô thư ký bên cạnh run sợ nhắc nhở Mike đến giờ cơm trưa nhưng lại bị Mike BOSS trừng mắt đuổi ra ngoài.

Trò chuyện ăn ý trong truyền thuyết thật vui, gặp lần đầu mà như đã quen biết từ lâu...

Mike thỉnh thoảng lại bị những nhận xét dí dỏm của Chu cô nương chọc cho cười to, đến khi biết được cô cũng có học sơ qua về trà đạo, Mike tiên sinh quả thực có ý muốn bắt Chu Mộc về làm con dâu nhà mình.

Đây có lẽ là một ý kiến hay... Nếu như bỏ qua việc con mình năm nay mới có năm tuổi. >

Đến khi cuộc phỏng vấn dài quá mức này kết thúc, Mike và Chu Mộc đã giống như một đôi bạn lâu năm.

Sau nhiều lần mời Chu Mộc đến công ty làm việc bị từ chối khéo, Mike tiên sinh cảm thấy hết sức tiếc nuối, nhưng vẫn kiên trì muốn Chu Mộc nghiêm túc cân nhắc lời đề nghị của anh ta.

Chu Mộc dở khóc dở cười liên tục gật đầu, cuối cùng cũng kết thúc nhiệm vụ lần này.

Biết nói thế nào nhỉ... Sự vật phát triển theo khuynh hướng đi lên và quanh co phức tạp theo một thể thống nhất... Có đôi phần nghèo nghèo, nhưng cuối cùng kết cục vẫn là tốt đẹp!

Chu Mộc thở phào nhẹ nhõm, nhắc chân lên xe chuẩn bị về tòa soạn báo cáo kết quả công tác, điện thoại lại reo lên “đỉnh đỉnh”.

Lâm Tu.

Nhìn cái tên nhấp nháy trên màn hình, Chu Mộc cảm thấy tâm tình vừa thả lỏng đột nhiên lại khó chịu không ít.

10. Chương 10: Chương 10

“A lô?” Nói không bận tâm là giả, Chu Mộc ấn phím trò chuyện, hờ hững mở miệng vàng.

Hai bên hiểu nhau quá rõ, Lâm Tu ở đầu dây kia gần như lập tức nhận ra sự khác thường của Chu Mộc.

“Sao thế này?” Lâm Tu nửa trêu chọc nửa quan tâm nói: “Kẻ nào không có mắt trêu chọc cô nãi nãi ngài vậy?”

Hừ...

Chu Mộc lập tức thảm hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm không ngờ phó đoàn trưởng Lâm anh cũng ác khẩu với chính mình thật đấy.

“Chẳng sao cả. Cũng chẳng có ai cả.” Chu Mộc khẽ dựa đầu vào ghế, cả người hơi ngả ra sau, giọng điệu cực kỳ gắt gỏng.

Nghĩ một chút, lại không cam lòng cắn môi dưới bổ sung một câu: “Người không liên quan ấy mà... Nhìn mà phát bực.”

Giận dữ ai đây... Lâm Tu bên kia khẽ cười cười, không truy hỏi cũng không tìm hiểu thêm.

“Dạo này trong đoàn hơi bận, muốn gọi điện lâu rồi, nhưng vẫn không có thời gian.” Nhẹ nhàng hời hợt, giọng điệu của Lâm Tu vẫn khiến người ta yên lòng trước sau như một: “Thế nào? Có khỏe không?”

Đúng rồi, làm tùy tùng đi theo chăm sóc Hà quân y... Chẳng lẽ lại không bận?!

“Biết anh bận, nên cũng không dám làm phiền anh.” Chu Mộc không nóng không lạnh mở miệng nói: “Em ấy à... tốt lắm, cơ thể khỏe mạnh, ăn cái gì cũng thấy ngon.”

Sao nghe thế nào cũng thấy trong lời này có chuyện nhỉ? Lâm Tu hơi nhướng mày, dựa người vào bức tường phía sau.

Đây là bực bội đấy à? Mình có trêu chọc gì cô ấy đâu!

Với tính khí cáu kỉnh của cô nhóc kia, cứng đầu như con lừa ấy, cứ hỏi tiếp thì thế nào cũng bị một phen bẽ mặt.

Cái tính ung dung bình tĩnh của Lâm Tu lại được dịp thể hiện, em hậm hực với anh, tội gì anh phải đứng mũi chịu sào? Không bằng áp dụng chính sách không quan tâm gì hết, chẳng bao lâu người kia tự vui lên, anh cũng vui vẻ thanh nhàn khỏi phải lo âu.

Cô nhóc Chu Mộc này... Cứng mềm đều không ăn, nhường nhịn không được chọc tức cũng không xong, tốt nhất là không cần so đo với cô!

Thế mới nói Lâm Tu là khắc tinh của cô mà!

“Dự báo thời tiết nói gần đây nhiệt độ giảm thấp, nhớ mặc thêm quần áo.” Lâm Tu phớt lờ chủ đề ban nãy, ân cần dặn dò: “Trời lạnh đừng có suốt ngày vấy bẩn giày ống, gió buốt lắm, đừng để bị lạnh, đến lúc già thì chỉ có em khổ.”

Bất kể thế nào, rốt cuộc anh vẫn quan tâm cô...

Sắc mặt Chu Mộc hơi giãn ra, giọng nói cũng không cứng ngắt như khi nãy nữa: “Mấy người bọn anh hết người này đến người kia, đang êm đẹp sao đều học cách nói chuyện của mẹ em thế hả... Thế nào cũng già sớm à xem.”

“Đành chịu thôi...” Lâm Tu ở đầu kia cười trầm thấp: “Có một đứa con gái không làm người ta bớt lo như em, làm cha mẹ bao giờ cũng phải lo lắng nhiều một chút.”

Chu Mộc chớp chớp đôi mắt to hai cái, ngay sau đó trong xe truyền đến tiếng gào thét của cô –

“Lâm Tu chết tiệt anh nói xỏ em! ! !”

Tâm trạng vốn còn hơi u ám qua một lát trò chuyện dường như đã thành nắng ráo trời quang, tuy trong lòng vẫn còn một chút không cam lòng nho nhỏ, nhưng cuối cùng Chu Mộc vẫn bị mấy câu nói đùa của Lâm Tu dỗ cho vui vẻ.

Đối phó với mình, người kia, luôn luôn có biện pháp.

Chu Mộc không phải kiểu người thích bận tâm chuyện vụn vặt, chuyện lần này cô bực bội, một mặt là vì từ nhỏ đã bị đặt vào vị trí tương đối lúng túng cùng với Hà Tiêu, mặt khác là cảm thấy trong chuyện này Lâm Tu nợ cô một lời giải thích.

Có điều, bây giờ ngẫm lại, Lâm Tu đâu có làm sai chuyện gì?

Chuyện này không nói cho cô nghe thì có sao... Anh không có nghĩa vụ ấy, cô cũng không có cái quyền ấy.

Dù sao, cô chỉ là bạn nói khổ của anh.

Thôi thôi... Chu Mộc lắc lắc đầu, coi như lật sang một trang giấy mới đi.

...

Mượn lời của cô bạn thân Giang Ngữ Tình mà nói, Chu Mộc không chỉ là người cuồng công việc, mà còn là một nữ siêu nhân điển hình.

Phỏng vấn người khác không dám nhận cô dám nhận, công việc người khác đều sợ cô sẵn sàng làm, sẵn tin tức viết bản thảo, bố trí thiết kế... Người này thần thông đến mức độ này, quả thật chính là lên trời xuống đất không gì không làm được!

“Này, này,” Giang Ngữ Tình dùng khuỷu tay huých huých cô: “Đi sớm về tối quên ăn quên ngủ ... Bà được đấy nhỉ? Chỉ vì mấy đồng tiền thưởng cuối năm mà như thế hả?”

“Cái này gọi là truy cầu cuộc sống vĩnh viễn không có điểm dừng...” Chu Mộc ngược mắt từ chồng bản thảo cao ngất, vành mắt có quầng đen nhàn nhạt: “Loại người như bà... không hiểu được đâu.”

“Này!” Giang Ngữ Tình liếc cô một cái vẻ khinh thường: “Cái gì gọi là loại người như tôi hả... Chậc, tự hành hạ mình như thế sắp thành tiên ấy... Vậy thì bà làm đi, cứ tiếp tục thế này, bà sẽ cô đơn lẻ loi... Cuộc sống độc thân của bà cũng sẽ – vĩnh viễn không có điểm dừng!”

“Đúng là tối độc bất quá phụ nhân tâm*...” Chu Mộc cố tình trêu chọc con người đã lập gia đình Giang Ngữ Tình, cố ý kéo giọng hai chữ “phụ nhân” rõ dài.

*không gì hiểm độc bằng lòng dạ đàn bà, chữ ‘phụ nhân’ ở đây vừa là phụ nữ, vừa có nghĩa là người phụ nữ đã có chồng.

“Nhãi con chết tiệt!” Giang Ngữ Tình rú lên một tiếng rồi nhào tới cầu véo cô.

Di động của Chu Mộc đúng lúc này reo lên.

“Bố ạ?”

...

Điện thoại là bố Chu Mộc, Chu Vĩ Bình thị trưởng Chu gọi tới.

Sau khi tới thành phố A làm việc, Chu Mộc vẫn duy trì thói quen một tuần gọi điện về nhà một lần. Nội dung nói chuyện na ná như nhau, từ công việc đến cuộc sống rồi đến “vấn đề cá nhân” khiến cô có chút

mất kiên nhẫn, mỗi khi có điện thoại gọi tới, Chu Mộc cảm thấy câu trả lời của mình đã sắp trở thành một khuôn mẫu cố định, không ý kiến không thay đổi, cũng không có nhiều ý nghĩa.

Nhưng vẫn không thể bỏ bớt khâu này. Bằng không với tính cách ‘cẩn thận từng li từng tí’ của mẹ Chu, chắc chắn sẽ lập tức giết tới tận cửa.

Nhưng nội dung cuộc trò chuyện hôm nay lại có phần khác biệt.

Giọng nói của bố cô vẫn không khác bình thường, qua điện thoại, ông trầm tĩnh mà bình thản nhắc nhở Chu Mộc cuối tuần đừng quên đi tham dự tiệc mừng thọ của ông cụ An Quốc Huân.

Ông cụ An là ông ngoại của Lâm Tu, đồng thời cũng là lão tư lệnh lão cách mạng đã nhìn bọn trẻ Chu Mộc lớn lên.

Chu Mộc cùng cháu gái An Hòa của ông cụ An có vài phần giống nhau, hai cô bé từ nhỏ đều thích chơi đùa với đám con trai, một đứa láu lỉnh tinh quái một đứa hiếu chiến thượng võ, cả hai đều rất mạnh mẽ cứng cáp, An Quốc Huân tính tình phóng khoáng yêu quý hai cô bé đặc lập độc hành* này vô cùng, lại thêm An Hòa từ nhỏ đã ở xa, vậy nên vô hình trung ông cụ coi Chu tiểu nha đầu bên cạnh như cháu gái ruột của mình mà cưng chiều, tình cảm cách mạng thâm hậu nên tặng cách mạng vững chắc, bởi vậy, Chu Mộc rất thân với ông cụ, dáng vẻ kia lại giống như là ông cháu ruột thịt vậy.

*đi đứng một mình, ý nói không a dua theo ai.

Tâm tư trẻ nhỏ luôn ngây thơ đơn thuần, với những bậc cha chú thì lại phức tạp hơn một chút.

Chu Vĩ Bình là một người tử tế, tuy rằng làm người chính trực không có tâm tư thủ đoạn, nhưng thân ở giới chính trị, lão tư lệnh An kia luôn là một cây đại thụ che bóng mát. Về công về tư, ông đều không muốn mối quan hệ thân thiết giữa hai nhà bị cắt đứt, bởi vậy, đối với chuyện của ông cụ An, ông luôn lo lắng rất chu toàn.

Mà dù là nhìn từ góc độ ông cụ An hay từ góc độ Lâm Tu, cô con gái Chu Mộc đều là mối ràng buộc quan trọng nhất.

“Hôm sinh nhật ông cụ bố phải đi thăm hỏi tỉnh thành cấp dưới, không đến dự tiệc sinh nhật được, con đi chúc thọ ông cụ nhớ gửi lời chào hỏi thay bố.” Bố Chu trầm tĩnh nói.

Tính chân thực của việc thăm hỏi còn phải chờ nghiên cứu thêm, nhưng lý do bố không tới đó Chu Mộc cũng hiểu rõ trong lòng.

Nhiều người lăm miệng, thân phận quyết định mọi chuyện.

Thị trưởng và tư lệnh, tuy nói đều là nắm giữ chức vị cao, nhưng xem ra vẫn luôn có chênh lệch và khoảng cách.

Thế giới này rất nhiều người có tâm tư, khó tránh khỏi sẽ không khiến cho người ta rước lấy phiền não không cần thiết.

Cho nên, cách làm của bố, Chu Mộc hoàn toàn hiểu được.

“Bố chuẩn bị quà biếu rồi, con nhớ về nhà lấy.” Bố Chu dặn dò Chu Mộc.

“Vâng.”

Theo lời dặn của bố, hôm sinh nhật ông cụ An Quốc Huân, Chu Mộc lái xe về thành phố A từ sớm mang quà biếu đã chuẩn bị lên xe.

Bộ ngư cụ* thượng hạng... Ha... Thật đúng là phục vụ theo sở thích.

*Bộ dụng cụ để câu cá, đánh bắt cá.

Người ngoài nghề có lẽ không nhìn ra bản chất, nhưng đối với một người thích câu cá như Chu Mộc mà nói, cô hiểu rất rõ giá trị của món “đại lễ” trước mắt này.

Trên phương diện đối nhân xử thế, xem như bố đã lo nghĩ đủ đường.

Vì phải trở về lấy bộ ngư cụ này, trước đó Chu Mộc đã cự tuyệt lời đề nghị “đưa đón” của Lâm Tu, bởi vậy, sau khi ra khỏi nhà, Chu Mộc dựa theo địa chỉ mà bố cho lái xe đến thẳng địa điểm tổ chức tiệc mừng sinh nhật ông cụ An.

Ngày cuối tuần đông đúc, đường sá trong thành phố quả nhiên chen chúc như luộc bánh chảo, xa thủy mã long xuyên lưu bất tức* đều không đủ để hình dung cảnh náo nhiệt trên đường, Chu Mộc xem đồng hồ rồi nhìn tình hình giao thông, quả thực có xung động muốn chửi người.

*ngựa xe như nước, chảy mãi không ngừng

Xe lê lét mãi cuối cùng cũng tiến lên được, Chu Mộc đánh tay lái chuẩn bị rẽ phải, nhưng thân xe còn chưa kịp xoay ngang, bên cạnh đã “vù –” một tiếng không biết từ đâu phóng ra một chiếc xe.

Chiếc xe hơi xoàng xĩnh của Chu Mộc làm sao chịu nổi va chạm như vậy, “rầm –”, thân xe chấn động, chiếc Tiểu Bạch Bạch của cô xem như bị Việt Dã ca ca oai phong của đối phương đánh bại.

Nhắc chân xuống xe, đập vào trong mắt là một nửa cửa sau xe vỡ nát của mình.

Chu Mộc gương mặt, còn chưa mở miệng, chủ xe kia đã hùng hổ nhảy từ trên xe xuống.

“Mẹ nó... Xui vãi!”

Chu Mộc nhất thời cảm nín, người anh em, người có tư cách nói những lời này rõ ràng là tôi được không?!

“Đệt... !” Xoa chỗ xe bị lõm vào vì va chạm, người đàn ông đối diện vẻ mặt mất kiên nhẫn hất cằm lên nói: “Cô nói nên làm sao bây giờ?”

Ha?!

Thì ra người gây chuyện này tự biến mình thành người bị hại? !

Cũng thú vị thật!

“Anh em, lời này nên để tôi nói mới phải.” Chu Mộc nhú mày, đôi mắt xinh đẹp nửa cười nửa không, “Tôi là công dân lương thiện an phận tuân thủ luật giao thông, ngài đổ tội cho tôi vô căn cứ như vậy là không được.”

“Tôi vô căn cứ?!” Người đàn ông chỉ vào chính mình, giọng nói rất có lực xuyên thấu. “Được! Tôi sẽ gọi cảnh sát giao thông đến, để cho bọn họ phân xử!”

Hơ! Việc này lại làm cho Chu Mộc rất ngoài ý muốn – anh trai này nghĩ thoáng thật... Đây rốt cuộc là tự thú trá hình sao?

Hiệu suất làm việc của các chú cảnh sát giao thông vẫn rất được bảo đảm, chỉ chốc lát sau hai vị đây đó nhân dân đã tận chức tận trách chạy tới đây.

“Ông xem xe tôi bị đâm như thế kia! Các người nói phải làm sao bây giờ?” Người đàn ông xắn tay áo nói oang oang.

“Anh trai, anh bị bí từ à?” Chu Mộc cười ha ha: “Lặp đi lặp lại một câu ‘làm gì bây giờ’... Làm gì bây giờ? Rau trộn!”*

*Câu ‘làm sao bây giờ’ cũng có nghĩa là ‘làm gì bây giờ’, câu ‘rau trộn’ còn có nghĩa là ‘chịu, không quan tâm’ =))))

“Đệt! Con nhãi ranh này thích giẫm lên mặt tao phải không! Đừng tưởng mày là con gái thì ông mày không dám đánh!”

“Ồ, tôi còn thật sự tưởng là như thế đấy...” Chu Mộc hơi nâng mi mắt, đôi mắt đẹp sáng long lanh, ngay cả hai chú cảnh sát giao thông đứng bên nhìn thấy cũng hơi thất thần. “Nếu không, ngài thử xem?”

Tính tình Chu Mộc chính là như vậy, một khi thật sự bị người ta chọc phải, bất kể thế nào cũng phải liều mạng với người ta một phen.

“Đồ không biết điều!” Tên đàn ông làm bộ nhắc tay lên, bị hai chú cảnh sát giao thông vội vàng kéo lại.

“Nói bớt đi vài câu, nguôi giận đi nào, nói bớt đi vài câu...” Đồng chí cảnh sát giao thông nói lộn xộn.

“Giận?” Chu Mộc hừ nhẹ một tiếng. “Tôi bị đâm mà còn chưa giận thì thôi, đâm vào người khác mà giận dữ ghê nhỉ.”

Lúc này người dân bu vào xung quanh đã khá nhiều, người Trung Quốc chính là có sở thích ham vui, có chuyện vui không xem thì phí.

Vốn chỉ là một tai nạn rất nhỏ, nhưng vì vẻ ngoài xinh đẹp của Chu Mộc cùng với tính tình nóng nảy của đối phương, tính giải trí được tăng tới cực điểm.

“Mày bị đâm? Đờ mờ...” Gã đàn ông oang oang nói: “Mày nhìn lại cái chỗ móp trước xe của ông đi, không đèn tiền đã muốn đi à?! Thế thì sướng ày quá!”

“Cái chỗ móp còn chưa bằng một nắm tay kia ấy hả?” Chu Mộc cười lạnh: “Hóa ra ngài không phát hiện ra cửa sau của xe tôi đang treo lủng lẳng giữa không trung? Ai bị tổn thất nghiêm trọng hơn, có mắt đều nhìn ra được.”

“Mày nghiêm trọng? Cái xe nát của mày đổi cái cửa xe thì mất mấy đồng? ! Xe tao đi phun lại sơn cũng mua được nửa cái xe của mày!” Gã đàn ông khoanh tay khinh thường, cuối cùng còn hí mắt quan sát Chu Mộc từ đầu đến chân, nói: “Không phải là không đèn nổi tiền đấy chứ... Nhìn nhan sắc này đem đi bán cũng không đến nỗi nào, nếu không được thì tìm thêm mấy người tình, hầu hạ người ta khoan khoái, để chúng nó trả tiền cho, anh đây châm chước cho cô em, cho cô em viết giấy nợ...”

Lời này mà cũng nói ra được thật đúng là thói um không biết xấu hổ ... Dân chúng bu xung quanh căm giận, nghĩ rằng cô gái xinh đẹp kia chắc sẽ bị chọc tức phát khóc.

Kết quả thì sao?

“Bán sắc?” Đôi mắt cực kỳ xinh đẹp của Chu Mộc khê liếc về phía trước, không thèm nhìn người nợ thêm một lần, lưu loát gọn gàng mở cửa lên xe, nổ máy, đạp chân ga hết cỡ, xe “rồ –” một tiếng lao đi, vũng vàng lao thẳng vào chiếc Land Rover của đối phương tạo ra một va chạm mãnh liệt.

Dân chúng hóng chuyện xung quanh: “...”

Đồng chí cảnh sát giao thông: “...”

Chủ xe kia: “... .. Đ, Ẹ, T ! ! ! ! !”

Trước mặt đám người đang hóa đá, Chu mỹ nữ giẫm trên đôi guốc cao vô cùng tao nhã lại lần nữa nhấc chân xuống xe.

“Không ai cản tranh cãi nữa. Giờ thì mức độ thiệt hại ngang nhau rồi.”

Gã đàn ông giờ mới kịp phản ứng tức giận không nén nổi, sải một bước dài tới định đánh Chu Mộc.

Bên cạnh đột nhiên có người chặn anh ta lại vặn ngược cánh tay đang dùng hết toàn lực của anh ta ra đằng sau, sau đó hung hăng gấp lại, đúng là động tác bắt giữ tội phạm.

“Răng rắc –” Có người nghe được tiếng tay của người đàn ông kia bị trật khớp.

“Đ*t mẹ mày!” Gã đàn ông há mồm mắng to, ngẩng đầu lại đối diện với một gương mặt quen thuộc lạnh lẽo tới cực điểm.

“Lâm... Phó đoàn trưởng Lâm? !”

Lực tay của Lâm Tu không giảm chút nào, anh cực kỳ thành thạo vặn nhẹ một cái, người kia lập tức đau tới mức hô to gọi nhỏ.

“Triệu Băng, muốn tạo phản à? !” Gằn từng tiếng, giống như gió tuyết giăng đầy trời.

Lạnh lùng, quyết đoán, lại khiến cho Chu Mộc trong nháy mắt cảm thấy vô cùng yên lòng.

11. Chương 11: Chương 11

Kết quả của việc đối đầu trực diện với Land Rover ca ca chính là – Tiểu Bạch Bạch bị va chạm không nhẹ, cuối cùng bị xe tải đại ca khí phách vô song kéo đi, vì thế, Chu Mộc đành phải mang phần quà mừng sinh nhật may mắn sống sót chui vào chiếc việt dã quân dụng cứu giá* của Lâm Tu.

*đến giải cứu, thường dùng khi muốn biểu thị sự tôn trọng.

“Không muốn sống nữa à?” Lâm Tu trừng mắt nhìn thẳng, tay vững vàng điều khiển vô lăng, giọng nói toát ra sự lạnh lẽo làm cho Chu Mộc ngồi ở ghế phụ không tự chủ được mà co người lại.

Lúc nhìn rõ biển số trên chiếc xe màu trắng nằm ngang đường, trái tim anh chợt thất lại, tâm trạng lo lắng khiến Lâm Tu gần như mất khống chế vội dừng xe chạy tới, mới vừa thở phào nhẹ nhõm khi thấy Chu Mộc bình yên vô sự, thì câu nói tiếp theo của Triệu Băng lại khiến sắc mặt anh tối sầm lần nữa.

Anh đã đoán được Chu Mộc tính tình ương ngạnh sẽ không khoanh tay chờ chết, lại không ngờ rằng cô nhóc kia lại dám làm ra hành động khốc liệt như vậy!

Hai chiếc xe đâm mạnh vào nhau, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, sau khi sự kinh ngạc ngắn ngủi của những người không liên quan qua đi, là những lời trầm trồ khen ngợi dậy trời ùn ùn kéo đến, nhưng trái tim Lâm Tu lại như bị người ta siết chặt, đau tới mức giống như bị rút cân.

Con nhóc chết tiệt kia, cô dựa vào đâu mà tự đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm như vậy chứ?!

Nếu như cô không khống chế được chân ga đúng lúc, nếu như cô ước đoán sai lầm tình trạng xe của đối phương và tốc độ của mình, nếu như thân xe hơi lệch đi một chút, nếu như... Lâm Tu không dám tiếp tục đặt ra giả thiết, chỉ đơn thuần ngẫm lại những kết quả có khả năng xảy ra, anh đã cảm thấy máu khắp toàn thân phút chốc trở nên lạnh ngắt.

“Trong lòng em nắm chắc cả rồi mà.” Chu Mộc nói khê những lời này, nhưng người bên cạnh nghe vậy xong sắc mặt càng trở nên khó coi hơn.

Được rồi...

Chu Mộc thở dài trong lòng, lần này cô rốt cuộc xúc phạm đến thiên uy* rồi.

*uy của trời, thường để chỉ uy của vua.

Trong ấn tượng của Chu Mộc, Lâm Tu lúc nào cũng giữ dáng vẻ thờ ơ “mặc người biến động thất thường, ta vẫn sừng sững không ngã”. Anh có gương mặt cực kỳ khôi ngô, nhưng từ đầu đến cuối đều là buồn vui không lộ, nhanh chậm không đổi. Những lúc gặp Chu Mộc cô, lại luôn lộ ra nét cười hiếm thấy, khóe mắt vĩnh cao, đuôi mắt nhếch lên, lời lẽ trêu chọc cùng đôi đồng tử đen như mực đều hướng về Chu Mộc, dáng vẻ mơ hồ kèm theo chút thờ ơ xấu xa kia lại thường khiến cho Chu Mộc nhanh mồm nhanh miệng còn chưa mở miệng đã thảm bại trước ‘sắc đẹp’ câu hồn đoạt phách của anh.

Nhưng mà bây giờ...

Chu Mộc thật e dè quay đầu liếc nhìn về mặt nghiêm túc se lạnh như tiết xuân của người bên cạnh, cuối cùng vẫn nuốt nước bọt trốn trong góc sầm vai cây nấm.

“Xuống xe.”

Chậc chậc, nhìn xem, còn tiếc chữ như vàng nữa kìa.

Bệ hạ lên tiếng, Chu Mộc không dám do dự nửa giây, vội vàng tháo dây an toàn, tung tăng theo sát bước chân của Lâm Tu.

...

Sinh nhật của ông cụ An Quốc Huân tổ chức tại một nhà hàng kiểu Trung nổi tiếng khắp gần xa.

Đậm đà bản sắc dân tộc, thật sự rất có phong vị cổ kính.

Mặc dù nơi này không nguy nga tráng lệ như những khách sạn nhiều sao, nhưng cảnh vật chung quanh cùng phong cách bên trong nhà hàng lại chỉ hơn chứ không kém.

Trước kia, Chu Mộc mới bước tới nơi này tổng cộng hai lần, lần nào cũng là theo bố mẹ đến đây dự tiệc.

Chẳng trách nhà hàng này lại nổi danh trong xã hội như vậy, xem chừng, không khác gì trong truyền thuyết – nơi này quả nhiên là lựa chọn số một để giới chính khách mở tiệc chiêu đãi khách khứa.

Trong lòng Lâm Tu vẫn còn giận Chu Mộc, lúc này, anh cũng không nói lời nào, chỉ im lặng dẫn cô vào trong, Chu Mộc phía sau nhắm mắt theo đuôi, điệu bộ y như cô vợ nhỏ kia đặt trên người cô lại thật sự trở thành kỷ cảnh mà đám người quen ngàn năm khó gặp.

Tiệc mừng thọ của lão tư lệnh quân khu Y, người đến thăm hỏi đương nhiên là đông nườm nượp, nhưng khi Lâm Tu cùng Chu Mộc xuất hiện trong đại sảnh, ánh mắt của một đám người đều hướng về phía họ.

Cháu ngoại của ông cụ An, băng hiệu vàng của quân khu Z, ái tướng cấp dưới của anh hùng chiến đấu đoàn trưởng Vũ, phó đoàn trưởng trẻ tuổi đầy hứa hẹn của trung đoàn không quân tập đoàn quân xx Quân khu Z...

Những tiếng rì rầm không rõ lắm truyền đến không dứt. Đã nghe nhiều những lời tương tự, Chu Mộc đã sớm không còn để tâm, nhưng từng ánh mắt mang hàm ý dò xét cùng nghiên cứu dính chặt không rời trên người lại làm cho Chu đại tiểu thư rất buồn bực.

Trong lúc nhất thời, sự chú ý của mọi người dường như đều dồn cả vào cô, xem vẻ mặt kia, suy nghĩ trong lòng bọn họ chắc cũng không khác nhau là mấy –

Có thể khiến cháu ngoại Lâm Tu của ông cụ An tự mình dẫn vào – người này rốt cuộc có thân phận thế nào?

“Ông cụ An.” Chỉnh lại vẻ mặt một chút, nụ cười ngọt ngào khiến cho Chu Mộc vốn đã như hoa như ngọc có lực sát thương đặc biệt, lập tức khiến vô số công tử trẻ tuổi ngơ ngàng.

“Mộc nha đầu?” An Quốc Huân hơi ngẩn người, ngay sau đó lại kinh ngạc vui mừng mở miệng: “Trước đây mấy ngày ông gặp bố con còn nghe cậu ta nói chuyện con về nước. Ông đang tính hôm nào bảo Lâm Tu đưa con đến gặp ông, không ngờ hôm nay đã được gặp rồi.”

“Lẽ ra vừa về là phải đi thăm lão nhân gia ngài liền, có điều chuyện công việc linh tinh con còn chưa sắp xếp xong, cho nên nhân cơ hội ngài mừng thọ, con vội tới đây ngay.” Chu Mộc khéo léo cười nói: “Giờ thì tốt quá rồi, con thấy khí sắc ngài vẫn tốt như xưa, trong lòng cũng mừng theo! Con xin chúc ngài phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ bĩ Nam Sơn bất lão tùng*!”

*Phúc như dòng nước biển Đông chảy mãi, thọ như cây tùng núi Nam không già

“Xem con bé láu lỉnh chưa kia, giống y chang hồi nhỏ... Mồm miệng con bé này được phết mật đấy à?” An Quốc Huân được Chu Mộc dỗ cho cười “ha ha”.

“Ông An.” Chu Mộc cười nói: “Bố con cũng bảo con gửi lời hỏi thăm đến ngài. Tiếc là hôm nay ông ấy xuống nông thôn thăm hỏi, nên không tới chỗ ngài được, vậy con xin thay mặt bố con, tấm lòng của bố con mong ngài vui lòng nhận cho.” Nói xong Chu Mộc chuyển phần quà đã được chuẩn bị từ trước cho anh cảnh vệ bên cạnh ông cụ.

“Công việc quan trọng hơn, hưởng hồ bố con thân cao chức trọng lo nghĩ cho nhân dân trăm họ, lấy công tác làm trọng là đương nhiên!” An Quốc Huân nói tiếp: “Lúc này bố con mới gọi điện cho ông nhắc tới việc này. Mộc nha đầu, bao giờ về con chuyển lời giúp ông, nói là cảm ơn lòng tốt của bố con, đợi hôm nào cậu ta rảnh rỗi, ông còn muốn tán gẫu với cậu ta đấy.”

“Vâng, con nhất định sẽ chuyển lời.” Chu Mộc cong cong hàng mày, nhoẻn miệng cười.

Người đến chúc thọ nườm nượp không dứt, sau khi ra mặt chào hỏi ông cụ, Chu Mộc là phận con cháu liền thức thời lùi xuống, đi về phía mấy chiếc bàn của đám người cùng vai vế với bọn họ.

“Mộc Mộc!” Vừa ngồi xuống Chu Mộc đã được người ta tặng ột cái ôm ấm áp từ phía sau, quay người lại mới nhìn ra, thì ra hai người Hứa Ủy cùng An Hòa chúc thọ xong cũng theo cô và Lâm Tu tới đây.

Bốn người quây quần một chỗ nói chuyện phiếm, Chu Mộc cùng An Hòa dính vào nhau nói chuyện trời nam biển bắc rất nhiệt tình, Hứa Úy cùng Lâm Tu lại chăm điều thuốc ngồi sóng vai câu được câu không chuyện phiếm tình hình gần đây, mấy người ai cũng sáng sủa ngồi ngồi, nhóm người kia chỉ nhìn từ xa, cũng không dám tiến lên quấy rầy nhả hứng của bọn họ.

Hàn huyền trong chốc lát, hai anh em Lâm Tu cùng An Hòa bị ông cụ gọi qua giúp tiếp đãi khách khứa, lúc này chỉ còn hai người Hứa Úy cùng Chu Mộc nhàn rỗi rảnh rang.

“Nói đi,” Hứa Úy không nhanh không chậm phun ra một vòng khói, liếc xéo Chu Mộc nói: “Em cùng Lâm Tử sao thế?”

“Có sao đâu.” Chu Mộc nhanh chóng trả lời: “Củi khô lửa bốc như keo như sơn... Hai bọn em tốt lắm!”

“Thôi đi...” Hứa Úy không thèm nâng mí mắt, giọng nói cũng lười nhác: “Anh quan sát hai đứa nửa ngày rồi... Một đứa mặt lạnh như địa chủ ác bá muốn đòi nợ, một đứa hở một tí là lơ đãng liếc người ta... Nhóc con đừng có giả vờ giả vịt với anh đây, phải biết là, bất kể là điều tra phản trình sát hay thẩm vấn phản thẩm vấn đều là môn học bắt buộc của bộ đội đặc chủng đấy.”

“Là môn bắt buộc mà anh còn đi hỏi em...” Chu Mộc bĩu môi bảo Hứa Úy: “Bộ đội đặc chủng ca ca, hóa ra môn này ngài học cũng chẳng ra sao? Không đạt tiêu chuẩn chứ gì?”

“Chắc...” Hứa Úy không nhẹ không nặng búng lên trán Chu Mộc một cái: “Lẻo mép!”

Trong đầu cũng đang rối rắm khó chịu, thế là Chu Mộc không nói nhảm với Hứa Úy nữa, ngược lại thành thành thật thật kể cho anh nghe chuyện xảy ra từ đầu đến cuối.

“Triệu Băng?” Hứa Úy nghe xong nhíu mày nói: “Thằng đó... Anh hơi có ấn tượng. Bố nó với bố anh là chiến hữu cũ, không ngờ lại sinh ra một thằng con đốn mạt như thế, đúng đức hạnh nhị thế tổ* không lệch vào đâu... Mặt mũi của bố nó cũng bị nó làm ất hết rồi.”

*Nhị thế tổ: giống như ‘phụ nhị đại’, ‘quan nhị đại’, đều dùng để chỉ thế hệ thứ hai, con của những người giàu có, hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc, lười lao động mà chỉ biết ăn chơi, tiêu tiền của gia đình, lối sống và cách hành xử ngạo mạn.

“Nói vậy là trong bộ đội bọn anh vẫn còn phần tử cặn bã này?”

“Không phải thế...” Hứa Úy dụi tắt điều thuốc thần nhiên nói: “Bất luận tốt xấu, chỗ nào mà không có vài nhân vật điển hình... Hơn nữa, nếu không có loại phần tử cặn bã này, lấy gì làm nền cho sự hoàn mỹ không khiếm khuyết của bốn đại gia đây!”

“Hứa đại gia, chưa một đường sống cho người ta có được không?” Chu Mộc khinh bỉ liếc Hứa Úy một cái: “Lát nữa đến giờ ăn cơm rồi, ngài cố ý không cho tôi ăn có phải không?”

Đã quen với thói độc mồm độc miệng của cô gái nhỏ, Hứa Úy cũng không thèm chấp nhặt với cô. Lại nhướng hàng mày tuấn tú như cười như không bảo cô: “Nhưng mà, em gái này, tám năm ở nước ngoài cũng không uống đầy nhó... Gây ra cả ‘cuộc tấn công tự sát’ rồi cơ mà!”

Chu Mộc làm bộ định cẩu anh.

“Ha ha...” Hứa Úy cười to, ngược lại thay đổi vẻ mặt như có điều suy nghĩ nói: “Anh cứ thắc mắc sao Lâm Tử lại lộ ra vẻ mặt như thế... Gặp phải người như em, cũng chỉ có cậu ta chịu được.”

“Sao lại nói thế...” Chu Mộc nhất thời buồn bực. Vừa định nói tiếp thì thấy Lâm Tu cùng An Hòa đã đi tới trước mặt hai người cô và Hứa Úy.

An Hòa đưa mắt ra hiệu cho Chu Mộc, xem ra cô ấy cũng vừa câu thông với Lâm Tu, chỉ có điều, nhìn vẻ mặt người kia, hiệu quả câu thông hẳn là vô cùng ít ỏi.

Lúc này Lâm Tu lại thẳng tắp nhìn Chu Mộc mà mở miệng.

“Đi theo anh.” Nói xong câu đó, Lâm đại thiếu liền xoay người đi ra cửa.

Ông trời muốn giết mình rồi...

Họ Chu nào đó trước giờ không sợ trời không sợ đất nhất thời rất là phiền muộn.

Quay đầu, lại thấy chị em tốt An Hòa đang trưng ra vẻ mặt thông cảm lo lắng, mà anh bạn nói khổ Hứa Ủy lại là vẻ mặt ... vui sướng khi thấy người ta gặp họa?!

“Đồ cặn tàu ráo máng...” Chu Mộc nguyền anh một cái.

“Đi thông thả không tiền.” Hứa Ủy thêm đòn nói thêm một câu.

“Em đi đây.” Chu Mộc dùng tâm trạng trắng sỡ chém đứt cổ tay bỏ lại câu này, cuối cùng vẫn không quên quay đầu nói với Hứa Ủy thêm một câu: “Đúng rồi... Em muốn quan tài tơ vàng gỗ lim.”

“Không thành vấn đề!” Hứa Ủy đáp lại cực kỳ sáng khoái: “Anh sẽ bảo chủ tiệm tặng kèm vòng hoa xịn.”

12. Chương 12: Chương 12

Sau khi xuống xe, Hà Tiêu hướng thẳng vào đại sảnh nhà hàng, nhưng trong chớp mắt lơ đãng quay đầu, bước chân cô bất giác ngừng lại.

“Vâng vâng vâng vâng vâng...”

“Dạ dạ dạ dạ dạ...”

“Đúng đúng đúng đúng đúng...”

“Hiểu rồi hiểu rồi hiểu hoàn toàn triệt để rồi ráo rồi...”

“Không dám không dám không dám em làm sao còn dám chọc giận anh lần nữa...”

“Như em sao có thể gọi là nói nhảm, oan chết mất... Em rõ ràng là đang khiếm tốn lắng nghe ý kiến của thủ trưởng, một lòng một dạ tiếp thu giáo dục lần hai mà!”

Trong lòng khẽ động, sống mắt Hà Tiêu phút chốc lay động, trong lúc nhất thời đứng ngậy ra đó không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Chu Mộc... Cô ấy quả nhiên đã trở lại.

Tám năm không thấy, người nọ trở mã càng thêm xinh đẹp.

Vẫn là nụ cười thuần khiết chói lợi như ánh bình minh, bộ dáng tươi cười mang theo chút vẻ dí dỏm tinh nghịch, vóc dáng cao gầy, giọng nói giòn tan, cả người vẫn hoạt bát xinh đẹp như xưa.

Nhưng nguyên nhân khiến ánh mắt Hà Tiêu dừng lại thật lâu không phải là thế.

Nhìn người trước mặt Chu Mộc, một tâm trạng phức tạp nhất thời cuộn trào vướng vít trong lòng Hà Tiêu.

Trong nháy mắt, cô hi vọng chính mình nhìn lầm biết bao, thế nhưng khuôn mặt anh tuấn của Lâm Tu toát ra thần sắc quá mức chói mắt, ngay cả ánh nắng chói chang hắt xuống cũng không bì nổi một phần.

Lâm Tu... Thì ra anh cũng sẽ lộ ra vẻ mặt như vậy.

Tự nhiên, sinh động đến vậy, lại khiến cho người ta cảm thấy uất ức vô cùng, thần thái như vậy, sao anh chưa từng biểu lộ với ai khác ngoài Chu Mộc?

Ví như em?

Hà Tiêu lặng im đứng một bên quan sát, nhìn tay Lâm Tu dịu dàng trượt theo mái tóc dài đổ xuống bờ vai Chu Mộc, ngón tay thon dài trắng nõn lồng vào sợi tóc mềm dẻo đen như mực, khung cảnh kia đẹp dễ và thân mật vô cùng, lại khiến trái tim cô không thể đè nén nỗi đau xót cực hạn.

Rõ ràng ra vẻ hung dữ với cô ấy, vì sao trong ánh mắt lại tràn ngập vẻ dịu dàng không che giấu nổi?

Rõ ràng ngoài miệng quở mắng cô ấy, vì sao đầu mày khoe mắt lại đều là sự ân cần che kín đất trời?

Lâm Tu, con người luôn thờ ơ hờ hững, dường như không thèm đếm xỉa tới bất cứ chuyện gì, hôm nay đã đi đâu mất rồi?

Tỏ ra xa cách lạnh nhạt cũng chỉ vì lười ứng phó, chưa từng cho người ta cơ hội nói cho cùng cũng chỉ vì đối phương không phải là người được anh đặt trong đáy lòng thương yêu mà thôi.

“Cháu gái?” Thấy cô cháu ngoại hiem khi ngây người, phó tư lệnh Chu đi phía trước quay lại khẽ gọi một câu.

“Dạ...” Hà Tiêu sực tỉnh, sắc mặt giãn ra vội vàng đi theo.

...

Lúc hai người Lâm Tu cùng Chu Mộc từ ngoài cửa quay lại đại sảnh nhà hàng, vừa vặn bắt gặp cảnh đầu sỏ lưu manh Hứa Ủy đang chòng ghẹo cô vợ nhà mình đến là hững hờ.

“Khụ...” Chu Mộc có thù tất báo tâm địa xấu xa ho khan một tiếng, vô tư cắt ngang động tác định hôn trộm An Hòa của Hứa Ủy. “Đội trưởng Hứa, đang ở chỗ công cộng, chú ý hình tượng một chút đi được không?”

“Chắc...” Hứa Ủy nhũn mày lườm cô: “Em không biết quan sát hay sao? Không thấy anh trai đang bận à?”

“Không thấy.” Vẻ mặt kia của Chu Mộc phải gọi là tha thiết thành khẩn: “Em chỉ thấy ánh mắt của bác An cứ lia qua chỗ hai người suốt...”

Hứa Ủy mượn cơ hội liếc qua chỗ các bậc trưởng bối, tình cờ vừa vặn chạm phải ánh mắt của bố vợ.

Ồi chao... Hứa đại thiếu tức khắc lo cuống cả lên, nghĩ thầm đáng vẻ lưu manh khi nãy của mình sợ là đã rơi cả vào mắt bố vợ không sót tẹo nào rồi.

Thôi xong. Hứa Ủy nhìn trời.

Rồi lại bị lôi về nhà mẹ vợ học một khóa tư tưởng chính trị cho coi.

“Không phải chứ...” Tức giận không có chỗ xả, thế là Hứa Ủy nhắm ngay hòng súng vào Chu Mộc cùng Lâm Tu ngồi đối diện. “Tôi nói hai người sao quay lại nhanh thế? Giải quyết vấn đề xong rồi à?”

“Chính xác.” Chu Mộc không chịu ngồi yên tiện tay kéo bàn tay của Lâm Tu ra ngấm ngứa.

“Đấu võ mồm à? Hay là xung đột bạo lực?” Hứa Ủy nhếch mày cười xấu xa: “Không đúng, nhìn em nhỏ bé thế kia, nhiều khả năng là bị Lâm Tử của chúng ta bắt nạt nhỉ? Nói đi, là giảng dạy lý luận hay là chinh phục bằng vũ lực?”

Chu Mộc nhắc chân định đạp, gót giày ba tấc nhanh chóng mạnh mẽ hạ xuống, tư thế kia sợ là phải đạp cho giày da sáng bóng của người nào đó thủng ra một lỗ mới cam tâm.

Hứa Ủy bản lĩnh không kém né đến là nhanh, cuối cùng còn không quên bổ ối thêm một câu: “Em xem, bị anh nói trúng, thẹn quá hóa giận rồi chứ gì?!”

“Lưu manh!” Chu Mộc trợn mắt tròn xoe.

“Đanh đá cá cày.” Hứa Ủy nhớn nhoe.

“An An...” Chu Mộc lã chã chực khóc ôm cánh tay An Hòa lắc lẩy lắc đẽ: “Cậu xem Hứa Ủy nhà cậu kìa! ! !”

Chiều cầu viện này của Chu Mộc lúc nào cũng chuẩn, hiệu quả vô cùng nhanh chóng, An đại mỹ nữ khẽ liếc mắt sắc một cái, Hứa Ủy lập tức ngoan ngoãn im tiếng không dám mở miệng nữa.

Thế này gọi là gì?

Uy lực!

“Khí phách!” Chu Mộc mắt biến thành sao liên tục cảm thán. “Thuật ngữ phụ* trong truyền thuyết đây mà! ! !”

*Nghệ thuật dạy chồng =)))

“Đồ ngốc...” An Hòa cười xoa đầu cô, ánh mắt lại hữu ý vô ý liếc sang anh họ mình: “Dù sao cũng nhàn rồi, không bằng, Mộc Mộc cậu cũng tìm một người đến hốt đi?”

Lâm Tu ngồi một bên vẫn không lên tiếng chậm rãi giương mắt.

“Mình á...” Chu Mộc kín đáo né tránh ánh mắt Lâm Tu, cười ha ha khoát tay bảo An Hòa: “Hàng ế, ai mà thêm...”

“Nói vậy.” An Hòa mắng cô: “Cậu xem bao nhiêu ánh mắt trong đại sảnh này dồn về đây, có ánh mắt nào không nhắm vào cậu hả!”

“Hừ...” Hứa Ủy bên cạnh hừ nhẹ: “Muốn nhắm vào em bọn nó cũng phải dám!”

Chu Mộc với Lâm Tu đều bật cười ra tiếng.

“Anh!” An Hòa đỏ mặt véo Hứa Ủy: “Ngoan ngoan ngồi đợi một bên đi! Chớ có quấy rối tụi này!”

Nhưng mà Hứa Ủy lại rất ra dáng đại gia ngồi ì ra bên cạnh An Hòa, nhướn hàng mày sắc bén xinh đẹp quay sang bảo Chu Mộc: “Chu Mộc, hay là em thử cân nhắc Lâm Tử nhà chúng ta xem? Tuy là hơi kém so với anh một chút, nhưng tốt xấu gì thằng bé cũng đẹp trai phóng khoáng tuần tú lịch sự... Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài đúng không? ! Em theo Lâm Tử, vậy là nguồn tiêu thụ cũng có đầu mối rồi.”

“Đi đi... Đi ra chỗ khác chơi.” Chu Mộc bĩu môi: “Sao anh không nói con thỏ còn không ăn cỏ gần hang ấy!”

“Mẫu chốt là em có phải thỏ đâu... Anh thấy hai đứa rất hợp, mau mau mà đến với nhau đi!” Nói xong Hứa Ủy đưa mắt ra hiệu Lâm Tu: “Lâm Tử, cậu nói xem anh em nói có lý không?”

“Có gì mà nói...” Chu Mộc há miệng định phản bác.

“Ừ.” Lâm Tu bên cạnh bỗng hồ hững lên tiếng.

Chu Mộc ngậy ra, An Hòa ngậy ra, ngay cả Hứa Ủy chính miệng hỏi Lâm Tu cũng ngậy ra nốt.

“Sao nào?” Lâm Tu đứng dậy nhìn xuống ba người đang bày ra trạng thái treo máy: “Tôi nói sai sao?”

Hứa Ủy cùng An Hòa đồng loạt lắc đầu.

“Thế có vấn đề gì?” Ánh mắt rơi xuống gương mặt Chu Mộc.

Chu Mộc lập trình trạng thái lắc như trống bỏi.

“Nếu vậy...” Lâm Tu thọc tay vào túi đứng thẳng tắp: “Mọi người sắp đến đông đủ rồi, chuẩn bị ăn cơm.”

...

Về chuyện chỗ ngồi, Chu Mộc lại lần nữa gặp phải vấn đề nan giải.

Theo lý mà nói, đám người trẻ tuổi bọn họ không nên ngồi cùng bàn với các bậc trưởng bối. Nhưng ông cụ An đã mở miệng vàng, không ai dám đứng ra nói một chữ “không”, vì thế bốn người cùng đi tới bàn chính.

Hứa Ủy và An Hòa đương nhiên là nhanh chóng chọn chỗ cạnh nhau, nhưng mà lúc này Lâm Tu cũng ngồi xuống cạnh cô em họ An Hòa, thế nên, Chu Mộc chỉ còn mỗi vị trí bên cạnh Lâm Tu, và một vị trí cạnh một người trung niên mà cô không quen ở phía đối diện.

Đây cũng không phải vấn đề... Trọng điểm là, Hà Tiêu vừa chúc thọ ông cụ An xong, lúc này, cô ấy đang đứng bên cạnh Lâm Tu, dáng vẻ như sắp ngồi xuống.

Người kia không hề có xu hướng muốn chuyển bước chân, Chu Mộc cũng hơi ngơ ngác đứng đó không biết nên phản ứng ra sao.

Mắt thấy ánh mắt của những người trên bàn đều hướng vào bọn họ, ngay sau đó những người ngồi bàn khác cũng không ngừng nhìn sang đây.

Chu Mộc ngược mắt, lại chạm phải tầm mắt Hà Tiêu đang nhìn về phía cô.

Nhìn thấy vẻ cố chấp khó diễn tả bằng lời trong ánh mắt người nọ, Chu Mộc thầm cười khổ một tiếng.

Thế này là sao? Khiêu khích ư?

Dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng tiếc mừng thọ bậc trưởng bối, Chu Mộc không muốn tùy hứng cũng lười tỏ ra tích cực, rốt cục vẫn quyết định ngồi vào chỗ đối diện.

Người khác thích nhìn thích nghĩ sao là chuyện của bọn họ, Chu Mộc cô cũng không định làm kẻ điên ở đây. Một chỗ ngồi mà thôi, ngồi đâu mà chẳng như nhau? !

Nghĩ đến đây Chu Mộc nhắc chân muốn đi, kết quả còn chưa đi được nửa bước, Lâm Tu đã ngồi yên ổn bên cạnh chợt vươn tay giữ cổ tay cô lại.

Lúc này, sự chú ý của mọi người bao gồm cả ông cụ An Quốc Huân, chốc lát liền chuyển qua cái tay Lâm Tu đang giữ chặt Chu Mộc kia.

“Sao lại đi?” Lâm Tu bình tĩnh đưa mắt nhìn Chu Mộc.

“À... Em...” Chu Mộc đột nhiên không biết nên nói sao cho phải.

Tay Lâm Tu khẽ dùng sức, Chu Mộc thuận thế bị anh kéo xuống ngồi bên cạnh.

Ngay sau đó, giọng nam êm tai mang theo giọng điệu hết sức tự nhiên lại thân thiết vô cùng khiến cho toàn bộ người trên bàn đều nghe thấy rõ ràng.

“Vừa nãy không phải ầm ỹ kêu đói hay sao? Thành thật ngồi ăn khấn trương cho anh. Để viêm dạ dày tái phát thì xem anh xử em thế nào.”

Chu Mộc cảm thấy, ngay giây phút này, toàn bộ thế giới đều tĩnh lặng.

13. Chương 13

Bữa cơm này, Chu Mộc ăn rất xao nhãng, đến lúc ngồi trong xe Lâm Tu, cô vẫn có cảm giác hư vô không chân thật.

Sau khi Lâm Tu mặt mày tỉnh bơ nói câu kia trước mặt mọi người, còn chưa đợi cô phản ứng, ông cụ An đã lên tiếng trước.

“Mộc nha đầu, dạ dày con không tốt à?” Ánh mắt ân cần của ông cụ chiếu thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Chu Mộc: “Thế này đi, hôm nào con rảnh, bảo Lâm Tu đón con đến tổng viện giải phóng quân. Vừa hay An Hòa cũng ở đây, bảo Lâm Tu với con bé đi cùng, để bác An làm kiểm tra cho con cho chắc.”

Lời này của ông cụ An vừa nói ra, ở trong mắt mọi người đó chính là một câu nói trực tiếp phân định Chu Mộc vào trong vòng “phạm vi thể lực” của ông.

Phải có mặt mũi thế nào mới có thể mời cả viện trưởng tổng viện giải phóng quân An Chính Thần đích thân khám sức khỏe ột cô gái còn trẻ tuổi?

Không thân không quen thì làm sao để tâm đến mức đó...

Trong lúc nhất thời, vẻ mặt mọi người lộ ra đủ màu đủ sắc, kết hợp với phản ứng khi nãy của Lâm Tu, xem ra, cô bé này trở thành vợ của cháu ngoại ông cụ An Quốc Huân dĩ nhiên là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Chu Mộc đỡ trán chấm dứt dòng hồi tưởng, nhưng vô số ánh mắt mang hàm ý dò xét lại ở lì trong đầu cô không chịu tan đi.

Nhờ Lâm Tu ban tặng, giờ coi như cô có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch rồi.

Mà tên đầu sỏ gây chuyện lúc này vừa kết thúc một cuộc điện thoại, đang nhàn nhã ngồi ở vị trí tài xế bên cạnh cô lái xe.

“Này ...” Chu Mộc nghiêng đầu chọc chọc sườn mặt anh: “Hôm nay anh hơi lạ đấy nhé...”

“Có sao?” Lâm Tu nhìn không chớp mắt, vẫn chuyên tâm quan sát tình hình giao thông phía trước.

“Nếu là nói đùa, thì lại quá mức nghiêm túc, nếu là nói thật... Đời nào có chuyện đó!” Chu Mộc dùng ngón tay cuốn cuốn lộn tóc, nghiêng người quan sát Lâm Tu.

“Ai nói là anh đùa?” Lâm Tu thả chậm tốc độ xe thản nhiên liếc nhìn Chu Mộc một cái.

“...” Chu Mộc ngưng bật, lại ráng căng khoe môi cười cười: “Không nói đùa thì cũng gây ra hiểu lầm rồi... Em đây bây giờ có muốn giải thích cũng không được... Anh phải đền bù phí tổn thất tinh thần cho em đây.”

Tiếng nói vừa dứt, thân xe bỗng nhiên ngừng lại, khi Chu Mộc lại ngược mắt lên lần nữa, khuôn mặt anh tuấn của Lâm Tu đã cách mặt cô chỉ trong gang tấc.

“Em đã nói là hiểu lầm thì còn cần giải thích gì nữa.”

Hơi thở ấm áp mang theo hương vị tươi mát riêng biệt trên thân người nọ khẽ vờn quanh Chu Mộc, giọng nói lạnh lạnh của anh trầm thấp rung động bên tai cô, Chu Mộc giương mắt, lại thẳng tắp rơi vào đáy mắt đen như mực vẫn vút sương mù của Lâm Tu.

Trong khoảng cách gần như vậy, tim Chu Mộc bỗng dưng lạc mất một nhịp, giây tiếp theo lại chợt đập dồn dập như nổi trống.

Trống ngực đổ dồn kịch liệt chưa từng thấy, tới mức gần như khiến người ta run rẩy.

“Lạch cạch –” trên người đột nhiên buông lỏng, dây an toàn mới vừa rồi còn cài trên người Chu Mộc bị Lâm Tu nhẹ nhàng tháo ra.

Ma chú ngưng đọng thời gian bị phá vỡ.

“Đến rồi, xuống xe.” Lâm Tu thản nhiên nói.

“Đây là...” Nhìn khu nhà cao cấp trước mắt, Chu Mộc hơi trì trệ chưa tỉnh táo lại.

“Nhà anh.” Lâm Tu trả lời vô cùng tự nhiên.

“...” Chu Mộc ngược mắt nhìn anh: “Anh chuyển nhà rồi à?”

“Ba mẹ anh vẫn ở chỗ cũ đâu có chuyển đi.” Lâm Tu rũ mắt: “Đây là nơi ở riêng của anh.”

...

Một lúc sau mới vào đến cửa, Chu Mộc ngồi trên chiếc sofa gỗ bọc vải trong phòng khách nhìn quanh bốn phía, lại thấy đánh giá thể nào cũng kỳ quặc.

Cấu trúc Duplex, lấy ánh sáng tốt, không gian thoáng đãng, thiết kế tinh tế... Lại nói tiếp, căn nhà này của Lâm Tu nằm ở khu vực rất tốt, thật sự xem như thượng hạng, nhưng Chu Mộc ngồi trong phòng phóng mắt nhìn ra – lại cảm thấy tuyệt đối trống trải tịch mịch.

Căn nhà tuyệt vời như thế, sao lại trở thành một quang cảnh thiếu hơi người như vậy?

Lúc này Lâm Tu đã ngâm xong một ấm trà, nhắc chén lên rót đầy, sau đó anh đưa cho người nọ.

Chu Mộc cực kỳ tự giác nhận ly trà chậm rãi hớp một ngụm, hương vị thơm ngát nóng hổi mang theo chút vị chất khiến lỗ chân lông toàn thân cô đều thư giãn, Chu Mộc vừa khẽ thổi hơi trong ly trà, vừa nâng mi mắt nhìn Lâm Tu ngồi cách đó không xa.

“Em nói này, căn nhà này anh định sắp xếp như vậy à?”

“Sao hả?” Lâm Tu chậm rãi giương mắt: “Em có ý kiến gì?”

“Ý kiến chưa nói tới... Nhưng mà... Anh nhìn căn phòng này xem, chẳng có tí hơi người nào cả.” Chu Mộc bưng cái chén lắc đầu thở dài nói: “Trống trải quá.”

“Chỉ những khi nghỉ phép hoặc ra ngoài làm việc cần nghỉ lại qua đêm thì anh mới về đây ngủ một đêm.” Lâm Tu gơ tay rót thêm trà, thản nhiên nhấp một ngụm. “Ồ một mình, lười quen rồi... Mộc mặc một chút cũng rất tốt.”

Chu Mộc xoay cổ liếc nhìn mặt tường trở trời sáng loáng, nghĩ thầm anh à đây đâu phải là mộc mạc... Rõ ràng chính là trắng bạch, mà nói thực tế hơn thì – cơ bản tương đương với trần trụi.

“Lúc trước đâu có nghe nói anh mua nhà nhỉ...” Chu Mộc tựa vào nệm sofa ái ngại nhìn Lâm Tu: “Chẳng lẽ, đây là thân tự lập trong truyền thuyết?”

“Cũng gần như thế.” Ánh mắt Lâm Tu nhẹ nhàng dừng lại trên mặt Chu Mộc: “Nói chính xác thì là – đặt mua tân phòng*.”

*phòng tân hôn

Chu Mộc ngẩn người, bàn tay cầm chén mất khống chế run lên, nước trà nóng bỏng sánh ra một chút.

“Chắc...” Lâm Tu nhanh tay lấy khăn rút khăn ra lau, khi ánh mắt rơi xuống một khoảng hồng hồng có vẻ nổi bật trên mu bàn tay trắng nõn của Chu Mộc, đáng may mắn tú hoàn mỹ kia hơi nhũn lại.

“Á, không có việc gì không có việc gì...” Chu Mộc buông cái chén luống cuống tay chân dọn dẹp.

“Lớn từng này rồi mà vẫn bộ phận cha bộ phận mẹ.” Lâm Tu thở dài.

“Không phải là tại xúc động đó sao...” Nói xong Chu Mộc về mặt bồn chồn nhìn người đối diện: “Này, anh chẳng phúc hậu gì cả... Vốn liếng cưới vợ đầy đủ hết rồi mà em chẳng hay biết gì...”

Lâm Tu không nói, trong lòng vẫn luôn nhớ lại cuộc điện thoại giữa mình với Hứa Uy và An Hòa khi ở trên xe.

“Lâm Tử, cậu phải thừa thắng xông lên.” Giọng Hứa Uy ở đầu kia điện thoại hùng hồn đánh thép, tạch tạch tạch tạch như súng liên thanh: “Tính nết cô nhóc Chu Mộc kia cậu phải hiểu rõ hơn tôi chứ, chính là tâm lý đà điểu, ngày nào cậu chưa nói cho cô ấy, ngày đó cô ấy còn chưa chịu nhìn thẳng vào tâm tư của mình. Là đàn ông đàn ông thì hạ gục cô ấy đi, đừng để cô nhóc đó tới ngày nhảy loạn khắp nơi nữa.”

“Anh, lúc trước Mộc Mộc còn nhỏ, anh không có cách nào nói được, mấy năm trước lại vì Mộc Mộc ở nước ngoài, anh không nói được. Chờ bao nhiêu năm như vậy, giờ rốt cuộc cô ấy đã trở lại, nếu anh còn lè mề nữa, chuyện này thật sự là không có giới hạn rồi...” An Hòa trầm ngâm một tiếng rồi nói tiếp: “Em nói nhé, nếu không được thì anh cứ hạ thuốc độc! Thuốc độc không được thì dùng thuốc mê, thuốc mê không được thì dứt khoát Bá Vương ngạnh...”*

*cho những ai không hiểu: thuốc mê không được thì dứt khoát đề luôn ra mà gạo nấu thành cơm :V

“Khụ khụ...” Hứa Uy kịp thời cắt ngang lời lẽ man rợ của vợ mình.

“À... Tóm lại –” Vị Hòa nào đó đưa ra kết luận: “Phó đoàn trưởng Lâm, đối mặt với kẻ địch sợ hãi không dám tiến, anh nhất định phải luôn luôn ghi nhớ, phát huy tinh thần mặt dày mày dạn đến mức tận cùng!”

“Này, này!” Chu Mộc giơ tay quơ quơ trước mắt Lâm Tu: “Em đang nói chuyện với anh mà... Đang yên đang lành tự dưng ngồi ngây ra chi vậy!”

Lâm Tu tỉnh lại từ trong hồi tưởng, ánh mắt mơ hồ bỗng dừng lại trên mặt Chu Mộc.

“Anh vẫn chưa nói cho em biết... Đối phương là ai?” Trên mặt Chu Mộc viết hai chữ hiếu kỳ, nhưng đôi tay đặt hai bên người lại vô thức bắt chặt vào rìa sofa.

Lâm Tu không nói, ánh mắt nhìn người đối diện chưa từng lệch hướng mấy mảy.

Biết bao năm qua, Lâm Tu đều cảm thấy tình yêu là chuyện của hai người, dù anh quen thói vô kỷ luật, nhưng trong cốt cách vẫn có một phần ngoan cố bướng bỉnh. Cho tới nay, anh chỉ theo đuổi lương tình tương duyệt đôi bên hòa hợp, Chu Mộc ý lại anh, tin tưởng anh, nhưng phần lớn là đến từ tình cảm thân thiết giữa bạn nối khố, mục tiêu theo đuổi của Lâm Tu rõ ràng tồn tại một khoảng cách không nhỏ, Lâm Tu vốn tưởng rằng trong chuyện này anh sẽ có rất nhiều thời gian để dẫn dắt Chu Mộc, nào ngờ, còn chưa đi được bước đầu tiên, Chu Mộc đã tới nước Anh xa xôi, hơn nữa, đi những tám năm đằng đẳng.

Đời người có thể được mấy lần tám năm? Cha mẹ người thân Lâm Tu sốt ruột, ngay cả đoàn trưởng Vũ trước giờ không thích hỏi đến việc tư cũng ồ ào muốn giới thiệu đối tượng cho anh.

Trước đó, Hứa Ủy từng tiến hành thảo luận với Lâm Tu vấn đề này một lần duy nhất và cũng vô cùng ngắn gọn.

Lúc đó, Hứa Ủy dựa vào khung cửa châm thuốc, khói thuốc lượn lơ vẩn vút bốn phía, khiến cho ngũ quan sắc nét của anh thêm vài phần phần mờ lung.

“Anh em, kiên trì như vậy... Có hi vọng không?”

Lâm Tu bị bạn nổi khổ hỏi phát ghen, cách một hồi lâu mới khoan thai phun ra một vòng khói, tâm tình nơi đầu mày khoe mắt đậm nhạt như không, chỉ riêng đôi mắt sâu không thấy đáy kia đen kịt tới mức dọa người.

“Không phải có câu nói thế này sao...” Ngữ điệu Lâm Tu chậm chậm thản nhiên, trong giọng nói lại lộ ra chút khàn khàn khó đề nén: “Có một số việc không phải thấy có hi vọng nên mới kiên trì, mà là kiên trì mới có thể nhìn thấy hi vọng.”

Nói được thì làm được, anh đã kiên trì, chỉ có điều... Quan hệ giữa anh và Chu Mộc chưa từng vì lòng kiên trì của anh mà thay đổi mấy mảy.

Đến khi Chu Mộc trở về, tình cảm ngày càng mãnh liệt tới nỗi đã sắp phun trào, mỗi khi nhìn thấy cô, Lâm Tu đều cảm thấy, ngay cả đầu ngón tay của mình cũng không kiềm chế nổi mà run rẩy.

Vậy nên, gần đây Lâm Tu vẫn luôn suy nghĩ – có lẽ, thật sự giống như lời Hứa Ủy và An Hòa nói, về chuyện khác anh có thể dành cho Chu Mộc sự kiên nhẫn cùng nhượng bộ lớn nhất, nhưng riêng chuyện này thì không.

Lần thứ hai chuyển tầm mắt về đôi mắt trong trẻo của người nọ, Lâm Tu cảm thấy hơi thở của mình cũng trở nên dịu nhẹ.

“Em thật sự muốn biết ư?”

Như vô số lần đối thoại trước đây, nhẹ giọng, nhưng tiếng nói lại đậm nhạt vô cùng.

“Ừm!”

“Nếu như anh nói...” Lâm Tu nhếch nhếch khoe môi, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ chân thật không thể nghi ngờ: “Người kia chính là em thì sao?”

14. Chương 14: Chương 14

Cuối cùng Chu Mộc vẫn chạy thoát.

Chân tay luống cuống, hoảng hốt chạy bừa, nhưng lại quyết đoán nhanh chóng trốn thoát.

Đối với tình huống này, Lâm Tu không hề cảm thấy ngoài ý muốn. Thậm chí, ngay cả khó chịu cũng không.

Cũng không phải chuyện trẻ con, rốt cuộc vẫn cần thời gian để suy nghĩ cặn kẽ.

Anh đi tới trước cửa kính sát đất sáng ngời rộng rãi, lẳng lặng châm một điếu thuốc, dáng vẻ thảnh thơi bất chèo hai chân đứng dựa một bên.

Về mặt Lâm Tu đậm nhạt. Trong con người đen tràn ngập sương khói lại lộ ra biểu hiện phức tạp khó diễn tả bằng lời.

Đáy mắt sâu thẳm chợt co lại, xuyên thấu lớp kính trước mắt, ánh mắt Lâm khóa chặt vào bóng dáng Chu Mộc xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của anh.

Ngón tay từng tắc từng tắc phủ lên lớp kính mát lạnh, đầu ngón tay Lâm Tu hơi ngừng nơi bóng dáng kia, động tác dịu dàng như thể đang chạm vào thứ đồ vô cùng quý giá.

Theo đuổi đã quá lâu, cũng đến lúc nên ôm người nọ vào trong ngực rồi.

...

Mấy ngày gần đây lòng nhiệt tình của Chu Mộc dành cho công việc phát triển hơn bao giờ hết, tới nông nổi gần như bệnh trạng.

Giang Ngữ Tình biết rõ mọi chuyện lôi Chu Mộc ra khỏi đồng tư liệu, sắc mặt lạnh như băng.

“Mộc Mộc, bà đang muốn phân cao thấp với ai? ! Cần gì phải tự hành hạ mình thế hả? !”

“Phân cao thấp gì chứ...” Chu Mộc căng khoe miệng cố nặn ra một nụ cười: “Nhiệt tình với công việc, đó cũng là bốn phận mà.”

“Bà lừa ai được hả!” Nhìn vành mắt người nọ hiện quầng đen, Giang Ngữ Tình không kìm được tức giận: “Làm việc mà phải bán mạng như bà thì dân số Trung Quốc nhất định sẽ giảm mạnh! Kế hoạch hoá gia đình cũng bỏ luôn đi được rồi!” Nói xong Giang Ngữ Tình giằng lấy bản thảo trong tay Chu Mộc ném sang một bên.

“Tối nay tòa soạn tổ chức tụ hội, bà mau tắm rửa sạch sẽ rồi trang điểm cho tử tế. Cứ người không ra người quỷ không ra quỷ thế này, sớm muộn gì bà cũng bị đồng bản thảo bỏ đi này chôn sống!”

Chu Mộc khê nhắc cánh tay, một cơn đau nhức lập tức ập đến, liếc mắt thấy cô bạn thân mặt hầm hầm, cuối cùng len lén khê thở dài.

Thôi vậy... Dù sao, cách để chuyển dời sự chú ý không phải chỉ có mỗi công việc.

...

Khi lái xe dọc con đường nào đó, ánh mắt Sở Du lơ đãng lướt qua phía ngoài cửa xe, ngay sau đó tầm mắt bất giác ngừng lại –

Hôm nay sắc trời hơi u ám, khung cảnh tối tăm mù mịt, nhưng bóng dáng chiếu vào trong mắt Sở Du kia cũng không vì thế mà kém sắc mấy may.

Người nọ mặc một chiếc áo măng tô kiểu dáng mới nhất mùa này của một dòng thương hiệu, dáng áo thon nhỏ mà thẳng đứng, cổ áo viền kim tinh xảo cùng cúc áo màu vàng được may tay khéo léo càng làm nổi bật vóc dáng xinh đẹp hoạt bát của cô.

Lúc này cô đang đứng ở ven đường bắt xe. Đứng vào giờ tan tầm, những chiếc taxi chạy qua hầu như đều đã kín người, cô lẻ loi một mình đứng đó, vẻ mặt dường như có chút bất đắc dĩ.

Gần như là không kịp suy nghĩ đã hạ cửa xe, Sở Du giương mắt, hướng về người nọ cất giọng gọi không cao không thấp –

“Chu Mộc.”

Theo tiếng gọi nhìn qua, Chu Mộc rõ ràng sửng sốt.

“Lên xe.” Sở Du vẫy tay với cô, không nói một câu dư thừa.

Sở Du cùng Chu Mộc xuất hiện tại nhà hàng đã được đặt trước cùng một lúc, bao gồm cả giám đốc tòa soạn, một đám người mới vừa rời còn cười đùa ầm ĩ đều ngẩn ra.

Tổ hợp này thật đúng là hơi ngoài dự kiến của mọi người... Có điều, đúng theo lương tâm mà nói – quả thật rất đẹp mắt.

Ánh mắt giám đốc tòa soạn thoáng liếc qua mặt Chu Mộc, cảm xúc mang theo chút ý tứ khác biệt trong đáy mắt tức khắc hóa thành vô hình, vừa mở miệng liền vui vẻ ôn hòa gọi hai người qua ngồi.

Nhưng mà đối với những người trạc tuổi bọn họ ở đây, mọi chuyện hiển nhiên phức tạp hơn nhiều, ít nhất, chống đỡ với đám người cùng giới thích buôn dưa lê kia chính là một chuyện khiến Chu Mộc rất nhức đầu.

“Tiểu Chu, ra tay nhanh lắm!” Một người có danh hiệu “Chị cả bát quái” nháy mắt mấy cái với Chu Mộc, “Vào một cái đã thu phục tổng biên tập khô ngô tuần tú ngọc thụ lâm phong của chúng ta rồi... Không đơn giản không đơn giản à nha!”

“Không đơn giản không đơn giản à nha...” Một đám phụ nữ vừa ghen tị vừa cực kỳ hâm mộ liên tục phụ họa.

“Tình cờ gặp được đi nhờ một chuyến xe thôi mà.” Chu Mộc có gì nói đó, hoàn toàn không có lòng dạ ồn ào cùng đám người kia.

“Ấy, không thể nói vậy được...” Hương Anh vỗ vỗ vai Chu Mộc nói: “Bao nhiêu chuyện tình đều bắt đầu từ hai chữ ‘Tình cờ’ mà... Tiểu Chu, theo chị thấy, em với tổng biên tập hợp nhau lắm đấy! Muốn xuống tay thì phải xuống tay từ sớm! Em xem đám sói con quanh đây kia, bao nhiêu người đều chăm chăm vào miếng thịt tươi ngon đó đấy!”

Chu Mộc nghe vậy dở khóc dở cười, nhưng gần đây năng lượng cạn kiệt, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi tới nỗi nói cũng lười mở miệng.

“Chị Hương, món thịt tươi hảo hạng kia cứ để phần chị và các vị mỹ nữ đi...” Giang Ngữ Tình vừa vào cửa nhanh chóng giải vây cho Chu Mộc: “Mộc Mộc của chúng ta đã có chủ rồi, ăn nhiều như thế, thể nào cũng không tiêu hóa được cho coi!”

Nói mấy câu giúp Chu Mộc xua đám người kia đi, Giang Ngữ Tình thở dài ngồi vào cạnh cô.

“Bà với Lâm Tu... cứ bế tắc vậy hả?”

“...” Chu Mộc không nói lời nào, giơ tay dốc nửa lon bia.

“Con người này...” Giang Ngữ Tình thở dài: “Sao cứ phớt lờ người ta thế...”

“Không biết.” Chu Mộc lắc lắc lon bia trong tay, ồm, hết sạch rồi.

“Hả?” Giang Ngữ Tình nghi hoặc.

“Tôi bảo... Tôi chưa có dự tính gì.” Chu Mộc lưu loát quăng nắp lon bia mới mở ra bàn, ngửa cổ tu hơn nửa lon.

“Mộc Mộc, bà cho tôi một cái hạn cuối đi.” Giang Ngữ Tình giương mắt nhìn người đối diện vẫn đang uống bia: “Bà đối với Lâm Tu... rốt cuộc có yêu hay không?”

“...” Chu Mộc ném lon bia rỗng sang một bên: “Yêu ư... ? Không biết... Không nghĩ tới.”

“Bà không nghĩ hay là không dám nghĩ? !” Ánh mắt Giang Ngữ Tình khóa chặt, ánh nhìn trong mắt khiến Chu Mộc không thể trốn tránh. “Bà cần bản không phải là người trì độn. Tôi không tin bao nhiêu năm như vậy mà bà không hiểu tâm tư của Lâm Tu.”

“Hiểu thì thế nào?” Chu Mộc hiếm khi không trì hoãn đáp lời: “Từ năm tuổi tôi đã đi sau ông anh ấy gọi ‘anh ơi’ ... Làm bạn chí cốt hơn hai mươi năm... Tâm tư tình cảm gì cũng biến thành tình thân từ lâu rồi.”

Nói xong “bụp –” một tiếng, lại một lon bia bị bật nắp.

“Thật không?” Giang Ngữ Tình nhíu mày: “Nếu đã thế, anh ấy động lòng của anh ấy, bà làm bạn chí cốt của bà, làm rõ ra để làm gì? Hơn hai mươi năm qua vẫn thế, giờ bà còn phiền muộn cái gì? Coi như không có chuyện gì đi!”

Chu Mộc không nói, “ừm ừ” một tiếng lon bia lại nhẹ đi không ít.

“Tình Từ...” Ánh mắt Chu Mộc có chút lơ mơ: “Tôi không thể nhận lời anh ấy, nhưng tôi lại không chịu rời xa anh ấy... Có phải là ích kỷ lắm không?”

Giang Ngữ Tình hơi nhíu mày.

“Từ nhỏ đến lớn, từ người lớn đến trẻ nhỏ... Tất cả những người bên cạnh tôi, có ai mà không tính toán thiệt hơn?” Chu Mộc lẳng lẳng mở miệng nói: “Bạc cha chú cứng rắn áp đặt những mối quan hệ rác rưởi

của bọn họ cho đám người đồng lứa chúng tôi, đi qua đi lại cũng chỉ là một vòng tròn, tình hữu nghị thuần khiết gì chứ, tình cảm chân thành gì chứ... Toàn là chó má!”

Giang Ngữ Tình cũng không lên tiếng, chỉ im lặng nghe Chu Mộc nói tiếp.

“Chỉ có người kia.” Chu Mộc cười rất nhạt, chỉ có điều cảm xúc trong mắt lại nồng đậm tới mức gần như làm bóng hai mắt cô. “Chỉ có anh ấy, vẫn luôn ở bên tôi...”

“Mộc Mộc...” Giang Ngữ Tình có chút lo lắng nhìn Chu Mộc dốc bia như một trò đùa. “Dạ dày bà không được tốt, đừng uống nữa.”

Chu Mộc làm bộ khoát tay chặn lại, cười khở một tiếng nói: “Mấy ngày nay tôi vẫn luôn nghĩ... Có phải tôi quá ích kỷ rồi không. Ý vào cưng chiều của anh ấy, ý vào dịu dàng của anh ấy, mượn cớ hiệu bạn nổi khổ mà chiếm lấy thể xác và tinh thần anh. Nếu như không thể đáp lại kỳ vọng của anh... Vậy thì dứt khoát đừng kéo dài nữa, buông tay để anh ấy đi thôi.”

“Nếu trong tim bà đều là anh ấy, thì sao còn phải vòng vèo như thế?” Giang Ngữ Tình giương mắt: “Mộc Mộc, chẳng có ai như bà đâu, người ta giữ lại còn không kịp, bà thì sao? Một lòng một dạ đẩy người trong lòng mình ra ngoài cửa.”

Chu Mộc khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng uống rượu, không nói một lời.

“Đôi khi tôi thật không hiểu nổi bà ...” Giang Ngữ Tình nóng nảy: “Rõ ràng là tình chàng ý thiếp đôi bên tình nguyện... Chuyện đơn giản là thế, sao đến lượt hai người lại thành ra lao lực như vậy?! Không mệt à? ! Tôi đứng ngoài nhìn mà còn chán ốm! Yêu thì đến với nhau, không yêu thì tách ra, tình cảm không phải là chuyện dễ dàng như vậy sao?”

Dễ dàng ư? Ha ha.

Chu Mộc kéo căng khóe miệng, một lúc sau mới chậm rãi đứng lên.

“Bà đi đâu thế?” Giang Ngữ Tình đuổi theo hỏi như bà mẹ già.

“Đi tranh toilet.”

Từ sáng đến giờ, Chu Mộc chỉ uống tổng cộng hai tách cà phê, dạ dày trống rỗng còn rót một bụng bia lạnh, ngay từ lúc mới bắt đầu dạ dày cô đã có cảm giác nóng cháy từng cơn không ngừng, lo rằng mình không chống đỡ nổi tới khi buổi tụ hội kết thúc, Chu Mộc lúc này mới đứng dậy chạy vào toilet trì hoãn trong chốc lát.

Cái dạ dày tàn tạ này xem như hỏng rồi... Chu Mộc xoa bụng nhú mày.

Xem ra, ông cụ An nói hoàn toàn có lý... Hôm nào cô phải tới bệnh viện làm kiểm tra thôi.

Sau khi rửa tay Chu Mộc nhắc chân trở về, lúc đi ngang qua cửa chính của nhà hàng, bước chân hơi ngừng một chút, Chu Mộc cứng rần nghiêng mình tránh sang một bên.

Ánh mắt hướng về một người đàn ông và một người phụ nữ ăn diện sang trọng, Chu Mộc trơ mắt nhìn bởi bàn dẫn hai người kia tới gian ghế lô hai người thượng hạng, đong đầy đầy mắt tràn ngập cõi lòng đều là luồng khí lạnh như băng.

Lạnh buốt tận xương.

Chu Mộc dựa lưng vào cây cột trụ tinh xảo trong đại sảnh nhà hàng, trong dạ dày, trong tim, trong đầu, đều có cảm giác bị lấp đầy.

Hoàn toàn là vô thức, Chu Mộc máy móc rút điện thoại di động từ trong túi.

Khi giọng nói của Lâm Tu ở đầu dây kia khẽ vang lên, không có bất kỳ dự báo trước nào, viên mắt Chu Mộc cay cay, nước mắt lã chã rơi xuống hai má.

Rõ ràng là nóng như vậy, nước mắt nóng đến như vậy, lúc này lại không sưởi ấm được cõi lòng cô mảy may.

15. Chương 15

Không phải ai khác.

Người sánh vai bên người phụ nữ tiến vào gian ghế lô trong ánh nhìn chăm chú của Chu Mộc đúng là bố của cô –

Chu Vĩ Bình.

Một khung cảnh trông có vẻ bình thường lại làm cho Chu Mộc rơi lệ trước mặt mọi người, dù nhìn từ phương diện nào, phản ứng như thế dường như đều là hơi quá kịch liệt.

Có điều, cũng giống như hành động gọi điện thoại cho Lâm Tu một cách vô thức những khi yếu đuối, nước mắt tuôn ra lúc thấy rõ khuôn mặt người phụ nữ kia, cũng hoàn toàn xuất phát từ bản năng của Chu Mộc.

Nỗi cảm phần cùng bi thương không thể không chế, không thể trút ra ngoài.

Mùa hè cuối cùng trước khi xuất ngoại, Chu Mộc tận mắt nhìn thấy cảnh tượng khiến cô muốn quên mà không xóa đi nỗi – người chị em tri kỷ thân thiết của mẹ, người phụ nữ mà mình đã gọi là “mẹ nuôi” hơn mười năm, vô cùng dịu dàng thân mật khoác tay Chu Vĩ Bình bố cô, đáng vẻ tươi cười xinh đẹp giống y như thiếu nữ tuổi xuân đang say đắm trong tình yêu cuồng nhiệt.

Thế giới được xây dựng trong lý tưởng âm ỉ sụp đổ, hình tượng gia đình đầm ấm hòa thuận mà Chu Mộc vẫn lấy làm kiêu ngạo cho đến nay tan rã trong nháy mắt ngắn ngủi.

Tiếp theo đó là những ngày tinh thần sa sút và trầm cảm.

Khi mẹ Chu ý thức được sự khác thường của con gái mà tâm sự với con, Chu Mộc không thể nào ẩn nhẫn thêm nữa cuối cùng nhào vào lòng mẹ khóc không thành tiếng.

Cô gái trẻ không thể nào chấp nhận tình trạng như vậy, cô muốn dùng vô số những ngôn từ ác độc để chửi mắng, để xúc phạm, lại chưa từng nghĩ, người bị tổn thương nhất là mẹ Chu lại nhẹ nhàng vỗ lưng Chu Mộc, giúp cô từng chút từng chút một bình tĩnh lại.

Không hề bất ngờ, không hề kinh ngạc, khi biết rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối, mẹ Chu không có dù chỉ là nỗi đau khổ tối thiểu nhất, vẻ mặt bình tĩnh như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Vậy thì có sao...” Trên gương mặt vẫn xinh đẹp như cũ là nét cười hời hợt như gió thoảng mây bay. Ngón tay thon dài của mẹ Chu khẽ xoa đầu con gái, một chút, lại một chút, dịu dàng như đang dỗ dành một đứa trẻ trước khi đi ngủ. “Bố con có lựa chọn của chính ông ấy... Dẫu sao, ông ấy cũng không hề có ý định ruồng rẫy gia đình mình.”

“Nhưng mẹ không cảm thấy không cam lòng sao?” Khóe mắt Chu Mộc ngân ngấn lệ, trái tim như bị ai bóp chặt, ngay cả hít thở cũng thấy không thông. “Ông ấy ngoại tình với người đàn bà khác...”

“Mộc Mộc.” Mẹ Chu nói thông thả thản nhiên, mặt mày ôn hòa, giọng nói cũng không có gì khác trước: “Con phải hiểu rằng, những gì mẹ bảo vệ, không phải chỉ có gia đình chúng ta, quan hệ của chúng ta...” Ánh mắt trầm tĩnh hơi trôi dạt ra xa, tâm tư của mẹ Chu dường như cũng theo những lời này mà khẽ dâng lên: “Trời buộc lòng mẹ, còn có tình cảm từ nhỏ đến lớn giữa mẹ và bố con.”

Từ nhỏ đến lớn... ư?

Tầm mắt Chu Mộc lại một lần nữa dõi theo hai người kia, con người luôn sáng ngời không ngăn được mà ngày càng trầm xuống.

Tám năm xa cách, bọn họ vẫn dẫu là góc ý còn vương tơ lòng như trước, mẹ ơi, sự nín nhịn cùng nhượng bộ của mẹ thực chất có ý nghĩa gì đâu?

Ngay cả hồi ức thuở ấu thơ tươi đẹp của hai người mà mẹ luôn gìn giữ, mẹ xem, dường như người ta còn chẳng thèm để ý.

Thời gian là con dao sắc bén nhất, từng chút từng chút kẻ sát bên rìa hồi ức mà cắt xuống, từng phân từng tấc, cho đến khi tất cả đều vỡ vụn tan tành, cuối cùng không thể ghép lại thành hình dáng ban đầu.

Khi tình cảm hồn nhiên trong sáng chuyển thành tình yêu, khi tình yêu sâu sắc lại gặp phải phản bội, còn ai có thể nói, hai chữ “chán ghét” không còn tồn tại?

Bố là như thế, vậy còn anh, Lâm Tu, anh thì sao?

Chúng ta thì sao?

Vị mặt chất lan tràn trong miệng, nhìn dòng chữ “Đang Kết Nối” vẫn đang hiển thị trên màn hình di động, Chu Mộc cắn mạnh môi dưới, cắt đứt cuộc điện thoại có thể nói là hoàn toàn khó hiểu với Lâm Tu.

Không muốn mất đi tình cảm quý báu chân thành đến vậy, không muốn giống như mẹ dù bị phản bội cũng ôm ấp hồi ức tốt đẹp trước đây mà ẩn nhẫn sống qua ngày, nếu ngay từ đầu đã dùng thân phận bạn nối khố mà nương tựa vào nhau, vậy thì sao không làm ới quan hệ ấy dài lâu, vĩnh viễn kéo dài như thế?

Nghĩ đến đây, Chu Mộc dần lòng, không nhìn tới cuộc điện thoại Lâm Tu gọi lại, cứng rắn tháo pin rồi ném điện thoại vào trong túi.

Có vết xe đổ ở ngay trước mắt, cô không dám, cũng không thể.

...

Có lẽ là lịch trình công việc dạo gần đây quá dày đặc, nhịp độ làm việc cũng quá nhanh, đêm nay, mọi người trong tòa soạn tạp chí FAMOUS vui đùa rất náo nhiệt, ăn uống tiệc tùng hơn nửa ngày, càng chơi lại càng hăng hái.

Trong đại quân “ngàn chén không say”, ngoài dự liệu của mọi người, không ngờ Chu Mộc lại trở thành con dê đầu đàn.

“Nữ trung hào kiệt... Thất kính thất kính...” Trưởng phòng maketing đã bị người ta chuốc kha khá rượu lú lười nói.

Chu Mộc cười nhẹ với anh ta, giơ tay uống cạn ly rượu, tư thế kia cũng thật là hào khí bốc lên đến tận mây.

Mấy anh chàng ngày thường có ôm tâm tư với Chu Mộc thức thời bất kịp, mỗi người một câu, mỗi câu một chén, ai nấy đều muốn nhân cơ hội rút ngắn khoảng cách với người trong lòng.

Vị Chu nào đó trước kia gặp loại chuyện này tránh còn không kịp lại rất khác thường, ai đến cũng không cự tuyệt thì thôi, về sau thậm chí còn chủ động cụng chén với người ta.

Giang Ngữ Tình vừa bực vừa lo, cuống quýt kéo người nhưng không có hiệu quả.

“Cậu giỏi lắm!” Giang Ngữ Tình làm bộ muốn giật lấy cái chén trong tay Chu Mộc: “Ngàn chén không say có phải không? !”

Chu Mộc nhẹ nhàng lắc đầu, động tác rót rượu lại không chậm chút nào.

“Muốn uống.”

Nhìn thấy dáng vẻ dầu muối không vô của cô Giang Ngữ Tình phát cáu, vừa định dạy dỗ cô một bài, di động trong túi lại “ong ong” rung lên.

Điện thoại là Chung Vi ông xã Giang Ngữ Tình gọi tới, đứa con ba tuổi Đông Đông cảm lạnh phát sốt, lúc này đang ở bệnh viện nhi âm ỉ không chịu tiêm, khóc tu tu đòi mẹ.

Vừa nhận điện thoại, tim Giang Ngữ Tình liền treo lơ lửng, đầu lòng lo lắng vô cùng, ánh mắt lại rơi vào Chu Mộc, Giang Ngữ Tình hung tợn cắn răng, xoay người lột một bên áo khoác của Chu Mộc.

Người này sợ là mình không khuyên nổi... Nếu đã thế, cứ tìm một người có thể khuyên được cô ấy đến là xong!

...

Giang Ngữ Tình lòng như lửa đốt nói vài câu với giám đốc tòa soạn rồi vội vàng chạy đến bệnh viện chăm sóc con trai bị ốm. Không có ai ở bên ngăn cản, Chu Mộc bắt đầu uống dữ hơn, đến cuối cùng, tất cả mọi

người bao gồm cả giám đốc tòa soạn đã uống say chũnh choáng, chỉ còn Chu Mộc và Sở Du vẫn duy trì động tác nâng chén.

Thời gian Sở Du ở trong giới này không phải ngắn, lăn lộn nhiều năm như vậy, tẩu lượng đương nhiên không phải để khoe cho vui, nhưng Chu Mộc là phụ nữ lại có thể uống tới cỡ này, cũng xem như không hề đơn giản.

“Có tâm sự à?” Sở Du chậm rãi giương mắt, cách một khoảng không xa, lời nói có thể nghe rất rõ ràng.

Chu Mộc không gật cũng không lắc, thậm chí mi mắt cũng vẫn duy trì trạng thái rũ xuống, bàn tay thon nhỏ khê động, chất lỏng lỏng lánh trong chén từ từ rung động, thoát nhìn quả thật là có vài phần tư thái thướt tha mềm mại.

Sở Du nhướng cao hàng lông mày hoàn mỹ, không hề khó chịu khi bị phớt lờ, tầm mắt chưa từng dời khỏi khuôn mặt Chu Mộc dù chỉ một khắc.

Người này rốt cuộc là say... Hay là tỉnh?

Nếu nói là say, vậy thì cô không khỏi có phần quá im lặng. Đôi con người sâu như đầm nước, thăm thẳm, tịch liêu, một gợn sóng cũng chưa từng gọi lên.

Người say không phải đều nói linh tinh hoặc là ngã gục xuống hay sao? !

Nhìn dáng vẻ kia... hoàn toàn không giống.

Nhưng nếu nói cô vẫn tỉnh... Vậy màn sương mù tràn ngập trong mắt kia biết lý giải ra sao? Đôi mắt trước giờ luôn đen trắng rõ ràng nay phủ một tầng hơi nước, mông lung mơ hồ, thậm chí không nhìn ra tiêu cự, không bắt được ánh mắt lại khiến người nọ như rơi vào một giấc ngủ say.

Ánh mắt Sở Du cương quyết, khóe miệng bất giác cong lên thành một vòng cung.

Vẫn luôn cho rằng mình đã chứng kiến rất nhiều nét mặt khác nhau của cô, lại chưa từng nghĩ, càng tiếp cận, cảm giác nhìn không thấu nắm không được này lại càng mãnh liệt.

Thật thú vị... Ha.

...

Phải nói rằng con người là một loại sinh vật có sức chiến đấu rất mạnh, thiên hình vạn trạng đủ loại hình dáng trong phòng nằm gục xuống bàn được một lát, các chiến sĩ trong tòa soạn lại một lần nữa đẩy lên chiến hỏa, gào thét muốn đi KTV hát hò.

“Đi không?” Không để ý ánh mắt hóng hớt của mọi người, Sở Du thẳng thắn ngược mắt nhìn Chu Mộc.

“Đi ...” Chu Mộc cười vô vị: “Dù sao cũng đang nhàn rồi.”

Bỏ qua giám đốc tòa soạn lấy lý do “tay chân già cả rồi không chịu nổi giày vò” mà chạy trốn về nhà, toàn bộ thành viên còn lại đều bỏ phiếu nhất trí, vì thế, một đám người quả thực ùn ùn kéo tới KTV nổi tiếng nhất gần đó.

Ánh đèn nhấp nháy, ăn uống linh đình, một phòng vui cười giận mắng, quỷ khóc sói gào.

Chu Mộc tìm một tư thế thoải mái, lẳng lặng rúc vào sofa không chịu rời ổ.

Máy móc, không gián đoạn, tiếp tục uống rượu hết ly này đến ly khác như một lễ đương nhiên.

Uống đến cuối cùng, Chu Mộc cảm thấy, lấy một cây đinh ghim ghim vào bụng mình một cái, khỏi phải đợi lâu, bụng mình chẳng mấy chốc sẽ phun bia “ào ào –” ra bên ngoài.

Cảnh tượng kia... Nghĩ thôi đã thấy phát khiếp.

“Tách –” Dưới ánh đèn mờ tối, người nào đó cách cô không xa đang chậm rãi châm điếu thuốc.

Ừm... Chu Mộc khe khẽ hít vào... Là mùi thơm mà mình quen thuộc.

Luôn ngửi được trên người Lâm Tu thứ mùi này... Mùi thuốc lá nhàn nhạt.

“Xin lỗi...” Chu Mộc đứng dậy đi đến bên người nọ chậm rãi cúi người xuống: “Nếu không ngại... Cho xin ít lửa được không?”

Đã một khoảng thời gian không hút thuốc, dù chỉ hút một điếu, trong cổ họng Chu Mộc vẫn cảm thấy nghẹn cực kỳ.

Cả đêm uống bia trộn rượu cho tới giờ mới bắt đầu phát huy hiệu lực thật sự, Chu Mộc ngồi trong phòng VIP rộng rãi của KTV, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng não đau nhức giật lên từng đợt.

Nhưng mà so với từng cơn đau bụng nổi đuôi nhau mà tới, chóng mặt nhức đầu gì đó đều sớm biến thành phù du*.

* nguyên gốc là ‘tiểu vu kiến đại vu’ () – Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Cơn đau càng lúc càng dữ dội, như muốn phân cao thấp cùng Chu Mộc, dạ dày quặn thắt lại, chỉ chốc lát sau sau lưng Chu Mộc đã ướt rượt.

Trong túi áo khoác không ngừng rung động, không rảnh suy nghĩ xem di động của mình đang trong tình trạng gì, Chu Mộc vì quá đau mà ngồi cuộn mình trong góc, yếu ớt ấn phím nghe.

“Em đang ở đâu?” Tiếng hát hò trong phòng thật sự quá ồn, Chu Mộc khó khăn lắm mới nghe rõ tiếng Lâm Tu.

“...” Môi Chu Mộc hơi run rẩy, đã đau tới mức gần như nói không nên lời.

“Em sao thế?” Nhận thấy sự khác thường Sở Du cau mày đi tới bên cạnh. “Khó chịu à?”

Chu Mộc hé ra khuôn mặt trắng bệch khẽ khoát khoát tay với anh ta, tay kia ôm chặt vị trí dạ dày.

Giờ đừng có ai nói chuyện với tôi... Con mẹ nó... Đau chết mất.

“Anh đi tìm phục vụ lấy cho em cốc nước ấm.” Sở Du nhắc chân đẩy cửa đi ra ngoài, bỏ lại Chu Mộc nằm vật ra trên chiếc sofa không thể coi là lớn, hàng mày thanh tú nhú chặt lại, nhìn là biết người nọ lúc này đang vô cùng khốn khổ.

Khi Sở Du bưng cốc nước ấm quay lại, trên trán, trên chóp mũi, trên cằm Chu Mộc đều đã phủ kín những giọt mồ hôi li ti, anh thật cẩn thận đỡ Chu Mộc dậy, chưa kịp đưa nước ấm cho người kia, Chu Mộc đã đau tới mức lại nằm vật xuống.

Đám người đang hát hò ngừng lại, các đồng nghiệp đang chơi trò oẳn tù tì uống rượu cũng lo lắng vây quanh, mọi người mỗi người một câu, đang bàn bạc phải mau chóng đưa Chu Mộc tới bệnh viện, cửa phòng KTV lại đột nhiên bị đẩy ra.

Hào quang quá chói lọi, khí chất quá mạnh mẽ, cả đám người thoáng chốc bị đứng hình ngay tại chỗ.

Mọi người đồng loạt giương mắt, tầm mắt đều rơi xuống khuôn mặt vô cùng khô ngô nhưng lại lộ ra vụn vặt lo lắng của người vừa tới.

Thấy Chu Mộc bị vây giữa đám người, sắc mặt Lâm Tu không nhịn được lạnh đi vài phần, đôi chân thon dài sải bước, bóng dáng cao thẳng tới gần, ngay sau đó, giọng nam êm tai không cao không thấp nhưng lạnh lẽo tức thì bình thản vang lên rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh –

“Làm phiền, xin tránh đường.”

16. Chương 16

Bên ngoài vẫn là những tiếng nhốn nháo ồn ào như trước, nhưng vào lúc này, trong phòng lại yên tĩnh đến độ dường như có thể nghe thấy tiếng sột soạt của vải vóc cọ vào nhau.

Lời nói của Lâm Tu vừa ra khỏi miệng, đám người lập tức tự động lùi sang hai bên, nhìn qua thật đúng là nhường cho anh một con đường.

Lâm Tu bước nhanh tới, đến khi thấy rõ dáng vẻ người nọ túa mồ hôi đầm đìa cuộn mình vào một chỗ, cảm xúc lan tỏa trong đáy mắt anh, nổi bất an lo lắng khi trước nhảy mắt chuyển thành đau lòng trào dâng không kìm nén nổi.

“Mộc Mộc...” Lâm Tu khom lưng cúi thấp người, bàn tay hơi lạnh khẽ vuốt vầng trán trơn bóng nhưng đầm mồ hôi của người nọ: “Cố chịu đựng một lát nhé.”

Ngay sau đó, đôi tay vững chắc hơi dùng sức, trước mặt mọi người, Lâm Tu ôm lấy Chu Mộc đang nằm co ro trên góc cuối sofa, cánh tay mạnh mẽ hơi thu lại, cuối cùng vững vàng ôm Chu Mộc vào lòng.

Cảm nhận được nhiệt độ chân thực cùng hơi thở quen thuộc truyền đến từ lồng ngực rắn chắc kia, Chu Mộc chậm rãi giương mắt, hàng mi dài rậm khẽ run, khi nhìn rõ khuôn mặt người đó trái tim như tìm được chỗ dựa phút chốc buông lỏng, cánh tay mảnh khảnh thả lỏng, Chu Mộc ôm cổ Lâm Tu, cả người hoàn toàn dựa vào lòng đối phương, phản ứng kia tự nhiên mà lại vô cùng dứt khoát, lại khiến những người còn lại có mặt trong phòng đều hơi sững sốt.

“Xin lỗi, đêm nay khiến mọi người thêm phiền toái.” Lâm Tu khẽ gật đầu lịch sự với mọi người, lập tức xoay người định đi.

Ánh mắt ngưng tụ, Sở Du khẽ lách mình bước tới trước mặt Lâm Tu.

“Thưa anh,” Tầm mắt Sở Du rơi xuống khuôn mặt anh tuần đã từng khiến cho Chu Mộc thất thần: “Muốn đưa nhân viên của chúng tôi đi cũng được, nhưng xét đến tình trạng sức khỏe Chu Mộc hiện giờ... Cho phép tôi mạo muội hỏi một câu – anh cùng cô ấy có quan hệ thế nào?”

Cái thứ gọi là cảm giác này có đôi khi thật kỳ diệu, khi Lâm Tu ngược mắt nhìn vào mắt đối phương, trong lòng anh đã hiểu đại khái tâm tư của người đàn ông này.

Trái tim còn đang vì tình trạng của Chu Mộc mà treo lơ lửng giữa không trung không có cảm giác chân thực, vào lúc này còn bị vị tình địch hư hư thực thực giữ chân lại, dù là con người có tính tình lạnh nhạt như Lâm Tu, trong lòng cũng khó tránh khỏi không thoải mái phần nào.

Anh hỏi thì tôi đáp? Dựa vào đâu cơ chứ?

Tầm mắt sắc bén của Lâm Tu liếc nhanh qua khuôn mặt Sở Du, tuy vẻ mặt vẫn không thay đổi gì nhiều, nhưng giọng điệu lại xa cách và lạnh nhạt: “Tôi không ngại anh trực tiếp hỏi bản thân Chu Mộc. Bây giờ... Xin lỗi, nhường đường chút.”

...

Lục phủ ngũ tạng đều quay cuồng theo đầu óc, Chu Mộc nôn dử dội, bao nhiêu bia rượu trong bụng đều nôn ra sạch, nhìn dáng điệu kia, nếu cứ tiếp tục e là mặt xanh mặt vàng cũng sẽ bị cô cống hiến ra hết.

Lâm Tu đứng sát bên Chu Mộc, trong khi Chu Mộc nôn đến tối tăm trời đất, anh vẫn luôn dùng bàn tay to lớn của mình dịu dàng vuốt nhẹ sau lưng cô, thỉnh thoảng đưa khăn tay, thỉnh thoảng đưa chai nước, nhưng chỉ lẳng lặng đứng đó không nói lời nào.

Trời vẫn đang đổ mưa bụi li ti, mưa mùa này rơi xuống mặt lạnh vô cùng, Chu Mộc vừa bị giày vò trán đầm mồ hôi, hơi nóng trên người còn chưa tan, ngứa mắt vừa vặn đón những hạt mưa lạnh lẽo kia.

Chợt thấy trên vai trĩu xuống, Chu Mộc cúi đầu, lọt vào tầm mắt lại là chiếc áo khoác đen của Lâm Tu.

Giơ tay lau mồ hôi đã bắt đầu phát lạnh rịn đầy trên trán cô, Lâm Tu kéo lại áo khoác trên người Chu Mộc thật chặt, sau đó rũ mắt trầm mặc nhìn cô.

Tĩnh mạch khiến người ta hơi có phần chật vật.

Sau một hồi quần quai, dạ dày Chu Mộc dễ chịu hơn nhiều, lại nghỉ ngơi một lát như vậy, ngoại trừ đầu còn hơi choáng váng và cơ thể mệt mỏi vô lực, thần trí cô cũng dần tỉnh táo.

“Đưa em đi bệnh viện nhé?”

Cảm ơn trời đất, cuối cùng Lâm Tu cũng lên tiếng trước phá vỡ tình thế căng thẳng rồi.

“...” Chu Mộc khẽ lắc đầu: “Nôn ra là thoải mái hơn rồi... Không sao đâu, về ngủ một giấc là được.”

“Ừ.” Lâm Tu trầm ngâm một tiếng nói: “Anh đưa em về.”

“Ừm.” Chu Mộc khẽ đáp một tiếng.

Xe ngừng bên dưới lầu khu nhà trọ của Chu Mộc.

Lần đầu tiên đưa Chu Mộc về, Lâm Tu nhìn khắp bốn phía, cau mày thản nhiên nói một câu: “Sao lại xiêu vẹo thế này?”

“À... Khu vực gần tòa soạn không thích hợp.” Chu Mộc xoa mũi nói quanh co.

Lâm Tu im lặng, đôi con ngươi đen nhìn thẳng vào mắt Chu Mộc.

Con ngươi người nọ đen như bóng đêm, bị một đôi mắt vẫn vút sương mù mang theo thâm ý khác nhìn chăm chú như vậy, chỉ vài giây sau Chu Mộc đã không chống đỡ nổi nữa, chỉ còn cách luống cuống tay chân xuống xe tháo chạy.

Lâm Tu không so đo với cô, ai ngờ Chu Mộc mới vừa rồi còn ước gì lập tức biến mất trước mặt anh vậy mà lại lộn trở lại.

“?” Lâm Tu ngược mắt.

“...” Chu Mộc mặt như đưa đám, đáng vẻ kia muốn bao nhiêu rồi rắm thì có bấy nhiêu rồi rắm: “Chìa khóa trong túi áo... Không thấy đâu cả.”

...

Vòi hoa sen ào ào phun nước, dòng nước ấm áp thấm vào da đầu Chu Mộc, trượt dài từng vệt trên làn da trắng nõn bóng loáng của cô, không bao lâu trong phòng tắm đã mịt mù hơi nước nóng hầm hập.

Tắt vòi hoa sen, Chu Mộc chậm rãi ngồi vào bồn tắm lớn, dòng nước chớp mắt liền ngập tới cổ, ấm áp, rất khoan khoái.

Uống rượu lại mắc mưa, lúc này toàn bộ cơ thể đều ngâm trong làn nước ấm, Chu Mộc cảm thấy cơ thể mình mềm nhũn, sức lực dường như cũng bị rút cạn, uể oải không muốn nhúc nhích.

Hơi nước ẩm thấp mịt mù trong không khí, mọi thứ đều mờ mịt như bị sương khói phủ kín. Phòng tắm rộng rãi tràn ngập mùi chanh nhàn nhạt, Chu Mộc khẽ nhắm mắt tận hưởng bầu không khí thư thái, nhưng trong lòng lại không thể bình thản như vậy –

“Cốc cốc...” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng mà rõ nét vang lên hai lượt, cùng lúc đó, chất giọng lạnh nhạt nhưng êm tai của người nọ cũng vang lên ngoài cửa –

“Khăn tắm ở giá thứ hai bên cạnh cửa.” Lâm Tu nhẹ giọng nói. “Vừa tắm rửa xong dễ bị trơn, lúc ra nhớ cẩn thận mặt sàn.”

“Ừm.” Chu Mộc uể oải đáp một tiếng.

“Cần gì cứ nói.” Lâm Tu quay lưng đi.

“Được rồi.”

Người thì tạm thời đi rồi... Nhưng lát nữa thì sao?

Định là đêm nay sẽ đi chơi qua đêm, chìa khóa vốn để trong túi áo lại không cánh mà bay, đã quá trễ, Chu Mộc lại không thể bảo Lâm Tu lái xe đưa cô về nhà bố mẹ, không còn cách nào, cuối cùng đành phải cùng Lâm Tu về nơi ở này của anh.

Cho nên nói, tình huống đêm nay là –

Cô nam quả nữ. Chung sống một phòng.

Chuyện này nếu đổi lại là trước kia thì chẳng sao, quan hệ giữa cô và Lâm Tu tốt tới mức cùng ăn cùng ngủ căn bản là không cần phân biệt trong ngoài. Chu Mộc cũng không phải dạng người kiêu cách, căn bản sẽ không quan tâm nếu chuyện này mà để các vị trưởng bối đoan trang nghiêm túc trong nhà biết được thì sẽ thế nào.

Nhưng từ lúc Lâm Tu bộc bạch với cô... Tình huống trước mắt lại trở nên hơi khó khăn rồi.

Tình hình hiện tại là – hai người tiến thoái lưỡng nan, ở chung một chỗ đều khó mà chịu đựng nổi.

Tình bạn có thừa, tình yêu chưa đủ. Bước về trước một bước là yêu, lùi về sau một bước là bạn.

Nhưng trước mắt, hai người lại vừa vặn ở điểm chính giữa kia.

Đầu óc mới bình phục một lát lại bắt đầu đau lâm râm, Chu Mộc thở dài mở mắt ra, tầm mắt lại bất giác rơi vào món đồ chơi nho nhỏ màu vàng sáng nằm trong một góc bồn tắm lớn.

Món đồ chơi này... Sao quen mắt thế nhỉ?

Chu Mộc khẽ nâng cánh tay ngọc, vươn tay vớt vật kia lên.

Đây là... Con vịt cao su cô cho Lâm Tu hồi còn nhỏ? !

Khẽ bóp vài cái, cảm giác có vẻ hơi cứng, nhưng “tiếng kêu” vang dội này vẫn chẳng kém trước kia mấy may.

Anh vẫn giữ. Nhiều năm như vậy... vẫn còn giữ.

...

Tắm rửa lau người sạch sẽ, sau khi quần khăn tắm, cuối cùng Chu Mộc đẩy cửa đi ra.

“Nếu em còn chưa ra thì anh phải gọi ‘119’ đến để bọn họ tiến hành nhiệm vụ trục vớt đấy.” Lâm Tu khoanh tay đứng dựa vào tường ung dung nhìn Chu Mộc.

Giọng điệu trêu chọc không khác gì trước kia, trái tim Chu Mộc nhất thời buông lỏng.

“Anh được lợi từ em đã đành, lại còn muốn cùng hưởng tài nguyên với người khác nữa à?” Chu Mộc nhếch miệng cười, một mặt cầm khăn lông lau lọn tóc vẫn đang không ngừng nhỏ nước.

“Cuối cùng cũng thấy cười rồi.” Đôi con ngươi của Lâm Tu nhìn thật sâu về phía này.

Chu Mộc cứng họng, một lúc lâu sau mới mất tự nhiên cười mạnh miệng: “Người ta ngày nào cũng như hoa mẫu đơn nở rộ đấy... Kể ngốc đúng thật là đầu óc chậm phát triển!”

Lâm Tu không đáp lại câu nói đùa của cô, chỉ chậm rãi đi tới cạnh Chu Mộc.

“Không tránh anh nữa à?”

“Tránh anh làm gì...” Chu Mộc nghiêng đầu né tránh ánh mắt của anh.

“Nhìn anh mà nói.” Lâm Tu vươn tay xoay vai Chu Mộc lại, ép cô nhìn thẳng vào hai mắt mình. “Mộc Mộc, em đã cân nhắc kỹ lời nói của anh chưa?”

“Lại giả chứng gì thế...” Chu Mộc cup mắt chà xát tóc: “Đùa chẳng buồn cười tí nào.”

“Anh nói rồi,” Lâm Tu khẽ mím đôi môi mỏng, đường nét trên gương mặt tuần tú càng cứng lại: “Đây không phải trò đùa.”

“Đừng nhiều...” Chu Mộc khẽ đẩy tay anh ra. “Lâm Tu, đừng nhiều.”

“Em không muốn,” Đôi mắt Lâm Tu gần như là một màu đen tuyền: “Hay là không dám?”

“Anh thì biết gì chứ? !” Chu Mộc vô thức thốt ra, giọng nói cao vút mà gay gắt. Đồng thời nước mắt cũng không nén nổi rơi lã chã trên hai gò má.

Hàng mày tuấn tú khẽ nhíu lại, con ngươi đen sâu thẳm cũng trở nên căng thẳng.

“Chỉ có như chúng ta bây giờ mới không lừa gạt phản bội lẫn nhau không phải sao?” Nước mắt Chu Mộc tràn đầy vành mắt: “Bạn nổi khổ gì chứ thanh mai trúc mã gì chứ, ở bên nhau thì thế nào? ! Cái gọi là ràng buộc đến cuối cùng cũng chỉ là quả cân để duy trì hôn nhân mà thôi, hôn nhân mất đi tình yêu thì còn có ý nghĩa gì?”

“Chuyện em nói và anh hỏi căn bản không phải một vấn đề.”

“Nhưng đối em mà nói, đó chính là cùng một vấn đề.” Chu Mộc đón nhận ánh mắt của Lâm Tu, trong ánh mắt lộ vẻ khẩn cầu: “Lâm Tu, giống như trước đây, chúng ta không có gì kiêng kỵ không có chuyện gì không nói, không phải là tốt ư?”

Lâm Tu không nói gì, đôi mắt thâm thúy như một hồ nước sâu không thấy đáy.

Câu trả lời của anh đã rõ ràng.

Chu Mộc cắn răng xoay người, ôm đồng quần áo của mình vào một căn phòng khác, thay từng chiếc từng chiếc.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Chu Mộc quay trở lại phòng khách, lọt vào tầm mắt cô, chính là bóng dáng Lâm Tu trước kia cô ngắm trầm lần không biết chán.

Thon dài, cao ngất, vẫn là cái vẻ bình tĩnh thờ ơ như trước, nhưng quanh thân người nọ từ trên xuống dưới lại bao phủ một nỗi tịch liêu khó nói thành lời.

Anh hơi nheo mắt, ánh mắt trôi ra xa phía ngoài cửa sổ, ngón tay thon dài khẽ kẹp một điếu thuốc, nhưng rất lâu cũng không hít một hơi.

Vừa rồi Chu Mộc không chú ý, vì lúc ở bên ngoài Lâm Tu đã cởi áo khoác cho cô, mà vừa vào nhà cô lại chiếm phòng tắm, cho nên lúc này trên người anh vẫn chỉ mặc tấm áo sơ mi mỏng đã bị mưa thấm ướt.

Mà trên mái tóc đen nhánh của anh rõ ràng là những giọt nước chưa khô.

Viền mắt bỗng cay xè, nước mắt nóng bỏng tức khắc trào dâng, tuôn ra ngoài hốc mắt.

Lần đầu tiên Chu Mộc thương Lâm Tu như vậy đồng thời chán ghét chính mình đến vậy.

“...” Tiếng vang rất nhỏ.

Vì Lâm Tu chậm chạp không cử động, một đoạn tàn thuốc dài rụng xuống, rơi thẳng xuống đất vỡ vụn ra.

Nhưng cùng thời khắc đó tiếng mưa gió ngoài cửa sổ cũng chợt ầm ầm vang lên.

“Đùng –” giống như tiếng đứt cầu dao, hoặc giả như tiếng pháo hoa “đùng đoàng” nghe không rõ lắm, khi Chu Mộc cùng Lâm Tu còn chưa kịp phản ứng, trước mắt bỗng tối sầm, cả căn phòng nhất thời chìm trong bóng tối.

Hai người cứ đứng yên trong bóng đêm như vậy thật lâu.

“Mộc Mộc.” Giọng của Lâm Tu rất khẽ, phảng phất như thoảng nhẹ qua.

“...” Bỗng nhiên cảm thấy không thể kìm nén mà lã chã rơi lệ.

Phút chốc bỗng trời đất quay cuồng, không xác định là cố ý buông trôi hay là vô tâm bị mê hoặc, khi Chu Mộc lấy lại tinh thần, cô đã bị nhốt trong vòng tay ấm áp của Lâm Tu.

Ngay sau đó, là nụ hôn xa lạ, nóng cháy, lại như công thành chiếm đất.

17. Chương 17

Trong bóng tối mịt mù, tầm mắt không tìm thấy điểm dừng, Chu Mộc bị sức lực mạnh mẽ đột ngột khổng lồ, không thể phản kháng, không thể cự tuyệt, nói không rõ là khước từ hay lựa ý hòa theo, trong khoảnh khắc đó, chỉ có hơi thở thấm nhuần như biển cả lấp đầy cảm nhận cô.

Bị bóng tối đậm như mực trong phòng ngăn trở, Chu Mộc tạm thời mất năng lực nhìn xung quanh, nhưng những giác quan còn lại dường như cùng lúc đó được phóng đại mấy lần.

Môi nóng, đầu choáng váng, thắt lưng tê mủi, chân run rẩy.

Đầu lưỡi Lâm Tu rõ ràng mềm mại như vậy, lại mang theo khí thế áp bách bằng mọi giá tiến vào khoang miệng cô, bờ môi ma sát, hai lưỡi quấn quýt, Chu Mộc thở dồn dập, bị nụ hôn như bão tố bức bách gần như hít thở không thông, đành phải ôm cổ người nọ mà thở gấp, ép chính mình hít lấy hơi thở theo tiết tấu của anh.

Mưa gió bên ngoài cửa sổ cũng hợp thời nổi lên, không khác gì tiếng mưa rền gió dữ kia, giờ phút này trong đầu Chu Mộc cũng là núi sông rung chuyển, gió táp mưa sa.

Là chính mình không đủ kinh nghiệm hay là kỹ thuật hôn của người nọ quá cao?

Chu Mộc không rảnh tự hỏi, chỉ cảm thấy, chỉ cần một nụ hôn cũng đã sắp khiến mình lâm vào điên cuồng.

Tới khi Lâm Tu rốt cục ngừng nụ hôn tiêu hồn thực cốt này lại, cả người Chu Mộc rã rời, cánh tay yếu ớt khoác trên đầu vai anh, thả ra cũng không xong thu lại cũng không phải.

Lâm Tu tỉ mỉ hôn dọc theo từng đường nét xinh đẹp của cô, bờ môi mỏng lướt qua vầng trán trơn bóng của cô, hạ xuống nơi chân mày một nụ hôn, ở vành mắt cũng in lại độ ấm của bờ môi anh, những nụ hôn nhỏ vun như vổ về, khẽ phớt qua chóp mũi cao xinh đẹp của Chu Mộc, khoe môi hơi nhếch, chiếc cằm thanh tú... Điểm ngừng là vành tai đã phát nhiệt nóng rực lên.

Hàm răng đều tăm tắp bỗng xẹt qua, Lâm Tu ngậm chặt vành tai Chu Mộc, nhẹ nhàng gặm cắn như có như không, mãi cho đến khi khiến cho người nọ khí huyết xộc lên đầu, ngay cả sức lực để đứng cũng gần như không còn.

Hơi thở nóng rực chậm rãi dời xuống, dọc theo cần cổ trắng ngần như ngọc đi xuống dưới, Lâm Tu hôn từng li từng tí, đáng vẻ ấy trân trọng nhưng lại mạnh mẽ, không cho Chu Mộc phản kháng hay cự tuyệt mấy may.

Cánh tay rã rời hơi thu lại, Chu Mộc thuận thế bị Lâm Tu ôm lấy áp xuống chiếc giường đôi mềm mại rộng lớn, xúc cảm mềm mại thoải mái dưới thân khiến Chu Mộc thất thần trong chốc lát, chỉ một giây sau đó, cô lại nghe thấy trong không khí truyền đến tiếng kéo căng rất nhỏ.

“Soạt –” cổ áo bị kéo ra, ngón tay thon dài không cho cự tuyệt lập tức phủ lên, Chu Mộc chỉ cảm thấy luồng điện khắp người nháy mắt tuôn ra.

Tê dại... Không chỉ có da đầu, bên hông... Da gà li ti trong nháy mắt nổi lên, lúc này Chu Mộc miễn cảm yếu ớt vô cùng.

Cởi áo Chu Mộc, lòng bàn tay ấm áp của Lâm Tu khẽ chạm vào da thịt mềm mại nhẵn nhụi của cô, từ đầu vai trần xuống dưới, cánh tay, xương cổ tay, thắt lưng... Cánh tay vòng đến sau lưng, Lâm Tu thoáng cảm giác khi đầu ngón tay hơi mát chạm vào móc khóa áo lót của Chu Mộc, người nọ không kìm nổi run rẩy, bất giác rút tay ra muốn ngăn cản.

Lâm Tu dễ dàng dùng một tay giữ chặt cô, trong lúc toàn thân Chu Mộc run rẩy lại dịu dàng nhưng quyết đoán tháo móc khóa kẹp chặt kia ra.

Ngón tay thon dài vuốt qua phần hơi lõm trên lưng cô như trấn an, chỗ đó đã sớm phủ một lớp mồ hôi li ti.

Nụ hôn mềm mại như hoa.

Lâm Tu nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi liếm láp, ấm áp dịu dàng đến vậy, như nét tươi cười thản nhiên hơi hợt thường ngày trên mặt anh.

Chu Mộc hơi nghiêng người, trong cổ họng không nén nổi thở dồn dập.

Dưới thế tiến công ác liệt mà không mất đi dịu dàng của anh, cô sớm đã thua tan tác.

Không có dũng khí đẩy ra, cũng sớm đã đánh mất sức lực đẩy ra.

Cảm nhận được nỗi bất an của cô, cảm nhận được cảm giác mát lạnh trên làn da cô, Lâm Tu một tay ôm chặt lấy tấm lưng nhẵn bóng mảnh mai của cô, tay kia vươn ra, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Mặt đối mặt, hai thân thể trẻ trung áp sát, muốn không cảm nhận được gì là không thể nào, nhịp tim Chu Mộc ngày càng kịch liệt, mà động tác ngậm mút của Lâm Tu càng làm cho cô thở ra thành tiếng.

Chu Mộc cảm thấy mình càng ngày càng nóng, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài. Cảm giác kia thật giống như tự đặt chính mình vào một căn phòng chật đầy than lửa, mà ngọn lửa trong lòng cũng theo thế mà bùng hực thiêu đốt.

Dưới thân có cảm giác ấm áp xa lạ mà khác thường, nhận thấy nơi đó có thêm một ngón tay dài không thuộc về mình, hai chân Chu Mộc rụt mạnh lại –

“Không...” Cô xô đẩy, kháng cự, nhưng lời nói ra khỏi miệng lại yếu ớt vô lực như thế. “Lâm Tu... Không.”

Lâm Tu chạm khẽ, chậm rãi vuốt ve.

“Không ư?” Trong bóng tối là mấy tiếng cười nhẹ trầm thấp không thể nghe thấy của anh: “Không cái gì? Mộc Mộc... Cơ thể em thành thật hơn em đấy.”

Bị khoái cảm khổng lồ chưa từng trải qua giày vò, hai bên tóc mai Chu Mộc đều đã thấm đẫm mồ hôi.

“Không thể như vậy... Chúng ta không thể như vậy...” Chu Mộc thì thào, thân thể lại phản bội ý chí chủ nhân, vô cùng lưu luyến độ ấm từ người nọ.

Lâm Tu không nhiều lời nữa, động tác trong tay càng thêm kiên định mà vội vàng.

Em muốn trốn, anh không ngăn được. Nhưng trốn được hay không, lại do anh quyết định.

Ngay sau đó, anh áp sát vào cô, không còn chút khoảng cách nào, Lâm Tu nuốt toàn bộ tiếng rên rỉ đau đớn của Chu Mộc vào trong bụng.

Bọn họ cứ ôm nhau như vậy, gấn bó khăng khít.

Cô vô lực thở gấp tiếp nhận từng va chạm của anh, mặc dù tư duy vẫn cực kỳ hỗn loạn như trước, nhưng loại khoái cảm phong phú đến độ đau đớn này lại chân thật đến vậy.

“Em có thích anh.” Lâm Tu thở hổn hển, mồ hôi từ lỗ tóc nhỏ giọt xuống, giọng nói hơi run nhưng vẫn êm tai như thường: “Nếu đã thế, em còn muốn trốn đi đâu.”

...

Thanh mai trúc mã, đôi trẻ vô tư, hai đứa bé thân thiết nhất cùng nhau trưởng thành...

Mà chính cô rồi cuộc đã cùng Lâm Tu đột phá phòng tuyến cuối cùng kia.

Tối hôm qua chẳng có chuyện gì xảy ra cả...

Chúng ta, vẫn là chúng ta ngày trước...

Cắt đứt cuộc gọi mang tính lừa mình dối người kia, toàn thân Chu Mộc bày ra trạng thái hoàn toàn thả lỏng.

Mặc dù chính mình đã nói với anh như vậy... Thế nhưng...

Cho dù lý do cho xung động đêm qua rõ ràng như thế, nhưng Chu Mộc trước sau vẫn không thể vượt qua cửa ải của chính mình.

Yêu, thì thế nào? Nếu như có được cũng chính là mất đi, vậy thì cô tình nguyện ngay từ đầu chưa từng có được.

Cô không phải là mẹ, cô không có tấm lòng độ lượng ấy.

Điện thoại trong túi chợt rung lên.

Chu Mộc rũ mắt, ấn phím trò chuyện.

...

“Mộc Mộc?” Sáng sớm đã thấy Chu Mộc đứng trước cửa nhà, Giang Ngữ Tình lấy làm ngạc nhiên rồi vội đưa cô vào cửa.

“Thế này là sao?” Giang Ngữ Tình kéo tay Chu Mộc nói: “Sao tay lạnh thế này! Ô kìa? Sao bà vẫn mặc bộ quần áo hôm qua...”

“Tình Tử.” Chu Mộc day day đau huyết Thái Dương đau nhức ngắt lời đối phương: “Xin lỗi vì sáng sớm đã đến làm phiền bà... Cho tôi tắm nhờ được không, nhân tiện... Cho tôi mượn bộ quần áo?”

...

“Hai người kia đâu?” Đứng trong phòng tắm rộng lớn nhà Giang Ngữ Tình, Chu Mộc cởi áo khoác, tiện tay vắt lên cái giá bên cạnh.

“Bảo hôm qua bà uống say bí tỉ bà còn không tin...” Giang Ngữ Tình thở dài: “Đêm qua Đông Đông phát sốt đưa đi bệnh viện nhi tiêm, cho nên tôi mới rời đi sớm thế.”

“Ồ? Thế thằng bé sao rồi?” Chu Mộc vội hỏi.

“Tiêm một mũi bớt sốt nhiều rồi.” Giang Ngữ Tình vươn tay lấy áo khoác của Chu Mộc, “Bà nội Đông Đông biết thằng bé sinh bệnh, sáng sớm đã bắt Chung Vi đưa tới đó.”

“Vậy là tốt rồi...” Nghe nói bé cưng Đông Tiểu Béo của mình không có việc gì, Chu Mộc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó lại cởi khuy áo sơ mi của mình.

Nhưng mà vừa mới cởi áo ra, Giang Ngữ Tình đứng bên cạnh nhìn liền ngạc nhiên hô lên.

Chu Mộc ngược mắt nhìn cô, lại thấy người nọ ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

Thấy ánh mắt Giang Ngữ Tình nhìn mình có chút phức tạp, Chu Mộc cúi đầu theo tầm mắt của cô, trí óc tức thì nổ tung –

Dấu hôn. Mức độ không đồng đều, cả mảng lớn, dấu hôn.

Khẽ khép mi mắt, Chu Mộc hít vào một hơi thật sâu.

Vết cắn khê màu hồng nhạt, vết mút mạnh màu tím... Trước ngực đã thế này... Chắc hẳn sau lưng cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

Dựa vào sự nhiệt tình ác liệt của người nọ nửa cuối đêm qua, phỏng chừng nơi đó cũng là một mảng xanh tím lớn.

“Mộc Mộc bà...” Giang Ngữ Tình lo lắng nhìn về phía Chu Mộc.

“Lâm Tu.” Chu Mộc nhắc chân đi vào bồn tắm tràn ngập nước ấm, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại. “Là Lâm Tu.”

Mặc dù không nói rõ vì sao, nhưng Giang Ngữ Tình đứng bên nghe vậy thì rốt cục thở phào một hơi dài.

“Đêm qua bà không về nhà à?” Giang Ngữ Tình giương mắt.

“Định về... Nhưng mà không.” Chu Mộc thản nhiên nói: “Anh ấy đưa tôi đến dưới lầu rồi... Kết quả không thấy chìa khóa đâu.”

“Vậy là...” Giang Ngữ Tình gật gật đầu, lập tức lại nhìn Chu Mộc nói: “Vậy hôm nay bà... thế này là vội đi làm đấy à?”

“Ừm.” Chu Mộc đáp một tiếng: “Có bản thảo còn chưa đuổi kịp... Còn nữa, sáng sớm nay, tổng biên tập Sở gọi điện cho tôi, bảo tôi đến tòa soạn thì vào phòng làm việc của anh ta một chuyến.”

“Sở Du á?” Giang Ngữ Tình nhú mày, sau đó lại dẫn đo mở miệng nói: “Mộc Mộc... Tôi cứ thấy người kia đối với bà...”

“Tôi biết.” Chu Mộc ngắt lời cô: “Nhưng thế thì có sao... Tôi đây đã đủ loạn rồi.”

...

“Tổng biên tập Sở,” Chu Mộc đứng trước bàn làm việc: “Ngài tìm tôi ạ?”

Sở Du ngược mắt từ đồng tài liệu, ánh mắt thâm trầm chậm rãi dừng trên mặt Chu Mộc.

“Đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“À... Ừm.” Chu Mộc thoáng cười cười: “Không có việc gì. Khiến mọi người lo lắng rồi.”

“Nếu dạ dày không tốt, về sau chính mình nên có trách nhiệm một chút.” Sở Du thần nhiên nói: “Lúc uống rượu thì kiềm chế một chút.”

“Tôi nhớ rồi.” Chu Mộc gật đầu: “Cảm ơn tổng biên tập.”

Bị người nọ kéo giãn khoảng cách không để lại dấu vết, Sở Du hơi sững lại, lại lần nữa ngược mắt nhìn cô: “Em... tối qua không về nhà phải không?”

Chu Mộc sững người, cũng không muốn lừa anh, liền nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

Trong mắt Sở Du dâng lên một cảm xúc khác thường trong khoảnh khắc, ngón tay dài khê nhúc nhích, anh giờ tay đặt một thứ lên mặt bàn.

Chu Mộc “A” một tiếng khê mà ngẩn ngui.

Trên bàn rõ ràng là chìa khóa gian nhà trọ của cô.

“Cảm ơn.” Chu Mộc cất chìa khóa vào túi áo.

“Đừng khách khí.” Sở Du thần nhiên mở miệng, cuối cùng đôi mắt sâu thẳm kia vẫn ngược lên. “Lại nói... Người tối qua đón em đi là...”

Nổi phiền não hiện giờ bị hỏi tới, Chu Mộc không trả lời được.

“Người yêu à?” Người nọ hỏi dò.

“Không phải.”

“Anh trai?” Tiếp tục phỏng đoán.

“Không phải.”

“Bạn bè?” Hiển nhiên, Sở Du không có ý muốn tha cho cô.

...

Bị hỏi đến phiền, cuối cùng Chu Mộc không hề suy nghĩ mà buột miệng thốt ra –

“Là người quan trọng nhất với tôi.”

18. Chương 18

Sắp tới dấu mốc tòa soạn tạp chí FAMOUS ra đời tròn mười năm, để kỷ niệm thời kì đặc biệt này, tòa soạn quyết định kỳ này sẽ xuất bản thêm một đặc san mới. Nhưng chỉ tiêu nhiệm vụ vừa được báo xuống, mọi người thuộc các bộ phận đều không nén được mà hoa mảy chóng mặt.

Thật đúng là tuần san đặc biệt – đặc biệt lớn, đặc biệt dày, đặc biệt nhiều... Đối mặt với khối lượng nhiệm vụ nặng nề như vậy, các công nhân viên ắt không tránh khỏi phải tăng ca đẩy nhanh tiến độ đuổi bản thảo, hậu quả trực tiếp nhất chính là – đặc biệt mệt.

Cái gọi là đặc san, quả nhiên là hợp với tình hình đến cực hạn!

Với tư cách phóng viên mới gần đây bắt đầu được trọng dụng, trọng trách trên vai Chu Mộc lại càng thêm nặng, vốn đã là một người cực kỳ nghiêm túc trong công việc, kể từ đó, Chu Mộc rõ ràng biến địa điểm làm việc thành nơi ở thứ hai của mình, đói bụng thì gọi thức ăn nhanh giao hàng tận nơi ăn qua loa cho xong, mệt mỏi thì tới phòng trà nước pha một ly cà phê uống để nâng cao tinh thần, chỉ khi quá kiệt sức mới chịu gục xuống bàn chợp mắt trong chốc lát, một khi bên cạnh có tiếng động, lại lập tức mở mắt ra, xốc lại tinh thần tiếp tục vùi đầu vào chồng tài liệu chất cao như ngọn núi nhỏ.

Đúng vào lúc đang bận tối mày tối mặt chống vó lên trời, một đồng nghiệp lại bước tới gõ gõ bàn cô –

“Chu đại mỹ nữ, có người tìm kìa.”

Rõ ràng là giọng điệu có phần chế nhạo, Chu Mộc nghe vào tai khó chịu, ngẩng đầu liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, trong lòng lập tức hiểu rõ.

Bóng dáng biếng nhác đứng trước cửa kia, lại là Hứa Úy.

Một Sở Du chưa đủ, một Lâm Tu cũng chưa đủ, giờ lại thêm một Hứa Úy... thôi rồi, Chu Mộc cô có mấy cái miệng cũng chẳng giải thích nổi rồi.

Nơi nào có người thì có giang hồ, tin tức bát quái luôn được mọi người bàn tán say sưa, chỉ có điều, từ lần tụ hội trước, Chu Mộc liền biến thành chủ đề trong những câu chuyện trà dư tửu hậu của đám công nhân viên cả mới và cũ trong tòa soạn.

Nữ tiến sĩ trẻ xinh đẹp xuất ngoại về, thông minh giỏi giang lại hiền lành chăm chỉ. Không chỉ được giám đốc tòa soạn coi trọng, thủ trưởng tán thưởng, người khác phải yêu mến, mà ngay cả vị Vương Lão Ngũ nạm kim cương tổng biên tập Sở Du mới nhậm chức không lâu cũng dành cho cô sự ưu ái và hứng thú khác thường, nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi, ấy vậy mà lần trước tòa soạn tụ hội được quá nửa lại nhảy ra một anh chàng đẹp trai chất lượng cao phong thái trác tuyệt khiến người ta nhìn rồi khó quên... Giờ lại thêm cái người đang đứng trước cửa tòa soạn kia nữa...

Nghĩ đến đây, cô đồng nghiệp chuyển lời giúp quyết đoán mà táo bạo đưa ra kết luận – ừm, mỹ nữ lúc nào cũng được hoan nghênh!

Chu Mộc gạt giấy tờ rải đầy trên bàn, qua quýt cào đầu vài cái rồi bước ra cửa.

“Đội trưởng Hứa,” Chu Mộc day day huyết Thái Dương: “Sao tôi cảm thấy lần ra trận này của ngài tỉ lệ chụp ảnh hơi bị cao ấy nhỉ...”

“Ô hay,” Hứa Úy vui vẻ: “Chân chạy việc như tôi còn chưa khó chịu, lão nhân gia ngài đã mất kiên nhẫn rồi à?”

“Thôi thôi... Không đấu võ miệng được với anh.” Chu Mộc thở dài nói tiếp: “Sao thế? Có việc gì nói mau... Chỗ em còn một đồng bản thảo đang chờ viết đấy...”

“Còn bản thảo?” Hứa Úy lia mắt đánh giá Chu Mộc từ trên xuống dưới một lượt, “Trước khi đến chưa soi gương à? Tình trạng hiện giờ của em chính là dân chạy nạn! Mà còn là từ khu vực chịu thiên tai nặng nề nhất chạy đến!”

“Làm gì khoa trương tới cỡ đó...” Chu Mộc lú lười.

“Không thì em nghĩ sao.” Hứa Úy hừ nhẹ: “Hai con mắt cứ như thể bị người ta hầm nhừ... Như bị sơn đen ấy! Không ngờ em lại dùng cách này để làm kiểu mắt khói?”

“Chắc...” Chu Mộc nhú mày: “Mồm miệng anh tích đức một chút không được à! Không biết thế nào gọi là đàn ông phong độ, lịch thiệp với phái nữ à? !”

“Té ra ngài còn biết chính mình là phái nữ...” Hứa Ủy nhú mày nói: “Biết em lắm công nhiều việc rồi, nhưng cũng không thể làm việc liều mạng như thế chứ... Nhìn lại dáng vẻ của em xem! Lâm Tử mà biết thì chắc đau lòng chết mất...”

Chu Mộc cứng đờ.

Tình trạng hiện tại giữa Chu Mộc và Lâm Tử, hiển nhiên trước khi tới đây Hứa Ủy cũng đã nghe ngóng được đôi chút, thấy Chu Mộc phản ứng như thế, trong lòng anh sáng tỏ, không nói tiếp câu vừa rồi nữa.

“Đi thôi.” Hứa Ủy búng nhẹ trán Chu Mộc, “Tìm cấp trên của bọn em xin nghỉ một buổi đi.”

“Í... ?” Chu Mộc sững sốt: “Xin nghỉ cái gì?”

“Có người nói mới đây em mới đau dạ dày một trận,” nói xong Hứa Ủy liếc Chu Mộc một cái đầy thâm ý: “Chuyện này truyền tới tai ông cụ, không nói hai lời liền hạ lệnh cho con người đang nghỉ ngơi tại nhà là anh đây, bắt anh hôm nay phải mau chóng đưa em tới tổng viện giải phóng quân để bố An Hòa đích thân làm kiểm tra toàn diện cho em theo quy củ... Nói mới nhớ, trong bữa tiệc mừng thọ lần trước ông cụ chẳng nhắc tới việc này rồi còn gì?!”

“Để ông cụ lo lắng rồi...” Chu Mộc rừ mi xuống sau đó lại chậm rãi ngược mắt: “Em bảo này Hứa Ủy... Em cứ thấy có ảo giác là sao nhỉ?”

“Hửm?” Hứa Ủy nhìn cô: “Ảo giác gì?”

“Bố trí trận địa đâu ra đây thế này... Sao mà giống như tiếp đón cán bộ cấp cao ở đại quân khu thế nhỉ?”

“Cái này mà còn phải nói, đãi ngộ này của em thật đúng là không thua kém bọn họ đâu...” Hứa Ủy nhếch khóe miệng, nửa câu sau lại nghẹn trong bụng cũng không nói ra miệng –

Đối với cháu dâu ngoại tương lai... Không để tâm mà được à? !

Sau khi tìm cấp trên xin nghỉ dưới ánh mắt dò xét của một đám đồng nghiệp, Chu Mộc nhắc chân lên xe Hứa Ủy, đầu không ngăn được hơi choáng váng, vì vậy Chu Mộc lơ mơ tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hứa Ủy liếc mắt nhìn khuôn mặt lộ vẻ mệt mỏi của cô bạn nói khổ, đang muốn giơ tay tắt radio trong xe, một mẫu tin chen ngang lại khiến tay anh khựng lại –

“Theo đo lường mới nhất của mạng lưới địa chấn quốc gia, X giờ X phút giờ Bắc Kinh hôm nay, thành phố S tỉnh C nước ta xảy ra động đất cấp X, lãnh đạo quốc gia ra chỉ thị, yêu cầu mau chóng cứu giúp người bị thương, đảm bảo an toàn tính mạng cho người dân thuộc khu vực bị ảnh hưởng...”

Mi mắt khép hờ choàng mở, Chu Mộc quay đầu xem giờ, lại chuyển sang Hứa Ủy nói: “X giờ X phút... Không phải là mới vừa rồi sao? !”

“Ừ.” Hứa Ủy gật gật đầu, sắc mặt không nén nổi có chút trầm trọng: “Cấp X... Thật sự là thảm họa tự nhiên.”

Chu Mộc nhú hàng mày thanh tú, lo lắng cho tình hình khu vực chịu thiên tai, lại càng lo lắng cho nạn dân vô tội. “Thành phố S... Hồi nhỏ em đã tới đó một lần, nơi đó xem như đô thị dân cư đông đúc. Động đất nghiêm trọng như vậy... Không biết sẽ gây ra bao nhiêu thương vong... Còn tỉnh C, hẳn là căn cứ quân khu W? Hứa Ủy, chỗ đó với quân khu X của anh...”

“Yên tâm.” Dựa vào nhiều năm ăn ý, Hứa Ủy ít nhiều thấu hiểu tâm tư Chu Mộc: “Anh đưa em tới bệnh viện trước, lát nữa anh sẽ gọi điện về đội, nếu cần thì anh về trước, để Tiểu Hòa đưa em về nhà sau.”

“Ừm.” Chu Mộc gật đầu, tâm trạng như bị tảng đá đè lên, ngột ngạt khó chịu.

...

Chu Mộc đến bệnh viện đúng lúc gặp An Hòa vừa ra cửa đón cô. An Hòa nồng nhiệt kéo tay Chu Mộc, khi nhìn thấy vẻ mệt mỏi lộ rõ không thể che giấu của đối phương thì không nhịn được thở dài liên tục –

“Mộc Mộc, sao lại thành ra thế này? Sắc mặt cũng quá tệ rồi...” Nói xong lập tức vươn tay thử nhiệt độ trên trán Chu Mộc: “Vẫn tốt, không phát sốt... Nhưng mà cậu...”

“Tiểu Mộc đến rồi à?” Đang nói, An Chính Thần bố của An Hòa đã bước tới từ bên cạnh. “Nghe Lâm Tu nói thời gian trước dạ dày con không được tốt, ông An của con lo lắng lắm, hôm nay ở đây kiểm tra kỹ lưỡng một phen, về rồi thì phải an dưỡng cho tốt, tuy nói là người trẻ tuổi, nhưng cũng phải chú ý tới cơ thể nhiều hơn.”

“Làm phiền bác quá bác An.” Chu Mộc áy náy cười, trong lòng cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

“Con bé này, khách sáo gì chứ.” An Chính Thần cười khẽ, lại chuyển mắt ra phía sau Chu Mộc: “... Lâm Tu không đến cùng con à?”

Lời kia vừa thốt ra, Chu Mộc quả thật không biết nên trả lời ra sao.

Trên thực tế, ngay từ khoảnh khắc Hứa Ủy mở miệng nói muốn đưa mình đến tổng viện, Chu Mộc đã bất giác muốn mở miệng hỏi cùng một câu như thế.

Chỉ có điều... Ừm... Nói không được tự nhiên...

Là không thể nào đúng không?

Trên thực tế, từ sau chuyện kia, liên tiếp mấy ngày nay, Chu Mộc cùng Lâm Tu không hề liên lạc.

Không biết người kia suy nghĩ thế nào, giống như đột nhiên tan biến vào hư không, bật vô âm tín.

Trước kia cũng không phải chưa từng thấy Lâm Tu bận rộn, nào là huấn luyện, nào là tập trận, nào là tham gia đủ loại đủ kiểu thi đấu quân sự... Nhưng bất kể thế nào, lâu như vậy mà không có một chút tin tức, điều này thật sự quá khác thường.

Thói quen là một thứ thật đáng sợ, giống như Chu Mộc, bao nhiêu năm qua, cô đã sớm quen được Lâm Tu hỏi han ân cần, cho dù là những năm tháng du học dài đằng đẵng, có thể thường xuyên nghe giọng nói lành lạnh êm tai của người nọ, đối với cô mà nói, đã là một loại hạnh phúc lớn lao.

Nhưng giờ đây, cô đã về nước, bọn họ có cơ hội gặp mặt thường xuyên, rốt cuộc không còn phải ôm điện thoại lưu luyến không chịu cúp... Vậy mà hai người lại đột nhiên cắt đứt liên lạc.

Từ bạn nói khổ thân thiết từng bước một lưu lạc đến tình trạng này... Ha, Chu Mộc, mày đúng thật là tệ hại.

Chu Mộc uể oải tự giễu.

“Mộc Mộc...” Bên cạnh có người kéo tay áo cô.

Chu Mộc hồi thần từ mớ suy nghĩ rối rắm.

“Ngơ ngẩn cái gì thế?” An Hòa vuốt lại mái tóc dài hơi rối của cô, dẫn cô vào phòng kiểm tra. “Đi thôi, nên kiểm tra rồi.”

...

“Viêm dạ dày mãn tính, loét dạ dày... Huyết áp thấp, suy nhược thần kinh...” An Chính Thần viết trên giấy ‘soàn soạn’: “Còn nữa – thiếu máu trầm trọng.” Chữ cuối cùng hạ xuống, An Chính Thần gơ tay tháo kính mắt, nhìn Chu Mộc ngồi đối diện nói khẽ như tiếng thở dài: “Tiểu Mộc, tuổi còn trẻ ... Sao lại tự hành hạ mình như vậy?”

Chẳng trách... Hễ ngồi lâu hay ngồi xồm lâu, vừa đứng lên là trước mắt tối sầm.

Chu Mộc nhếch khóe môi cười cười: “Bác An, khiến bác lo lắng rồi... Là con không chú ý... Sau này con sẽ chú ý hơn.”

“Mộc Mộc, cậu đừng nghĩ đây là việc nhỏ.” Về mặt An Hòa xem chừng rất nghiêm túc: “Tình hình cơ thể cậu so với những người cùng tuổi thì xem như hồngбет rồi... Bệnh có thể nặng cũng có thể nhẹ, mấu chốt là xem cậu xử lý thế nào... Theo như cái thói vô tâm của cậu, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện lớn!”

“Ừm...” Chu Mộc áy náy cười nhìn An Hòa: “An An đừng lo lắng... Mình nhớ rồi.”

“Bác ghi mấy đơn thuốc cho con, chốc nữa bảo Tiểu Hòa nói cho con cách dùng và liều lượng.” An Chính Thần đứng dậy đi tới vỗ vỗ vai Chu Mộc: “Tiểu Mộc, về sau dù là chuyện ăn uống hay thời gian làm việc nghỉ ngơi tự con nhất định phải chú ý điều chỉnh, cơ thể là của mình, con phải quý trọng nó, nếu không con đổ bệnh đau đớn, đám người chúng ta cũng nóng ruột theo.”

“Vâng, con nhớ rồi.” Chu Mộc ngoan ngoãn gật đầu với An Chính Thần.

“Cốc cốc –” Tiếng đập cửa có phần dồn dập.

“Mời vào.” Cả An Chính Thần cùng Chu Mộc An Hòa đều chuyển mắt về hướng cửa.

“Bố, Tiểu Hòa.” Sắc mặt Hứa Ủy cực kỳ lo lắng, “Trong đội vừa gọi điện tới, đội triệu tập hội nghị khẩn cấp, đại đội trưởng muốn con về đơn vị trước.”

“Mau về đi.” An Chính Thần gật đầu, cuối cùng còn không quên dặn một câu: “Lái xe chú ý an toàn.”

“Vâng... Còn chuyện này nữa...” Hứa Ủy muốn nói lại thôi, tầm mắt dời về phía Chu Mộc đứng bên.

Chu Mộc gương mặt, trong lòng bỗng hoang mang không hiểu vì sao.

“Anh vừa nhận được điện thoại của ông cụ An...” Hứa Ủy hơi thấp thỏm nhìn Chu Mộc rồi nói tiếp: “Nói là tình hình thành phố S bị thiên tai nghiêm trọng hơn tưởng tượng... Bởi vì địa hình phức tạp thể núi cao và dốc, rất nhiều cư dân địa phương bị vây trong vùng bị nạn không thoát ra được...”

Chu Mộc lắng lắng nghe anh nói tiếp.

“Ông cụ vừa nhận được tin tức, nói là cấp trên hạ lệnh, điều động khẩn cấp một số bộ phận binh lực thuộc đại quân khu tiến vào khu vực thiên tai tiến hành chi viện... Trung đoàn không quân tập đoàn quân xx quân khu Z chỗ Lâm Tu là lực lượng nòng cốt... Đã tiên phong xuất phát từ nơi đóng quân tới khu vực thiên tai rồi...”

Hô hấp ngưng lại, trái tim Chu Mộc nháy mắt liền treo lơ lửng.

19. Chương 19

Định luật Murphy — nếu bạn lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra, thì rất có khả năng nó sẽ xảy ra.

Sau khi cấp độ động đất tại thành phố S được xác định chính xác, trận thiên tai này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngày nào Chu Mộc cũng canh giữ trước tivi và máy tính, chỉ sợ bỏ sót tin tức liên quan đến hoạt động cứu trợ động đất, cùng lúc đau lòng và thương xót cho dân chúng vùng bị thiên tai, nỗi bất an và nóng ruột cũng dần tích lũy trong lòng Chu Mộc.

Trung đoàn không quân của Lâm Tu tới tiền tuyến cứu trợ động đất đã mười ngày, mà trước đó Chu Mộc cắt đứt liên hệ với người nọ, cẩn thận đếm ra, đã mười lăm ngày... Chu Mộc và Lâm Tu mất liên lạc đã nửa tháng trời.

Nửa tháng, nếu như anh chỉ huấn luyện diễn tập trong quân đội như trước đây, Chu Mộc cũng sẽ không lo lắng mấy may, nhưng mấu chốt vấn đề là — nơi Lâm Tu tới chính là trung tâm trận động đất vừa xảy ra, hơn nữa trước mắt còn dư chấn không ngừng, mà giờ phút này, trong tình huống này, nơi nơi đó là khu vực nguy hiểm nhất toàn Trung Quốc cũng không phải là quá đáng.

Trong lòng lo lắng, Chu Mộc vốn đã khó ngủ bắt đầu những đêm thức trắng, mất ngủ đã trở thành tình trạng không thể tránh khỏi lúc này. Cho dù khó khăn lắm mới ngủ thiếp đi, chưa được chốc lát, Chu Mộc nhất định có thể bị cơn ác mộng Lâm Tu gặp nạn dọa cho cả người mồ hôi lạnh mà giật mình tỉnh lại.

Giày vò... Thật sự giày vò.

Không chỉ là về giấc ngủ về thân thể – đối với Chu Mộc mà nói, cuộc sống như vậy càng là một loại giày vò và hủy hoại tinh thần.

Con người đôi khi chính là như thế – anh đuổi em chạy, anh chạy em lại đuổi... Những lúc yên tĩnh, Chu Mộc nhìn chăm chăm trần nhà xuất thần, nghĩ rằng lúc trước người nọ còn ở bên cạnh, cô hận không thể trốn đến nơi anh không tìm thấy. Nhưng giờ này, anh đi tới nơi rừng thiêng nước độc, chính cô lại hận không thể lập tức bay qua, chỉ để trái tim đang treo lơ lửng này được đặt về đúng chỗ.

Như vậy chẳng phải là không tự trọng sao? ! Chu Mộc thầm mắng chính mình.

Kỳ thật cô cũng từng nghĩ tới việc xin làm tình nguyện viên đến khu vực thiên tai, chỉ có điều ý tưởng này khi về nhà cô vừa nhắc tới đã bị bắn chết từ trong tã lót, chỉ một câu “chú trọng công việc” của Chu Vĩ Bình đã khiến Chu Mộc chật vật, lại không thể tìm ra lý do phản bác, chỉ đành mặt mày uể oải buông bát cơm xuống, lại ngồi trước TV theo dõi tin tức mới nhất.

Chuyến bay tới thành phố S cùng ngày xảy ra động đất đã bị hủy bỏ, cấp độ động đất rất cao, tình hình giao thông bị phá hoại nghiêm trọng, tình hình thành phố S hiện tại là khó ra khó vào, cho dù thật vất vả lái xe vào, chỉ một lát đã không thể rút lui ra được, Chu Mộc cứ thế trở mắt nhìn hiện trường hỗn loạn mà thê thảm nơi xảy ra trận động đất, nhìn những đứa trẻ ở khu vực thiên tai mất cha mẹ gào khóc bất lực, trong lòng chợt không ngăn nổi sinh ra một nỗi kích động.

Cô tắt tivi, vội vàng vào phòng khách lấy lại áo khoác của mình trên mắc, vừa khoác vào người vừa chạy tới chỗ để giày.

“Mộc Mộc, con định đi đâu?” Mẹ Chu vội vàng chạy theo sau: “Cơm mới ăn được mấy miếng, còn chưa ngồi nóng đít đã muốn đi rồi à?”

“Con ăn no rồi.” Chu Mộc vừa lưu loát xỏ giày ông vừa nhanh chóng đáp: “Mẹ, chờ lần sau con rảnh sẽ về chơi với mẹ nhiều hơn.” Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài.

“Này... Mộc Mộc, mẹ bảo...” Mẹ Chu vẫn bám riết không tha gọi con gái, Chu Mộc lại phát phát tay với bà, “xoẹt xoẹt” vào thang máy đóng cửa lại.

“Con bé này...” Mẹ Chu buồn bực đóng cửa lại, quay đầu trừng mắt nhìn Chu Vĩ Bình vẫn đang mặt mày tỉnh bơ ngồi trên bàn ăn cơm: “Em nói... Sao anh không ngăn nó lại?!”

Chu Vĩ Bình buông đũa, ngẩng đầu liếc nhìn vợ mình, ngữ điệu thản nhiên đáp: “Tính tình con gái thế nào em còn không biết à? Nó muốn đi, anh ngăn được chắc?”

Mẹ Chu bị lời này làm cho ghen hờn, một lúc sau mới xuôi xuống được, chỉ đành thở phì phì ngồi vào sofa xem tin tức liên quan đến khu vực động đất.

Đúng lúc hình ảnh cắt đến đoạn các chiến sĩ trung đoàn không quân tập đoàn quân xx đáp máy bay tới trung tâm khu vực động đất cứu giúp nạn dân thoát khỏi hiện trường.

Mẹ Chu trong nháy mắt bỗng hiểu ra điều gì, quay đầu lại, nói với ông chồng cũng đang bị mẩu tin này thu hút: “Anh nói xem... Không phải Mộc Mộc muốn tới thành phố S tìm Lâm Tu đấy chứ? !”

...

Có câu nói là: “Hiểu con gái không ai bằng mẹ.” Mẹ Chu đoán không sai, sau khi ra khỏi nhà, Chu Mộc gọi điện cho Hứa Ủy, mở miệng lại càng gọn gàng dứt khoát –

“Hứa Ủy, anh nghĩ cách đưa em đến thành phố S được không?”

Chu Mộc luôn là người hiểu chuyện, lại càng hiếm khi tùy hứng với anh, vào thời khắc mấu chốt nghe cô nói như vậy, Hứa Ủy đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức hiểu được tâm tư cô.

“Bà cô à, chỗ đó đang loạn lạc mà... Đi đến đấy làm gì? !” Hứa Ủy thở dài tiếp tục nói: “Anh biết trong lòng em lo cho Lâm Tử, nhưng nghĩ kỹ lại xem... Em đến đấy thì làm được gì? Làm ơn, yên tĩnh đợi ở đây đi! Chẳng mấy ngày là cậu ta xong việc thôi.”

“Em gọi điện cho anh không phải để nghe những lời này ...” Chu Mộc cắn môi: “Một câu thôi, có giúp không?”

Hứa Ủy ngừng một lát, thở dài nói: “Mộc Mộc, quân kỷ nghiêm minh... Ngoài ra, còn cần anh nhiều lời nữa à?”

“Ừm. Em hiểu rồi... Có điều, dù sao cũng cảm ơn anh.” Chu Mộc khẽ than thở một tiếng không dấu vết, ngay sau đó liền cúp điện thoại.

“Sao rồi anh?” An Hòa ở bên ghé sát lại nhìn Hứa Ủy.

“Không sao...” Hứa Ủy khẽ nhếch khóe miệng ôm vợ vào lòng: “Chính là có loại cảm giác... Có lẽ sau vụ này em nên sửa miệng gọi người kia là ‘chị dâu’ được rồi.”

...

Một phương gặp nạn tám phương trợ giúp, đối với trận động đất tại thành phố S lần này, tòa soạn tạp chí FAMOUS cũng kêu gọi công nhân viên tiến hành quyên tiền. Chu Mộc lập tức hiến tặng toàn bộ tiền lương nóng hổi vừa được phát không chờ lại một đồng, động tác lưu loát phóng khoáng như một lễ đương nhiên.

Sau khi quyên góp là hợp hành tuyên bố với mọi người sắp xếp công việc giai đoạn tiếp theo, Chu Mộc vốn đang định chuẩn em, nhưng khi nghe thấy mấy từ “thâm nhập thành phố S”, ngay khoảnh khắc đó, toàn bộ tinh thần cô đều bay trở lại.

Thì ra, trước thảm họa quốc gia, FAMOUS dự tính đột phá hình thức cổ hữu trước đây, muốn làm hẳn một chuyên đề về trận động đất lần này.

Muốn làm được như vậy ắt phải thu thập một lượng tin tức lớn, hàng loạt số liệu, muốn lấy được những đầu mối cần thiết này, tòa soạn nhất định phải phái một nhóm người thâm nhập vào thành phố S thu thập tin tức ngay tại hiện trường, vì thế, cuộc họp ngày hôm nay, nói trắng ra là quyết định danh sách nhân viên tới khu vực thiên tai tại thành phố S.

Việc liên quan đến tính mạng, thâm nhập vào khu vực trung tâm thảm họa mới đây thôi còn dư chấn không ngừng, chưa nói đến việc có khả năng rơi vào tình thế nguy hiểm gì, cho dù là gặp phải chuyện ngoài ý muốn cũng là chuyện mà không ai muốn thấy. Vì thế, trong thời khắc này, những người nhanh nhẩu lúc trước cũng đều thu thế ngậm miệng, lúc này, người trong phòng họp đều cúi đầu đến không thể thấp hơn, chỉ sợ một phút bất cẩn, ánh mắt cấp trên sẽ rơi xuống mặt mình.

Ngoại trừ một người.

Chu Mộc.

Cô giờ tay rất cao, sau khi giám đốc tòa soạn ra hiệu, Chu Mộc đứng dậy, dùng giọng điệu rành rọt mà khẩn thiết nói với giám đốc tòa soạn và tổng biên tập trước mặt mọi người: “Tôi xin lãnh đạo đồng ý cho tôi tham gia lần thu thập tin tức này.”

Giang Ngữ Tình ngồi bên cạnh Chu Mộc nghe xong cuống lên, liên tục giật góc áo Chu Mộc –

“Bà điên à! Cái chuyện tốn công tốn sức chẳng được ích lợi gì như thế...” Giang Ngữ Tình nhỏ giọng nhắc nhở, nhưng về mặt Chu Mộc chưa từng lộ ra biểu hiện muốn rút lui.

“Việc này...” Giám đốc tòa soạn hơi khó xử.

Trên thực tế, nếu chỉ xét riêng năng lực và thái độ làm việc, Chu Mộc làm người dẫn đầu cuộc thu thập tin tức này thật sự là quá thích hợp! Chỉ có điều... Xét đến giá trị mà Chu Mộc tạo ra cho FAMOUS từ khi bắt đầu đi làm đến nay, lại cân nhắc đến tâm tư khác thường không nói rõ của tổng biên tập Sở Du đối với cô... Giám đốc tòa soạn đắn đo mãi cuối cùng vẫn quyết định xóa bỏ ý nghĩ này của Chu Mộc, ai ngờ còn chưa kịp mở miệng, Chu Mộc đã đứng thẳng tắp về mặt trịnh trọng lặp lại câu nói kia một lần.

Nhìn dáng điệu này... Thật sự là tự nguyện đi rồi!

Vấn đề nhức óc rốt cục được giải quyết, thế là giám đốc tòa soạn cũng không ngăn cản cô nữa, dứt khoát bổ nhiệm Chu Mộc làm người phụ trách chuyên đề đưa tin lần này, để cô cùng bốn nam nhân viên trẻ tuổi dày dặn kinh nghiệm cùng chuẩn bị hành trang ngày tiếp theo xuất phát.

Thật đúng là... Xe đến trước núi ắt có đường, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*...

*Trích từ hai câu thơ của Lục Du: “Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn” – “Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng”, có nghĩa những tưởng đã cùng đường thì lại lóe lên hy vọng.

Không ngờ chính mình vẫn có thể tới thành phố S... Chẳng qua, lại bằng cách này.

Chu Mộc khẽ thở phào nhẹ nhõm, đang muốn thu mắt về, tầm mắt lại bất ngờ chạm phải ánh mắt Sở Du ngồi đối diện hơi chếch với cô.

Đôi mắt anh ẩn chứa thâm ý nhìn sâu vào cô.

Chu Mộc kín đáo né tránh ánh mắt có phần gai mắt kia, tâm tư đã bay tới việc sửa soạn hành lý chuẩn bị xuất phát.

“Mộc Mộc...” Tan họp, Giang Ngữ Tình nắm chặt vai Chu Mộc thở phì phì quát: “Bà lại giả chứng gì thế hả? Sống yên bình đủ rồi, chạy tới vùng thiên tai thể nghiệm cuộc sống có phải không? ! Bà có biết chỗ đó bây giờ nguy hiểm thế nào không? Từ sáng đến tối ngoại trừ dư chấn không ngừng chính là đất đá bay mù trời... Bà chạy tới đó làm gì? !”

“Tình Tử.” Chu Mộc xoay người lại, trông mắt hơi xanh khiến cho cả người cô thoát nhìn có vẻ mệt mỏi nói không ra lời: “Ba tuần rồi tôi không có tin tức gì của người kia... Tôi phải đi xem thế nào. Tôi phải đi.”

20. Chương 20

Trong lòng canh cánh tình trạng bên thành phố S, Chu Mộc nhanh chóng chuẩn bị hành trang của mình. Không chỉ có vậy, ngay cả phần của mấy anh bạn đồng nghiệp kia cô cũng lo luôn cả thấy, cho đến một ngày trước khi xuất phát năm người tập hợp lại nhận đồ trang bị, bốn người đàn ông trẻ không ngớt lời khen ngợi cô gái chu đáo cẩn thận trước mắt này.

Sáng sớm cùng ngày xuất phát, Chu Mộc gọi một cuộc điện thoại về nhà, chỉ nói là phải đi công tác vài ngày, mong hai người lớn tuổi yên tâm.

Chuyến bay tới thành phố S vẫn chưa khôi phục thông hành, vì thế đoàn người Chu Mộc chuyển sang bay tới sân bay quốc tế gần thành phố S, sau khi hạ cánh ở đó sẽ thỏa thuận công việc cụ thể với chủ cho thuê xe mà tòa soạn đã liên hệ từ trước, đổi thành tự lái xe vào khu vực thiên tai thành phố S.

Bốn đồng nghiệp nam ngày đêm thay phiên nhau lái xe, mà nữ đồng chí duy nhất trong đội ngũ phỏng vấn lần này là Chu Mộc thì phụ trách tra cứu bản đồ và xác định tuyến đường xe chạy.

Càng tới gần khu vực thiên tai lái xe càng khó, tình hình giao thông càng lúc càng kém, xe cộ tiếp tục tiến về phía trước cũng càng ngày càng ít, mấy đồng nghiệp nam càng thêm bất an lo lắng, chỉ riêng Chu Mộc trong lòng chỉ còn một ý nghĩ duy nhất –

Gần. Cô cách anh, lại gần thêm một bước.

Cho dù lần này tiến vào khu vực thiên tai cũng không thể gặp được con người khiến mình nóng ruột nóng gan kia, nhưng có thể ở cùng một chỗ, cùng cảm thụ một bầu không khí căng thẳng, Chu Mộc liền có một loại cảm giác được kề vai chiến đấu cùng anh.

Con đường tiến vào khu vực chịu thiên tai, đoàn người Chu Mộc đi rất gian nan. Hơn nữa đường cao tốc đã bị chặn, bọn họ chỉ có thể chọn đường vòng hết lần này đến lần khác, khoảng cách không ngừng gia tăng, lộ trình không ngừng kéo dài, sự mệt mỏi về cả thể xác và tinh thần của mấy người càng thêm nghiêm trọng, nếu cứ tiếp tục tình trạng này, chỉ sợ còn chưa đạt được mục đích, chính bọn họ sẽ không thể không vào bệnh viện mà tranh giường với những nạn dân khu vực thiên tai.

Không phải là bọn họ không lo lắng về tình hình khu vực thiên tai, cũng không phải bọn họ không giàu lòng nhiệt tình với công việc... Nguyên nhân căn bản ở chỗ, con người chạm tới chỗ mềm mại nhất trong đáy lòng bọn họ, không phải ở nơi mà họ đang muốn tới.

Nhưng Chu Mộc thì hoàn toàn ngược lại.

Vì thế, sức chiến đấu vang dội cùng tinh thần nghị lực tràn trề của cô gái trẻ trong lúc này có được lời giải thích trọn vẹn nhất.

“Lưu Nhi, vất vả rồi.” Chu Mộc vỗ anh chàng đồng nghiệp vẻ mặt uể oải trên ghế lái: “Mấy ngày nay đều là bọn anh làm việc không ngừng, anh đi nghỉ ngơi đi, đoạn đường sau để em lái.”

“Không cần không cần...” Mấy đồng nghiệp nam cuống quýt xua tay ngăn cản, có điều Chu Mộc đã đi trước bọn họ một bước nhảy xuống xe mở cửa xe bên ghế lái.

Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm tính đúng đắn của nhận thức chân lý, sự thật chứng minh, quan điểm “phụ nữ không bằng nam giới” trăm phần trăm là ăn ốc nói mò.

Chu Mộc chuyên chú nhìn tình hình giao thông phía trước, điều khiển vô lăng trong tay vững vàng, tuy trong mắt đã hằn đầy tơ máu mỏng từ lâu, nhưng con ngươi đen láy vẫn sáng lấp lánh không gì sánh được.

Lại đi về phía trước, thân xe chợt bắt đầu xóc nảy, mấy người đang thiu thiu ngủ trên xe đều bị xóc nảy giật mình, đến khi ngược mắt lên, dây cung trong lòng bỗng bị kéo căng.

Cầu lớn bị gãy, sụt xuống quốc lộ, tảng đá lớn chắn giữa đường, những chỗ hõm trên lan can... Vài chiếc xe vỡ nát khắp thân thừa thốt đậu hai bên đường, đám người túm năm tụm ba rải rác đứng một bên, không ai không lộ ra vẻ mặt mệt mỏi cùng lo lắng không gì sánh nổi.

Không xa nữa... Chu Mộc âm thầm cắn răng một cái, tránh qua đám người lái xe đi nhanh hơn.

...

Thảm. Thật thảm.

Không chỉ là phế tích hài cốt vụn rời, đá vụn gạch vụn, từng lá cờ đỏ tươi của đội cứu viện bay phấp phới trong gió, những tiếng rên rỉ run rẩy như từ sâu trong lòng đất truyền tới. Mà càng khiến cho người ta cảm thấy bi thương từ tận đáy lòng lại là vẻ tang tóc khắc sâu trên khuôn mặt những nạn dân mất đi mái nhà mất đi người thân trong trận động đất.

Chu Mộc nhảy xuống xe, đi tới một góc ít người chú ý.

Một bé trai cả người bần thiêu ngồi đó ôm lấy cơ thể nhỏ bé của mình khóc rất thương tâm.

Cô ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé dính đầy máu cùng những vết bầm loang lổ, đưa tới bên miệng, vừa nhẹ nhàng thổi hơi vừa nhìn cậu bé dịu dàng mở miệng: “Không khóc, không khóc...”

“Chỉ có mình con ở đây thôi à?” Chu Mộc rút khăn trong túi áo lau nước mắt trên mặt bé.

Cậu bé chậm rãi gạt đầu rất khẽ, đôi môi nhỏ đã khô tới mức sấp bong da.

“Dì ơi...” Cậu bé e dè nước mắt lưng tròng nhìn Chu Mộc mím mím miệng, những giọt nước mắt to cỡ hạt đậu không ngừng tuôn rơi. “Con đói...”

Trái tim Chu Mộc thắt chặt lại, cũng không để ý bụi bặm bắn thiêu trên khắp người đứa bé, cô vòng tay ôm nó vào lòng, xoay người bế nó về xe bọn họ.

Trong nháy mắt nhìn thấy gương mặt non nớt còn vương nước mắt, bàn tay nhỏ bé lại cầm bánh mì và nước ăn ngấu nghiến, không có một giây trì hoãn, Chu Mộc đã thả rơi lệ.

Cô nhìn đám nạn dân hoặc nằm hoặc ngồi hoặc đứng hoặc dựa xung quanh, xoay người hỏi đồng nghiệp Tiểu Lưu vừa đi thu thập tin tức từ chỗ chính quyền địa phương về: “Không phải nên thu xếp ổn thỏa cho nạn dân sao? Vì sao ngay cả đồ ăn tối thiểu cũng không cung cấp?”

Tiểu Lưu thở dài, viền mắt rõ ràng cũng đỏ lên: “Nói là ngày hôm qua mới nhận được tin, bên kia địa thế tương đối cao, vị trí địa lý xa xôi, còn mười hộ gia đình vẫn bị vây trong hàng rào, dự báo thời tiết nói mấy

ngày nay sẽ có mưa lớn, hoàn cảnh bên kia lại kém như vậy, lở đất sạt núi xảy ra như cơm bữa... Vì phòng ngừa an toàn tính mạng của bọn họ bị đe dọa, trung đoàn không quân được phái tới đây trước để phân phát đồ ăn được phẩm và nước sạch đã bị điều khẩn cấp tới đó tìm cách cứu viện dân chúng, mà đội vận tải vật tư dự phòng bây giờ còn đang bị kẹt trong một đường hầm mới sụp gần đây...”

“Nói vậy là...” Chu Mộc nhìn nạn dân chung quanh một vòng nói: “Mọi người ít nhất đã một ngày chưa có gì bỏ bụng?”

“Đúng thế...”

“Đúng là lúc cần người... Cấp trên không chịu xuất lực lượng, đám người chúng ta chỉ còn cách nỗ lực hết sức để hỗ trợ thôi...” Chu Mộc hít một hơi thật sâu nhìn bốn người đồng nghiệp khác đang tiến về phía mình: “Tôi biết chính mình không có lập trường để nói lời này... Nhưng thưa mọi người, nếu chúng ta đã gặp phải chuyện này, thì không thể nhắm mắt làm ngơ... Giám đốc tòa soạn đã bổ nhiệm tôi làm người phụ trách nhiệm vụ thu thập tin tức lần này, bây giờ tôi muốn bàn bạc với các anh một chút... Các anh xem liệu mấy người chúng ta có thể chia làm ba đội được không, một đội phụ trách tiếp tục thâm nhập lấy tin tức, hoàn thành giao phó quan trọng của chúng ta lần này. Một đội phụ trách trợ giúp bộ đội địa phương và những người tình nguyện, làm hết khả năng giúp những nạn dân này giải quyết một số vấn đề... Một đội khác hỗ trợ bổ sung vật tư, cũng không thể lơ đãng nhìn đồng bào chúng ta chịu đói phải không...”

“Bọn tôi không có ý kiến gì.” Mấy người đồng nghiệp liên tục gật đầu, “Đã đến nước này rồi... Cũng không cần đề ý lập trường hay không lập trường gì nữa, phóng viên Chu nói đúng lắm, nếu chúng ta đã tận mắt chứng kiến, thì không thể chống mắt làm ngơ, khoan tay đứng nhìn rồi chán chường quay về như vậy!”

Quyết định cuối cùng là để Tiểu Lưu tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ thu thập tin tức, ba người khác gia nhập hàng ngũ người tình nguyện và đội cứu viện, còn bản thân Chu Mộc đảm nhận trách nhiệm lái xe tới thành thị lân cận không bị ảnh hưởng bởi động đất bổ sung vật tư.

Thỏa thuận khẩn cấp được tán thành, năm người nhất trí, sau mấy ngày nữa, bọn họ vẫn tập hợp ở chính chỗ này, sau đó đều tự tiến hành nhiệm vụ mục tiêu.

Trí nhớ Chu Mộc vẫn luôn tốt, lên xe, cô dùng tốc độ nhanh nhất dựa theo lộ tuyến khi đến quay trở lại thành phố mà bọn họ xuống máy bay, sau đó lập tức lái xe đến ngân hàng rút toàn bộ số tiền gửi của mình không chừa lại một đồng.

Cô không phải thánh nhân, không có tình cảm cao thượng cũng không có tấm lòng đồng cảm dồi dào bao nhiêu. Nguyên nhân có thể làm như vậy kỳ thật vô cùng đơn giản – dựa vào lương tâm mà thôi.

Sau khi chuyển toàn bộ tiền mặt thành vật tư, một mình Chu Mộc khuôn hết hòm này đến hòm khác, chạy hết chuyến này đến chuyến khác, đi đi lại lại không dưới mười lần, chưa đến vài ngày, cô gái xinh đẹp tràn đầy sức sống cứ thế gầy rộc tới nỗi khó nhận ra, khiến cho những bác trai bác gái lớn tuổi chứng kiến hành động của Chu Mộc đều cảm động tới mức liên tục nắm tay cô không chịu buông.

Mấy ngày qua, Chu Mộc cũng duy trì mối quan hệ tốt đẹp với nhóm thanh niên lục tục kéo tới đây làm tình nguyện, tám năm lưu học, nhiều năm làm việc thiện nguyện ở Anh, Chu Mộc thông thạo rất nhiều việc, chẳng bao lâu đã nghiêm nhiên trở thành nhân vật trung tâm trong đoàn thể thanh niên tình nguyện, cả đám người trẻ tuổi cũng đều vui vẻ vây quanh cô nói chuyện, mà Chu Mộc từ nhỏ đã thấy nhiều hiểu rộng, ăn nói dí dỏm, luôn có cách khiến cho bầu không khí nặng nề áp lực dần trở nên nhẹ nhàng thoải mái hơn.

Ban ngày đám người bọn họ vội vàng chạy qua chạy lại, Chu Mộc không rảnh mà nghĩ về anh, nhưng mỗi khi đêm xuống tất cả mọi người chìm vào giấc ngủ, Chu Mộc cả ngày mệt mỏi lại luôn mở to đôi mắt đen lay láy không ngừng lo lắng.

Thông tin liên lạc bị gián đoạn, những cảm xúc trong lòng gần như khiến cho Chu Mộc kiệt quệ, nhưng cô lại chỉ có thể dựa vào một vài tin tức ít ỏi liên quan đến trung đoàn không quân tập đoàn quân xx quân khu Z mà mọi người truyền tai nhau để trấn an trái tim như thiêu như đốt của mình. Cô đứng thẳng lối tai không chịu để lọt bất kỳ tin tức gì có thể liên quan tới anh, mỗi ngày đều như thế.

Trái tim cứ nhắc lên hạ xuống như vậy, nhắc rồi lại hạ, thắt chặt rồi lại buông lỏng, lặp đi lặp lại, hết lần này tới lần khác.

Nỗi nhớ nhưng cũng theo đó mà sinh trưởng không thể đè nén dưới đáy lòng, giống như dây leo, quần ben vướng mắc, chạy dọc huyết mạch của Chu Mộc, cắn thật chặt, không chịu nhả ra.

Việc này cũng làm cho Chu Mộc lần đầu tiên biết rằng, thì ra cái chuyện nhớ nhưng này, cũng sẽ đau lòng.

Nhưng ngày tiếp theo sau khi biết được tin phi hành đoàn nào đó thuộc trung đoàn không quân khi đang trên đường sơ tán người dân gặp nạn đột ngột gặp phải mây thấp, sương mù dày đặc và luồng khí mạnh do khí hậu cực bộ trong hẻm núi thay đổi trong chớp mắt, đã bất hạnh xảy ra tai nạn, tất cả nhớ nhưng đột nhiên hóa thành một cây gai bén nhọn nhất sắc bén nhất, đâm cho trái tim vốn đã run rẩy không ngừng của cô nháy mắt nát tan không sao chịu nổi.

21. Chương 21

Xe đã lái đi rất xa, nhưng bàn tay gác trên vô lăng vẫn run rẩy không thể tưởng tượng nổi như trước.

Chu Mộc cố nén nỗi cay xót cuộn trào trong khoang mũi, hung hăng hít một hơi cứng rắn nuốt ngược dòng nước đã trào lên gần vành mắt vào trong.

Lần đầu tiên trong đời, sợ mất đi đến vậy.

Chu Mộc không dám tưởng tượng nếu trong sinh mệnh của mình không còn sự tồn tại của người nọ sẽ là quang cảnh thế nào, lúc này cô chỉ muốn dùng đôi mắt cô hai tay cô toàn bộ giác quan trên cơ thể cô đi xác nhận, đi điều tra, đi thật sự cảm nhận sự tồn tại của người kia... có phải đã biến mất hay không.

Sau mọi cách nghe ngóng dò la, xác nhận được địa điểm xảy ra tai nạn, không hề do dự, Chu Mộc một thân một mình tiến tới địa điểm bị dân bản xứ gọi là “khu vực thường xảy ra tai nạn” kia.

Đoạn đường này Chu Mộc đi vô cùng gian khổ, không chỉ vì mặt đường gập ghềnh cuộn đầy bão cát, càng là vì nội tâm nóng như dầu sôi lửa bỏng của Chu Mộc vào giờ phút này.

Vô cùng vội vàng tới gặp anh, lại sợ rằng khi khoảnh khắc ấy thật sự tới chính mình sẽ không chịu nổi áp lực của hiện thực mà ngã ngay tại chỗ, Chu Mộc cắn chặt môi không chịu nhả, bờ môi bị răng nanh nghiền chặt đã rịn ra những tơ máu lôm đốm.

Khoảng cách với địa điểm tập trung của đám người ngày càng xa, trong vòng trăm mét Chu Mộc chỉ có thể nhìn thấy chiếc xe của mình chạy trên đường. Trong lòng không ngăn được hơi sợ hãi, nhưng nhìn bản đồ rồi nhìn lại ngoài cửa sổ, rất rõ ràng, trải qua đoạn đường xóc nảy không ngừng, xe của cô cách địa điểm rủi ro mà mọi người nói đã ngày càng gần, nghĩ đến đây, Chu Mộc gạt bỏ cảm xúc tiêu cực không nên có trong lòng, chỉ một lòng một dạ hướng về mục đích.

Cứ thế chạy xe không biết bao lâu, nhìn đồng hồ, thời gian còn sớm, nhưng sắc trời ngoài cửa sổ xe lại âm u nặng nề, Chu Mộc hạ cửa kính xuống ló người ra quan sát, tâm trạng nhất thời liền “lộp bộp –” một tiếng –

Hồng rồi... Đây là... diêm báo có giống.

Nếu là trước đây thì không sao, cùng lắm chỉ là đường trơn xe cô đông đúc, kinh nghiệm lái xe của Chu Mộc không phải ít, đối phó với tình huống như vậy không nói dễ như trở bàn tay nhưng cũng tuyệt đối không đến mức luống cuống tay chân... Nhưng trước mắt... Chu Mộc liếc mắt nhìn con đường trơn trượt cùng bốn phía vắng tanh, cảm giác bất an càng dâng lên trong lòng.

Xe đã chạy lâu như vậy, bây giờ quay lại nhất định là không kịp, huống chi, trong lòng Chu Mộc mười phần đều lo lắng cho Lâm Tu, lúc này có dừng xe tải kéo cô đi, cô tuyệt đối cũng sẽ bỏ xe mà đi bộ từng bước một tới chỗ người kia.

Thôi, chết thì chết! Trong nháy mắt Chu Mộc đỏ vành mắt, nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn tự bảo mình một câu — nếu như phi hành đoàn gặp rủi ro thật sự có quan hệ với Lâm Tu... Cùng lắm thì, coi như cô bầu bạn cùng anh đi!

Chu Mộc lúc này là người dũng cảm nhất, quyết đoán nhất, thật tình nhất và cũng nghe theo tiếng lòng mình nhất.

Đối mặt với nỗi lo lắng cùng nhưng nhớ như thế này, cô không có thời gian ngụy biện, càng không có thời gian phân vân lưỡng lự.

Mà cuộc sống thông thường chính là như vậy — đến thời điểm gian nan nhất mới biết được, rốt cuộc thứ mình muốn là gì. Trong hoàn cảnh này, những vấn đề bình thường làm bản thân phiền não, bỗng nhiên trở nên hoàn toàn vô nghĩa.

Cũng may, đối với sự thật này, Chu Mộc nhận ra cũng không đến nỗi quá muộn.

...

Cuối cùng mưa lớn vẫn trút xuống.

Giọt mưa nặng trĩu, vừa nhanh vừa mạnh.

Con đường cuốn đầy cát bụi bỗng nhiên bị gột rửa thành một đầm nước màu vàng, Chu Mộc cẩn thận lái xe về phía trước với tốc độ đi lùi bình thường, cần gạt nước không ngừng quét sạch nước mưa như trút xuống trên kính chắn gió, Chu Mộc quan sát bên ngoài qua lớp cửa kính xe, nhưng chỉ thấy toàn bộ thế giới như bị trận mưa này phủ lên một tầng khói trắng.

Ở nơi này, con đường làng vốn đã không bằng phẳng như những nơi khác, bỗng dưng bị một trận mưa tầm tã không đầu không đuôi như vậy trút xuống, con đường vốn đã khó đi lại càng thêm trơn nhão, Chu Mộc ngồi trong xe cảm thấy chính mình gần như là nhích từng chút một về phía trước, nhất thời liền nóng ruột không chịu nổi, một ngọn lửa “phụt —” bốc lên, chỉ hận không thể bung dù chạy ào vào trong mưa tới nơi mà cô muốn tìm kiếm.

Khi đi qua cây cầu đá, Chu Mộc lên mười hai vạn phần tinh thần, cô hiểu rõ trong hoàn cảnh trước mắt, đi qua loại cầu này trong thời tiết này có ý nghĩa thế nào, thật cẩn thận điều khiển xe ổn định mà thuận lợi đi được hơn nửa cây cầu, mắt thấy đầu xe đã vượt qua đầu cầu, nhưng ngay vào lúc này, cái gọi là đường núi ngày mưa làm người ta lo lắng lại ào ào hướng về phía xe Chu Mộc mà tới —

Đất cát đá vụn khắp nơi chất thành từng ụ, một khối lượng đất đá lớn lẫn vào dòng nước mưa cuộn cuộn ập tới với khí thế rào rạt làm người ta trở tay không kịp, cây cầu đá vốn không cao nháy mắt bị ngập phân nửa, Chu Mộc trong xe chỉ cảm thấy thân xe chấn động, sau một trận rung lắc kịch liệt, một đầu xe chìm vào con rạch ở bên cạnh.

Gần như tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt ngắn ngủi, đợi cho Chu Mộc lại lần nữa mở mắt ra, cô phát giác chính mình đã bị kẹt trong không gian hữu hạn của xe với một tư thế không hề thoải mái.

Chu Mộc thử nhúc nhích cơ thể, ngoại trừ cơn đau do va chạm không đáng kể thì không thấy có thương tích nào nghiêm trọng hơn. Cô thử đẩy bên cửa xe lộ ra nửa phần, cảm giác hơi lỏng lẻo, khẽ cắn răng một cái, Chu Mộc bắt đầu dùng khuỷu tay huých mạnh vào cửa xe, đúng vào lúc đau tới mức khóc ròng thì rốt cuộc cũng thoát được khỏi thùng xe.

Khoảnh khắc tiếp xúc lại với không gian bên ngoài, Chu Mộc cảm thấy mưa không còn lớn như trước nữa, khuỷu tay vẫn đau âm ỉ, nhưng lúc này cô không rảnh bận tâm, chỉ một lòng muốn đề phòng trận sạt lở tiếp theo, vì thế cắn chặt răng dốc sức leo lên sườn núi vuông góc với phần sạt lở —

Chu Mộc thích du lịch, đặc biệt càng thích cảnh sắc núi non tú lệ, bởi vậy, từ rất sớm Lâm Tu đã dạy cho cô cách tránh sập lở khi đi du lịch vùng núi, chưa từng nghĩ, hôm nay ở chỗ này Chu Mộc lại thật sự dùng tới.

Trải rộng tấm bản đồ mà lúc lật xe mình vẫn nắm chặt trong tay, nhìn vào nơi nào đó có ký hiệu bên trên, Chu Mộc quyết tâm, lập tức đi từng bước một theo hướng đó.

Muốn gặp anh. Bất kể thế nào đều muốn gặp anh.

Chu Mộc lúc này, lấp đầy cõi lòng tràn đầy trí óc chỉ còn lại một ý nghĩ này.

...

“Ngày mai còn một nhóm nạn dân bị mắc kẹt cuối cùng cần sơ tán,” Đèn pin trong tay Lâm Tu chiếu rọi tấm bản đồ được trải rộng trên mặt đất, đám chiến sĩ xung quanh đều vây quanh anh mắt nhìn chăm chú vào vị trí ngón tay anh chỉ. “Đây là nhiệm vụ cuối cùng của chúng ta ở đây, để đảm bảo an toàn thân thể cho nạn dân, nhất định phải dốc hết sức mình hộ tống nhóm người cuối cùng này thật an toàn, nghe rõ chưa?”

“Rõ!” Đồng thanh trả lời lưu loát.

“Ừm... Tôi không có gì muốn bổ sung.” Tạ Đào ở bên cạnh vỗ vỗ vai một cậu chiến sĩ: “Mệt mỏi cả ngày rồi, đều đi nghỉ ngơi đi.”

Đám chiến sĩ rầm rập lui xuống nghỉ ngơi, Tạ Đào đến bên cạnh Lâm Tu, rút một điều thuốc trong túi đưa cho anh.

“Từ ngày đầu tiên đi kháng hiểm cứu trợ chưa thấy cậu hút điều nào... Nhiều ngày như thế, ghen không ít đâu nhỉ?”

“Không có lòng cũng không có sức...” Mi tâm Lâm Tu nhú lại, than thở khe khẽ nhận lấy điều thuốc Tạ Đào đưa qua. “Cảm ơn anh bạn nhé.”

“Có gì đâu.” Tạ Đào nhếch miệng, khi nhìn thấy người đang đi tới từ cách đó không xa thì chậm rãi nhún vai với Lâm Tu. “Ày, có người tới tìm cậu kìa, tôi không ở đây cản trở nữa.” Nói xong liền chạy mất.

Lâm Tu để cậu ta đi, đảo mắt đã thấy Hà Tiêu từ bên cạnh đến gần.

Bao nhiêu ngày qua, Lâm Tu vẫn bị vây trong trạng thái gần như kiệt quệ về cả thể xác và tinh thần, lúc này, thật vất vả mới có một khoảng trống để hồi tưởng về cô gái mình vẫn nhớ thương trong lòng, ấy vậy mà con người trước mắt lại cố tình không cho anh cơ hội này.

“Đang nghĩ gì thế?” Hà Tiêu cười khẽ, giọng nói nhỏ nhẹ, hết sức nhu mì.

“Nghĩ tới một người.” Lâm Tu chậm rãi hít một hơi thuốc, khoe miệng thoáng nhếch lên.

“Lâm Tu, cai đi.” Nhìn điều thuốc trong tay Lâm Tu, Hà Tiêu mở miệng nói: “Thuốc lá đâu phải thứ tốt lành, nếu hút lâu dài...”

“Có vài thứ quen rồi là không cai được.” Lâm Tu cười khẽ, quay đầu nhìn Hà Tiêu tiếp tục nói: “Huống hồ... Thích quá rồi, muốn cai cũng không cai nổi.”

Hà Tiêu ngẩn ra, ánh mắt ngẩn ngẩn, nhưng khoe miệng lại kéo ra một nụ cười.

“Anh có thể lựa chọn không tới gần.” Hà Tiêu ngược mắt nhìn người nọ, “Nhưng xin đừng chi phối tâm tư em.”

“Có thể chi phối em, chỉ có chính em,” Lâm Tu thản nhiên nói. “Không cần phải để ý đến người khác.”

“Có đôi khi em thật sự không hiểu nổi anh.” Hà Tiêu cười, “Không, phải nói là, có lẽ cho đến giờ em chưa từng hiểu anh.”

Lâm Tu khẽ nhếch khoe môi: “Người có thể hiểu anh không có ở đây... Mà người mà em nên hiểu — cũng không phải là anh.”

“Anh có thể nói cho em biết... Điểm khác biệt lớn nhất giữa em và cô ấy là gì được không?” Hà Tiêu hơi ngẩng mặt nhìn vào con người đen tràn đầy sương mù của người nọ.

Lâm Tu hít một hơi thuốc lá trong tay, phun ra làn khói mờ lan tỏa, quán lấy gương mặt anh càng thêm tỉnh xảo tuần tú.

“Ví dụ như điều thuốc này.” Lâm Tu cười khẽ, “Em sẽ khuyên anh từ bỏ. Đối lại là người kia — nếu cô ấy thích, cô ấy sẽ vịn vào vai anh ầm ỉ đòi cướp của anh mà hút... Còn nếu không thích, cô ấy cũng sẽ không nói nhiều, mà trực tiếp giật điều thuốc này ném xuống đất, cuối cùng, còn vênh mặt lên giẫm thêm một cái.”

Nói xong Lâm Tu dứt tay vào túi xoay người. Khi nâng mắt thấy rõ bóng người cách đó không xa, bước chân bắt chợt ngừng lại.

Anh đang nằm mơ ư?

Nếu vậy, Lâm Tu hi vọng, giấc mộng này có thể vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

22. Chương 22

Đôi mắt đen tuyền thoảng chốc dấy lên ánh sáng khôn cùng, Lâm Tu ngơ ngẩn đứng chôn chân tại chỗ, trong lúc nhất thời, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên vô nghĩa, lấp đầy tầm mắt, toàn thân toàn tâm đều chỉ phản chiếu bóng dáng người nọ.

Mảnh mai, gầy guộc. Lâm Tu cảm thấy người đứng trước mặt mình lúc này gầy tới nỗi chẳng khác nào một làn khói mỏng... Ngay cả chớp mắt anh cũng cố thật nhẹ nhàng, con ngươi đen trong suốt đến triệt để, chỉ sợ một khắc lơ là sẽ khiến Chu Mộc biến mất khỏi tầm mắt anh.

Từ nhỏ đến lớn, Lâm Tu từng chứng kiến thời điểm rạng rỡ nhất của cô, chia sẻ thời điểm suy sụp nhất của cô, chịu đựng thời điểm tùy tiện nhất của cô, cũng từng cảm thán thời điểm ngang ngược nhất của cô... Nhưng bất kể thế nào, anh đều chưa từng thấy dáng vẻ này của Chu Mộc –

Đầu tóc bù xù, những lọn tóc mảnh nhỏ bết chặt vào vầng trán ướt mồ hôi, chớp mũi phủ một lớp mồ hôi mỏng, đôi môi tái nhợt cũng hơi nứt nẻ, đôi mắt sáng trước giờ luôn gọn sóng long lanh hơi trũng xuống, chiếc cằm vốn đã xinh xắn tinh xảo nay càng gầy nhọn tới nỗi khiến người ta kinh hãi.

Lâm Tu nhìn chiếc áo khoác nỉ cực kỳ nhảm nhí khoác trên người nọ, lại rũ mắt nhìn đôi giày ống chẳng chịt vết rách và dính đầy bùn đất trên chân cô, những lời mới vừa vọt tới bên miệng lại bị nuốt cả vào, trong nháy mắt trào dâng trong tim chính là nỗi xót thương chân thực lên tới tột đỉnh.

Bàn chân Lâm Tu khẽ nhúc nhích, vừa định bước tới ôm người nọ vào lòng, nào ngờ Chu Mộc đã đi trước anh một bước, trực tiếp bỏ nhào về phía anh, cứ thế mãnh liệt sà vào lòng anh.

Như là muốn xác nhận sự hiện hữu của anh, Chu Mộc ôm chặt vòng eo gầy mà rần rỏi của người nọ không chịu buông tay.

Lâm Tu sửng sốt, lập tức chậm rãi hít vào một hơi, mi mắt sụp xuống, giống như là đáp lại, Lâm Tu ảm áp ôm lấy bờ lưng mảnh khảnh của Chu Mộc.

Cô ôm anh, hệt như dùng hết sức lực mà ôm lấy cả thế giới của mình.

Anh cũng đáp lại, trên mặt tràn ngập vẻ đau lòng, động tác lại mang theo cung chiều, dịu dàng và kiên định phát ra từ đáy lòng.

Lâm Tu không biết bọn họ ôm nhau trong bao lâu, cho đến khi gò má chôn sâu trên cổ mình truyền đến cảm giác ẩm ướt, cho đến khi đầu vai gầy guộc trong lồng ngực bắt đầu khẽ run rẩy không ngăn nổi, giọng nói của Lâm Tu mới khe khẽ vang lên trong bóng đêm khôn cùng —

“Mộc Mộc.”

Cô thật lâu không nói, sau một lúc lâu, đôi mắt ngấn nước cắn một ngụm xuống vai Lâm Tu.

Lâm Tu kêu đau một tiếng, không tránh cũng không né, lẳng lặng chờ Chu Mộc mở miệng.

“Thật may...” Lời nói ra khỏi miệng rõ ràng nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại mang theo thanh âm khô khốc khản đặc như mất tiếng: “Thật may, anh không có việc gì...”

Nét mặt anh khẽ động, màu sắc con ngươi thắm hơn, cánh tay hơi siết chặt, nhẹ nhàng tựa cằm lên mái tóc mềm mại của cô.

...

“Tiêm xong rồi, sáng sớm mai là hạ sốt thôi... Một nhọc quá độ, tuy nói tình trạng cơ thể cũng không được ổn định lắm... Có điều, không có vấn đề lớn gì nữa rồi.” Hà Tiêu vừa thu dọn hộp y tế vừa ngược mắt nhìn Lâm Tu nói: “Cho nên, anh có thể yên tâm được rồi.”

Dưới cái nhìn chăm chú của Hà Tiêu, Lâm Tu chậm rãi dời ánh mắt khỏi khuôn mặt say ngủ có chút mệt mỏi của Chu Mộc, lập tức chuyển mắt về phía người đối diện gật gật đầu: “Vất vả rồi... Cảm ơn em.”

Cảm ơn... Hà Tiêu cong cong khóe miệng, trong lòng bỗng sinh ra một nỗi mất mát khó nói nên lời.

Nếu như có thể, cô thật sự không hi vọng từ ngữ xa cách như thế nói ra từ miệng Lâm Tu.

Nhưng mà khoảng cách giữa cô và anh... còn xa hơn cả hai từ “cảm ơn” này nữa.

Mắt thấy Hà Tiêu khuất dần trong tầm mắt, Tạ Đào vừa rồi trốn ở bên ngoài mới lén vào lều trại, thông thả bước đến cạnh Lâm Tu.

“Vẫn ổn chứ?” Tạ Đào rũ mắt nhìn Lâm Tu khẽ nhếch đôi môi mỏng.

“Nói là không đáng ngại.” Tay Lâm Tu nhẹ nhàng phủ trên trán Chu Mộc đang nằm đó, miệng khẽ lầm bầm: “Vẫn nóng à...”

“Thì ra người này...” Ánh mắt Tạ Đào rơi xuống gương mặt Chu Mộc, “Chính là cô em Chu Mộc cậu vẫn thương nhớ không nguôi đó hả?”

Lâm Tu giơ tay chậm rãi gài lại áo khoác trên người Chu Mộc, động tác nhẹ nhàng kia sớm đã nói lên tất cả.

“Cô bé có thể tìm được chỗ này... Thật sự là không dễ đâu...” Tạ Đào khẽ thở dài, “Tôi nghe người anh em đưa cô ấy tới nói – Chu Mộc lái xe xuất phát từ tâm động đất thành phố S, đi nửa đường thì gặp phải trận mưa to này, đụng phải sạt lở đất ở trong núi, xe bị lật vào con rạch, sau khi trèo ra ngoài một mình cô ấy cứ thế bất chấp gió mưa đi bộ hơn mười dặm đường núi mới tìm thấy địa điểm trực thăng mới đây gặp nạn – sau khi đến đó mới biết, thì ra gặp chuyện không may là anh em bộ đội của chúng ta. Mà cậu không nằm trong số đó.”

Không ngờ cô đã trải qua bao nhiêu trắc trở như vậy mới tìm được đến đây... Lâm Tu nhú mày kín đáo than nhẹ, từng đợt sóng thương tiếc trào dâng trong lòng không sao ngăn nổi.

Chẳng trách cô xuất hiện trước mặt mình trong dáng vẻ chật vật như vậy, yếu ớt như vậy.

Tạ Đào nhìn vẻ mặt người anh em tốt của mình, đi tới vỗ vỗ vai anh nói: “Lâm Tử, nhiệm vụ mà cấp trên giao cậu cũng sớm hoàn thành rồi, chuyến ngày mai cậu khỏi cần chạy, tôi dẫn bọn họ đi là được rồi, cậu ở đây chăm sóc Chu Mộc, cô ấy dầm mưa phát sốt lại đi đường núi xa như thế, hiện giờ cơ thể rất suy nhược, không có người ở bên chăm sóc khẳng định là không được đâu.”

“Không được.” Lâm Tu lập tức ngắt lời Tạ Đào, “Chuyến cuối cùng này, tôi nhất định phải đi.” Nói xong ánh mắt lại chuyển về gương mặt Chu Mộc, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên đầu mày hơi nhú lại của người nọ, anh đảo mắt nhìn về phía Tạ Đào, “Dù tôi có ở lại, tính tình cô nhóc này tôi rất rõ... Cậu cũng thấy rồi đấy, khi này vừa mới nhìn thấy tôi đã không cho phân trần xông lên thưởng cho tôi một ngum, nếu cô ấy biết vì trông nom cô ấy mà tôi bỏ chuyến đi này, sau này không biết còn lạnh mặt với tôi cỡ nào đâu... Nói không chừng bà vai này cũng bị cô ấy cắn rụng ra mất.”

Tạ Đào buồn cười, nhướn đuôi lông mày nhe răng bảo Lâm Tu: “Tôi chỉ mong có thể... Không ngờ phó đoàn trưởng Lâm kim bài lì lợm cứng mềm đều không ăn trong truyền thuyết cũng có điểm yếu cơ đấy!”

“Chẳng ai hoàn mỹ cả.” Lâm Tu hoàn toàn không thèm để bụng lời trêu chọc của Tạ Đào, thừa nhận đến là thoải mái.

“Cậu nói thế nào thì là thế đó thôi...” Tạ Đào nhún vai cười, lại ngoảnh đầu nhìn Chu Mộc, “Vậy, Chu Mộc thì thế nào?”

“Chỉ đành làm phiên đội ngũ y tế tạm thời trông nom vậy.”

“Gan cậu cũng lớn thật... Lâm Tử, cậu chưa từng nghe câu này à – tình địch gặp nhau, mắt long sòng sọc.” Tạ Đào nhướn mày bốn cợt liếc xéo Lâm Tử, “Cậu không sợ hai vị ở đây xảy ra chiến tranh nóng chiến tranh lạnh PK tranh giành tình cảm gì đó à?”

“Không sợ.” Lâm Tử trả lời rất nhanh, ánh mắt rơi xuống hàng mi dài như mặt quạt của Chu Mộc, Lâm Tử nhếch nhếch khóe miệng, thản nhiên nói: “Đối với con người trước mắt này – tôi có lòng tin.”

...

Lúc Chu Mộc bước ra khỏi lều, sắc trời đã sáng rõ.

Hơi ẩm của nộ hôn khê trên trán kia vẫn còn vương vấn, hồi tưởng lại hình ảnh ấy, mặt Chu Mộc không nhận được có chút nóng lên.

Tầm rạng sáng, Chu Mộc đã tỉnh một lần, cô khê mở mắt, ánh vào trong mắt chính là Lâm Tử chỉ mặc một chiếc áo mỏng ngồi bên cạnh trông cô.

Rũ mi mắt nhìn chiếc áo khoác nhiều thêm trên người mình, cánh tay khê nhấc, Chu Mộc đang muốn khoác áo lên vai Lâm Tử, người nọ lại chậm rãi mở mắt ra.

Gần trong gang tấc, bóng dáng ngày nhớ đêm mong ở ngay trước mắt, cổ họng Chu Mộc nghẹn lại, giống như đột nhiên mất tiếng.

“Đỡ hơn chút nào không?” Lâm Tử giơ tay kiểm tra nhiệt độ trên trán Chu Mộc, đầu ngón tay nhẹ nhẹ vuốt dọc theo gò má hơi lạnh của cô.

Chu Mộc không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn anh, đáy mắt có tình cảm nồng nàn cùng hơi nước không khổng chế nổi.

Ngay sau đó, cô được người nọ vô cùng dịu dàng và quý trọng ôm vào lòng.

Lâm Tử tựa cằm lên đầu cô, từng rung động rất nhỏ trong lồng ngực mỗi khi anh nói một chữ đều được Chu Mộc cảm nhận rõ ràng.

“Lát nữa anh phải đi sơ tán nhóm nạn dân cuối cùng.” Lâm Tử nói rành rọt từng chữ từng chữ với Chu Mộc: “Mộc Mộc, em ở đây chờ anh, không được đi đâu cả. Chờ nhiệm vụ hoàn thành, chúng ta cùng nhau trở về.”

Chu Mộc chậm rãi khép mắt trong lồng ngực ấm áp của Lâm Tử, khe khê gật đầu.

...

“Thì ra em ở đây.”

Chu Mộc quay đầu, đứng yên nhìn Hà Tiêu.

“Cơ thể có khỏe không?” Hà Tiêu ngược mắt nhìn Chu Mộc.

“Ừm.” Chu Mộc thoáng gật đầu, khê nâng mi mắt nói: “Gây thêm phiền toái cho chị rồi... Cảm ơn chị ạ.”

Hà Tiêu sững sốt, lập tức lại chậm rãi mở miệng nói —

“Thật sự là... Ngay cả giọng điệu nói chuyện cũng giống y chang như thế.”

Chu Mộc nhìn đối phương thật sâu một cái, không hề hỏi xem lời này có ý gì.

“Chu Mộc,” Hà Tiêu yên lặng nhìn Chu Mộc, “Em quả nhiên... yêu anh ấy.”

Chu Mộc không đáp.

Thấy cô cũng không giải thích hay phản bác như hồi còn đi học, vẻ mặt Hà Tiêu phức tạp cắn môi dưới nói: “Em làm sao dám xác định... Chỉ cần em tới, là có thể gặp được anh ấy?”

“Về chuyện này, em cũng không xác định.” Chu Mộc thản nhiên nói: “Nhưng em có thể xác định – nếu như em không đến, nói không chừng em sẽ thật sự vĩnh viễn không gặp được anh ấy.”

Hà Tiêu nhìn cô gái đối diện có thể nói là gió bụi dậm trường mà vẫn không mất đi vẻ xinh đẹp như trước, cảm xúc phiền muộn trong lòng bỗng hóa thành một câu thốt ra khỏi miệng –

“Nhưng lúc em tới vừa vặn thấy cảnh anh ấy và chị đang nói chuyện phiếm với nhau chứ?”

“Ừm.” Chu Mộc nhìn lại cô, “Có thấy.”

“Chẳng lẽ em... hoàn toàn không muốn biết bọn chị tâm sự chuyện gì sao?” Hà Tiêu cắn môi dưới gần từng chữ.

“Đó là chuyện của bọn chị mà.” Chu Mộc thản nhiên cười.

“Em tin tưởng vào chính mình đến thế ư?” Trong nháy mắt thốt ra lời, Hà Tiêu cũng cảm thấy khó chịu vì thái độ bất lịch sự của chính mình, nhưng vào lúc này, hiển nhiên cô đã sớm không còn tâm tư mà cân nhắc đến những chuyện liên quan đến nghi thức xã giao nữa rồi.

“Không phải là em tự tin.” Khóe miệng Chu Mộc thoáng hiện nét cười, một đôi mắt trong veo đối diện thẳng với ánh mắt Hà Tiêu, “Chẳng qua là có lòng tin vào người kia mà thôi.”

23. Chương 23

Nhóm nạn dân cuối cùng được bố trí ổn thỏa sau khi sơ tán, nhiệm vụ cứu trợ khắc phục hậu quả động đất lần này của trung đoàn không quân tập đoàn quân xx quân khu Z rốt cục tuyên bố kết thúc thành công.

Lúc Lâm Tu dẫn mọi người quay về địa điểm đóng quân, đập vào mắt đầu tiên chính là tiếng cười giòn giã của người nọ cách đó không xa.

Ánh tà dương như nhuộm, Chu Mộc cùng một nhóm chiến sĩ trẻ đóng giữ tại đồn trú ngồi vây thành một vòng tròn, khuôn mặt tươi cười xán lạn như ánh bình minh, duyên dáng xinh đẹp vô cùng.

Trước mắt, hoạt động tìm kiếm cứu nạn và cứu trợ khắc phục hậu quả động đất tại thành phố S và những khu vực xung quanh đã gần đi đến giai đoạn chót, tuy nói lọt vào tầm mắt vẫn là khung cảnh hỗn độn hoang tàn khiến người ta kinh hãi, nhưng đồng bào khu vực thiên tai đã từng bước thoát khỏi nỗi đau mất người thân mà bắt đầu hướng trọng tâm cuộc sống vào việc xây dựng lại mái nhà sau tai họa.

Dây cung vẫn luôn kéo căng trong lòng bao nhiêu ngày qua rốt cục có dấu hiệu buông lỏng, ánh mắt Lâm Tu ngưng lại, chiêm trợn tầm nhìn đều là bóng dáng linh động kia.

Khóe môi khẽ nhếch, anh nhắc chân đi qua, khẽ vỗ vai một chiến sĩ, “Hey, làm phiền cho nhường chỗ.”

“Qua bên kia qua bên kia đi...” Đối với người chậm bước đến sau, cậu tân binh vừa tròn mười tám còn không thèm quay đầu lại, cậu ta đã cực kỳ mất kiên nhẫn với kẻ mới tới này, sự chú ý đều tập trung toàn bộ vào chị gái xinh đẹp bên cạnh.

Lâm Tu chỉ nhướn mày cười khẽ, không nói lời nào.

Dường như cảm ứng được điều gì, Chu Mộc vừa liếc mắt liền nhìn thấy người nọ trở về, ánh mắt cô cũng không hề giấu diếm, trực tiếp nhìn thẳng về phía Lâm Tu.

Một cử động nhỏ kéo theo trăm chuyển động, thấy sự chú ý của “nhân vật trung tâm” bị dời đi, cả nhóm đồng chí giải phóng quân đều tới tấp giương mắt nhìn theo đường nhìn của Chu Mộc –

“Xoạt –” Các binh lính ca ca vừa rồi còn ngồi dưới đất nhanh chóng đứng dậy, sau khi nhìn rõ người vừa tới, tân binh trẻ tuổi khi này càng thêm luống cuống tay chân vô cùng lúng túng, khiến cho đám chiến hữu bên cạnh nghẹn cười đến khổ.

“Không có việc gì đâu.” Lâm Tu cười, “Không cần để ý đến tôi. Mọi người cứ tiếp tục đi.”

Hiện trường lặng ngắt như tờ... Thế này thì càng không ai dám động dậy rồi.

Tác phong làm việc của nhóm cán bộ trung đoàn không quân khu Z từ trước tới nay khác nhau một trời một vực. Đoàn trưởng Vũ Sấm chính là chiến tướng nóng nảy, dễ giận lên là đập bàn vang rung trời, giọng oang oang so với cái loa to mắc trên cây cột đầu thôn chỉ có hơn chứ không kém. Có điều, hỉ nộ ái ố từ trước đến nay đều viết lù lù trên gương mặt đen của anh ta, là một chén nước nguội nhìn thấy đáy, tuy rằng vũ lực hùng mạnh, lực sát thương càng sâu, cuối cùng lại là người dễ nhìn thấu nhất.

Phó đoàn trưởng Tạ Đào phụ trách thường vụ hậu cần thì càng không cần phải nói, tính tình thẳng thắn điềm đạm, lúc nào cũng thấy cười híp mắt, dáng vẻ kia nhìn vào ra dáng bộ đội chính ủy ra phết đấy, đối mặt với người như vậy, chỉ cần chính mình không phạm phải lỗi gì quá lớn, thường thì sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Thế nhưng mà...

Chỉ còn mỗi vị phó đoàn trưởng Lâm Tu kia... Uy danh vang dội, tính tình lại luôn điềm tĩnh xa cách. Gặp chuyện sóng gió không sợ thì không nói, lúc bình thường cũng luôn ung dung nhàn nhã. Bề ngoài vốn xuất sắc hơn người, nhưng đôi mắt đen láy như mặc ngọc* lại luôn lộ ra vẻ lạnh nhạt thản nhiên, khiến người ta không thể tới gần cũng không thể suy xét, cứ thế vô cớ bị đẩy ra xa, muốn tiếp cận cũng không được.

Vì thế nên lúc này, cậu tân binh vừa tới không lâu kia quả nhiên run bắn cả người rồi, trái tim nhỏ bé của cậu ta lúc này đập thình thịch đến là rộn ràng.

“Nếu các cậu không tiếp tục...” Lâm Tu hơi ngược mắt, cũng đã bước tới bên cạnh Chu Mộc, “Tôi sẽ dẫn người này đi.”

Nhìn hai bóng lưng vô cùng xứng đôi vừa lứa kia khuất dần, một đám giải phóng quân ca ca nhất thời nước mắt rào rào như mì sợi, trong lòng cùng chung một ý nghĩ —

Phó đoàn trưởng Lâm, ngài còn tổn hơi thương lượng với chúng tôi làm cái mốc gì... Cứ trực tiếp cướp người là được rồi mà!

...

Hai người Lâm Tu và Chu Mộc cùng tiến vào lều trại, nhưng rất lâu sau không nói chuyện.

Cô nhìn anh chăm chú với ánh mắt sáng ngời, anh nhìn lại cô bằng đôi mắt sâu thẳm, tình cảnh này hoàn toàn là mở đầu loại hình kịch câm “Anh nhìn em cũng nhìn, anh ngắm em cũng ngắm”.

Bầu không khí kỳ quái cuối cùng bị hành vi kỳ quái của Chu Mộc phá vỡ —

Không hề báo trước, Chu Mộc túm lấy cổ áo bộ đội của Lâm Tu hung hăng kéo về phía mình, phó đoàn trưởng Lâm đang kinh ngạc người này hôm nay sao mà chủ động thế, Chu Mộc lại “grừ —” cắn vào gáy anh một ngụm.

Ui – người bị hại hít vào một hơi.

Lần này thật đúng là độc ác... Không khéo lại đi tong một lớp da rồi... Lâm Tu còn có thể tưởng tượng ra một vòng dấu răng kia.

Song anh cũng không phản kháng, chỉ đứng thẳng tắp ở đó chờ Chu Mộc nhả miệng.

“Mộc Mộc,” Lâm Tu giương mắt, “Cách chào hỏi của em dạo này hơi đặc biệt đấy... Trước kia nhiều lắm là cào hai cái, cùng lắm xem như con ác điếu – giờ thì hoàn toàn tiến hóa thành mãnh thú rồi.”

Rất khác thường, Chu Mộc không đáp lời, cả người mềm mại dựa vào ngực Lâm Tu, một cánh tay ôm lấy thắt lưng anh, tay kia lại nắm cổ tay Lâm Tu cắn một ngụm không nhẹ không nặng.

“Anh chưa rửa tay đâu.”

“Em cũng chưa đánh răng.”

Lâm Tu thoáng nhếch khóe môi, để mặc Chu Mộc làm loạn. Hai tay lại ôm lấy đầu vai cô, vỗ nhẹ từng chút một. “Hôm nay là lạ thế nào ấy... Làm sao vậy?”

“Chẳng sao cả...” Chu Mộc dừ tợn trừng mắt bảo Lâm Tu, “Muốn cắn thì cắn, anh có ý kiến à? !”

“Hoàn toàn không có.” Lâm Tu trả lời đến là đồng dục. “... Mùi vị thế nào?”

“Tạm chấp nhận được.” Chu Mộc nháy mắt với anh: “... Hơi mằn mặn.”

Lâm Tu cười khẽ, bắt được ngón tay người nọ khẽ vuốt ve trên mặt mình đặt lên môi nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn.

Lại một hồi im lặng. Lâm Tu ôm Chu Mộc vào trong ngực, bỗng nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm và bình yên vô cùng.

“Nhớ anh không?”

Hỏi thừa! Vị Mộc nào đó oán thầm trong lòng. Không nhớ anh mà em còn tới chỗ này tìm anh? !

“Anh đoán xem.” Người trong lòng hăm hừ nói.

Ồ, nghe giọng điệu này rất không thích hợp.

Lâm Tu hơi kéo Chu Mộc ra một chút, đôi mắt xinh đẹp mang vẻ trêu chọc nhìn thẳng vào cô.

“Hừ...” Chu Mộc cho anh một ánh mắt khinh thường, “Lúc đấy... Người nào đó trò chuyện vui lắm cơ mà...”

Ha. Thì ra là bình giấm chua bị đổ.

Khóe miệng Lâm Tu không nhin được mà nhếch lên, ngón tay khẽ vân vê chiếc cằm nhọn duyên dáng của người nọ, bật cười: “Ồ... Em vẫn là Chu Tiểu Mộc đấy chứ?”

Chu Mộc mím môi, quay ngoắt đầu, không để ý tới anh.

Lâm Tu cố tình trêu cô: “Anh đang bảo sao lại cắn anh đau thế... Không ngờ té ra đó là cú cắn mang đầy oán hận cá nhân bốc cháy hừng hực...”

“Không phải thế...” Chu Mộc bỗng nhiên phản bác rất khẽ, cuối cùng lại mím môi ngược mắt lên, “Gặp được rồi... Ngược lại cảm thấy không xác định...”

Bởi vì quá lo lắng, cho nên cảm thấy không chân thật. Bởi vì không xác định, cho nên mới không nhin được cắn một ngụm thật mạnh để xác nhận cảm giác tồn tại chân thật kia.

Cánh môi mỏng hơi mím chặt, đôi mắt đen tuyền thì thâm đắm một cảm xúc khó hiểu ủa đến bất chợt.

Ngón tay thon dài nắm lấy cổ tay mảnh khảnh kia, Lâm Tu khẽ dùng sức kéo người nọ về lại trong ngực mình.

Ngay sau đó, anh run rẩy hôn lên cánh môi lạnh lạnh của Chu Mộc.

Bị vùi lấp trong nụ hôn của bọn họ là câu nói Lâm Tu không thể mở miệng nói ra –

Vậy, nếu là thế này thì sao?

...

Sau khi từ thành phố S trở về, tòa soạn tạp chí quyết định cho Chu Mộc cùng với mấy đồng nghiệp tới khu vực thiên tai thực hiện chuyên đề đặc biệt nghỉ ngơi một thời gian ngắn, mấy đồng nghiệp nam sau khi được cho nghỉ đều lập tức về nhà để nghỉ ngơi dưỡng sức, Chu Mộc lại vì phải tham gia một loạt bài phỏng vấn người nổi tiếng tiếp theo mà không thể không lê thân xác mỗi một không chịu nổi tiến vào phòng họp.

Cơn sốt từ mấy ngày trước vẫn chưa hết hẳn, vậy mà Chu Mộc vừa xuống máy bay ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có đã trực tiếp bị lôi đi họp. Kết quả cuộc họp bắt đầu chưa được bao lâu, Chu Mộc đã có vẻ không chống đỡ nổi. Đầu nặng vô cùng, sau đó mí mắt cũng mỗi muốn chết, Chu Mộc chống đầu ép buộc chính mình viết viết vẽ vẽ trên giấy, nhưng cả người vẫn mệt đến mức không muốn nhúc nhích tẹo nào.

Sở Du ngồi bên vẫn luôn yên lặng chú ý tới tình trạng của Chu Mộc, khi thấy đầu Chu Mộc lung lay mấy cái rốt cục sắp đập xuống mặt bàn, anh quyết đoán giơ tay ra hiệu người đang phát biểu ngừng lại.

“Hôm nay tạm thời họp đến đây thôi.”

“Nhưng tổng biên tập... Chúng ta đã định trước là ngày mai sẽ bắt đầu lên lịch hẹn với đối phương... Nếu bây giờ tạm ngưng cuộc họp...”

Sở Du đảo mắt nhìn người đã chống đỡ đến cực hạn kia, lại chuyển mắt về, kiên định không cho phép nghi ngờ mở miệng nói: “Tan họp.”

Những người nhạy cảm có mặt ở đây không hẹn mà cùng thoáng liếc về phía Chu Mộc, trong lòng tức thì hiểu rõ, bây giờ liền có người thúc thời đứng ra giải vây.

Có thể làm cho tổng biên tập Sở từ trước tới nay công tư phân minh hơn nữa chưa từng đem tình cảm cá nhân vào công việc làm đến nước này, phóng viên Chu cũng thật sự không đơn giản mà...

Mơ mơ màng màng đến khi cuộc họp kết thúc trước thời hạn, Chu Mộc bị tiếng động chung quanh làm cho giật mình, sau khi mở mắt biết được tin cuộc họp bị hoãn lại, cô đứng bật dậy, lập tức xách túi đi ra ngoài, chỉ mong ngóng mau chóng được về ngủ một giấc no nê.

Bước chân ra đến cửa thì ngừng lại.

Nhìn bên ngoài trời đổ mưa “rào rào –”, Chu Mộc rất có vài phần kích động muốn lật bàn.

Nhờ phúc “sự cố ngoài ý muốn” mấy ngày trước, phương tiện giao thông của cô lúc này còn đang chịu khổ trong tiệm sửa xe, mấy hôm trước cô hoặc là bắt taxi hoặc là đi nhờ xe cô dâu mới Giang Ngữ Tình, nhưng hôm nay gặp đúng dịp Giang Ngữ Tình đi công tác chưa về, nhìn bóng người chen chúc trong những chiếc taxi đi qua đi lại, Chu Mộc chỉ đành thở dài thườn thượt.

“Đi thôi.” Bên người đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm thấp, “Anh đưa em về.”

Khi đó đứng vào lúc đám đông nghìp trong tòa soạn đều che ô đi ra ngoài, Sở Du vừa nói xong, ánh mắt của mọi người chung quanh lập tức nóng rực lên, nung cho Chu Mộc mất hết cả tự nhiên.

Nếu như có thể, cô thật sự không muốn chung đụng với người này, chưa nói đến việc cô căn bản không có hứng thú với anh, cho dù có hứng thú, nước miếng của đám người tọc mạch xung quanh cũng có thể dìm cô chết đuối vài lần.

Nhưng mà với tình huống trước mắt, bắt taxi là chuyện không thể rồi, đi xe buýt lại càng tự chuốc khổ vào thân... Mấu chốt là, Sở Du đã mở miệng, lúc này lại có nhiều người nhìn như vậy, dù cân nhắc từ phương diện nào Chu Mộc cũng không nên cự tuyệt đề nghị của anh.

Nhưng mà... Thật mất tự nhiên quá đi thôi.

“Vây... Làm phiền tổng...” Chu Mộc hết sức phiền não nhếch khóe miệng nặn ra một nụ cười, vừa muốn mở miệng cảm ơn Sở Du trước đã, một giọng nói từ trong mưa truyền đến nhưng lại hết sức rõ ràng —

“Mộc Mộc.”

Chu Mộc ngạc nhiên ngược mắt, dáng người thon dài cao ngất kia lập tức lọt vào tầm mắt cô.

24. Chương 24

Có một số người chính là sinh ra đã được bao phủ trong ánh hào quang.

Chúng ta gọi nó là – khí chất bẩm sinh.

Chu Mộc ngược mắt nhìn bóng người cách đó không xa đang giơ tán ô màu trắng từ từ bước về phía mình, đáy mắt trong trẻo chợt phản chiếu ánh sáng lóa mắt.

Khi ở bên cạnh Lâm Tu, Chu Mộc và anh bình thường toàn nói chuyện câu được câu không, nhớ tới điều gì là lập tức hạ bút thành văn mở miệng nói ra luôn, chuyện trò một thì ngậm miệng lưỡi biếng nằm bò một bên không động đậy, cho dù nửa ngày không ai mở miệng cũng sẽ không cảm thấy có gì không thích hợp.

Lúc rảnh rỗi Chu Mộc thích nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa chống cằm yên lặng giương mắt quan sát người nọ.

Thân cao chân dài lưng thẳng... Khỏi cần phải nói, thật đúng là có loại cảm giác nhìn trăm lần không chán.

Lâm Tu có vóc dáng cao gầy tiêu chuẩn, nhưng sinh hoạt trường kỳ trong bộ đội cùng rèn luyện quân sự khiến cho vai lưng anh rắn chắc hơn những người cùng lứa rất nhiều, vóc dáng cơ thể anh cường tráng mà cao ngất, đường cong cơ bắp càng đẹp đến khó tả, tỉ lệ cơ thể cũng quả thật là trong trăm người mới có một... Câu kia nói thế nào nhỉ... Đúng rồi, ngọc thụ lâm phong.

Chu Mộc còn nghĩ – người này tại sao có thể sinh ra hoàn mỹ như vậy? Ngay cả khung xương cũng lộ ra sức sống đặc biệt mà những người khác đều không có.

Trước kia chỉ cảm thấy vừa ao ước vừa đổ kị, hận ông trời vì sao lại bắt công đặt hết những thứ tốt đẹp vào người Lâm Tu.

Đến lúc này, Chu Mộc mới hiểu rõ – để con người hoàn mỹ như thế yêu thương mình, suy cho cùng, cô mới là người được ông trời thiên vị hơn cả.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chu Mộc hiện lên một nụ cười rất nhạt, cô dịu dàng nhìn người đã đi tới chỗ cách mình vài mét, bất chợt rời khỏi chỗ trú trong mái hiên, liêu lĩnh lao vào màn mưa xối xả, nhấc vạt áo hơi dài, sải bước chân có phần vội vã tiến về phía anh.

Lâm Tu thấy thể nhanh chóng tiến lên một bước, một tay anh cầm ô, tay kia lại vững vàng bảo vệ thân hình hơi lảo đảo của Chu Mộc, chỉ trong khoảnh khắc đã đưa người nọ vào dưới tán ô.

Ánh mắt của đám người tọc mạch vừa vịn bắt được cảnh này, đều không hẹn mà cùng rơi vào bóng dáng hai người đẹp đôi dưới tán ô kia.

Trên người Lâm Tu hơi nhiễm một chút khí lạnh trong mưa, nhưng trong ngực vẫn ấm áp trước sau như một.

Chu Mộc ôm hông anh, bàn tay hơi cứng vì lạnh quen thói lập tức mò vào ngực người ta.

Tập thể đám người đứng quanh nhòm ngó hít vào một hơi — thời đại này, nữ sinh thật đúng là chủ động...

“Tay lạnh như thế...” Lâm Tu vô cùng thân mật ấn nhẹ lên cái mũi cao đẹp của Chu Mộc: “Cho em vênh vào này.”

Chu Mộc nhẹ nhàng cọ cọ vào anh như chú cún nhỏ, “Sao lại rảnh rỗi đến đón em thế?”

“Đoàn trưởng cho nghỉ về thăm người thân.” Lâm Tu nhếch miệng cười, giọng nói chậm rãi, hàng mày đẹp hơi nhướng lên.

Chu Mộc bị ba chữ “thăm người thân” của anh làm cho hoảng hốt, hai má nháy mắt đỏ lên.

Lâm Tu không vạch trần sự ngượng ngùng của Chu Mộc, mà quay đầu lại gạt nhẹ với Sở Du.

“Đi thôi.” Lâm Tu xoay người lại, nắm cánh tay Chu Mộc chậm rãi kéo cô về phía mình.

“Này...” Chu Mộc dựa vào ngực Lâm Tu cười khê như trêu chọc: “Anh đang ra oai đấy à?”

“Hửm?”

“Giống như lũ dã thú lúc muốn phân chia lãnh địa đi tiểu để cảnh cáo những kẻ xâm nhập ấy...” Chu Mộc nhướn cao chân mày cười tới mức đáng đánh đòn.

Lâm Tu chậm rãi rũ mắt, thoáng liếc người trong ngực một cái, sắc mặt không đổi, thong dong nói: “Em cũng độc miệng với chính mình thật đấy.”

Chu Mộc cứng họng, đang sắp thẹn quá thành giận, đỉnh đầu lại truyền đến giọng nói dễ nghe của người nọ –

“Chưa đến cỡ ra oai... Cùng lắm là... bảo vệ đồ ăn thôi chứ?”

Anh quả nhiên là dã thú mà! ! Chu Mộc lặng lẽ oán thầm trong lòng.

...

Dã thú Lâm Tu (... ..) dừng xe dưới lầu nhà trọ Chu Mộc, hai người cùng xuống xe, Chu Mộc đi được vài bước thì quay đầu lại nhìn ngó, lại quay sang Lâm Tu bên cạnh ra vẻ thẩn thức.

“Làm sao vậy?” Lâm Tu liếc xuống nhìn cô.

“Ô tô mới của anh bánh bao ghê ha...” Chu Mộc bĩu môi, “Tình cũ chưa đi, lại thêm tân sủng... Anh bảo con người hiện nay không có xe như em làm sao mà chịu nổi? !”

“Ba anh đặt mua từ trước rồi.” Lâm Tu mở miệng nói: “Nếu cảm thấy tạm được thì em cứ lái tạm xe này đi, như vậy cái xe đang sửa bên kia cũng không phải vội.”

“Thế sao được!” Chu Mộc nhất thời trợn mắt như chuông đồng, “Tọa kỵ ca ca nhà anh khí phách phi thường, em điều khiển thế nào được. Vả lại đó là ba anh mua cho anh. Em không cần.”

“Em hoàn toàn không cần phải phân định rạch ròi như thế.” Lâm Tu làm như lơ đãng nói: “Người một nhà không cần khách sáo — em cho rằng, xe này là ai bảo anh lái tới đây cho em?”

Nghe vậy xong Chu Mộc chợt thấy đầu óc vừa tỉnh táo của mình lại lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Lên lầu mở cửa, Chu Mộc xấu hổ trốn đi thay quần áo, bỏ lại Lâm Tu một mình đứng trước cửa quan sát gian nhà trọ một người ở có thể gọi là “gọn nhẹ” này.

Cấu trúc dài hẹp, vừa vào cửa chính là phòng khách nhỏ mang tính chất phòng ăn, bàn trà không lớn được dọn dẹp sạch sẽ, Lâm Tu giương mắt nhìn phía đối diện, đúng như trong dự liệu thấy được tủ bát cùng dụng cụ nhà bếp được rửa sạch sắp xếp gọn gàng ngăn nắp.

Cởi giày vào phòng, Lâm Tu liếc mắt nhìn phòng vệ sinh có vẻ chật hẹp bên cạnh, sau đó thông qua cánh cửa vừa được Chu Mộc thay quần áo xong đẩy ra liếc mắt nhìn căn phòng ngủ diện tích không lớn kia.

Nói thế nào nhỉ... Điểm nổi bật của cả căn nhà trọ là tươi mát mà đơn giản. Đơn giản mà không mất tính thực dụng, trong ấm áp lại không mất vẻ độc đáo... Vật dụng trong nhà đều có cấu tạo nhiều chức năng, không gian cũng được tận dụng đến cực hạn... Nhưng không biết vì sao, trong ngực Lâm Tu lại có cảm giác ngột ngạt nói không nên lời.

Hết ngày này qua ngày khác, Chu Mộc vẫn ở trong căn hộ chừng hai mươi mét vuông này, không hề nín thở không ven biển, thậm chí ngay cả ánh mặt trời cũng không thấy rõ, mỗi ngày lại phải đi một quãng đường dài như vậy tới chỗ làm, vậy mà người nọ vẫn tự đắc vui vẻ, cả ngày cười xán lạn hơn hoa...

Nghĩ đến đây, Lâm Tu kìm lòng không đậu nhú mày, trong ngực càng thêm quặn thắt hỗn loạn từng đợt từng đợt, chán nản vô cùng.

Đang buồn phiền, di động trong túi “ong ong —” rung lên, Lâm Tu bắt máy nói ngắn gọn vài câu, không lâu sau chuông cửa nhà Chu Mộc liên reo ầm ỉ.

Mở cửa ra, đứng trước cửa lại là hai vợ chồng Hứa Ủy xách theo túi lớn túi nhỏ trong trạng thái chạy nạn.

“Hai người đây là...” Chu Mộc kinh ngạc nhìn cô dâu mới.

“Ăn chực.” Hứa Ủy vênh mặt ưỡn ngực, trả lời tự nhiên mà vang dội.

...

Đã thấy ăn chực, nhưng chưa từng thấy ăn chực mặt dày mày dạn đường đường chính chính như thế này.

“Chu Mộc...” Không nhìn tới biểu hiện bất đắc dĩ trên mặt chủ nhà, ngồi vào chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng khách, Hứa Ủy nhìn chung quanh một vòng rồi mở miệng vàng: “Thì ra ‘nhà võ ốc’* trong truyền thuyết là để chỉ căn nhà trước mắt này sao?”

*ý chỉ chỗ ở xoàng xĩnh

“Câu gì qua miệng anh cũng đều biến vị cả.” Chu Mộc nhin không được liếc mắt khinh bỉ Hứa Ủy, “Đây rõ ràng là căn hộ nhỏ tinh tế đấy chứ?”

“Mấy lời nhảm nhí để chào hàng của bọn nhà buôn mà em cũng không biết xấu hổ lôi ra trích dẫn...” Hứa Úy lắc đầu ra vẻ bùi ngùi, “Anh đang bảo sao trông em héo hắt thế... Ru rú trong đây thêm hai ngày, phỏng chừng chẳng mấy chốc là em khô quắt lại rồi.”

“Đừng có nói nhảm...” Khóe miệng Chu Mộc ẩn chứa nét cười: “Trong cả đám người chúng ta nói lời nhảm nhí nhiều nhất cũng phải kể đến anh đây Hứa Úy à... Hơn nữa, em thế này gọi là ‘chim sẻ dù nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ’, làm gì tà ác như anh nói!”

“Bộ dáng này mà bảo là đủ?” Hứa Úy rất khinh bỉ nhìn chung quanh một vòng rồi nói: “Anh cũng sắp không có chỗ để đặt chân rồi... Sống lưng cũng không dám nhấc lên, chỉ sợ một phút bất cẩn chọc thủng một lỗ trên trần nhà của em thì tiêu!”

“À,” Chu Mộc nghe thế vui vẻ, “Với xu thế này thì địa cầu cũng chẳng chứa nổi anh đâu! Anh phải cân nhắc chạy tới một lãnh thổ khác ngoài không gian vũ trụ đi là vừa.”

“Anh...”

“Lắm mầm!” Đầu bếp An Hòa phụ trách cơm nước ọi người vô cùng khí phách khua khua cái muỗng thép sáng lấp lóa trong tay hướng về phía Hứa Úy mà nói: “Không định ăn cơm nữa à? !”

Vị Hứa nào đó vừa rồi còn rất oai phong tranh cãi cùng Chu Mộc nhất thời mất hết cả dáng vẻ bệ vệ, ngay sau đó bộ dáng cực kỳ nịnh bợ sán lại gần cô vợ của mình.

“Hoặc là hỗ trợ, hoặc là chịu đói!” An Hòa hung dữ nói.

Thế là Hứa Úy hóa thân thành anh chồng hiền lương bắt đầu bận rộn giúp vợ một tay.

“Thời nay, quả nhiên là hiền lành bị người ta ức hiếp...” Chu Mộc đứng bên liên tục cảm thán , cuối cùng lại dùng đầu ngón tay chọc chọc gò má Lâm Tu –

“Cuối cùng em đã hiểu, thì ra An An mới là đại BOSS.”

“Vỏ quýt dày có móng tay nhọn.” Lâm Tu cười khê ôm vai Chu Mộc, sau đó khê rữ mắt nhìn vào mắt Chu Mộc, “Lại nói tiếp, em có muốn sớm nhặt anh về không – bàn về hiền lương thực đức, anh cũng không kém gì Hứa Úy đâu.”

Hiền lương thực đức... Grào! Chu Mộc nháy mắt bị từ ngữ khủng bố của Lâm Tu kích thích.

Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu.

Lúc ăn cơm, bốn người ngồi vây quanh một cái bàn thấp, giống như muốn chứng minh mình không nói ngoa, đối mặt với Hứa Úy cùng An Hòa không coi ai ra gì tức khắc tiến vào trạng thái “chồng chan vợ húp gật đầu khen ngon”, Lâm Tu bắt đầu diễn biện pháp phân cao thấp với hai người kia – kết quả trực tiếp nhất chính là, bữa cơm này, bản thân Chu Mộc chẳng mấy động đũa, trong bát cơm trước mặt lại chất thành ngọn núi, Lâm Tu biểu hiện thản nhiên, mặt không gợn sóng, nhưng lại chọc cho Hứa Úy hận không thể chọc vài chiếc đũa vào cái bản mặt tuấn tú của thằng bạn nổi khó kia, để bổ sung vào chỗ trống trong dạ dày của mình.

Nhưng mà thế vẫn chưa hết... Ngồi nỏ thực sự là vào lúc mấy người ăn uống xong xuôi tùm tùm một chỗ nói chuyện phiếm, Lâm Tu đột nhiên đưa mắt nhìn Chu Mộc thật sâu, tiếp đó rút cuộc bật ra câu nói sau –

Em ở đây sinh hoạt không tiện, chuyển đến ở cùng anh đi.

Sinh... Hoạt... Gì? !

Chuyển... Đến... Gì? !

Ở... Cùng? !

Gì? ! ! !

25. Chương 25

Thời gian nghỉ trưa, di động trong túi Chu Mộc đứng giờ rung lên.

Vô thức cong khoe miệng, cùng lúc ấn xuống phím nghe, đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói mát lạnh êm tai của Lâm Tu —

“Ngoan ngoan ăn cơm chưa?”

“Ừm.” Chu Mộc cầm di động về lại chỗ ngồi trước bàn làm việc của mình, trong đầu tưởng tượng ra khuôn mặt tuần tú rõ ràng của người nọ.

“Thế nào, xe lái thuận tay chưa?”

“Không chê vào đâu được.” Chu Mộc khe khẽ cảm thán một chút, nghĩ rằng câu cửa miệng “tiền nào của nấy” kia tuyệt đối không phải nói mò.

Khiến ột người có lập trường kiên định như Chu Mộc tiếp quản chiếc xe mới cóng giá trị xa xỉ của phó đoàn trưởng Lâm trong thời gian chờ đợi xe của mình sửa xong — kết quả như vậy, nên nói là vì thịnh tình không thể chối từ? Hay là vì Lâm Tu cường bức dụ dỗ?

Chu Mộc đang phân tâm, ông nghe kia lại truyền đến một câu gần đây xuất hiện với tần suất khá cao —

“Chùng nào thì chuyễn qua đây, hmm?”

Lâm Tu chính là người có biện pháp như vậy. Chỉ có anh mới có thể dùng giọng điệu hời hợt nghe qua có vẻ rất không để ý mà biểu đạt ý tứ cương quyết và kiên định không sai một li như vậy.

Nghe âm cuối hơi lên giọng tràn đầy ý cảm dỗ và uy hiếp kia, Chu Mộc chậm rãi nuốt ngụm nước bọt, nhỏ giọng uyển chuyển từ chối lời mời mọc của đối phương lần thứ N.

Người này y như con thỏ vậy, khi thì ngoan ngoãn nghe lời, khi thì lại giãy giụa muốn chết, Lâm Tu ở đầu kia điện thoại âm thầm cắn răng, cuối cùng vẫn không cam lòng dè thấp giọng, quyết định không tiếp tục làm Chu Mộc khó xử.

“... Sớm muộn gì cũng khiêng em về.”

Chu Mộc ở bên này nhe răng vui vẻ, một bàn tay chống đầu khoan thai mở miệng: “Em nặng lắm đấy... Coi chùng dè chết anh!”

“Coi như khiêng gạo thôi.” Lâm Tu nói với giọng điệu thản nhiên.

Gạo... Chu Mộc quẫn.

Nhưng ngẫm nghĩ lại, so với lập tức chuyễn tới ở chung gì gì đó, đừng nói biến thành gạo, chính là làm bột mì cô cũng làm!

Trên thực tế Chu Mộc không chịu nhượng bộ chuyễn đến chỗ Lâm Tu cũng không phải vì cô là người bảo thủ cỡ nào, chỉ là đã quen với quá trình tuần tự từng bước của sự vật, đối với biến đổi có thể nói là nhảy vọt về mặt “chất” giữa mình cùng Lâm Tu, trong lòng Chu Mộc rốt cuộc vẫn có chút không được tự nhiên.

Cô đã nhìn rõ trái tim mình, cho nên cũng không định trốn tránh tình cảm mà Lâm Tu dành cho cô, đến với nhau là chuyện nước chảy thành sông, nhưng về phương diện khác, trong lòng Chu Mộc hoặc nhiều hoặc ít đều hi vọng có thể tìm hãm thể phát triển ồ ạt mạnh mẽ giữa hai người một chút.

Dù sao, cô muốn một đời, chứ không phải nhất thời. So với va chạm kịch liệt đời núi lấp biển rít gào mà đến, cô càng hướng tới thứ tình yêu ấm áp nhỏ giọt khe nhỏ sông dài* này hơn.

*ví với làm đều đều, từng tí một không bao giờ ngừng.

Cúp điện thoại, bên tai vẫn vang vọng chất giọng khiến người ta thư thái của Lâm Tu, khoe miệng Chu Mộc vẫn ẩn chứa nét cười, bên cạnh lại đột nhiên truyền tới một giọng nam khiến người ta không thể bỏ qua —

“Rất xin lỗi phải cắt ngang mơ mộng của em... Nhưng — phóng viên Chu, đến giờ họp rồi.”

Chu Mộc giặt mình ngược mắt, nở nụ cười xin lỗi Sở Du, sau đó đứng dậy đi về phía phòng họp.

...

FAMOUS kỳ mới nhất tung ra thị trường, chuyên đề đặc biệt liên quan đến trận động đất nhận được hưởng ứng lớn lao từ độc giả, tiếng tăm cứ thế lên đều đều, lượng tiêu thụ đạt kỷ lục mới, hàng loạt tin tốt vừa truyền đến, mấy vị lãnh đạo cấp cao của tòa soạn tạp chí lập tức âm thầm tiến hành một cuộc họp nhỏ, sau nhiều lần thảo luận, cuối cùng đưa ra quyết định “thừa thắng xông lên” — thiết kế thêm một đặc san mới, Chuyên Đề Dân Sinh dưới khẩu hiệu tòa soạn FAMOUS, lấy gần gũi người dân làm chủ yếu, phản ánh hàng trăm sắc thái xã hội, tiến hành hàng loạt phỏng vấn đưa tin về chính trị gia hoặc chủ doanh nghiệp loại nhỏ và vừa được đông đảo dân chúng quan tâm, cố gắng từ lĩnh vực mới này mà nâng cao tất cả các chỉ tiêu của FAMOUS thêm một bậc.

Quyết định như vậy một khi được đưa ra, tòa soạn tạp chí không thể tránh khỏi tiến hành điều động nhân viên và cải cách cơ chế quản lý trên diện rộng. Một mặt phải tháo việc mà chèo chống cho trang báo chính của cả tòa soạn, mặt khác tất cả những chủ đề được nêu ra gần đây đều cần một phụ san hoàn toàn mới, bên nào nặng bên nào nhẹ nhìn qua là thấy ngay, trong khoảng thời gian ngắn, phòng họp lặng ngắt như tờ, đối với lời mời cho chức vị “tổng biên tập” tờ tạp chí mới của giám đốc tòa soạn, quả thực không ai dám tiếp lời.

Bởi vì chuyên ngành học cùng cách giao tiếp của cô thích hợp với phong cách phỏng vấn như trước của mình hơn, cho nên lúc này Chu Mộc cũng không tích cực như thường ngày. Giám đốc tòa soạn nhìn quanh một vòng, thấy mọi người phản ứng như vậy, cuối cùng vẫn dừng ánh mắt trên mặt cô.

“Phóng viên Chu.” Trên khuôn mặt giám đốc tòa soạn lộ ra vẻ tươi cười thân thiết đúng mực, “Cô có ý kiến gì về chuyện này không?”

Có thể hỏi ra vấn đề này, chứng tỏ trong lòng đã định trước sẽ chọn ai rồi... Nhìn nét mặt đan xen giữa dò hỏi và bí hiểm của giám đốc tòa soạn, Chu Mộc chợt có loại cảm giác mĩa mai nồng đậm.

Mà thôi... Còn có thể ra sao được nữa? Chu Mộc cô bình sinh không ngại nhất chính là thách thức.

Nhẹ nhàng khéo léo nói vài câu, so với đón ý nói hùa thì ít hơn một chút, so với tán thành lại nhiều hơn một chút, không nghi ngờ gì, gánh nặng tờ tạp chí mới rơi xuống vai Chu Mộc.

Một số người chung quanh bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó đều ôm tâm tư mong mỏi thầm kín bắt đầu nhao nhao phán đoán xem ai sẽ là người phụ trách phần việc gian khổ nhưng không kém phần quan trọng lúc trước thay Chu Mộc.

Trong nháy mắt tên của người thế chỗ được nói ra, mọi người trong tòa soạn đều không hện mà cùng ngần ra —vậy mà lại là người mới không có danh tiếng gì vừa vào tòa soạn được vài ngày.

Ánh mắt Chu Mộc cũng thoáng liếc về phía người nọ — nhìn khuôn mặt có ba phần tương tự giám đốc tòa soạn kia, cô lập tức rõ ràng trong lòng.

Trong xã hội này, dù cho bạn có tài hoa vạn tượng học thức muôn vản, nhưng ai có thể nói, quan hệ bám vấy* không bằng đủ loại kỹ năng của bạn?

*ý nói lạm dụng quyền hành, bao che dung túng.

Không công bằng? Ha ha, nói thừa rồi.

Chu Mộc tiếp nhận chức vụ tổng biên tập tờ tạp chí mới, mục đích cuộc họp lần này cũng đã đạt được, giám đốc tòa soạn nói tượng trưng vài câu hình thức, lại vỗ vai Chu Mộc khích lệ “cố lên” vân vân, trong nét mặt muôn màu muôn vẻ của mọi người, cuộc họp tuyên bố kết thúc.

“Qua sông đoạn cầu qua cầu rút ván... Bắt người ta kiếm tiền thay lão cuối cùng còn không được yên...” Trong lúc Chu Mộc đang cầm thứ gì đó ra khỏi phòng họp, Giang Ngữ Tình đi bên cạnh vẫn tức giận bất bình nói.

“Này, này,” Chu Mộc dùng cánh tay cọ cọ bạn tốt, “Đừng tức giận, chuyện to xem như chuyện nhỏ đi, coi như là để tôi được mạo danh tổng biên tập trước thời hạn, là chuyện tốt mà!”

Tuy rằng... Là tổng biên tập ngoài thăng trong giáng*. Ôi...

*bề ngoài tưởng như được thăng chức nhưng thật ra là bị giáng chức.

“Tôi cảm thấy không đáng thay bà thôi.” Giang Ngữ Tình thờ dãi nhìn người bên cạnh nói: “Bà suốt ngày bán mạng làm việc để làm gì chứ? Loạt bài đưa tin về người nổi tiếng mới nộp được bao lâu? Bây giờ lại tổng bà đi sung quân làm cái gì mà tạp chí mới Dân Sinh? ! Đây chẳng rõ ràng ràng là ức hiếp người ta còn gì!”

“Nói thì nói thế...” Chu Mộc nhếch khóe miệng cười hờ hững, “Nhưng mà thông báo bổ nhiệm đã phát xuống rồi, chuyện quan trọng nhất trước mắt là nên làm tốt nhiệm vụ của mình mới đúng.” Nói xong Chu Mộc ghé sát vào cọ cọ như muốn trấn an cô, “Tôi biết bà xót tôi, yên tâm đi, tôi hiểu rõ cả mà. Dù sao đều là công việc này, làm cái gì mà chẳng như nhau?”

“Bà thì giỏi rồi...” Giang Ngữ Tình giận tới mức nghiến răng: “Tôi lạ gì bà! Một câu ‘năng giả đa lao’* là tổng được bà đi rồi! Mặc kệ mặc kệ ... Mệt chết đáng đời! Dù sao người đau lòng cũng chẳng phải tôi!”

*người có tài thì nhiều nhọc nhằn.

...

Trong cốt cách Chu Mộc có tính cố chấp. Cô bẩm sinh là người cuồng công việc.

Không ngủ không nghỉ vài đêm, sau khi tiếp nhận nhiệm vụ mới không lâu, Chu Mộc đã vạch rõ mạch ý tưởng cho tạp chí đầu ra đây, khi cô bàn giao nội dung hạng mục công việc tương tặn chu toàn cho những đồng nghiệp khác phụ trách tờ tạp chí mới, cả đám vốn đang tự thương hại không cam lòng tức thì bị thổi bùng lên lòng nhiệt tình đối với công việc.

Chu Mộc thật sự đi theo lộ tuyến dân sinh, không chỉ có bản thảo hiệu đính là những sự việc được dân chúng quan tâm để ý, ngay cả thu thập sắp xếp tin tức cũng đều do cô tự mình đi đầu xâm nhập vào quần chúng mà có được.

Thiên đạo thù cần*, lời này không giả, dựa vào độ nhạy cảm xuất sắc đối với tin tức, Chu Mộc rất nhanh đào móc ra một loạt đề tài không được những phóng viên khác coi trọng. Cô bắt đầu đi sớm về tối săn tin tức, thời gian làm việc và nghỉ ngơi vốn đã không quá quy luật hoàn toàn bị xáo trộn, gánh nặng trên thân thể ngày càng nhiều, trong lòng mệt mỏi, nhưng hết lần này tới lần khác, Chu Mộc lại thấy chính mình rốt cục đã cảm nhận được một loại cảm giác phong phú chưa bao giờ có.

*Đạo trời đền đáp cho người cần cù phấn đấu.

Cho tới nay, cô vẫn luôn khát vọng chính mình có thể vượt trội trong lĩnh vực mà người kia lựa chọn cho cô, mà lần này đảm nhiệm chức vụ tổng biên tập tạp chí mới của FAMOUS, trên một ý nghĩa nào đó mà nói, cũng có thể coi như là đạt được kết quả ngoài ý muốn.

Có áp lực mới có động lực, uể oải cũng tốt, mệt mỏi cũng tốt, những nhân tố lực cản bên ngoài này, Chu Mộc cho tới bây giờ chưa từng quan tâm.

Huống chi, bây giờ cô đã sớm không còn cô đơn.

Thi thoảng được nghe giọng nói lạnh lạnh nhưng êm tai của người nọ, đối với cô mà nói, đã là phần thưởng quý giá nhất.

Công phu đổi trắng thay đen không thể uống phí, trải qua nỗ lực không ngừng, phụ san đầu tiên của FAMOUS — Chuyên Đề Dân Sinh rốt cục nóng sốt ra lò, trong lúc nhất thời những lời khen ngợi dậy lên như nước thủy triều, thanh thế to lớn kia trực tiếp đe dọa chuyên mục chính của FAMOUS, tập thể mới thành lập của Chu Mộc không nghĩ ngờ gì cũng đạt được sự khen ngợi từ mọi tầng lớp.

Những người bên dưới vội vàng nịnh bợ, ngay cả giám đốc tòa soạn cũng ngày ngày mặt mày tươi tắn nâng đỡ cô, Chu Mộc thờ ơ lạnh nhạt, nụ cười treo trên mặt, trong đáy lòng lại thờ dãi thườn thợt.

Lúc trước ở trường học thì không cảm nhận được, nhưng thật sự chen chân vào lĩnh vực này, thời gian càng dài, trong lòng lại càng có cảm giác vô lực không nói thành lời.

Lòng người, quyền lợi, quan hệ, vật chất... Trên thế giới này những thứ có thể làm lẫn lộn thị phi của người ta rốt cuộc còn có bao nhiêu?

Chu Mộc chẳng qua chỉ ngậm ngùi như vậy, sau đó vẫn muốn chuyên tâm vào công việc của mình. Đến lúc nhàn hạ tán gẫu, một chút cảm thán kia cũng chỉ đặt ở đáy lòng, mặc nó lắng xuống.

Thế nhưng, một cuộc điện thoại của bố Chu Vĩ Bình lại phá vỡ vẻ yên bình trước mắt.

26. Chương 26

Một khi con người ta trưởng thành, rất nhiều chuyện đều từ đơn giản trở nên phức tạp, nhưng thái độ đối với một số chuyện lại thường từ phức tạp trở thành đơn giản.

Chu Mộc còn nhớ mang máng tâm trạng của mình khi vừa biết được chuyện bố ngoại tình nhiều năm trước, nước mắt không nén nổi chảy ra, cô đã từng hận từng oán đồng thời cũng òa khóc tức tưởi, nhưng kết quả vẫn lựa chọn nghe theo ý mẹ – bởi vậy có thể thấy được, không phải cứ gia đình kiểu mẫu là đồng nghĩa với việc có một đôi vợ chồng đơn giản yêu thương nhau như vậy.

Lòng khoan dung và sự nhượng bộ của mẹ gìn giữ cuộc sống gia đình yên ả của Chu Mộc, đồng thời cũng bảo toàn hình tượng tốt đẹp của bố Chu mẹ Chu.

Nhưng trong lòng Chu Mộc, như vậy không có nghĩa là tha thứ.

Xa cách tám năm, đối với cảnh tượng cô bắt gặp vài ngày trước trong nhà hàng, Chu Mộc dù không nhắc đến trước mặt bố mẹ, nhưng lửa giận đã nguôi ngoai nhiều năm trong nháy mắt nhìn thấy tình cảnh kia lại bùng hừng cháy lên.

Bố Chu Vĩ Bình gọi điện gọi cô về nhà, Chu Mộc không thể hiện phản ứng gì, nhưng trong lòng rốt cuộc vẫn không được thoải mái.

“Vào thư phòng của bố.” Dứt lời Chu Vĩ Bình bước vào phòng khách trước.

Chu Mộc nhún nhún vai với bà mẹ đang có chút bất ngờ, bước theo bố vào phòng.

“Ờ tạp chí này –” Nói xong Chu Vĩ Bình đẩy phụ san FAMOUS trên bàn tới trước mắt Chu Mộc, “Là do con phụ trách phải không?”

Chu Mộc nhìn lên bàn, lại nhặt tờ báo lên lật qua loa mấy trang, lập tức gạt nhẹ đầu.

“Vâng... Sao thế ạ?”

Chu Vĩ Bình kín đáo than nhẹ một tiếng, giơ tay lật tiếp vài trang, ngón tay khẽ dừng lại trên mẫu tin tức mới được phơi bày gần đây, “Tin này cũng là do con tìm ra?”

Chu Mộc khẽ rũ mắt rồi lại ngược lên.

“Vâng.”

Chu Vĩ Bình chậm rãi tháo kính mắt, giữa đôi lông mày nhíu chặt lại, một lát sau mới lại ngược mắt lên nhìn Chu Mộc, mở miệng gần từng tiếng —

“Dừng ngay ở đây, cố hết sức áp chế tin tức này, không truy cứu sâu thêm nữa.”

“Vì sao ạ?” Chu Mộc thốt ra.

“Kỳ tạp chí này của bọn con mới vừa phát hành không lâu, đã có người điện thoại tới cho bố.” Chu Vĩ Bình nhìn con gái chậm rãi mở miệng nói: “Những bài báo sau cũng đừng tiếp tục nữa, đào khoét sâu hơn đối với ai cũng đều không có lợi.”

“Không thể nào.” Chu Mộc gần như lập tức lên tiếng: “Thứ nhất, con chỉ là một tổng biên tập nho nhỏ, không có bản lĩnh lớn đến cỡ gián đoạn một mẫu tin mới được phơi bày đang được mọi tầng lớp quan tâm. Thứ hai, đây là bộ phận quan hệ mật thiết với quyền lợi người dân, tạm thời không đề cập tới việc con khổ

sở thế nào mới sẵn được tin này, coi như là để giúp đỡ dân chúng bình thường, con cũng không thể từ bỏ như thế được.”

“Con đã là người trưởng thành từ lâu rồi. Đừng có nói mấy lời trẻ con ấy nữa. Hành động theo cảm tính chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu.” Chu Vĩ Bình trầm giọng nói.

“Con không hành động theo cảm tính.” Chu Mộc nhướn mày giương mắt, nói ra khỏi miệng là từng câu từng chữ âm vang đanh thép: “Tập chí là công việc của con, cũng là nghĩa vụ của con. Nếu đã dựng lên bức cao phơi bày ngoài ánh sáng này, những gì con cần làm là phản ánh cho ra mặt tối của xã hội.”

“Mặt tối của xã hội?” Chu Vĩ Bình chột cao giọng, “Con nghĩ mình là ai? Phương diện này nước có bao nhiêu sâu con biết không? ! Thế lực con đang muốn đương đầu lớn thế nào con nắm rõ không? Đừng hi vọng làm đáng cứu thế cứu vớt mọi người, muốn nhỏ sạch thế lực như vậy, cho dù con có năng lực kia, chỉ dựa vào một mình con cũng tuyệt đối không có khả năng!”

“Dù con không trông mong có thể một lưới bắt hết tất cả thế lực tà ác kia, nhưng con tin rằng mình cũng có đủ kiên trì giải quyết từng vấn đề một.” Ánh mắt Chu rơi xuống gương mặt bố, “Mặt khác, thật khó tưởng tượng, những lời vừa rồi lại được nói ra từ miệng một vị bí thư thành ủy.”

“Hỗn láo!” Dứt lời chén rơi, âm thanh mảnh sứ vỡ vụn chói tai nháy mắt vang vọng khắp thư phòng. “Ai cho phép cô nói chuyện với bố cô như thế? ! Tám năm du học, sách vở cô đọc đều vào bụng chó cả rồi à? !”

“Ha ha...” Ở trước mặt người này, lần đầu tiên, Chu Mộc không giận mà lại cười, “Chó? Nói cho cùng! Nếu như tôi là chó, vậy thì ngài là cái gì?” Còn chưa đợi Chu Vĩ Bình nổi giận, Chu Mộc nói tiếp: “Tôi không biết ngài nhận được bao nhiêu lợi ích từ người ta, nhưng hôm nay tôi nói rõ ràng cho ngài, tin tức này tôi không chỉ muốn tiếp tục truy cứu, mà tôi còn muốn đào sâu ba thước moi ra ông chủ lớn chỗ dựa lớn phía sau kia nữa kia! Chu Mộc tôi không có bản lĩnh khác, nhưng chính là còn một nghị lực tới mức không cần mạng! Ngoài ra, ngài nghe cho kỹ đây — khi ngài sử dụng giọng điệu của một ông bố yêu cầu con gái ngài làm việc này việc nọ, xin hãy đảm bảo ngài là một người bố đủ tư cách và xứng đáng!”

Phía sau lại truyền đến tiếng vang lớn, nhưng Chu Mộc đã lười quay đầu lại, cô dựng thẳng sống lưng ra khỏi thư phòng, đơn giản chào mẹ một câu “Tạm biệt” rồi xỏ giày đẩy cửa ra.

Trong đầu như bị vô số quả bom nguyên tử lần lượt oanh tạc, suy nghĩ hỗn loạn, thần kinh thác loạn, không để ý đến tiếng gọi âm ỉ của mẹ ở phía sau, Chu Mộc cắn răng nhanh chóng vào thang máy, trong nháy mắt cửa thang máy khép lại kia, cả người cô lại như bị rút cạn sức lực trượt xuống vách tường lạnh lẽo, chậm rãi ngã ngửa trên mặt đất.

Toàn thân đều không khống chế được run rẩy, từ co giật rất nhẹ đến khóc thút thít, khi Lâm Tu đột nhiên gọi điện thoại tới, Chu Mộc cuối cùng không khống chế được khóc òa lên.

...

Trong phòng tắm không ngừng truyền đến tiếng nước “ào ào —”, Lâm Tu ngồi trong phòng khách, vừa nghĩ đến tình cảnh khi nãy gặp Chu Mộc, trong lòng không nén được khó chịu như bị người ta ra sức ngắt véo.

Buổi sáng Lâm Tu theo Vũ Sầm ra ngoài giải quyết việc công, sau khi giải quyết xong nhiệm vụ được giao trước thời hạn, đoàn trưởng Vũ quá mức tốt bụng cho anh nghỉ nửa ngày, trong lòng nhớ nhung Chu Mộc, anh liền gọi điện thoại cho người nọ, ai ngờ điện thoại vừa thông, nghe được đầu tiên lại là tiếng nức nở nghẹn ngào của cô.

Phó đoàn trưởng Lâm xưa nay nổi danh bình tĩnh tỉnh táo tức khắc rối loạn trận tuyến, lập tức vội vàng vàng chạy tới dưới lầu nhà Chu Mộc, khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy người nọ, Lâm Tu tiến lên ôm chặt cô vào lòng.

“Mộc Mộc...” Anh khe khẽ gọi cô, đáp lại chỉ là tiếng nức nở nghẹn nào cùng với âm cuối lịm tiếng của người nọ.

Nỗi khó chịu và đau xót trong lòng chớp mắt lên đến đỉnh điểm, Lâm Tu khẽ vuốt tấm lưng gầy guộc của Chu Mộc, bờ môi mỏng như dao in xuống một nụ hôn sâu trên hốc mắt vẫn tràn đầy nước mắt kia.

Tiếng nước trong phòng tắm rớt cuộc ngừng lại, lúc đó Chu Mộc cũng rớt cuộc ngừng khóc, cô đi đến bên cạnh Lâm Tu ngồi xuống, vành mắt vẫn sưng húp lên như trước.

Vừa tắm rửa xong, mái tóc dài ẩm ướt của Chu Mộc nhỏ nước long tong, cô giơ tay dùng khăn lông để lau, những lọn tóc mảnh chỉ chốc lát sau liền loạn xoăn lại.

“Để anh.” Lâm Tu ngồi bên chột đứng dậy nhận lấy khăn lông trong tay Chu Mộc.

Đỉnh đầu truyền đến có từng đợt hơi ấm, nhiệt độ vừa vặn không cao không thấp, Chu Mộc nghe tiếng máy sấy “ong ong —” vang lên bên tai, trong lòng không hiểu sao lại thấy tĩnh lặng khó nói thành lời.

Bộ tóc dài của Chu Mộc vừa dày lại hơi xoăn, Lâm Tu không nóng không vội, cực kỳ kiên nhẫn từng chút từng chút một chải thẳng mái tóc đã hơi khô của Chu Mộc, ngón tay thon dài trắng ngần qua lại như con thoi giữa những sợi tóc đen nhánh của cô, mang theo dịu dàng, mang theo săn sóc, lại giống như sợ giật đau người nọ, mỗi một động tác đều e dè cẩn trọng không nói nên lời.

Chu Mộc khẽ khép lại đôi mắt hơi đau nhức, hơi dựa vào trong ngực Lâm Tu, đáng vẻ yên bình mà an lòng.

Thật may, còn có người này, vẫn luôn ở bên mình.

Tầm mắt Lâm Tu rơi xuống gương mặt Chu Mộc, động tác trên tay lại không hề ngừng nghỉ dù chỉ một khắc. Tâm trạng lo lắng nhớ nhung vô biên bị anh đè nén toàn bộ, giờ phút này, anh chỉ mong sao tâm tình Chu Mộc có thể dần dần hồi phục lại.

Diễn tập lớn nhỏ nhỏ, huấn luyện quanh năm suốt tháng, đổ máu vã mồ hôi chịu khổ bị thương... Lâm Tu đã nếm trải đau khổ mà mọi người chưa từng trải qua, đồng thời cũng chịu đựng tất cả những cực khổ người khác nghĩ cũng không dám nghĩ, nhưng mặc dù như vậy, nhìn Chu Mộc rơi lệ đối với anh mà nói, còn khó chịu hơn nhiều so với tất cả đau xót ấy.

Tóc Chu Mộc đã hoàn toàn được sấy khô, Lâm Tu tắt máy sấy rút nguồn điện, khi quay trở lại ngồi bên cạnh Chu Mộc, người nọ lại tự động tự giác dựa sang.

Lâm Tu tiện tay dang cánh tay, tùy ý để Chu Mộc dựa vào trong ngực nhìn mình chăm chăm.

Hít lấy mùi hương tươi mát sau khi tắm của người trong lòng, Lâm Tu vươn tay, ngón tay dài khẽ trượt trên khuôn mặt xinh đẹp nhu hòa của Chu Mộc, mang theo sự dịu dàng đặc biệt không gì sánh được của riêng anh dành cho cô, khiến trái tim Chu Mộc mềm nhũn như sắp tan ra thành nước.

Khi ngón tay hơi ngừng lại bên mép Chu Mộc, người nọ bất ngờ quay đầu cắn đầu ngón tay Lâm Tu.

Lâm Tu để mặc cô, bên môi lại thấp thoáng nụ cười nhạt: “Còn cắn người cơ đấy... Em là Chu Tiểu Mèo hay là Chu Tiểu Cún hả?”

Chu Mộc bị anh trêu chọc lộ ra nét cười, nhưng vừa nhếch miệng cười nước mắt lại không nén nổi tuôn ra lã chã.

Cô nhả miệng, đặt tay Lâm Tu lên ngực mình, con người đắm lệ chăm chú nhìn Lâm Tu, giọng nói không nén nổi ghen ngào —

“Lâm Tu... Em chỉ có anh...”

Lâm Tu lặng lẽ nhìn nước mắt chậm rãi lăn dài trên gò má trắng như ngọc của Chu Mộc, anh không nói gì, bàn tay đang bị nắm kia nhẹ nhàng xòe ra, lại chậm rãi gấp lại, lòng bàn tay dán cùng một chỗ, trong khi tay kia cũng tìm bàn tay còn lại của Chu Mộc làm cùng động tác như vậy — thì ra đúng là tư thế mười ngón đan xen.

Cảm nhận được độ ấm chắc chắn chỉ thuộc về người nọ từ lòng bàn tay truyền tới, Chu Mộc run rẩy ngược mắt, trong khi nhìn vào đôi mắt đen càng lúc càng gần kia, trên môi rớt cục cảm giác được một xúc cảm mềm mại.

Dịu dàng mà cẩn thận, anh tinh tế hôn cô.

Khẽ buông đôi bàn tay đang nắm cùng một chỗ, cánh tay Chu Mộc dần dần bám lên tấm lưng rắn chắc của Lâm Tu, phát hiện ra cánh tay anh cũng đồng thời siết chặt, Chu Mộc hơi ngẩng cổ, làm cho khoảng cách giữa mình và Lâm Tu càng thêm gần.

Đó là một nụ hôn thân mật khăng khít, dường như không có một kẽ hở.

Mà giờ phút này Chu Mộc cũng chỉ thầm mong chìm đắm trong nụ hôn này thật lâu, vĩnh viễn không tỉnh lại.

27. Chương 27

“Kế hoạch hoạt động quan trọng sắp tới trong đoàn sẽ bố trí như sau...” Thấy Lâm Tu bên cạnh đang phân tâm, lời Vũ Sấm hơi ngừng lại, một đôi mắt hổ tức thì trợn đến tròn vo: “Lâm Tu!”

Suy nghĩ bị quấy nhiễu, Lâm Tu giương mắt chống lại cặp mắt to đang không ngừng phóng hỏa ở đối diện.

“Có.”

“Ban ngày ban mặt mà lên cơn thần kinh à? !” Vũ Sấm vừa mở miệng liền mắng xối xả: “Cụp mắt niệm chú khẩn cô* à? ! Cậu chưa ăn no hay là không ngủ tốt hử!”

*Chú xiết chặt, chính là chú mà Bồ Tát (hoặc Đường Tăng) niệm để xiết chặt vòng kim cô trên đầu Tôn Ngộ Không.

Lâm Tu sắc mặt như thường nghe anh ta mắng, vẫn dáng người cao ngất sống lưng thẳng tắp.

“Câm rồi à? Cậu con mẹ nó mở miệng ra cho tôi!” Vũ Sấm đập mặt bàn cái “rầm”, làm nước trà trong chén sóng sánh suýt thì đổ đầy ra bàn.

“Là vấn đề cá nhân của tôi.” Lâm Tu nghiêm túc nói: “Tôi xin nhận lỗi trước tổ chức.”

...

“Này, này!” Vừa tan họp một cái, Tạ Đào liền chạy tới cạnh Lâm Tu ló đầu sang nói: “Vừa nãy nghĩ cái gì mà tập trung tinh thần cao độ thế... Dáng vẻ này của cậu cũng không thấy nhiều đâu...”

“Nghĩ thì có ích gì.” Lâm Tu giơ tay châm điếu thuốc, lập tức phun ra một ngụm. “Gặp chuyện mà không giúp được.”

“Thế là sao?” Tạ Đào giương mắt nhìn anh, “Cậu vẫn chưa hỏi rõ chuyện ngày hôm đó của vị kia nhà cậu à?”

“Nếu muốn nói cô ấy cũng sẽ không đợi tới hôm nay mà vẫn không mở miệng.” Hàng mày tuấn tú của Lâm Tu khẽ chau lại, một luồng khói nhẹ đi một vòng qua cổ họng rồi lại ra, “Tính tình cô nhóc ấy là thế đấy... Cố chấp quen rồi, nhất định phải tự mình đương đầu. Tôi ư? Chỉ có phần nhìn cô ấy khó chịu thôi.”

“Nếu thật sự để ý như vậy, khỏi cần cô ấy mở miệng làm gì, chính cậu đi điều tra xem... Chỉ cần cậu muốn, một nửa số người bên cạnh cô ấy đều có thể trở thành cơ sở ngầm của cậu, còn lo lắng cái gì nữa...” Tạ Đào nhún vai.

“Nếu thật sự có thể dứt khoát như vậy thì tôi đã chẳng lo ... Cô ấy không chịu nói, mà tôi còn làm thế, sau này thế nào người kia cũng giận tôi... Gặp phải một người không để mình bớt lo như vậy, mang tim của cậu treo lên lơ lửng nói gì cũng không chịu buông xuống, cậu nói xem có thể làm gì được?”

“Ôi chao.” Tạ Đào vui sướng, “Giọng điệu này thật đúng là đủ ai oán ... Phó đoàn trưởng Lâm, té ra ngài cũng có ngày hôm nay há há há.”

“Thèm đòn rồi phải không?” Lâm Tu khẽ phẩy tàn thuốc, đi qua lưu loát quả quyết khóa cổ Tạ Đào, “Đúng lúc tôi đang bức bối... Khỏi phải nói gì nữa, là anh em thì tới sân tập làm một ván đi!”

“Này... Tôi mà mất tay mất chân thì có được hưởng đãi ngộ tai nạn lao động trong quân đội không?” Tạ Đào mặt mũi ảo não thảm thương nói.

“Yên tâm.” Lâm Tu thần nhiên liếc cậu ta một cái, “Nếu cậu bất hạnh hy sinh, tổ chức sẽ truy phong cậu làm liệt sĩ.”

...

Gánh nặng chỉ có thể gánh vác không thể buông bỏ, sau khi Chuyên Đề Dân Sinh kỳ đầu tiên của FAMOUS đạt được thành công to lớn, tin tức quan trọng bị phơi bày trong đó gần như lập tức thu hút ánh mắt của phần đông dân chúng, trong lúc nhất thời, người dân mọi tầng lớp đều nhao nhao tập trung vào việc này, tin tức này lại càng được lan truyền sôi sùng sục.

Mà đồng thời – đó cũng chính là mấu tin đã kích động mối quan hệ giữa cha con Chu Mộc.

Nói đơn giản là thế này, chỗ Chu Mộc thu thập tin tức có hai xí nghiệp sản xuất chế biến thực phẩm nổi tiếng A và B. Đều có quy mô lớn, đều có danh tiếng tốt, khác nhau ở chỗ một cái là xí nghiệp lâu đời ở địa phương, cái kia là nhãn hiệu mới xuất hiện đến sau mà vượt trước. Hai xí nghiệp như vậy tồn tại tại thị trường cạnh tranh vốn là chuyện không có gì đáng trách, chỉ là vấn đề nảy sinh từ lúc xí nghiệp A cũng chính là xí nghiệp lâu đời ở địa phương tiên phong phát động một đợt khảo sát ý kiến người dân – trong đợt khảo sát này, tỉ lệ người dân hài lòng cao tới tám mươi mấy phần trăm, loạt sản phẩm của xí nghiệp A vượt xa sản phẩm cùng loại chỉ có tỉ lệ hài lòng chưa đến hai mươi phần trăm của xí nghiệp B với ưu thế tuyệt đối, một số nhà truyền thông có tiếng ở địa phương đã phối hợp kết quả hoạt động này tiến hành đưa tin hàng loạt, kết quả trực tiếp nhất là lượng tiêu thụ thực phẩm sản xuất chế biến của xí nghiệp B giảm mạnh, trong khoảng thời gian ngắn dân bản xứ đều hướng sự chú ý về hàng hóa của xí nghiệp A, việc này không thể nghi ngờ đã tạo thành đả kích mang tính hủy diệt trên cả hai phương diện lượng tiêu thụ và danh tiếng của xí nghiệp B.

Xí nghiệp B lập tức đệ đơn khiếu nại lên tòa án cấp trung tại địa phương, một tờ đơn kiện đưa xí nghiệp A ra hầu tòa, kết quả, án kiện theo lẽ thường lẽ ra phải hòa giải ngoài tòa án vậy mà lại tuyên bố bên nguyên đơn thua kiện ngay tại phiên tòa.

Trong mắt người bình thường, có lẽ bọn họ hoàn toàn không cảm thấy kết quả như vậy có vấn đề gì, nhưng khi biết được tin tức này trong lòng Chu Mộc lại cảm thấy việc này có phần kỳ quái.

Sản phẩm do xí nghiệp A và xí nghiệp B sản xuất cô đều đã từng mua, theo kinh nghiệm bản thân của cô, từ mọi phương diện mà nói, sản phẩm của xí nghiệp B dù không thể nói là vượt xa sản phẩm của xí nghiệp A, nhưng tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình trạng tỉ lệ hài lòng kém xa đến mức gần như tương phản theo như số liệu được đưa ra.

Nếu như chỉ là thua kém một chút, bạn có thể hoài nghi đó là do nhận định chủ quan của Chu Mộc, nhưng Chu Mộc lúc trước chỉ đứng ở góc độ một người tiêu dùng bình thường mà đánh giá cũng cảm thấy sản phẩm của hai nhà xí nghiệp này chênh lệch không phải chỉ là chút ít, cho nên khi xuất hiện kết quả bình chọn kịch tính như vậy, ẩn ý bên trong không cần nói cũng hiểu được.

Bản năng Chu Mộc lại càng cảm thấy trong chuyện này hẳn là có nguyên do khác, cô lại trùng hợp vừa tiếp nhận chức tổng biên tập Chuyên Đề Dân Sinh của FAMOUS, thế là cô dứt khoát lấy việc này làm trọng tâm của mấy kỳ gần đây, tiến hành đào sâu bối cảnh và điều tra đến cùng.

Chu Mộc chạy tới rất nhiều nơi, phỏng vấn rất nhiều người dân, lại sử dụng một chút thủ đoạn quan hệ, lần lượt len lỏi thâm nhập vào phân xưởng sản xuất của cả hai xí nghiệp, sau khi tiến hành một loạt khảo sát điều tra ngầm, ý nghĩ trong lòng cô cũng càng ngày càng kiên định – kết quả trưng cầu dân ý lần đó, bên trong nhất định có vấn đề!

Điều tra nhiều lần, cuối cùng Chu Mộc phát hiện ra căn nguyên của vấn đề –

Chính sách bảo hộ của địa phương.

Là xí nghiệp huy hoàng lâu đời của địa phương, xí nghiệp A bất kể là ở khâu sản xuất hay tiêu thụ đều được hưởng chính sách hỗ trợ và ưu đãi nhiều mặt của vùng, mà xí nghiệp B thâm nhập từ bên ngoài trong cùng bối cảnh như vậy lại gần như không hề được hưởng ưu đãi gì.

Điều này trực tiếp dẫn tới tâm lý bầy đàn, khiến cho các đại lý bán buôn thiên vị đối với sản phẩm của xí nghiệp A, nhóm người tiêu dùng khi mua sắm cũng ưu tiên cân nhắc những sản phẩm được tuyên truyền mạnh mẽ về mọi mặt của xí nghiệp này.

Chu Mộc tự thấy mình không phải nhân vật căm ghét thế tục gì, cũng không có ý thức trách nhiệm xã hội tới mức đáng để người ta ca ngợi, cô có thể chú ý phát giác ra chuyện này, chỉ bằng tinh thần trọng nghĩa của một người tiêu dùng là đủ rồi.

Đứng trên góc độ một người dân bình thường, cô chỉ hi vọng dân chúng chung quanh cũng có thể giống như cô, dùng đồng nhân dân tệ có giá trị tương đương để hưởng thụ loại hàng hóa có chất lượng hơn.

Cho nên, khi nhận được cuộc điện thoại xa lạ kia, ý nghĩ trong lòng Chu Mộc cũng chưa từng dao động mấy may – thậm chí ngay cả một đợt sóng cũng không có khả năng gợn lên.

“Xin hỏi có phải Chu Mộc phóng viên tòa soạn FAMOUS đó không?” Ông nghe kia truyền đến một giọng nam trung tuổi.

“Là tôi. Xin hỏi ngài là –”

Tiếp đó người gọi tới nói rõ thân phận của mình với Chu Mộc. Mục đích chỉ có một — hết như Chu Vi Bình từng nói với cô, dùng hết sức ém nhẹ tin tức này, không tiếp tục nghiên cứu sâu hơn nữa.

Chu Mộc cười: “Ngài đang nói giỡn chẳng? Cả sản nghiệp lớn như thế, xí nghiệp A đang ngồi vững vàng, còn sợ một tờ phụ san nhỏ nhỏ của chúng tôi đào móc sao?”

Người đàn ông kia thoáng trầm ngâm, ngay sau đó lại thân tình khác thường mở miệng bảo Chu Mộc: “Phóng viên Chu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tài hoa xuất chúng. Nghe nói quý tòa soạn vẫn còn một vị trí tổng biên tập bỏ trống — trùng hợp tôi đây có chút quen biết giám đốc của quý tòa soạn, nếu phóng viên Chu bằng lòng, muốn ngồi vào vị trí kia chỉ cần nói một câu là được.”

“Nếu ngài có quen biết với giám đốc tòa soạn của chúng tôi, muốn chặn tin tức này của tôi dễ như trở bàn tay.” Chu Mộc bên này điện thoại cười khẩy không tiếng động, “Ngài cần gì phải tốn công đi đường vòng làm khó xử một phóng viên nhỏ nhoi như tôi? Bản thảo này của tôi đã định rồi, trừ khi ngài mở miệng kinh động tới cấp trên, nếu không tôi cũng đâu có quyền bỏ trống một chuyên mục?”

“Phóng viên Chu.” Giọng điệu đối phương rõ ràng không còn kiên nhẫn như vừa rồi, “Tôi có thiện ý thương lượng với cô, dù cô không thêm nể mặt mũi của tôi, cũng phải suy xét đến ảnh hưởng trong ngoài trên dưới sau khi tin tức này bị tung ra chứ? Cô là người thông minh, cũng không cần tôi nói trắng ra đâu nhỉ.”

“Ngài đề cao tôi quá rồi.” Chu Mộc cười khê, “Không khéo tôi thật đúng là một đứa ngốc. Nào thẳng, tính tình cũng thẳng. Chuyện này tạm ngừng ở đây đi, tôi còn phải xử lý việc vặt khác, ngài tính toán lại đi nhé.” Không cho phân trần, Chu Mộc cúp máy.

Giống như Chu Mộc dự đoán, con đường này cô đi không thông, đối phương vậy mà thật sự kinh động tới giám đốc tòa soạn chỗ bọn họ, có điều việc này cũng coi như nằm trong dự liệu của cô.

“Tiểu Chu à...” Từ khi lên làm tổng biên tập của tạp chí mới, giám đốc tòa soạn đã thay đổi cách xưng hô với Chu Mộc, “Chuyên Đề Dân Sinh làm khá lắm, khoảng thời gian này cô vất vả rồi.”

“Trách nhiệm công việc mà thôi.” Chu Mộc thản nhiên đáp.

“Việc này... Hình như tin tức mà cô kiếm được gây ra phản ứng rất lớn trong xã hội... Đối với một nhà báo mà nói, đây quả thật là một chuyện đáng kiêu ngạo. Nhưng mà... Ày, nói như thế nào đây, sau khi thảo luận nghiên cứu, chúng ta vẫn nên tạm thời gác lại việc này, nhiệt tình của dân chúng tới nhanh đi cũng nhanh, trước mắt đề tài này vẫn có phần quá nhạy cảm, không bằng chúng ta...”

“Ngài đã lên tiếng thì cứ làm như vậy đi.” Chu Mộc cắt ngang câu nói kế tiếp của giám đốc tòa soạn.

Đối với việc Chu Mộc lập tức đáp ứng “đề nghị” của ông ta, giám đốc tòa soạn hiển nhiên có chút phản ứng không kịp, nói xong dĩ nhiên lại giải thích vài câu: “Tiểu Chu à... Tôi cũng biết cô theo tin tức này không dễ dàng, nhưng mà... chúng ta làm thế này ... Ai... Cấp trên đã có lời, chúng ta còn có thể làm thế nào được?”

Nói cho cùng, chẳng phải từ lâu đã có nhà báo không thức thời vạch trần kháng nghị chính phủ cầm quyền áp chế tự do tin tức rồi đó sao?”

“Ngài nói rất đúng.” Chu Mộc chỉ nhẹ nhàng cười, “Trang báo kia tôi sẽ nghĩ cách khác.” Nói xong liền nhấc chân đi ra ngoài.

Cấp trên? Trong nháy mắt đẩy cửa ra khỏi phòng, một tiếng cười đột ngột mà trào phúng bật ra khỏi miệng.

Thì ra người tìm đến giám đốc tòa soạn không phải người đàn ông gọi điện cho cô... Vậy có thể là ai?

Còn có thể là ai? !

Một thoáng kia, Chu Mộc cảm thấy tất cả kiên trì và nỗ lực của chính mình từ trước tới nay đều là đã tròng xe cát.

Cô không xót xa cho những ngày cô quên ăn quên ngủ cầm cúi gục đầu trên bàn viết bản thảo, cũng không cảm thán cho thời gian cô đi sớm về khuya mặt xám mày tro thâm nhập sẵn tin.

Dù phải chịu bao nhiêu khổ cực bao nhiêu mệt mỏi, dù gặp phải bao nhiêu ghen ghét bao nhiêu hiểu lầm... Chu Mộc cô đều chấp nhận.

Cô không sợ tất cả đã kích hay ngăn trở của các thế lực đen tối.

Cô kiên trì, dù cho thất bại cũng không hối hận — chỉ là, ngọn nguồn đã kích, có thể đừng là người kia được không? !

Bỗng nhiên cảm thấy chính mình mới là thằng hề nhảy nhót qua lại.

Chính nghĩa? Thanh minh?

Buồn cười biết mấy.

Không muốn ở lại môi trường nhơ bẩn này một phút một giây nào nữa, Chu Mộc dọn dẹp qua loa bàn làm việc nơi cô đã liên tục chiến đấu hằng nhiều ngày đêm, giờ tay vuốt mái tóc dài rồi rời khỏi tòa soạn.

Nhưng cô vẫn đánh giá thấp lòng dạ hiểm độc của con người.

Trên đường lái xe về nhà, lúc chạy qua một chỗ ngoặt, không hề có dấu hiệu, một tiếng nổ lốp chói tai cắt ngang mạch suy nghĩ rối loạn của Chu Mộc.

Trùng hợp ngày mưa, đường trơn ướt, trong nháy mắt xe nổ lốp, còn không đợi Chu Mộc kịp phản ứng, một giây sau, thân xe nghiêng một cái, vậy mà lật nghiêng ra.

Không rảnh tự hỏi vì sao túi khí an không bung ra ngay khi đó, đầu Chu Mộc đập mạnh vào kính chắn gió, cô lập tức mất đi tri giác.

28. Chương 28

Sau vụ tai nạn đầu Chu Mộc bị chấn thương, tình huống trước mắt mặc dù không coi là nghiêm trọng nhưng thật sự không thể nói là lạc quan, Chu Mộc nằm trên giường bệnh choáng váng nặng nề mơ hồ không mở nổi mắt, cả người bị cú va chạm bất ngờ cùng cơn sốt theo đó mà đến giày vò rã rời, đôi mắt luôn lấp lánh sáng ngời lúc này cũng khép chặt không hề có dấu hiệu hé mở, đáng về gây yếu mà tái nhợt kia càng khiến người ta không nén nổi đau lòng.

Trong một mảnh trắng xóa hỗn độn, Chu Mộc lúc này ý thức không rõ ràng lắm dường như nhớ lại từng mẫu chuyện rời rạc và cảnh tượng nhiều năm trước –

“Nghe nói Tiểu Mộc thi lại đứng đầu khối hả? Bố Chu à, ngài thật là có phúc đấy...”

“Đâu có, ngài quá khen. Chăm chỉ học hành là bổn phận của học sinh mà.”

“Nghe nói trong cuộc thi viết văn gần đây Tiểu Mộc lại được giải nhất đúng không? Cô bé này thật xuất sắc...”

“May mắn thôi, nó còn nhiều chỗ khiếm khuyết lắm.”

“Nghe nói Tiểu Mộc sắp tới Sheffield lưu học phải không? Hâm mộ, thật khiến cho người ta hâm mộ quá...”

“Học hỏi kinh nghiệm thôi, chạy theo trào lưu đưa con bé ra ngoài mạ vàng* ấy mà.”

*Xuất xứ từ hai câu trong bài thơ “Tây Lương Kỳ” của nhà thơ Bạch Cư Dị: Khắc mộc vi đầu ty tác vĩ, Kim độ nhân tình ngân thiệp xỉ. — Khoét gỗ làm đầu, tơ giả tóc, Mất mạ vàng, răng mạ bạc, điểm tô. (Nguồn: Thơ Bạch Cư Dị, Ngô Văn Phú, NXB Hội nhà văn, 2006). “Kim độ” (mạ vàng) vốn dùng để miêu tả kỹ thuật hóa trang thời Đường, sau cũng dùng để mỉa mai những người đi nơi khác để rèn luyện hoặc học chuyên sâu hơn chỉ để đạt được hư danh.

“Nghe nói Tiểu Mộc trẻ như vậy đã là tiến sĩ rồi? Vợ chồng hai người thật đúng là có phúc, nuôi dưỡng được cô con gái xuất sắc như thế...”

“Núi cao còn có núi cao hơn, con bé có thể đi được tới hôm nay, cũng là vì từ đầu đến cuối đều có mọi người khích lệ và giúp đỡ...”

...

Khi đó Chu Mộc còn đang là một học sinh trung học –

“Con đang làm cái gì thế?” Khoảnh khắc nhìn thấy bức tranh trong tay con gái, người đàn ông luôn cư xử đúng mực không lệch một li trước mặt mọi người trong nháy mắt sắc mặt liền lạnh hơn phân nửa. “Thi đến nơi rồi có biết không? Con còn nhàn rỗi nghịch mấy thứ này? !

“Bố ơi, con muốn học vẽ...”

“Con cảm thấy chính mình không cần cố gắng dư thừa nữa hay tự nhận là mình đã có đủ tư cách vốn liếng để bàn điều kiện với bố?”

“...”

“Đem cái đồng nghuệch ngoạc như gà bới và cả bức tranh chướng mắt kia của con đốt hết đi cho bố!”

Đó là khoảng thời gian trước khi Chu Mộc quyết định đi lưu học không lâu –

“Bố ơi, con muốn đi Pháp...”

Đối phương làm như không nghe thấy, tiếp tục bận rộn việc trong tay.

“Con muốn học thiết kế...” Chu Mộc cắn môi thầm nắm chặt bàn tay nói.

“Đại học Sheffield ở Anh, thủ tục làm xong xuôi cho con rồi.” Người nọ bấy giờ mới thoáng ngẩng đầu liếc cô một cái, “Học ngành tin tức.”

Mặc dù đã dự đoán từ trước, nhưng khi hiện thực thật sự tới, trong lòng Chu Mộc vẫn dậy lên nỗi chán nản cùng không cam lòng không thể kiềm chế.

“Con không thích chuyên ngành đó... Con muốn học thiết kế.” Chu Mộc lặp lại.

“Bố cho con học tin tức đương nhiên có cái lý của bố, với xu thế và bối cảnh hiện nay, hứng thú không quyết định cũng không thay đổi được gì cả.” Người nọ nhún mày tỏ vẻ không đồng ý, “Người thật sự ưu tú sẽ không vì cái gọi là sở thích mà ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Có thể làm tốt chuyện mình không hứng thú, đó mới là bản lĩnh.”

...

Chuyện như vậy thật sự rất nhiều, nhiều không kể xiết.

Những ký ức giống như thế dồn dập hiện ra trong đầu, tín hiệu áp lực trong lòng quá mức rõ ràng, khiến cho Chu Mộc vốn đã cảm thấy rất khó chịu trong cơn mê man cũng có loại xung động muốn chạy trốn.

Là ai nói chỉ cần ngủ say là có thể không để ý tới thế giới rối ren phức tạp này?

Gạt người.

Ở một nơi khác, giờ phút này, bên ngoài phòng bệnh nào đó trong tổng viện giải phóng quân, ba người An Hòa, Hứa Ủy cùng Lâm Tu đứng trong hành lang, sắc mặt không hèn mà cùng âm trầm ảm đạm.

Giây đầu tiên nghe được tin Chu Mộc gặp tai nạn, Lâm Tu cảm giác đầu của mình như muốn nổ tung, một mảnh âm vang, bụi đất mịt mù bốn phía.

Lòng như lửa đốt chạy tới bệnh viện, khi xác nhận tình trạng cơ thể Chu Mộc không có gì đáng ngại, Lâm Tu huấn luyện cả một ngày một đường bão táp mà đến mới chậm rãi ngồi vào băng ghế bên ngoài cửa.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, khoảnh khắc nhận được tin này, Lâm Tu thậm chí còn chưa kịp thay quân phục, bất chấp điều lệnh nội vụ giải phóng quân quy định “Quân nhân nếu không phải vì việc công ra ngoài đều phải mặc thường phục”, Lâm Tu trong lòng đã sớm rối loạn mặc thường phục chạy tới, lúc này, lớp áo quân phục bên trong đã ướt một mảng lớn.

Vẫn là câu nói kia, cái gọi là ung dung, cái gọi là lạnh nhạt, cũng chỉ vì không thể chạm đến nơi mềm mại của bạn mà thôi.

“Bên kia truyền đến lí do thoái thác là – ngày mưa đường trơn ướt, dẫn tới việc xe bị lật nghiêng.” Hứa Ủy đứng đối diện Lâm Tu, chậm rãi nói ra những lời này.

Lúc đó Lâm Tu đã thoát ra khỏi nỗi lo lắng không thể đè nén, mặt mày sáng sủa thần sắc thản nhiên, vẫn là con người xưa nay ung dung không đối gặp cơn nguy khốn không sợ hãi, nhưng nếu để ý một chút, có thể phát hiện ra đôi mắt đen kịt kia đè nén sự lạnh lùng và nỗi lo lắng khôn cùng.

“Túi khí an toàn khi ấy không bung ra à?” Lâm Tu trầm ngâm một tiếng như tiếng chuông.

“Phải.”

Khẽ khép mắt, Lâm Tu kìm nén xung động muốn lập tức chạy tới hiện trường xảy ra vụ việc, ngăn đầu bảo hai người Hứa Ủy và An Hòa một câu: “Tôi lại vào xem cô ấy thế nào.”

Hai người kia không nói gì.

Vào phòng bệnh, Lâm Tu khẽ khàng mở cửa phòng, chậm rãi đến bên giường bệnh của người nọ.

Người này... Sao không thể để anh bớt lo một chút?

Đôi mắt nhắm chặt, mí mắt mỏng manh run khe khẽ, cảm giác trắng nôn tới mức gần như trong suốt, thậm chí có thể thấy rõ mạch máu ngang dọc dưới da.

Chu Mộc bẩm sinh ngủ không sâu, ngay cả lúc hôn mê cũng không ngoại lệ.

Lâm Tu nhìn hàng mày khẽ chau và khóe môi mím chặt của cô, vô thức vươn tay ra muốn vuốt nhẹ.

Trong nháy mắt ngón tay ấm áp chạm vào da người nọ, Lâm Tu cảm thấy toàn thân Chu Mộc run lên rất khẽ.

Sau đó, hàng mi dài rậm rung rung từng đợt, cuối cùng Chu Mộc chậm rãi mở mắt ra.

Mắt mới mở ra, những hình ảnh lọt vào trong mắt vẫn mơ hồ không rõ, nhưng Chu Mộc cảm nhận ngay được sự hiện hữu của Lâm Tu.

Ấm áp khiến người ta yên lòng đến vậy, cũng chỉ có người này mới có thể làm cho chính mình cảm nhận được.

Trong mắt dần trở nên rõ ràng hơn, song Chu Mộc chỉ lẳng lặng nhìn người trước mắt không nói lời nào.

Lâm Tu nhìn dáng vẻ yếu ớt gầy guộc của cô, cảm giác ngay cả đầu ngón tay của mình cũng đau lên từng đợt.

“Khó chịu hả em?” Giọng nói trước giờ vốn lạnh lạnh của Lâm Tu hiếm khi khàn khàn.

Chu Mộc hơi nhếch mí mắt, khoe miệng cong lên rất nhẹ.

“Không có việc gì ...”

Lâm Tu nhìn vào đôi mắt trong veo kia, cảm thấy tâm trạng lại nặng nề thêm vài phần.

“Anh gọi An An vào xem em thế nào...” Trong đầu còn đề nặng chuyện này, sau khi xác nhận tình trạng của Chu Mộc, Lâm Tu không nhận được muốn đi làm rõ ràng mọi chuyện.

Ngón tay bỗng dừng bị người nọ mới vừa rồi còn tựa vào đầu giường kéo lại, Lâm Tu xoay người, Chu Mộc lại nhân thể dựa vào ngực anh.

“Anh đừng đi...”

Không phải giọng điệu hỏi ý, mà là giọng điệu chắc chắn nhưng lại dùng giọng điệu e dè cẩn trọng nói ra.

Chu Mộc như vậy thật sự là không thấy nhiều, Lâm Tu hơi ngẩn người, nhưng lập tức phát hiện ra có gì đó bất thường.

“Mộc Mộc.” Lâm Tu nhẹ nhàng kéo người nọ ra khỏi lồng ngực mình một chút, gương mặt anh tuần nhìn thẳng vào mắt cô, “Em nghỉ ngơi cho tốt, anh đi một chút rồi về ngay.”

Nói xong liền muốn xoay người rời đi.

“Lâm Tu...” Chu Mộc phía sau lại gọi anh. “Lâm Tu...” Trong giọng nói kia dường như mang theo một nụ cười khổ hoặc như một tiếng thở dài: “Bỏ qua đi...”

Bóng dáng thon dài anh tuần chậm rãi quay lại.

Lâm Tu đứng ở cửa phòng bệnh, trong đôi mắt sâu thẳm phút chốc tuôn trào sự lạnh lùng khôn cùng.

“Bỏ qua?” Giọng nói thản nhiên, nhưng vẻ mặt người nọ lại như phủ một lớp băng ngàn dặm. “Bọn họ cho rằng em là ai... Lại cho rằng anh là ai cơ chứ?”

Chu Mộc hơi cứng người lại, trở mắt nhìn Lâm Tu biến mất trong tầm mắt.

“Mộc Mộc.” An Hòa đẩy cửa tiến vào, “Đỡ hơn chút nào chưa? Còn có chỗ nào không thoải mái...”

Cùng lúc đó, bên ngoài phòng bệnh của Chu Mộc —

“Lâm Tử.” Hứa Úy mở miệng gọi Lâm Tu đang nghiêm mặt lạnh lùng.

Lâm Tu dừng bước ngược mắt nhìn anh.

“Nên... Nói như thế nào mới tốt đây...” Hứa Úy thở dài day day huyết Thái Dương, “Hắn là nói... Cậu, ờm... Đừng làm bậy quá?”

“Cậu yên tâm, tôi là dân lành.”

Hứa Úy nghe vậy ghen hòng.

“Với điều kiện tiên quyết là được pháp luật cho phép, tất cả những kẻ có liên quan tới chuyện này, có một kẻ giải quyết một kẻ, ai cũng đừng mơ chạy được.”

Hứa Úy: “...”

...

Khi Lâm Tu mặc thường phục xuất hiện trong cao ốc văn phòng cao cấp nhất trên đoạn đường hoàng kim của thành phố A, đám cổ cồn trắng* khắp bốn phía đều kinh ngạc.

*những chuyên gia được trả lương hoặc những công nhân có học vấn cao công tác ở các lĩnh vực văn phòng bán chuyên nghiệp, hành chính, sales—coordination. Lực lượng “công nhân” này có nghề nghiệp và năng lực trái ngược với các công nhân cổ cồn xanh vốn công tác trong các lĩnh vực cần đến lao động tay chân. (Nguồn: Wiki)

“Nhân vật này là ai đây? Khách hàng tới ký hợp đồng? Đối thủ cạnh tranh? Hay là giám đốc chi nhánh mới được điều tới?” Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt yêu thương tha thiết từ bốn phương tám hướng đồng loạt bắn tới, tư thế nhìn qua như muốn chôn sống Lâm Tu luôn rồi.

Dưới công kích hỏa lực mãnh liệt như vậy, Lâm Tu bình tĩnh như thường, thuận miệng hỏi một nữ nhân viên đứng gần anh nhất, sau khi biết được vị trí đại khái, phó đoàn trưởng Lâm phóng khoáng vô cùng đi về phía văn phòng của tổng giám đốc.

“Gào –” Đám phụ nữ nháy mắt hóa sói.

“Không chỉ có khí chất xuất chúng, lớn lên đẹp trai... Ngay cả giọng nói cũng êm tai thế cơ chứ! !”

Đúng vào lúc này thì giám đốc chi nhánh đích thực đến cứu giá, anh ta ngẩng đầu nhìn bóng lưng thon dài cao ngất kia, lại quay đầu nhìn lướt qua đám lang sói đang chảy nước miếng đầy dặt dặt mà nói –

“Đừng mắc công thương nhớ, thái tử điện hạ đẩy các cô. Có chủ từ lâu rồi.” Người nào đó hôm sinh nhật ông cụ An bị BOSS đại nhân khẩn cấp tóm làm tài xế tạm thời nói như thế.

“Ôi –” Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng ai oán nổi lên bốn phía, chúng sói lầm than.

“Kẻ nào? Kẻ nào to gan lớn mật dám cướp đoạt thái tử điện hạ của chúng tôi? !” Chúng lang căm giận.

“Thiên kim của bí thư thành ủy.”

...

Khi tới trước cửa văn phòng tổng giám đốc, Lâm Tu bị người ta chặn lại.

Anh chậm rãi giương mắt nhìn thư ký Lý đã quen biết mình từ nhỏ.

“Này... Tiểu Tu à...” Thư ký Lý hơi khó xử mở miệng: “Tổng giám đốc Lâm nói... Nếu là khách không hẹn trước mà đến, ông ấy không...”

“Rầm –” Thư ký Lý còn chưa nói dứt câu, Lâm Tu đã nhấc chân bước vào cửa.

Chưa đợi cửa khép lại, Lâm Tu chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua tai, anh chợt lách mình tránh thoát cú đâm lao tới, ngay sau đó lại nhanh chóng nhấc chân hóa giải một cú đá sát sạt bên sườn của đối phương. Không hề ngoại lệ, giống như vô số lần trước đây, Lâm Tu cùng người trong phòng bắt đầu đánh lộn.

Lại qua hơn mười chiêu, cho tới khi đối phương thu thế, Lâm Tu mới ngừng động tác.

Lâm Thuật Chương ngã phịch vào ghế vừa thở hồng hộc không ra hơi, vừa không quên lại phát động “tập kích bất ngờ” quăng áo vét Âu phục về phía Lâm Tu.

“Thằng nhãi con, không biết thế nào là kính già yêu trẻ à? ! Với ba anh mà dám xuống tay ác độc như thế!”

Lâm Tu nhanh tay lẹ mắt khoát tay tiếp được cái áo vét bị quăng tới, chuyển tay ném nó sang ghế sofa bên cạnh.

“Người đánh phủ đầu trước là ba, chiêu nào cũng nhằm trúng chỗ hiểm cũng là ba... Ba già mà không kính còn mong con kính già yêu trẻ... Vả lại dù con không ‘kính già’, sao cũng không thấy ba làm tấm gương tốt ‘yêu trẻ’ thế?”

“Cái rầm!” Lâm Thuật Chương nhận không được nói tục, “Anh còn cần tôi ‘yêu’ à? ! So chiêu với ba anh còn dùng sức như thế, thằng nhãi anh cũng không sợ rách đũng quần à!”

“Thế này mà ba còn không biết xấu hổ tự xưng là thương gia nho nhã.” Lâm Tu lạnh lạnh liếc ba mình một cái, sau đó nâng tay nói lỏng cà vạt trên cổ.

“Ô hay thằng nhãi con này!” Lâm Thuật Chương nửa giận nửa cười, tiện tay nhặt một tờ giấy trắng vo viên lại ném về phía Lâm Tu, “Nói móc ba bao nhiêu lần rồi hả? Trước kia ba năm năm năm cũng không thấy đến công ty tìm ba, khó lắm mới đến đây một chuyến còn không biết nói mấy lời xuôi tai một tí!”

“Với ba thì không cần thiết.” Lâm Tu nhấc chân đi qua ngồi xuống cạnh sofa, cuối cùng lại giương mắt nhìn về phía ba –

“Ba, cầu xin ba chuyện này.”

Lần này Lâm Thuật Chương kinh ngạc.

Ông hiểu quá rõ thằng con trai của mình. Ngày thường đáng vẻ lúc nào cũng không mặn không nhạt thì thôi đi, tính nết cũng thật sự có thể nói là tĩnh như nước lặng.

Từ nhỏ Lâm Tu đã khác hẳn những đứa trẻ khác, tuy nói nghịch ngợm bướng bỉnh đều có, nhưng tính cách của nó vẫn già dặn hơn bạn cùng lứa rất nhiều. Cách đối nhân xử thế chưa bao giờ khiến ông và vợ phải nhọc lòng thì khỏi nói, mà ngay cả trước mặt ông cụ An cả nhà đều kính sợ, đáng vẻ ung dung chuyện ta ta làm của Lâm Tu cũng chưa từng bớt đi nửa phần.

Lâm Thuật Chương ông khi còn trẻ là lính cấp dưới của ông cụ An Quốc Huân, nói thật ra cũng là một vị mãnh tướng, một mũi nhọn tài ba. Ông cụ coi trọng ông tán thưởng ông, dù khi ông từ bỏ thăng quan tiến chức mà chuyển sang con đường kinh doanh, trước thỉnh cầu của con gái muốn kết hôn cùng Lâm Thuật Chương, ông cụ cũng không hề do dự mà vui vẻ đồng ý. Mười năm như một ngày, ông cụ vẫn đối xử với ông như con trai ruột, mà trong lòng Lâm Thuật Chương cũng luôn sùng bái và kính yêu người cha vợ, người thủ trưởng cũ này.

Ấy vậy mà, không biết có phải do “cách bồi nhi thân”*, hay là vì Lâm Tu thật sự lấy được lòng ông cụ, mỗi lần gặp phải chuyện gì, trong số tất cả mọi người trong nhà, An Quốc Huân đều muốn nghe ý kiến của cậu cháu ngoại Lâm Tu đầu tiên.

*ý chỉ những người già thường yêu cháu hơn yêu con mình nhiều.

Mà bây giờ, chính thằng con trai mà ngay cả tư lệnh quân khu cũng phải răm rắp nghe lời này vậy mà lại lần đầu tiên trong đời mở miệng nhắc tới hai chữ “cầu xin” này với ông.

Vì thế, lão ngoan đồng Lâm Thuật Chương còn chưa chờ con trai mở miệng nói rõ muốn cầu xin điều gì đã sung sướng cười sặc sụa.

“Ha ha... Thằng nhãi ranh, thì ra anh cũng có hôm nay!” Lâm Thuật Chương đập bàn cười ằng ặc, lực tay lớn đến nỗi làm cho tập tài liệu để trên bàn rơi xoạch xuống sàn.

“Nép nhăn nể đầy lên rồi mà còn cười...” Lâm Tu thản nhiên mở miệng: “Cười đủ chưa?”

“Chưa.” Thấy bản mặt poker của Lâm Tu, Lâm Thuật Chương nhất thời cười càng thêm hăng hái, hòa hoãn hơn nửa ngày, cuối cùng ông lại đánh mặt tròng mắt bảo con trai: “Nhờ vả cạy cục người ta mà còn dám ngang ngược thế à? Anh có biết cư xử không đấy? !”

Lâm Tu chậm rãi đứng dậy, đút tay vào túi, dáng người cao ngất như một cây bạch dương xinh đẹp, “Thế ba cứ cười tiếp đi. Con đi đây.”

“Này, này!” Tổng giám đốc Lâm rất tức giận: “Đây là thái độ nhờ vả người khác của anh đấy hả? !”

“Không thì sao?” Lâm Tu hơi nhướn mày, đầu mày khóe mắt đậm bạc như một bức tranh thủy mặc, “Con dâu ba còn đang nằm trong viện kia kìa. Con không rảnh múa đại đao với ba đâu.”

“Gào –” Lâm Thuật Chương vừa rồi còn rất lên mặt “xoạt –” một tiếng đứng dậy, “Con dâu? ! Sao lại thế? !”

“Không phải ba còn chưa cười đủ sao?” Lâm Tu nhếch nhếch đuôi mắt, giọng điệu lười biếng, rõ là lạt mềm buộc chặt.

Ấy vậy mà lần nào lão ngoan đồng Lâm Thuật Chương cũng bị cho vào tròng. Ba bước gộp thành hai bước, tổng giám đốc Lâm dùng tốc độ xung phong năm đó vèo vèo chui ra từ sau bàn công tác, lập tức đứng ở trước mặt Lâm Tu.

“Nhãi con mau nói rõ ràng chuyện này cho ba, còn lảm nhảm nữa ba quát chết mày!”

29. Chương 29

Đối với chuyện xảy ra gần đây với Chu Mộc, từ trước khi bắt tay vào điều tra, trong lòng Lâm Tu cũng đã đoán ra bảy tám phần. Dù sao tính tình người kia rõ ràng như thế, dưới vẻ ngoài dịu dàng hiền hoà, là một trái tim cố chấp bướng bỉnh mà vô cùng dẻo dai. Lâm Tu vẫn cảm thấy người nọ không thích hợp làm phóng viên, nhưng có đôi khi lại nghĩ có lẽ trời sinh ra cô chính là để làm công việc này – thế giới này có quá nhiều việc đổi trắng thay đen, nhưng những người dám dũng cảm đứng ra đối mặt và hành động trong thực tế lại quá ít, song Chu Mộc cô chính là một người trong số đó.

Khi rảnh rỗi ngẫm lại lời Hứa Ủy nói cũng không phải không có lý – cô xông pha trận mạc, anh đi sau dọn dẹp, cô phân tranh bốn phía phiên toái không ngừng, anh từng chút từng chút càn quét chung quanh, tổng kết lại cũng chỉ là một câu: Lâm Tu anh trời sinh chính là để thu dọn tàn cuộc cho người nọ.

Nhưng thế thì có sao? Có người lấy đó làm vui đấy.

Trước khi tới công ty của cha, Lâm Tu đã chạy qua vài nơi, anh nói rõ mọi chuyện cho Lâm Thuật Chương hiểu, lại giao hết tin tức cùng manh mối trong tay cho cha mình, sau đó về doanh trại xin đoàn trưởng Vũ Sấm cho nghỉ bù đợt nghỉ phép về thăm người thân bị cắt ngang lần trước.

Tuy đoàn trưởng Vũ xưa nay nổi danh tác phong hung hãn trong quân khu Z, nhưng bản chất lại chất phác nhiệt tình. Anh ta tuy rất hiếm khi nói chuyện đời tư cùng Lâm Tu, nhưng đối với tình hình tình cảm gần đây của ái tướng này, anh ta vẫn nghe ngóng được một chút. Vì thế, lần xin nghỉ phép này, Vũ Sấm ngược lại không hề ngăn cản gây khó dễ, chỉ khẽ nâng mí mắt, cất giọng không cao không thấp bảo Lâm Tu một câu –

“Đừng quên báo cáo kết hôn.”

“Ừm.” Lâm Tu nâng mắt cười khê, “Ngài cũng đừng quên chuẩn bị tiền mừng. Nhiều vào.”

“Cút mau.” Vị đoàn trưởng nào đó cười mắng, một cước đá sang nhưng chỉ trúng không khí.

Quân nhân luôn coi trọng bốn chữ — sấm rền gió cuốn*. Lâm Thuật Chương tuy đã chuyển sang kinh doanh nhiều năm, nhưng tính cách dứt khoát gọn gàng này cũng không bớt đi mấy may.

*chỉ phản ứng nhanh nhạy, quyết đoán, dứt khoát.

Vì thế, Lâm Tu vừa ra khỏi quân doanh không lâu, liền nhận được điện thoại của ông.

“Ba đã tìm người điều tra mấy máy quay giám sát gần tòa soạn, đại khái đã xác định được mặt của mấy kẻ động tay động chân vào chiếc xe, nhận định sơ bộ chính là thuộc hạ của chủ xí nghiệp A mà con dâu đang săn tin.”

Con dâu... Ông già này học thuộc lòng cũng nhanh thật đấy.

Có điều lúc này Lâm Tu hiển nhiên chẳng có tâm tư để ý mấy việc lông gà vỏ tỏi này bao lâu, anh khoát một tay lên vô lăng, tay kia thì giờ cao di động, “Sau đó thì sao?”

“Lưu trữ cuộc gọi của con dâu ba cũng cử người kiểm tra rồi... Theo điều tra sơ bộ thì quả thật có một cuộc điện thoại với nhân viên xí nghiệp A.”

Lâm Tu đã đoán trước chủ xí nghiệp A sẽ không ngu tới mức dùng di động của mình để gọi cho Chu Mộc, nhưng anh lại không ngờ hiệu suất làm việc của cha mình còn nhanh hơn tưởng tượng của anh — Trên dưới trước sau xí nghiệp A có hơn một nghìn công nhân viên, những kẻ xuất hiện trong máy giám sát kia ông ấy có thể đối chiếu thì không nói, nhưng ngay cả số điện thoại cũng có thể sai người tra ra trong một thời gian ngắn như vậy, xem ra xí nghiệp Lâm thị có thể phát triển tới quy mô này quả thật cũng có nguyên nhân và đạo lý.

Thân là một sĩ quan đang tại ngũ, lập trường của Lâm Tu khó tránh khỏi quyết định một số việc anh không thể tự mình giải quyết, vì cân nhắc tới điều này, anh mới lần đầu tiên phá lệ mở miệng nhờ cha mình giúp, giờ xem ra, quyết định này là rất sáng suốt.

“Ừm.” Lâm Tu thoáng trầm ngâm, “Tiếp tục.”

“Sao mình có cảm giác như đang báo cáo công tác với thủ trưởng vậy nhỉ...” Lâm Thuật Chương có chút buồn bực. Nhưng nghĩ tới tâm tình của con trai lúc này ông vẫn tiếp tục mở miệng báo cáo: “Về kết quả thua kiện của xí nghiệp B, thông tin từ tòa án bên kia là — Xí nghiệp A đã đánh tiếng từ trước rồi. Hơn nữa là xí nghiệp có tiếng của địa phương — chính sách bảo hộ của địa phương sẽ phát huy tác dụng ở rất nhiều chỗ.”

Lâm Tu không tỏ thái độ gì với chuyện này, Lâm Thuật Chương cũng thoáng dừng lại trong chốc lát rồi mới mở miệng lần nữa: “Tình hình bên phía xí nghiệp A chắc con cũng nắm được đại khái rồi, ba cũng không cần nói thêm gì nữa, nhưng chuyện ba sắp nói sau đây, tốt nhất là con nên cân nhắc.”

“Ba nói đi.” Lâm Tu trầm giọng nói.

“Về phía tòa soạn của con dâu, không riêng gì xí nghiệp A, cấp trên... cũng có can dự.” Giọng điệu của Lâm Thuật Chương nghiêm túc hiếm thấy.

Cấp trên...

“Cho nên, kết quả phán quyết của tòa án ‘cấp trên’ cũng có can dự?”

“Không sai.” Lâm Thuật Chương khẳng định suy đoán của con trai. “Loại chuyện này nghĩ thôi cũng biết. Nhưng nói thế nào đây nhỉ... Khá khó là ở chỗ — tham gia vào việc này ... Hình như còn có một người có quan hệ rất đặc thù với con dâu — con nên biết là ai.”

Quả nhiên... Lâm Tu kín đáo thở dài.

“Chuyện này cũng chính là rắc rối ở đây.” Lâm Thuật Chương thở dài nói: “Nếu là người khác thì còn dễ nói... Nhưng người này... Chưa kể không thể động đến, cho dù có thể đấu với ông ta một trận... Con có xuống tay được không?”

“Được rồi... Con biết rồi.” Lâm Tu chậm rãi mở miệng nói: “Mấy kẻ động tay động chân vào xe của Chu Mộc thì cứ tổng thẳng cổ vào cục cảnh sát đi... Còn về người kia... Để con suy nghĩ.”

Cúp điện thoại, Lâm Tu tạt xe vào lề đường.

Thân xe chậm dần, cuối cùng vững chãi đỗ lại, Lâm Tu rút một điều thuốc từ túi quần ra, từ từ châm.

Chu Vĩ Bình à...

Thân là bí thư thành ủy, chuyện giống như thế ắt là đã gặp không dưới ba phen bốn bận. Ngồi ở vị trí kia, tất nhiên sẽ có nhiều mối bận khoăn lo ngại hơn nhiều, bao che cho xí nghiệp địa phương tới một mức độ nào đó mà nói cũng là một chuyện không thể tránh khỏi, nhưng dựa vào tác phong làm việc không để lọt một giọt nước của Chu Vĩ Bình từ xưa đến nay, ở chuyện này, thật sự là có chút thiên vị quá mức đáng nghi.

Lâm Tu có đầy đủ lý do tin rằng người nọ biết rõ việc con gái mình đang bám theo mẫu tin này, nhưng thái độ ông ta biểu hiện ra ngoài thật sự không thể không khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Một người ngoài như anh còn cảm thấy chuyện này quá mức quá đáng, huống chi người trong cuộc là Chu Mộc.

Cô thất vọng đau khổ tới mức nào đây?

Lâm Tu nghĩ, Chu Vĩ Bình tuyệt đối không bày mưu tính kế loại chuyện như động tay động chân vào xe Chu Mộc, chủ xí nghiệp A làm đến đường cùng như thế, nguyên nhân chỉ có một — ông ta cũng không biết rõ quan hệ giữa Chu Mộc và Chu Vĩ Bình.

Vào bộ đội đã nhiều năm, những điều mắt thấy tai nghe không phải là ít. Hiện thực tàn khốc của xã hội này Lâm Tu không cần người khác chỉ bảo. Đứng ở góc độ một người quan sát, anh ít nhiều có thể lý giải nổi khó xử của Chu Vĩ Bình.

Nhưng hiểu là một chuyện, tha thứ lại là một chuyện khác.

Lâm Tu trời sinh lạnh nhạt, anh không phải người cấp tiến lại càng không phải loại người bùng bột. Anh có thể đứng dưng với mọi chuyện xung quanh, nhưng chỉ riêng đối với những người làm tổn thương Chu Mộc, anh không thể thờ ơ cho qua được.

Cho dù là cha ruột cũng không được.

Anh cũng không định sử dụng quan hệ gia tộc để can thiệp vào sự nghiệp chính trị của cha ruột cô gái anh yêu, nhưng trong lòng đã quyết định phải nhanh chóng đưa Chu Mộc vào phạm vi thể lực của mình.

Động cơ lại được khởi động, Lâm Tu đạp chân ga hết cỡ, xe nhanh chóng lao về hướng tổng viện giải phóng quân.

...

Về tới tổng viện, đối mặt với phòng bệnh trống không, vị Lâm nào đó nháy mắt máu xộc lên đầu.

“Người đâu?” Trong lòng là dung nham nóng bỏng dờn sông lấp biển cuộn trào dâng, nhưng trên mặt lại là sát khí gió tuyết băng sương ngàn vạn dặm.

Hứa Ủy cùng An Hòa đóng quân tại chỗ không hẹn mà cùng nuốt nước miếng một cái.

“Nói là quay về tòa soạn gặp lãnh đạo bàn bạc chuyện tiếp theo rồi...”

Vừa mới dặn cô nghỉ ngơi cho tốt đã lao đi làm thiêu thân, phản rồi!

Không đợi hai người kia nói dứt câu, Lâm Tu đã nhấc chân xoay người, bỏ lại hai vợ chồng đứng sau anh mắt to trừng mắt nhỏ.

“Bệ hạ tức giận rồi, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy.” Hứa Ủy nghiêm mặt bảo vợ.

An Hòa nghiêm túc gật mạnh đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Xét thấy sự kiện trọng đại, chúng ta có nghĩa vụ bám sát toàn bộ hành trình và tường thuật toàn phần.” Hứa Ủy hơi nhếch cao hàng mày anh tuấn.

“À...” An Hòa ra chiều suy nghĩ, “Dò hỏi? Ắn núp? Theo dõi?”

“Xông vào.” Hứa Ủy cười xấu xa.

An Hòa chớp mắt mấy cái ngu ngơ gật đầu, sau đó không lâu liền hiểu ra ông xã mình nói “xông vào” là chỉ cái gì.

...

“Bài báo lúc trước không thể tiếp tục tạm thời không nói đến... Phần về xí nghiệp B có liên quan cũng không thể đăng tin sao?” Chu Mộc nhíu mày nhìn người đối diện.

Giám đốc tòa soạn có vẻ khó xử nhìn cô, “Xí nghiệp B đã hoàn toàn thất bại trong kết quả khảo sát ý kiến người dân, nếu chúng ta đã định từ bỏ bài báo kia, đương nhiên cũng không cần tiếp tục bổ sung tin tức về tình hình xí nghiệp bên thua kiện. Lãnh đạo tòa soạn đã thương lượng rồi, cuối cùng quyết định lấp mục trống kia bằng bài phỏng vấn riêng về chủ xí nghiệp A...”

Phỏng vấn?

Như vậy, chẳng phải là không chỉ có toàn bộ sự việc không công bằng, thậm chí còn trên cơ sở này nịnh bợ xí nghiệp A?

Lùi một bước không đủ còn phải lùi một đoạn dài, có phải đã khinh người quá đáng rồi không? !

“Tôi phản đối.” Chu Mộc không hề do dự mở miệng. “Ngài xem chúng ta đã đưa tin một kỳ rồi, bất kể là từ tình hình thực tế hay từ dư luận xã hội mà nói, kết quả đều thiên về xí nghiệp B, nếu như bài báo kỳ này đổi thành phỏng vấn ông chủ xí nghiệp A, như vậy không chỉ là một hình thức phủ định trá hình đối với bài báo lúc trước của chúng ta, hơn nữa còn là không tôn trọng toàn bộ độc giả.”

“Tôi cho rằng lần trước chúng ta đã nói rõ cả rồi.” Giám đốc tòa soạn lạnh mặt, “Tổng biên tập Chu, tôi hi vọng cô có thể sửa lại lập trường, chấn chỉnh thái độ. Tòa soạn chúng ta không chỉ muốn xuất bản tạp chí,

đồng thời còn phải cân nhắc tới tình hình xã hội hiện nay và những mối quan hệ xung quanh — đây cũng là một trong những điều bảo đảm sự tồn tại và phát triển của tòa soạn. Huống chi, nói dễ nghe thì... Nếu cô không chịu phỏng vấn, vậy mục bị bỏ trống kia còn muốn ai giải quyết thay? !”

Lời này nói ra khá nặng nề, Chu Mộc nghe vậy hơi ngẩn người một chút, tâm trạng tức giận trong giây lát lại hóa thành nụ cười nhạt vô thức nơi khóe miệng.

“Tôi từ chức. Ngài xem có được không?”

Giám đốc tòa soạn chợt giương mắt, rất kinh ngạc nhưng vội chỉnh lại vẻ mặt bình tĩnh, “Cô muốn đi không ai ngăn cô. Nhưng gây ra bao nhiêu rắc rối rồi lại phải tay chạy lấy người, không có đạo lý này.”

Đạo lý?

Dưới đả kích của hiện thực ngay cả chân tướng sự thật cũng không dám phơi bày trước nhân dân trăm họ, vị giám đốc tòa soạn này vậy mà còn có mặt mũi nói chuyện đạo lý với cô? !

Chu Mộc cười.

“Vậy tức là, nếu tôi có thể tìm được tin tức có giá trị hơn so với bài phỏng vấn ông chủ xí nghiệp A, chuyện này coi như kết thúc phải không?”

“Đương nhiên.” Giám đốc tòa soạn bổ sung, “Nếu như cô có bản lĩnh đó.”

“Tốt lắm.” Chu Mộc xoay người đẩy cửa ra, trước khi đi còn quay đầu lại thản nhiên mở miệng nói: “Hi vọng ngài có thể nhớ kỹ lời này.”

Ra khỏi phòng làm việc của giám đốc tòa soạn, Chu Mộc lao lực quá độ về cả thể xác lẫn tinh thần vừa muốn thu dọn đồ đạc về nhà thì lại bị Sở Du chặn đường.

“Anh biết có lẽ em rất không cam lòng, nhưng vì tòa soạn cũng là vì chính mình, hãy làm theo lời ông ta đi.”

Lại một người đến làm thuyết khách.

Bọn họ một kẻ hai kẻ ba bốn kẻ, đều tưởng chính mình là thánh nhân sao?

Nếu như cô là người có thể bị người khác thao túng, thì cô đã chẳng phải là Chu Mộc.

“Cảm ơn tổng biên tập Sở quan tâm.” Chu Mộc lạnh nhạt ngược mắt, “Nhưng đây là chuyện của tôi.”

“Nếu muốn tiến xa hơn trong ngành này, em nhất định phải giác ngộ được như vậy. Hành động theo cảm tính không giải quyết được vấn đề gì.” Đôi mắt Sở Du nhìn sâu vào Chu Mộc.

Ồ, giọng điệu này, quả thật giống y chang bố Chu Vĩ Bình.

“Hành động theo cảm tính? Trong mắt các người có lẽ đó là hành động theo cảm tính, nhưng trong mắt tôi thì đó là trách nhiệm của mỗi một nhà báo! Nếu như mỗi người theo đuổi sự nghiệp này đều phải trở nên không tim không phổi như vậy, tôi đây không ngại nói cho anh hay — tôi không cần.”

Ánh mắt Sở Du hơi lay động, vừa định giơ tay chặn đường Chu Mộc, bên cạnh chợt truyền đến giọng Giang Ngữ Tình —

“Mộc Mộc. Lâm Tu đợi bên ngoài tòa soạn một lúc lâu rồi kìa.”

Chu Mộc ngạc nhiên giương mắt, nhẹ nhàng đẩy Sở Du đang chắn nửa đường trước mặt mình ra, bước ra phía ngoài —

“Xin lỗi, cho nhường đường.”

30. Chương 30

Chu Mộc đi có phần gấp gáp, đợi tới khi cô chạy đến trước xe Lâm Tu, trên chóp mũi đã phủ một lớp mồ hôi mỏng, gương mặt hơi nhợt nhạt cũng phớt đỏ lên, dáng vẻ kia kết hợp với cơ thể có chút suy yếu của cô lúc này, lại thật sự lộ ra vài phần duyên dáng.

Lâm Tu dụi mắt thuốc lá trong tay, đôi mắt trong veo xa xăm không gì sánh được nhìn cô thật sâu —

“Lên xe.”

Chất giọng hết sức trong trẻo, thoát nghe thì không cảm thấy trong lời nói có tâm tình gì khác, nhưng ngay sau đó Chu Mộc lại cảm thấy trong giọng nói kia vẫn ẩn chứa vài phần khó lường như trước.

Bệnh nhân nào đó tự biết mình đuối lý, ngoan ngoãn vào xe thắt chặt dây an toàn, để mặc người nọ vững vàng lái xe ra ngoài.

Sau một lúc lâu không nói gì, ngoài cửa xe đang là giờ tắc đường cao điểm, không thể tránh khỏi tiếng người tiếng còi xe réo ầm ĩ, hai người bên trong xe lại cùng không nói gì, yên tĩnh trầm mặc.

Tuy nói đã sớm quen với tính tình lãnh đạm ung dung của Lâm Tu, nhưng khi mắc lỗi vẫn khó tránh khỏi có vài phần chột dạ. Ôm ý đồ phả vỡ cục diện bế tắc và hóa giải sự ngưng ngập, Chu Mộc có chút nịnh nọt nhích người dần về phía bệ hạ nhà họ Lâm, nhìn chằm chằm vào sườn mặt không tỳ vết của người ta không thôi.

Nhìn cho anh mắc cỡ, người nọ sẽ trước mở miệng chứ nhỉ. Anh biết thời biết thế, cô nửa thuận nửa nhường, bầu không khí tệ hại đáng ghét này ít nhiều cũng có thể cải thiện một chút chứ? !

Nhưng đồng chí giải phóng quân của chúng ta lại có ý chí vững vàng như sắt thép. Đối với người từ nhỏ đã quen với những ánh mắt đăm đúi nồng nhiệt của người khác phả từ bốn phương tám hướng bắn tới như Lâm Tu mà nói, việc nữ đồng chí bên cạnh này nhìn chằm chằm vào mình không hề kiêng dè, anh dĩ nhiên đã chuẩn bị sức chống cự cùng sức chiến đấu tuyệt đối, do vậy, nhìn mà không thấy cũng trở thành chuyện có tình có lý.

Song Mao Chủ tịch đã từng nói — chính sách và sách lược là sinh mệnh của Đảng, ôm ý nghĩ như vậy, Chu Mộc thua keo này bèn bày keo khác, vì thế cô lại bắt đầu nghiêng người về phía Lâm Tu, vươn một tay tìm đúng bàn tay của đối phương, đầu ngón tay cào anh khe khẽ, tán tỉnh trong thâm lặng.

Đây là đang tự kiểm điểm trá hình phải không?

Lâm Tu hơi nâng mắt, nhìn tình hình giao thông rồi lại quay đầu liếc cô một cái, không mặn không nhạt nói —

“Đang lái xe đấy.”

Thế này cũng quá không hiểu phong tình rồi đấy? !

Chu Mộc ghen cứng, chốc lát sau liền thở phì phì khoanh tay ngả người dựa vào lưng ghế.

Gọi cô là Chu Tiểu Mèo chẳng oan chút nào! Nhìn cái dáng vẻ này xem, không giống con mèo bị giẫm phải đuôi thì còn giống cái gì? !

Những ưu sầu cùng lo lắng âm thầm lúc trước vì tình tiết nhỏ nhỏ này mà giảm đi một chút, đỗ xe dưới lầu nhà trọ của Chu Mộc, lúc này Lâm Tu mới nguôi giận quay đầu lại, nhìn người nọ nói rành rọt từng tiếng một: “Lên lầu.”

Chu Mộc im re theo đồng chí trung tá vào thang máy, đi đến cửa nhà, bệ hạ lại hạ thánh chỉ —

“Mở cửa.”

Chu Mộc nhần nhục chịu đựng như một tiểu cung nữ rút chìa khóa mở cửa, giây phút bước vào phòng, trong lòng cô mới bắt chợt phản đối —

Không đúng... Đây không phải là nhà mình à? Anh nói đông mình không dám đi hướng tây, anh nói khua chiêng mình còn bổ sung thêm gõ trống, mình không thấy uất ức hay sao hả? !

Nhưng mà tục ngữ nói rất đúng, không có uất ức nhất, chỉ có uất ức hơn — Chu Mộc còn chưa kịp bùng nổ tiểu vũ trụ bày tỏ kháng nghị với Lâm Tu, người nọ đã quay sang nhìn chính mình thông thả nói một câu: “Soạn hết những đồ thường dùng ra, anh sắp xếp giúp em, ba tiếng nữa người của công ty chuyển nhà sẽ tới.”

Cuộc tấn công này cũng thật lớn quá rồi đây...

Thời gian này Chu Mộc bận rộn thu xếp mớ rắc rối bên tòa soạn, Lâm Tu thông cảm cho công việc bận rộn của cô, mấy cuộc điện thoại gần đây đều không mở miệng nhắc tới chuyện “chuyển qua đây”, nào ngờ bây giờ trực tiếp chuyển sang hành động...

Bỗng chốc không biết làm thế nào cho phải, trong lúc nhất thời, Chu Mộc đứng ngẩn ngơ tại chỗ rề rà không nhúc nhích.

Lâm Tu nhìn Chu Mộc đang cứng người, vẻ mặt vẫn bình thường thản nhiên mở miệng nói: “Nếu cảm thấy dọn đồ phiền phức quá thì cứ bỏ đó cũng được... Khi khác anh với em đi mua đồ mới.”

Chưa nói tới tham ô và lãng phí là tội ác tày trời, nhưng người trước mặt này biểu hiện như vậy có phải là quá bình tĩnh rồi không? !

Chu Mộc từ trạng thái hóa đá khôi phục lại, đi tới trước mặt Lâm Tu giật nhẹ vạt áo của anh, “Lâm Tu... Thế này... đột ngột quá.”

“Đâu có đột ngột.” Lâm Tu nhanh chóng ngắt lời Chu Mộc, con người đen kịt xinh đẹp dồn ép nhìn thẳng vào đáy mắt cô, “Lúc trước anh nói rồi mà. Thời gian giảm xóc dành cho em hẳn là cũng không coi là ngắn.”

Chu Mộc bị lời của anh làm nghẹn lại, hai người đối mặt trong giây lát, giọng nói hơi lưỡng lự lại vang lên trong không khí, “Anh để em suy nghĩ một chút... Chỉ chốc lát thôi là được.”

“Mộc Mộc.” Lâm Tu nhìn vào mắt cô lẳng lặng mở miệng: “Trước hết em cần hiểu một điều — anh có đủ lòng thành và nhẫn nại để đợi.”

“... Em biết mà.” Bên môi Chu Mộc hiện ra một nụ cười khổ.

Tám tiếng đồng hồ chênh lệch múi giờ, mười mấy giờ bay, khoảng cách gần mười nghìn kilomet, gần tám năm chờ đợi... Lòng thành và nhẫn nại của anh, sao em có thể không rõ ràng cho được? !

Đôi bên tâm ý tương thông lại tình cảm nồng nàn, theo lý mà nói chuyển đến ở cùng nhau cũng nên là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng... Chỉ có điều...

“Em không cần có áp lực gì.” Chất giọng lạnh lạnh mà trong trẻo chậm rãi vang lên bên tai, cùng lúc đó, Lâm Tu dịu dàng mà không mất kiên định xoay Chu Mộc về phía mình, “Anh biết em có suy nghĩ của em, tự ái của em, kiêu ngạo của em. Anh sẽ không can thiệp cũng không ngăn cản. Anh chỉ càng ngày càng quý trọng từng giây phút được ở bên em. Những gì anh mong muốn, chính là em được bình an, không phải lo ngại điều gì mà ở bên anh.”

Trên thế giới này, rốt cuộc vẫn có một người quan tâm tới suy nghĩ của cô.

Rốt cuộc vẫn có một người nỗ lực bảo vệ sự kiêu ngạo đã bị hiện thực đè ép sắp vỡ tan tành thay cô.

Người này, khi ở bên cô luôn mang dáng vẻ mỉm cười không nóng không lạnh. Khóe mắt hơi nhếch lên, hàng mày khẽ giương cao, đôi môi mỏng thản nhiên cong cong. Lúc nhỏ, bọn họ đánh nhau, cãi cọ cũng từng chạy đi mách người lớn, nhưng mà qua nhiều năm như vậy, sự trân trọng anh dành cho cô lại vượt xa tất cả mọi người chung quanh. Khi trời lạnh anh sẽ dặn mình nhớ mặc thêm quần áo; lúc mình phạm lỗi, anh lại tìm cớ thay cô; cô có tâm tư ý tưởng nho nhỏ gì, anh luôn là người đầu tiên lắng nghe cô; mà khi cô gặp thất bại nản lòng chùn bước, người đầu tiên xuất hiện cũng là anh... Mỗi khi Chu Mộc cảm thấy may mắn vì trong sinh mệnh mình xuất hiện một người như vậy, những chuyện xảy ra sau đó lại khiến cô càng thêm quý trọng anh.

Bọn họ cũng từng có lúc bất đồng quan điểm, từng có tranh cãi, nhưng lần nào đến cuối cùng, người nhượng bộ trước cũng nhất định là anh, bây giờ nghĩ lại, suy nghĩ của anh quả thật là đơn giản nhất bất đắc dĩ nhất nhưng cũng đầy ắp nhất những cưng chiều anh dành cho cô — chiều theo ý cô, tới ngày tới tệ nhất, cùng lắm thì anh gánh vác cùng cô.

Vẫn cho rằng bóng dáng hạnh phúc xa xôi tới mức không thể chạm đến, cho tới bây giờ mới phát hiện, sự hiện hữu của anh từ lâu đã là hạnh phúc lớn lao nhất của mình.

Nén xuống hơi nước trong đáy mắt, Chu Mộc hơi ngẩng mặt lên nhìn gương mặt khiến ình cảm động tới trong xương tủy —

“Lâm Tu, em tin anh và cũng tin tưởng cảm giác giữa chúng ta... Nhưng hoàn cảnh của em...”

“Trong lòng anh, Chu Mộc vẫn luôn là cô nữ sinh cho dù thế giới bên ngoài như thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng tới cô ấy mấy may.” Tiếng nói vừa dứt, Lâm Tu vươn tay khẽ ôm Chu Mộc vào trong ngực.

Trong mũi là hơi thở tươi mát ấm áp của anh, bên tai là nhịp tim vững vàng mạnh mẽ của anh. Chu Mộc được Lâm Tu khẽ ôm vào trong ngực, đỉnh đầu truyền đến giọng nói êm tai như cũ nhưng lại hùng hồn đánh thép của anh —

“Huống chi, bất kể hoàn cảnh xung quanh là như thế nào, bất kể em sắp phải đối mặt với điều gì, anh sẽ luôn ở bên em.”

...

Thời đại ngày nay cạnh tranh khốc liệt sinh tồn khó khăn. Công ty chuyển nhà cũng chú trọng tới tiêu chuẩn cao hiệu suất cao, hành lý của Chu Mộc vốn không được coi là nhiều, nhân viên của công ty chuyển nhà vừa tới, chưa tới chốc lát đã thành thạo thu dọn đầu vào đấy, trực tiếp dựa theo yêu cầu vận chuyển tới nơi ở của Lâm Tu.

Lâm Tu đưa Chu Mộc về nhà, đợi cho tất cả đều được dọn dẹp thỏa đáng thì đã tới giờ ăn.

“Ra ngoài ăn nhé?” Lâm Tu giơ tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc rũ xuống của Chu Mộc ra sau tai.

“Em không muốn nhúc nhích...” Chu Mộc thuận thế bám vào cánh tay mạnh mẽ của người nọ rúc vào lòng anh.

“Làm nũng đấy à? Hừm?” Lâm Tu dùng sức ôm ngang Chu Mộc đi tới sofa ngồi xuống, Chu Tiểu Mộc lập tức nằm ườn ra như thể không có xương.

“Em đói...” Khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nhăn nhúm như cái bánh bao, người nào đó lười biếng nằm úp trên người Lâm Tu nói làu bàu.

“Đói thì bây giờ anh đưa em ra ngoài ăn cơm.” Nói xong cánh tay Lâm Tu hơi dùng sức kéo người nọ dậy.

“Không đi không đi...” Ỗ vào bộ hạ sủng ái, Chu Mộc rất ngang ngược, “Không có sức đâu... Mệt chết đi được.”

“Vậy thì làm sao đây? Hai chúng ta ăn qua loa gì đó ở nhà à?” Nhìn bộ dáng chơi xấu của người nọ Lâm Tu cũng không giận, “Nhưng anh nói trước, trong nhà cũng không có đồ dự trữ.”

“Vậy chẳng phải là vẫn phải đi ra ngoài sao?” Ai đó lười thành một đồng bóng bắt đầu lăn lộn trên sofa, “Em không muốn ra ngoài không muốn ra ngoài không muốn ra ngoài...”

“Em đúng là Chu Tiểu Mèo mà... Bắt đầu ăn vạ rồi đấy hả?” Lâm Tu cười khê, cánh tay dài duỗi ra ôm người nọ vào lòng, không cho phân bua lập tức hướng về cánh môi hồng đang hơi chu ra kia.

“Ừm...” Không thể phản kháng, chút sức lực cón con cuối cùng của người nào đó cũng bị phò đoàn trưởng Lâm nuốt hết vào bụng.

Chu Mộc bị đoạt tinh khí thần* lập tức bày ra trạng thái nằm ngay đơ.

*Theo y học cổ truyền 3 chất quý báu nhất của con người (tam bảo) “tinh—khí—thần” là cốt lõi quan trọng nhất của sự sống con người.

“Anh bắt nạt em... Anh không cho em ăn cơm... Em muốn tìm đội duy trì trật tự trị an tổ giác anh!”

“Ái chà.” Lâm Tu vui vẻ, “Trị an cũng không quản được chuyện này.”

“Em mặc kệ em mặc kệ... Em sẽ tìm trung đoàn trưởng của các anh, tìm quân đoàn trưởng của các anh, tìm... Ừm...”

Không biết có phải Chu Tiểu Mèo này ăn vụng gì rồi không, sao trong miệng lại ngọt thế nhỉ?

Hồng hét... Lâm Tu trầm nghĩ, hơi nghiến rồi... Lại tiếp tục nữa e là không kiềm chế nổi...

Nhưng mà đúng vào lúc bệ hạ muốn thâm nhập sâu hơn nụ hôn này, chuông cửa lại cực kỳ không thích thời vang lên.

Nỗ lực đè nén ham muốn tràn ngập chưa được thỏa mãn, Lâm Tu đành mặt ra mở cửa —

Quả nhiên, Hứa đại tai họa cùng An tiểu tai họa đứng chính tề bên ngoài cửa vẻ mặt tọc mạch liếc ngang liếc dọc vào phòng.

Lâm Tu còn không thèm nhìn hai người một cái, không nói hai lời trực tiếp dứt khoát đóng sầm cửa.

31. Chương 31

Chủ tịch nói rất đúng, ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh! Tên Lâm Tu vô tình vô nghĩa kia rõ ràng là tuần thủ câu nói “cưỡi vợ vào cửa, quăng bà mối qua tường”, nhưng bộ đội đặc chủng ca ca Hứa Ủy đời nào cam lòng bó tay chịu chết, lúc này, anh đã sớm gọi một cuộc điện thoại vào, dùng giọng điệu lưu manh vô lại uy hiếp thẳng bạn nỗi khổ nói sẽ phá khóa vào cửa.

“Chỉ có vài giây thôi đấy, tôi chỉ mong hai người kịp mặc quần áo cho tử tế.” Hứa Ủy ở đầu kia cười xấu xa.

“Tiến bộ quá nhỉ...” Lâm Tu ung dung nói: “Vài ngày không gặp đã học được cách áp dụng kỹ năng của đại đội đặc chủng các cậu lên anh em nhà mình đấy à?”

“Cậu đừng khách sáo.” Hứa Ủy cười đến đặc biệt đáng đánh đòn, “Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài thôi!”

Lâm Tu nhẫn nại kích động nghiêng rằng ôm ngang Chu Tiểu Mộc đang nằm úp sấp trên sofa lên. Xem tư thế kia là muốn chiến đấu tới cùng với hai vị khách không mời ngoài cửa, ai ngờ lúc này đại BOSS An Hòa vẫn im ỉm này giờ lại với vào trong cửa hô lên một câu làm cho người trong lòng nháy mắt tỉnh táo tinh thần —

“Mộc Mộc, mình xách nhiều đồ đến lắm, cậu bảo anh mình ra mở cửa đi, tối nay mình xuống bếp khao cậu!”

Vốn đã không thể vượt qua bài kiểm tra tố chất quân sự, Chu Mộc rõ ràng không chống đỡ nổi trước sức hấp dẫn của đồ ăn ngon lóng lánh ánh vàng bày ra trước mắt, cô không hề nghĩ ngợi chỉ trong một giây liền phản bội đội ngũ cách mạng, cũng không biết lấy sức từ đâu, thoát cái đã nhảy khỏi lòng Lâm Tu, lập tức chạy ra mở cửa nhà cho quân địch.

Chậc... Con sói con mắt trắng* này. Đối mặt với nhân vật phản chiến của quân ta, Lâm Tu hơi nhướng mắt, có chút hứng thú nhếch khóe môi.

*sói mắt trắng ý chỉ người vong ân bội nghĩa.

Tay nghề đầu bếp An nổi tiếng cao siêu, bữa cơm này, mấy người ăn vui vẻ thoải mái thành công mỹ mãn, Chu Tiểu Mèo đói tới mức con mắt xanh lè vùi cả khuôn mặt vào trong bát, Hứa Ủy ngồi một bên thấy thế liên tục vươn tay lay cô —

“Anh bảo nè, em là quỷ chết đói đầu thai đấy à? Kiềm chế một chút đi được không! Chốc nữa đừng có nhai cả bàn vào bụng đấy nhé!”

“An An cậu đúng là đảm đang quá...” Không để ý tới phản ứng của Hứa Ủy, Chu Mộc vừa phòng má trợn mắt ra sức nhai nuốt vừa không quên mắt sáng lờ lờ làm công tác tư tưởng với An Hòa, “Mặc kệ hai tên đàn ông này đi... An An, mình thấy, với tài nấu nướng khí phách vô song của cậu, sau này mình vẫn nên thu dọn chuyển tới nương tựa cậu đi thôi!”

“Được thế thì tốt quá.” Em gái An bản tính phóng khoáng đồng ý ngay tấp lự không hề xem là trò đùa, “Ngày nào cũng cùng ở cùng một chỗ với hai người bọn họ xem chừng cũng chẳng có triển vọng gì, hai chị em mình ở bên nhau mới thật sự đúng với câu kia — ‘Quân đội chúng ta tiến về mặt trời’*.”

*Một câu trong khúc “Quân ca Quân Giải phóng Nhân dân” (tên cũ là “Hành Khúc Quân Giải Phóng Nhân Dân Trung Quốc”).

“Ái chà, hai người hoành hành ngang ngược quá nhỉ...” Hứa Ủy nhướng mày nói: “Chồng mình ngồi lù lù ra đây mà dám ngang nhiên tán tỉnh nhau hả? Thật đúng là nội tặc khó phòng!” Nói xong, ánh mắt có chút nghiền ngẫm của Hứa Ủy chuyển về phía Lâm Tu, “Cậu nói cậu xem, gian khổ lắm mới từng bước giành được thắng lợi cách mạng, tốt nhất là chốt cái vị kia nhà cậu cho chắc vào! Nhìn Chu Tiểu Mộc nhà cậu xem — đục khoét nền tảng* cũng không đến cỡ đó đâu!”

*chỉ hành vi dùng mọi thủ đoạn để lật đổ người khác hoặc ngăn cản công việc của người khác.

Đối mặt với ba người mắt sáng như đèn pha, vị Lâm nào đó đưa thân vào nơi đầu sóng ngọn gió vẻ mặt vẫn hờ hững thản nhiên nói: “Tôi đang lo không có chỗ ăn đây... Vừa vặn, nói thế là, vấn đề ăn uống coi như được giải quyết rồi.”

Quá... Vô liêm sỉ rồi.

Ba người còn lại nào đó giờ này đều chung một tiếng lòng.

Vậy là ván này, phó đoàn trưởng Lâm toàn thắng.

...

Cơm tối xong xuôi, Hứa Ủy cùng An Hòa thắng lợi rút binh, đôi vợ chồng tai họa vừa đi, không gian rộng thênh thang chỉ còn lại có Lâm Tu cùng Chu Mộc.

Lúc đó Lâm Tu vừa tắm gội sạch sẽ từ phòng tắm đi ra, tóc vẫn còn ẩm ướt, nhưng trên người cũng đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà gam màu ấm áp chất vải thoải mái, chân dài nhẹ bước, chỉ chốc lát sau Lâm Tu đã tới đằng sau Chu Mộc đang rửa bát, đôi tay được rèn luyện đầy sức mạnh từ sau lưng khê ôm bờ eo không đầy một vòng ôm của người kia, Lâm Tu ghé đầu lại gần, dịu dàng gác cằm lên hóm vai hơi nông của Chu Mộc.

Hơi cứng người lại, đầu Chu Mộc nghiêng đi cực nhẹ, rồi lập tức trở về như cũ mặc anh muốn làm gì thì làm.

Mùi nước rửa bát dù không hắc lắm nhưng tản ra khá nồng, vậy nhưng trong nháy mắt Lâm Tu ôm lấy mình từ đằng sau, mùi thơm sau khi tắm mang theo mùi hương tươi mát của riêng người nọ khiến cho Chu Mộc cảm nhận rất rõ ràng.

Ấm áp, không lộ liễu, lại mang theo hương vị ấm áp như ánh mặt trời.

Lâm Tu phía sau không mở miệng, Chu Mộc cũng không nói gì.

Là sự bình yên tĩnh lặng hiếm thấy, nhưng trong lòng hai người đều có tình cảm ấm áp chậm rãi chảy qua.

Động tác trong tay Chu Mộc vẫn không hề lơ lửng, ngón tay búp măng thon dài thành thạo lưu loát rửa sạch bát đĩa thìa rồi xếp thành một chồng chỉnh tề, một loạt động tác liền mạch, ngay cả tiếng “leng keng” rất nhỏ kia đều có vẻ trong trẻo êm tai.

Đợi cho tất cả dụng cụ trong tay đều được rửa sạch sẽ, Chu Mộc dùng nước xối sạch bọt xà phòng còn dính trên tay, tắt vòi nước, vươn tay với chiếc khăn trên cái giá bên cạnh để lau nước đọng, Chu Mộc mới nhẹ nhàng gỡ tay Lâm Tu xoay người lại mắng anh: “Lúc An An nấu cơm em ở bên cạnh giúp bạn ấy, bây giờ người em còn đầy mùi khói dầu chưa tản đi đâu, anh vừa tắm xong còn ôm em... Anh không sợ chính mình cũng dính đầy khói dầu à?”

“Sợ cái gì... Đẹp lắm.” Lâm Tu nhoẻn miệng cười, lại ôm lấy vòng eo Chu Mộc từ đằng trước một lần nữa, “Hơn nữa, đằng nào tí em chẳng phải đi tắm... Cùng lắm thì anh cùng vào tắm với em — coi như là tắm uyên ương đi.”

“Chắc...” Chu Mộc lờm anh một cái, “Lâm Tu, sao trước kia em không phát hiện anh lưu manh thế nhỉ?”

“Ồ,” Lâm Tu hơi ngước mắt, “Lưu manh như thế này á?” Nói xong gương mặt tuần tú sắp lại in một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên đôi môi hồng của Chu Mộc.

“Không sao, chúng ta có rất nhiều thời gian. Còn nhiều chuyện em cứ để dành sau này từ từ phát hiện cũng được.”

Giống như lòng hồ yên ả đột nhiên bị người ta ném một hòn đá xuống — “tùm” một tiếng, trái tim Chu Mộc khẽ run lên.

Khi Chu Mộc còn chưa kịp thoát ra khỏi cảm xúc này, một tay Lâm Tu dễ dàng giữ cầm cô, đôi môi mỏng mát lạnh mà sắc bén mang theo xúc cảm mềm mại nhẹ nhàng áp xuống.

Chu Mộc xấu hổ và có chút căng thẳng run rẩy khép mi mắt, thế nên, cô không nhìn thấy vẻ mê loạn và tỉnh mịch vương vít trong mắt Lâm Tu giờ phút này.

Xúc cảm như cánh hoa, hơi thở như mật ngọt... Đôi mắt đen thẫm của Lâm Tu đè nén làn sóng gợn lên khi ham muốn, trong lòng cũng không nén nổi than thở —

Hôn môi thế này, quả nhiên là sẽ nghiện mà...

...

Sau khi tắm rửa sấy khô tóc, mặc quần áo xong xuôi ra khỏi phòng tắm, trong nháy mắt Chu Mộc liền thấy người nọ đang nhàn nhã thành thoi ngồi trên sofa nhắm nhấp chén trà xanh trong tay.

Chậm rãi đi tới bên người Lâm Tu ngồi xuống, vươn tay nhận lấy chén trà đối phương đưa qua, Chu Mộc vừa tắm xong cảm thấy hơi khô miệng định cầm chén lên húp oàm oạp như bò, một cánh tay thon dài mạnh mẽ nhẹ nhàng ngăn cô lại.

Chu Mộc gương mặt.

“Vừa mới pha xong.” Lâm Tu nhìn người nào đó đang hấp ta hấp tấp nói: “Nóng lắm đấy. Cẩn thận bỏng lưỡi.”

Xem đi... Tính chu đáo của người này... Đúng là phủ sóng mọi nơi bất chấp mọi thời tiết đâu đâu cũng thấy không tìm được góc chết.

Mỗi một câu, mỗi một động tác, đều lộ ra tính chu đáo không ai sánh kịp của anh.

Chu Mộc cầm chén thật cẩn thận hớp một ngụm, cuối cùng lại đưa tay đặt chén xuống mặt bàn.

“A —” Chu Mộc vươn vai vắn eo, tháo đôi dép bông rồi uồn ềo leo lên sofa — ngay sau đó, người cô đổ dần đổ dần, không do dự chút nào gối lên đùi Lâm Tu chính xác không lệch một ly.

Lâm Tu chậm rãi buông chén trà, đầu ngón tay mát lạnh dùng sức vừa phải nhẹ nhàng mát xa da đầu cô, chốc lát lại khẽ vuốt xuôi mái tóc dài mềm dẻo xoa tung mang hương thơm thoang thoảng của người nọ.

Lực tay kia thật sự không lệch chút nào, người nào đó vừa tắm rửa xong nhất thời thoải mái rên hừ hừ.

Cô nhóc này chắc là được anh cưng chiều đến tận xương rồi.

Khẽ rũ mi mắt, Lâm Tu tủm tỉm nhìn Chu Mộc đang gối lên đùi mình.

Cái này khỏi phải nói, dáng vẻ người này mắt lim dim biếng nhác mà thỏa mãn... thật sự có khác gì đám mèo nhà kia đâu.

Mắt thấy mí mắt người nọ chậm chậm khép lại, ngay vào lúc Lâm Tu nghĩ cô sắp ngủ say như chết rồi, Chu Mộc lại giật nảy mình một cái, mắt mở ra thao láo.

“Lâm Tu... Em phát hiện hôm nay lúc dọn nhà quên không chuyển giường về đây rồi! ! !”

Anh trái lại không quên, có điều cũng không cố ý nhớ là được.

“Anh còn tưởng chuyện gì chứ... Trong nhà không phải có giường đấy à?” Nói xong Lâm Tu liếc về phía phòng ngủ một cái.

“Hả?” Chu Mộc ngẩn ra, “Nhưng mà, anh thì biết làm thế nào? !”

“Cái gì mà ‘anh thì biết làm thế nào’?” Lâm Tu hơi ngược mắt.

“Anh nhường giường cho em thì anh ngủ ở đâu?” Chu Mộc nói tiếp: “Lần trước em tới cũng đâu có thấy chỗ này của anh có cái giường nào khác đâu — anh cũng không thể chịu thiệt thòi đi ngủ sô pha chứ?”

“Chuyện để bản thân thiệt thòi anh chưa làm bao giờ.” Lâm Tu giương mắt nhìn Chu Mộc ung dung bình tĩnh như thường, “Cho nên, đành phải để em chịu thiệt chèn chúc một giường với anh thôi.”

Loại chuyện cùng giường chung gối này Lâm Tu cùng Chu Mộc không phải mới làm lần đầu tiên. Kể từ khi còn nhỏ, tới sau khi trưởng thành cũng vẫn như thế.

Nhưng tình hình trước mắt là, nhìn một nhúm nho nhỏ rúc trong góc giường tùm góc chần kia, Lâm Tu rất có cảm giác dở khóc dở cười.

Ra là nhãi con này coi anh như quân địch rồi?

Nhưng vì cuộc điện thoại khi trước, tâm tư Lâm Tu lúc này hoàn toàn không đặt vào sắc đẹp trước mặt.

“Mộc Mộc...” Lâm Tu nhẹ nhàng kéo kéo người nào đó đang cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại, “Nói chuyện nghiêm chỉnh với em này — bây giờ có một bài phỏng vấn có thể bù vào mục bỏ trống của em, em muốn thử xem thế nào không?”

“Xoạt —” Chu Mộc tức khắc xốc chăn nhồm dậy.

“Đối tượng phỏng vấn là?”

“Ba anh.” Lâm Tu chậm rãi mở miệng nói.

“Bác Lâm? !” Nghe đến câu nói kia, Chu Mộc ngệt mặt.

32. Chương 32

Thân là người đại diện cho doanh nghiệp xuất sắc tiêu biểu của thành phố A, Lâm Thuật Chương quả thật là một cái tên sáng giá mà chói mắt.

Tạm thời không đề cập tới doanh nghiệp Lâm thị thân là doanh nghiệp hàng đầu thành phố A có quy mô lớn cỡ nào, danh tiếng vang dội bao nhiêu, chỉ nhìn vào việc Lâm Thuật Chương chưa bao giờ tiếp nhận bất kỳ hình thức phỏng vấn từ bất kỳ phóng viên nào, là đủ biết bài phỏng vấn này có trọng lượng ra sao.

Thân là một doanh nhân, bao nhiêu người tìm đủ mọi cách luôn cúi dựa dẫm, thậm chí không tiếc dốc tiền dốc sức lợi dụng mối quan hệ để bắc cầu dắt mũi, mục đích chỉ để có thể thông qua đường dây dư luận này, lợi dụng báo chí đại chúng để nâng cao hình tượng bản thân và tiếng tăm cho doanh nghiệp.

Nhưng mà Lâm Thuật Chương cha của Lâm Tu lại thật sự là một kẻ lạc loài.

Không hề có những hoạt động giải trí “phong phú” như những người cùng nghề, ngoài thời gian làm việc, Lâm Thuật Chương đều ở trong trạng thái ru rú trong nhà. Số lần người này tham dự những buổi tiệc tùng xã giao mà người ta gọi là “thương nhân ắt không tránh khỏi” ít đến nỗi đếm ra chưa đầy hai bàn tay. Không chỉ thế, khác hẳn với những nhà tài phiệt khác, Lâm Thuật Chương cũng không có cái gọi là “hứng thú của người lăm tiền nhiều của”, chẳng hạn như là nhà sang, như là xe đẹp, như là đồ cổ, như là danh họa... Tất cả những thứ trên đều không dính dáng gì tới tổng giám đốc Lâm.

Trên thực tế, nếu nói về sở thích, thì Lâm Thuật Chương cũng có — câu cá, luyện thái cực quyền, đánh golf, leo núi, du lịch, luyện thư pháp... Không cái nào không phải là hoạt động tu thân dưỡng tính, phần lớn

cũng là hoạt động thông thường phổ biến nhất của dân chúng bình thường. Chỉ dựa vào những thông tin này, thật sự kể ra, thì quả thực không thấy vị doanh nhân trẻ xuất sắc này khác người bình thường là mấy.

*Zinny: Ai đó khen bố chồng trẻ kìa, con trai sắp 30 rồi mà còn gọi là “doanh nhân trẻ” :))

Nhưng mà chính một đảng viên cộng sản, một quân nhân chuyển ngành bình dị và kín đáo như vậy, lại có bản lĩnh dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng giữa chốn thương trường chìm nổi, đồng thời phát triển doanh nghiệp Lâm thị từng bước một cho tới quy mô ngày nay.

Cho tới nay, bao gồm cả tòa soạn FAMOUS chỗ Chu Mộc, có vô số báo chí tạp chí đều nhìn chăm chăm vào nhân vật huyền thoại chốn thương trường cực kỳ kín tiếng này, muốn từ đó đào khoét được tin tức nóng sốt chưa ai biết đến, tiếc thay tổng giám đốc Lâm từ xưa đã chán ghét việc này, đến cuối cùng bị bức cho không chịu nổi nữa, rốt cuộc dứt khoát phát biểu một câu: “Trừ trường hợp đặc biệt ra, từ chối tất cả những cuộc phỏng vấn của giới truyền thông.”

Chính vì thế lúc này, lời Lâm Tu vừa nói ra, Chu Mộc không thể tránh khỏi sợ run người.

Chỉ chờ dẫn trong chớp mắt, phút chốc sau Chu Mộc đã ý thức được mấu chốt của việc này.

Cô nhẹ nhàng giương mắt, khoảnh khắc giao mắt với Lâm Tu, lại bắt gặp nỗi lo âu âm thầm vụt qua trong đôi mắt sâu hút kia.

Quan tâm tới lòng tự tôn và tự lực cánh sinh của cô, chú ý đến sự quật cường cùng độc lập của cô, muốn tôn trọng ý kiến của cô, buông tay đứng sau để cô tự mình giải quyết chuyện lần này, thế nhưng còn nhiều hơn thế là những yêu thương xót xa cuộn cuộn tuôn ra từ đáy lòng, khiến anh cuối cùng vẫn không nỡ để cô tự mình đối mặt tất cả.

Những âu lo và sợ hãi mà anh không thể nói ra... Cô đều biết cả.

Chu Mộc ngẩng đầu, ánh nhìn rơi vào mắt Lâm Tu.

“Chuyện này là ý của anh nhưng cũng là ý của ba.” Lâm Tu nhìn người đối diện mở miệng nói chậm rãi: “Nhưng quyền lựa chọn vẫn là ở em. Nếu em vẫn kiên trì muốn tự mình giải quyết những việc còn lại, em có thể coi như đó chỉ là đề nghị của anh và ba. Mặt khác, ba anh cũng tỏ rõ thái độ rồi — dù em có chọn cách kiên trì, có chuyện gì ông giúp được thì em cứ nói thẳng. Ông ấy sẽ rất vui lòng được giúp em.”

Là giọng điệu thờ ơ như trước, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía mình quá mức sâu sắc, cảm xúc ngập tràn trong đó khiến cho tất cả kiêu ngạo và nén nhịn của Chu Mộc đều thua tan tác trong phút chốc.

Bỗng nhiên không còn cái loại kiên trì kỳ quặc trong dĩ vãng nữa, lần đầu tiên Chu Mộc muốn dựa vào một người như vậy, lòng tốt của anh, săn sóc của anh, quan tâm của anh, lo lắng của anh — lúc này, cô chỉ muốn tiếp nhận tất cả.

“Vâng... Còn nữa...” Chu Mộc chạm khẽ vào ngón tay thon dài cách mình không xa kia, “Cảm ơn anh.”

...

Cảm động trước sự giúp đỡ mà Lâm Thuật Chương dành mình, đồng thời cũng là tôn trọng bậc bề trên hiếm khi phá vỡ nguyên tắc này, bản thảo phỏng vấn Chu Mộc vạch ra đều là những chuyện vặt vãnh thường ngày nhưng lại được đông đảo người dân có phần quan tâm.

Mà với Lâm Thuật Chương mà nói, cái loại phỏng vấn bình thường ông ghét nhất bây giờ lại do Chu Mộc thực hiện, nay xem ra, không chỉ không khiến ông có tí tẹo cảm giác chán ghét nào, ngược lại còn vui mừng hết sức — người trước mắt này vốn là cô bé con từ nhỏ lớn lên ngay dưới mí mắt mình, bây giờ lại kiêm thêm thân phận “con dâu” nhà mình, tính tình lạnh lợi thông minh cùng vẻ ngoài xinh đẹp lại càng không cần phải nói, hơn nữa hai người nói chuyện thoải mái như đang bàn việc nhà, khiến cho bài phỏng vấn vốn rất khô khan cứng nhắc nhanh chóng trở thành một “buổi gặp gỡ”. Mà cá tính lạnh lợi tinh quái nhưng không hề giả tạo của Chu Mộc càng chọc cho tổng giám đốc Lâm cười đến là thoải mái.

Không phải khen gì chứ... Thành nhãi con thật đúng là tinh mắt... Nếu để Lâm Thuật Chương nhận xét, cô gái tự nhiên chân thật lại không kiêu cách trước mắt này so với cái cô cháu ngoại của phó tư lệnh Chu ông gặp khi trước thì còn hơn nhiều.

Cười vui vẻ chào tạm biệt ông bố chồng tương lai nhiệt tình quá mức, Chu Mộc vừa ra đến cửa tòa nhà văn phòng đã thấy xe Lâm Tu chờ trước cửa.

“Sao dạo này anh rảnh thế?” Ôm bản thảo phỏng vấn vừa hoàn thành trước ngực, Chu Mộc nháy nháy mắt với Lâm Tu.

“Lần trước nghỉ về thăm người thân mới được mấy ngày đã gặp nhiệm vụ đột xuất bị đoàn trưởng gọi về... Giờ là thời gian nghỉ bù.” Lâm Tu vừa nói vừa khẽ nghiêng người thắt dây an toàn cho Chu Mộc, đợi tới khi bà vai khẽ sượt qua người Chu Mộc, anh kín đáo rút ngắn khoảng cách giữa hai người thì thầm bên tai cô: “Tức là... chúng mình có gần một tháng ở bên nhau.”

Hơi thở ấm nóng khẽ phả lên gáy Chu Mộc, những sợi tóc rũ ra bị thổi lên, khiến Chu Mộc hơi ngứa một chút. Cô chậm rãi xoay mặt lại, vừa định phản đối Lâm Tu, đã thấy gương mặt khô ngò của người nọ kề sát ngay mặt mình, máu nóng bốc lên, Chu Mộc cảm giác tai mình phút chốc nóng rực, cô lập tức cụp mắt cuống quýt tránh ra xa.

“Lái xe đi kia... Anh đỗ chỗ này là muốn phát sóng trực tiếp cho ba anh hử...” Nói xong Chu Mộc liếc mắt về phía bóng người lấp ló bên cổng lớn tòa văn phòng đang không ngừng lên lút ngó nghiêng sang chỗ này, sắc mặt đỏ tới mức hết như sắp chảy máu đến nơi.

“Ông ấy thích nhìn thì cho ông ấy nhìn.” Lâm Tu thoáng liếc qua hướng kia một cái, cuối cùng lúc nổ máy còn hướng thẳng về phía Lâm Thuật Chương bấm còi như khiêu khích.

“Pim —” tiếng còi xe cao vút vang dội nhất thời dọa cho bóng người kia giật nảy mình.

Lâm Tu nhắc chân đạp chân ga, lại chợt nghe thấy từ cửa xe truyền đến một tiếng “cộc —” rất nhỏ.

Chu Mộc quay đầu lại trông thấy tổng giám đốc Lâm thờ phỉ phỉ đứng ở ven đường đang nẩy nẩy hai hòn đá nhỏ còn lại trong tay tức tối gào lên về phía xe bọn họ —

“Thằng nhãi chờ lần sau mày về — ông đây tấn ày u đầu ba má không nhận ra luôn! ! !”

...

Số lượng tiêu thụ Chuyên Đề Dân Sinh mới ra đời của FAMOUS tăng liên tục, ngoài tổng biên tập Chu Mộc cũng như tờ tạp chí mới, trong lúc nhất thời danh tiếng nổi như cồn, phóng mắt nhìn khắp tòa soạn có thể đối đầu cũng chỉ còn lại vị tổng biên tập kim bài vừa từ hải ngoại về không lâu — Sở Du kia mà thôi.

Công bù cho tội, đám người trong tòa soạn hiểu nhất chiêu tùy cơ ứng biến lập tức không dám nhắc lại sự kiện “chuyên mục bỏ trống” lần trước, ngay cả trọng tâm cũng nghiêng về bài phỏng vấn doanh nhân nổi tiếng Lâm Thuật Chương của Chu Mộc mới đạt được thành công lớn nhất gần đây.

Chu Mộc có thể kiếm được tin tức trực tiếp có liên quan tới Lâm Thuật Chương, điều này khiến cho giám đốc tòa soạn vừa mừng rỡ kích động vừa nghi hoặc khó hiểu.

Cô tổng biên tập mới này, rốt cuộc còn có bao nhiêu chuyện ông ta không tưởng tượng nổi?

“Tiểu Chu à...” Nụ cười xởi lởi lại quay về trên mặt, giám đốc tòa soạn cười tươi chân thành thân thiết vô cùng dẫn đo mở miệng: “Tạp chí mới Dân Sinh kỳ này lại bán chạy, trước mắt xu thế càng ngày càng mạnh mẽ... Thân là tổng biên tập, không thể không kể đến công lao của cô, mấy ngày nay đám lãnh đạo bọn tôi đang bàn bạc xem có nên tổ chức một buổi tiệc chúc mừng cho cô không đây...”

“Là trách nhiệm công việc thôi.” Chu Mộc lãnh đạm mở miệng nói: “Huống chi tôi chỉ thực hiện lời hứa của mình mà thôi, tránh cho vì sơ xuất của tôi mà bỏ trống mất một chuyên mục.”

“Khụ...” Chủ đề đang muốn tránh né lại bị đương sự chủ động đề cập tới, giám đốc tòa soạn nhất thời khó tránh khỏi có vài phần xấu hổ. “Chuyện đó, người trẻ tuổi ấy mà, ai mà không phạm phải sai lầm? Hồi mới bắt đầu đi làm tôi cũng gặp phải sự cố tin tức đấy chứ...”

Tránh nặng tìm nhẹ... Không có ý nghĩa.

Khuôn mặt tươi cười trước mắt chồng chéo lên vẻ mặt giận dữ mấy ngày trước, Chu Mộc chỉ cảm thấy dạ dày bất giác quặn lại.

Thật ghê tởm.

“Nhiệm vụ lần này cô hoàn thành rất xuất sắc, đội ngũ mang theo cũng không tệ... Cô vừa có năng lực lại chịu khó, cố gắng làm việc nhé, cứ đà này thì chẳng mấy chốc cô sẽ có cơ hội thăng tiến tới chức vụ lãnh đạo cao hơn, đến lúc đó...”

“Giám đốc tòa soạn.” Chu Mộc hơi nhíu mày ngắt lời người nọ: “Xin lỗi đã cắt ngang lời ông, nhưng — “

Nói xong Chu Mộc đặt một thứ lên bàn làm việc trước mặt giám đốc tòa soạn.

“Những ngày qua, cảm ơn ngài đã chiếu cố — đây là đơn từ chức của tôi.” Nhìn gương mặt muôn phần kinh ngạc đối diện, Chu Mộc cười nhạt, nói tiếp: “Cảm ơn ngài, cảm ơn tòa soạn đã dạy cho tôi biết rất nhiều đạo lý, trong cuộc sống sau này, tôi nhất định sẽ khắc ghi trong lòng.”

“Tiểu Chu, cô thế này là...” Giám đốc tòa soạn vội đứng bật dậy muốn níu kéo, nhưng Chu Mộc tức khắc ngăn lại lời ông ta định nói.

“Ngài không cần nhọc công tiễn tôi đâu, mọi thứ thu xếp xong cả rồi, bây giờ tôi đi luôn đây.” Nói xong Chu Mộc hơi gạt đầu với ông ta, đóng sầm cửa rồi khỏi văn phòng không thèm quay đầu lại.

Đám nhân viên tòa soạn không ai là không ghen hòng trăn trăn nhìn Chu Mộc ôm đồ đạc đã đóng gói gọn gàng bước ra cửa, Giang Ngữ Tình biết rõ mọi chuyện đi cùng cô tới cửa, cuối cùng chỉ yếu ớt thở dài —

“Đồ vô lương tâm đáng ghét... Cứ thế phui mông đi... Bỏ lại mình tôi ở cái chỗ quái quỷ này.”

“Ý bà là, không có tôi thì trái đất không quay à?” Chu Mộc vui vẻ, “Tôi chính là kẻ đào ngũ, Tình Tử, bà kiên cường hơn tôi đấy!”

“Đúng vào lúc phát lên nhất thành công nhất thì từ chức — tôi thật chưa từng thấy lính đào ngũ nào oai phong thế đâu...” Giang Ngữ Tình bĩu môi nói: “Nhưng mà chuyện oách xì ngẫu thế cũng chỉ có bà mới làm ra được... Thôi, không nói chuyện này nữa, mặc kệ bà làm cái gì, chị em đây cũng đều ủng hộ bà vô điều kiện!”

“Chỉ đợi câu này của bà thôi đấy!” Khóe môi Chu Mộc cong lên thành một nụ cười, vươn tay ôm cô bạn tốt. “Đi ha, bọn mình liên lạc điện thoại sau!”

Giang Ngữ Tình gạt đầu, đứng nhìn Chu Mộc đi ra, bên cạnh bỗng có một người chạy vội tới kéo tay Chu Mộc.

“Em từ chức à? !”

Chu Mộc gương mặt, đối diện đôi mắt hơi tức giận của người nọ.

“À. Phải.”

“Vì sao? !” Sở Du cũng không để ý đến vẻ mặt khác thường của mọi người, mấp máy bờ môi mỏng mím chặt.

“Không muốn làm nữa.” Chu Mộc trả lời đơn giản.

“Tôi không đồng ý!” Sở Du thốt ra: “Tổng biên tập Chu, xin em cho tôi một lý do thích hợp!”

Chu Mộc giơ tay đẩy bàn tay đang giữ tay mình của người nọ, nói rành rọt từng chữ không kiêu ngạo không nhún nhường —

“Lý do thích hợp thì không có, tôi chỉ biết là, giám đốc tòa soạn đã chấp nhận đơn từ chức của tôi, phiên ngài sau này đừng gọi tôi là tổng biên tập Chu nữa.” Nói xong Chu Mộc hơi cau mày muốn xoay người bỏ đi.

“Chu Mộc —” Sở Du lại gọi cô lần nữa, “Một lý do thôi, khó mở miệng đến thế sao?”

Dù biết rõ đây là phép khích tướng của Sở Du, nhưng Chu Mộc vẫn không ngăn nổi hơi bực bội, “Nếu anh nhất quyết muốn nghe một lý do, được — căn bản là tôi ghét cay ghét đắng đồng thời cũng khinh bỉ tất cả những gì mà ngày ngày mình phải đối mặt, bởi vì nó không chân thực.”

Dứt lời người đã đi, bỏ lại tất cả mọi người trong tòa soạn nghe rõ ràng từng chữ một.

...

Ôm bọc đồ ra khỏi tòa soạn lên xe, Chu Mộc đảo mắt nhìn về phía Lâm Tu ngồi bên cạnh sắc mặt vẫn tỉnh bơ như thường.

“Này... Sao lại mang về mặt này hả... Sao anh không ngạc nhiên chút nào thế?”

“Ồ?” Lâm Tu hơi nhướn mày, sau đó trong nháy mắt lại khôi phục bộ dáng gấp cơn sóng dữ không hốt hoảng như thường, “Như thế này ấy hả?”

Chu Mộc lập tức nhào qua cào anh một trận.

Lâm Tu cười khê cũng không trốn, cho đến khi người nọ làm ầm ĩ phát mệt, lại nhào người bò về chỗ ngồi, anh mới vươn tay vuốt lại vài lọn tóc rối bên tai cô.

“Lâm Tu...” Chu Mộc nhìn về mặt có vài phần thoải mái lại có vài phần cô đơn của anh, “Lần này... Em thất nghiệp thật rồi.”

Nghe cô nói xong, Lâm Tu khê ngược mắt, cuối cùng, bàn tay dày rộng ầm ập nhẹ nhàng phủ lên bàn tay mát lạnh của Chu Mộc.

“Không sao. Anh nuôi em.”

33. Chương 33

Nhìn gương mặt say ngủ không tỳ vết của người bên cạnh, Chu Mộc nghĩ, thật ra cuộc sống nhàn nhã ở nhà như vậy cũng tươi đẹp lắm.

Đêm qua bị giày vò tàn bạo, thân thể Chu Mộc tới giờ vẫn mềm nhũn. Da thịt trần trụi cọ vào lớp chăn mềm mại, tay chân và eo đau nhức vô cùng như bị rút cạn sức lực. Chu Mộc không kìm nổi mặt nóng rần lên từng đợt, nhưng tất cả điều đó so với cánh tay đang ôm lấy cô không hề có kẻ hở kia thì hiển nhiên chẳng là gì cả.

Là cánh tay mạnh mẽ rắn rỏi, dùng lực cả mười phần, Lâm Tu đang say ngủ nửa ôm eo Chu Mộc, không hề lo lắng sau khi tỉnh dậy liệu tay mình có mỏi nhừ hay không.

Gương mặt khôi ngô vô cùng, dù đã nhìn bao nhiêu năm như vậy vẫn không hề chán.

Nhìn khuôn mặt đẹp trai cách mình trong gang tấc, Chu Mộc hơi ngây người — người đàn ông như vậy, thật sự không có ai là không thích.

Bỗng nhiên nổi hứng nghịch ngợm, Chu Mộc nhẹ nhàng rút tay khỏi lồng ngực người nọ, ngón tay búp măng trắng ngần chậm rãi lướt dọc bờ vai cường tráng xinh đẹp của người nọ, hướng dần lên trên.

Khê xẹt qua chiếc cằm hơi lún phún râu của Lâm Tu, đầu ngón tay Chu dừng lại trên bờ môi hoàn mỹ của anh.

Rõ ràng là bờ môi sắc bén mỏng như dao — sao chạm vào lại có thể mềm mại như thế nhỉ?

Chu Mộc nán lại từng tắc từng tắc, đầu ngón tay lưu luyến đáng môi xinh đẹp kia, cuối cùng quay lại phần giữa khê ấn một cái.

Giây tiếp theo, đầu ngón tay bị người lẽ ra đang ngủ ngậm vào trong miệng.

Lâm Tu nhân tiện bắt lấy bàn tay mềm mại kia khê cắn một ngụm nơi cổ tay, sau đó lại nhanh tay lẹ mắt dang tay ôm Chu Mộc vào lòng lần nữa.

“Anh giả vờ ngủ hả? !” Người bị bắt quả tang kịp phản ứng trong nháy mắt, Chu Mộc hơi buồn bực.

“Anh nhắm mắt nghỉ ngơi thôi mà.” Lâm Tu nhếch nhếch khóe miệng sáp lại nhẹ nhàng cọ cọ chớp mũi hơi lạnh của người trong lòng, “Tĩnh lâu rồi. Ôm cây đợi thỏ chờ bắt quả tang em làm chuyện xấu thôi.”

Chu Mộc hơi ngước mắt nhìn vào đôi mắt sâu như đầm nước của Lâm Tu.

Cô quá hiểu người trước mắt này... Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng thật ra là... Sợ làm cô thức giấc chứ gì?

“Bắt được thì thế nào?” Đề nén rung động trong lòng, Chu Mộc khẽ mím môi, cười tinh nghịch.

“Thế nào à?” Hàng mày tuấn tú của Lâm Tu khẽ nhướng lên, “Xử theo quân luật.”

Nói xong, phó đoàn trưởng Lâm vươn tay nắm chiếc cằm nhọn duyên dáng của người nọ hôn thật nồng nàn.

...

Lâm Tu nghỉ phép, Chu Mộc chờ việc, hai người bình thường bận đến tối tắm mặt mũi hiếm khi cùng rảnh rỗi, đối với bọn họ mà nói, đây thật sự là một kỳ nghỉ ngoài ý muốn vô cùng quý giá.

“Đó là đồng phục tập huấn,” Nhìn Chu Mộc đang ra sức chà xát bộ quần áo trong tay, Lâm Tu hơi nhúu mày mở miệng nói: “Nhiều bụi lắm... Thôi để anh giặt cho.”

“Nói như anh ấy... Không bẩn thì giặt làm gì? !” Chu Mộc vừa đấu tranh với bộ quần áo trong chậu vừa mở miệng nói chuyện với Lâm Tu mà không thèm ngẩng đầu lên, “Anh đừng bao bọc quá được không... Anh làm em sắp biến thành người tàn tật đến nơi rồi... Đi đi, đừng có ở đây quấy nhiễu, đi đọc tạp chí quân sự của anh đi.”

Lâm Tu nghe vậy nhoen miệng cười, không những không đi mà còn sấn lại phía sau ôm lấy Chu Mộc.

“...” Động tác trong tay Chu Mộc thoáng ngừng lại.

“Có vợ tốt thật đấy...” Lâm Tu hí hóp đôi mắt xinh đẹp cười tươi rói, “Có người giặt quần áo cho.”

“Không ngờ chính vì lý do này nên anh mới tìm em?” Chu Mộc vừa bực mình vừa buồn cười, “Ngoài khu nhà có một tiệm giặt là đại tử giặt đồ cho anh đấy! Năm đồng một thùng lớn, giặt mấy xong còn sấy khô nữa cơ!”

“Thế đâu có giống.” Lâm Tu siết chặt cánh tay ôm bên eo Chu Mộc, kề miệng bên tai người nọ nói khẽ: “Mặc quần áo em giặt... Về doanh trại cũng có thể nhớ kỹ dáng vẻ lúc này của em — giống như đang có em ở bên cạnh vậy.”

Mặt Chu Mộc nóng ran, ghen nửa ngày mới cúi đầu rặn ra một câu —

“Vô liêm sỉ.”

“Reng reng —” Tiếng chuông điện thoại bàn rất lâu chưa từng vang một lần cắt ngang giây phút tình cảm của hai người, Lâm Tu nhẹ nhàng buông tay đi tới chỗ đặt điện thoại bàn nhắc ống nghe.

“A lô?”

“Nhãi con... Đang ở đâu đấy? !” Đầu kia ống nghe truyền đến giọng nói sang sảng của ông cụ An Quốc Huân.

“Ông ngoại.” Lâm Tu hơi có chút bất đắc dĩ day thái dương nói: “Ông gọi vào số điện thoại nhà của con mà.”

“À...” An Quốc Huân đầu kia điện thoại quả nhiên vỗ trán, “Đúng rồi nhỉ? ! Sao mà tôi lại quên khuấy mất cơ chứ... Nói cho cùng, đều là tại nhãi con cậu chọc giận tôi mà ra cả!”

“Con một lòng vì Đảng vì dân... Sao lại chọc giận ông được?”

“Sáng nay tôi tới chỗ mấy cậu một chuyến... Sao nghe Vũ Sấm bảo cậu nghĩ về thăm người thân hả? Lúc đầu tôi hỏi cha cậu, ông ta bảo cậu không về nhà, vậy ra ai kia là lỗi ra gia đình ra làm có để trốn việc đấy phỏng? Không phải nói thăm người thân sao? Cậu thăm được đến đâu rồi hả? !”

Ông cụ An cả đời chiến công hiển hách công trạng lớn lao, khi còn trẻ thì tất bật trên chiến trường bảo vệ tổ quốc, về già mới dần dần rút ra khỏi những sự vụ rắc rối bận rộn, giờ đến lúc cháu trai cháu gái* đều đã

trưởng thành, ông cụ càng thêm mong mỏi có đủ con cháu quây quần ở bên, hưởng thụ cảnh gia đình đầm ấm yên vui.

*nghĩa gốc ở đây là cháu ngoại trai (Lâm Tu) và cháu nội gái (An Hòa)

Vợ chồng Hứa Ủy bận công tác, Lâm Tu cũng huấn luyện liên miên không ngừng, dù nhớ nhung hết lòng, nhưng ông cụ vẫn hiếm khi có cơ hội gặp bọn họ, vậy nên khi biết tin Lâm Tu có dịp nghỉ phép dài hạn hiếm hoi, ông cụ liền gọi ngay điện thoại tới để “khởi binh vãn tội”.

“Thôi không nói chuyện này nữa, trưa nay luôn đi, mau chóng tới chỗ tôi ăn cơm! Đến rồi tôi xử cậu sau!” Nói xong lão thủ trưởng không cho phân trần cúp luôn điện thoại.

Lâm Tu đặt điện thoại xuống, đứng trong phòng khách thoáng suy tính trong chốc lát.

Ừm... Phải đi.

Dù sao, anh còn có chuyện hệ trọng muốn chính thức báo cáo với ông cụ không phải sao? !

“Mộc Mộc.” Lâm Tu lại quay về bên cạnh Chu Mộc mở miệng nói.

“Hửm?” Chu Mộc giương mắt, “Sao vậy anh?”

“Ông cụ gọi điện tới.” Lâm Tu nhìn cô mở miệng nói: “Trưa nay chúng mình qua đó ăn cơm.”

“Hả?” Chu Mộc ngẩn người, giây lát sau lại bắt đầu ra sức vò quần áo, “Được rồi. Anh đi đi. Chuyển lời hỏi thăm ông cụ giùm em. Cứ bảo để hôm khác em qua thăm ông cụ.”

“Thế nào là ‘anh đi’?” Lâm Tu tiếp tục nói: “Em đi cùng với anh.”

“Em đã nói rồi mà, hôm khác em sẽ đi. Anh đừng lo, trong nhà có đồ ăn, em hâm lại một chút là được thôi.”

“Em không đi cũng được. Anh ở lại đây với em.” Về mặt Lâm Tu hồ hững nói: “Dù sao anh cũng chẳng muốn tới đó.”

“Thua anh rồi!” Chu Mộc biết tổng tính nét người kia nhất thời rất buồn bực, “Anh nhất định phải xơi tái em mới chịu à?”

“Thế này là đồng ý rồi phải không?” Lâm Tu cười khê tới gần định ôm cô, lại bị Chu Mộc đẩy tay bộp xà phòng nhắm chuẩn vào má anh quệt ột phát.

“Ừ, đồng ý rồi!” Người nào đó đạt được ý đồ cười khanh khách định trốn.

“... Muốn ăn đòn hả.” Lâm Tu nhướn mày nhếch khóe miệng.

...

Lúc tới nhà ông cụ An, trong đầu Chu Mộc nháy mắt hiện ra một câu —

Ra cửa chưa xem hoàng lịch, hôm nay không nên xuất hành.

Bị người nào đó nửa uy hiếp nửa ép buộc đưa tới chỗ ở của ông cụ An Quốc Huân, hai người ấn chuông cửa, bà cụ mừng rỡ ra đón cháu trai, vừa mở cửa liền ngăn ra.

“Tiểu Mộc?” Sau khi thấy rõ người tới, ánh mắt bà cụ “roẹt —” cái sáng ngời lên, “Ồi chao con bé con này, làm bà nhớ muốn chết rồi! Nào nào, mau vào đi!”

Chu Mộc bị bà cụ nắm tay nhiệt tình kéo vào nhà, vừa muốn mở miệng hỏi han bà cụ mấy câu, khoảnh khắc ngược mắt lên âm thanh trong cổ họng lại bất chợt bị dè xuống.

Giờ phút này, một phòng người vốn đang chuyện trò rôm rả, trong nháy mắt bóng dáng Lâm Tu cùng Chu Mộc xuất hiện trong phòng, mọi người đều đồng loạt phóng ánh mắt về phía hai người bọn họ.

“Mộc nha đầu?” An Quốc Huân vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, ánh mắt chỉ thoáng lướt qua cháu trai nhà mình, trong lòng đã lập tức có tính toán.

Tiền trăm hậu tấu... Thăng nhãi ranh này.

“Ông cụ An.” Chu Mộc tươi cười chào hỏi ông cụ. “... Con chào ông.” Nói xong lại quay sang lễ phép gật đầu với vị bề trên đang đứng ở một bên.

Cuối cùng, hơi xoay người, nhìn Hà Tiêu đứng đối diện mình, Chu Mộc nhoẻn miệng cười nhàn nhạt, “Bác sĩ Hà. Đã lâu không gặp.”

“Cô Chu.” Dù đã có quen biết, nhưng giọng điệu nói chuyện của hai người đều xa cách mà khách sáo.

Phó tư lệnh Chu Thâm đứng ở một bên lặng lẽ nhớ lại bóng dáng hai người vừa sóng vai vào cửa, cuối cùng cũng hiểu được lý do những ngày gần đây cô cháu gái mình buồn bực không vui.

Dường như là ngại tình huống trước mắt còn chưa đủ hỗn loạn, chuông cửa lại một lần nữa vang lên, bà cụ đi ra mở cửa, mà bóng người từ cửa đi vào kia vừa nhìn thấy Chu Mộc đang đứng trong phòng, lập tức không thể khống chế bản thân buột miệng nói ra câu đầu tiên lại là —

“Con dâu? !”

Bầu không khí nháy mắt trở nên kỳ diệu, mọi người đều lẳng lặng chờ mong chuyện tiếp theo xảy ra.

Chỉ trừ một người — Chu Mộc.

Nguyện vọng lớn nhất lúc này của cô chính là có một tia sét đánh chết cô ngay và luôn đi.

34. Chương 34

Người trong phòng đều trầm mặc, thoát nhìn ai nấy đều giữ vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong mắt mỗi người lại là sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Nhất là Hà Tiêu đứng đối diện Chu Mộc.

Kỳ thật từ sau khi về nước, những lần đụng mặt như vậy đã quá nhiều, bản thân Chu Mộc không còn cái loại cảm giác khó chịu đặc biệt ấy nữa.

Chính là không tránh khỏi — vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

“Vào đi thôi.” Giọng nói mát lạnh như nước chảy phút chốc phá vỡ sự yên tĩnh lúc này. Lâm Tu nhẹ nhàng dang tay ôm lưng Chu Mộc, kéo nhẹ một cái đưa cô ra khỏi “giải đất trung tâm” trong trận chiến bằng mắt có vẻ ngày càng gay gắt kia.

Đầu mày của ông cụ An hơi nhướng lên, đôi mắt Chu Thâm không nén nổi càng thêm thâm sâu, ánh mắt Lâm Thuật Chương mang theo vài phần hứng thú, mà sóng mắt Hà Tiêu lại không kìm nổi chậm chậm lay động đầy vẻ ngỡ ngàng.

Đối với tình hình đã lọt vào trong mắt từ lâu này, kẻ đầu tên Lâm Tu lại làm như không thấy, chỉ nhàn nhã và có vẻ hơi lười nhác như bình thường dẫn Chu Mộc vào phòng.

Mọi người thấy thế đều hiểu cả, tuy hành động kia vẫn là không nóng không lạnh không vượt khuôn khổ như trước, nhưng Lâm Tu quả thật đã đặt người nọ trong đáy lòng mà yêu thương, không hề có chút qua loa đại khái nào.

“Ồi chào, đông vui quá nhỉ? !” Một giọng nói giòn giã sang sảng truyền tới từ cửa, mọi người trong phòng đồng loạt theo tiếng nhìn lại, lại chỉ có một người mở miệng —

“Mẹ.” Lâm Tu khẽ nhướng mày với người nọ như ra hiệu.

“Ồi chào ông trời con! Anh cũng chịu chương cái mặt ra rồi đấy hả!” Bản năng người mẹ phát tác, An Dĩnh khí phách bùng bùng sải bước tới, quen nếp gờ tay chỉnh lại cổ áo vốn đã rất chín chu của con trai, “Lúc rảnh rồi cũng không biết đường về thăm nhà à? Gọi mấy cuộc điện thoại cũng không gọi được anh về, khiến

ẹ anh có khác gì ba lần thỉnh Gia Cát Lượng đâu! Hai ngày nay tôi còn đang nghĩ — nếu còn chưa thấy mặt anh có khi tôi phải trực tiếp tới đoàn của các anh cướp người đấy!”

“Vớ vẩn!” Ông cụ An ngồi bên lớn tiếng quát: “Chị còn đem quân kỷ để vào mắt không đấy? Chị coi chỗ đấy là cái chợ, nói vào là vào đấy à? !”

“Làm mẹ nhớ mong con trai thì có làm sao? !” Bà cụ ở một bên vung tay lên mở miệng đầy khí thế: “Các người đây hết kẻ này đến kẻ khác không biết về nhà không biết nhớ nhà, không tìm không phỉ như thế chính ra lại vui ấy nhỉ! Người làm vợ làm mẹ như chúng tôi ngày nào cũng quanh quẩn trong nhà chưa kể, bây giờ nhắc tới vài câu cũng có tội à? Còn cho người ta sống nữa không hả? !”

Ấy, gia đình này... Chu Mộc cảm thấy thú vị đứng ngoài quan sát, Lâm Tu bên cạnh lại ra vẻ thản nhiên nhìn nhiều quen rồi.

“Ý tôi không phải thế...” Ông cụ An sờ sờ cái mũi rồi lại hắng hắng giọng, “Bọn trẻ đều ở đây, phải cho chúng nó có chút ý thức khuôn phép chứ...”

“Khuôn phép cái gì? Ba đại kỷ luật tám dòng chú ý* à? ! Đừng có nói cũng đừng quấy nhiễu nữa!” Bà cụ khinh thường lườm ông già nhà mình một cái, cuối cùng đổi về mặt cực kỳ thân thiết đi tới vỗ vỗ mu bàn tay Chu Mộc lên tiếng tổng kết: “Tiểu Mộc, đừng nghe ông An của con nói bừa, đàn ông ấy à, lúc nên xích thì phải xích lại! Tiểu Tu mà bắt nạt con, con cứ đến tìm bà, bà nhất định sẽ phân xử cho con!”

*là nguyên tắc hành động và truyền thống tốt đẹp của quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, thể hiện bản chất và tôn chỉ của quân đội nhân dân.

Ấy... Chu Mộc đỏ mặt.

Thế này là nhận cô làm cháu dâu ngoại rồi sao?

“Tiểu Mộc?” Tầm mắt An Dĩnh chuyển qua mặt Chu Mộc hơi ngừng một chút, “Chu Mộc? Mộc Mộc? !” Nói xong mẹ Lâm mắt sáng lờ lờ nhào tới, “Mau lại đây để bác xem nào... Chắc chắc, Mộc Mộc của chúng ta đã lớn rồi! Xinh quá cơ...”

“Bác Dĩnh.” Chu Mộc cong cong khóe miệng nhìn An Dĩnh, “Con cứ tưởng ở buổi tiệc mừng thọ ông cụ An có thể gặp bác, ai ngờ không khéo gặp đúng đợt bác đi công tác...”

“Lúc trước nói chuyện với Tiểu Tu bác đã nghe nói con từ Anh về rồi, bác đang tính trong khoảng thời gian này đi tìm mẹ con tán gẫu đấy... Đúng rồi, bà ấy với bố con mọi mặt vẫn tốt chứ?”

Bả vai bắt giác khẽ run lên, Chu Mộc hơi ngáp ngừng rồi chậm rãi giương mắt, nhẹ nhàng gật đầu, “Dạ. Vẫn tốt.”

Lâm Tu đứng bên khẽ rũ mắt, ánh mắt rơi trên bờ môi hơi mím có phần tái nhợt của người nọ.

Vẫn tốt... thật sao?

...

Lúc vào nhà bị niềm vui bất ngờ làm xáo trộn phương châm chính sách, mới vừa hồi phục tinh thần lại, hai vợ chồng Lâm Thuật Chương liền ý thức được sự thật phớ tư lệnh Chu cùng với cô cháu ngoại Hà Tiêu cũng có mặt ở đây, bắt giác thu bớt sự hưng phấn vừa rồi, chỉ chớp mắt hai người lại khôi phục bản sắc tình anh giới thương mại cùng nữ bác sĩ giỏi giang nòng cốt của y viện.

“Ăn thêm chút nữa đi...” An Dĩnh cực kỳ nhiệt tình gấp thêm thức ăn vào bát Chu Mộc, mặt khác cũng không quên liên tục săn sóc Hà Tiêu bên cạnh, “Tiêu Tiêu cũng đừng khách sáo nhé.”

“Cảm ơn bác ạ...” Khóe miệng Hà Tiêu mỉm cười, ánh mắt lại luôn không rời được liếc về phía Lâm Tu.

Vẻ mặt nhàn nhã trước sau như một, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia lại ẩn sâu sự say đắm thân mật.

Hà Tiêu cũng từng nghĩ phải quên đi hoặc tránh xa ra, thế nhưng vẻ chăm chú ấy quá khiến người ta rung động — cô luyến tiếc.

Dù cho điểm dừng của ánh mắt ấy không phải là cô.

Một bữa cơm ăn không có mùi vị, sau bữa trưa không lâu, Chu Thâm liền dắt theo cô cháu ngoại chào tạm biệt nhà họ An.

Hà Tiêu lễ phép mà không kém phần nhu thuận chào từng vị trưởng bối, nhưng đến cuối cùng vẫn không kìm nổi lòng đưa mắt về phía bóng dáng thẳng tắp đứng cách đó không xa.

Môi mấp máy, cô muốn chào tạm biệt anh, trong cổ họng lại như có thứ gì mắc kẹt, lên không được mà xuống cũng chẳng xong.

Cuối cùng chỉ là một cái gật đầu lịch sự khách sáo đúng mực đúng chỗ không khác gì bình thường.

Giống như giữa bọn họ, thoạt nhìn là đoạn đường không xa không gần, nhưng khoảng cách ấy vĩnh viễn tồn tại một cách chân thật.

Không thể vượt qua.

...

Thừa dịp hai người Lâm Tu cùng Chu Mộc chủ động chạy đến phòng bếp góp sức dọn dẹp, mấy vị trưởng bối trong nhà pha trà ngồi nói chuyện phiếm trong phòng khách.

“Cô bé cháu ngoại của Chu Thâm kia có tâm tư không phải chuyện ngày một ngày hai đâu ... Trước kia lúc lão Chu đến, con bé cũng đi theo rất nhiều lần, nó đối với Tiểu Tu... Mặc dù không đến mức nói là bày tỏ lộ liễu, nhưng tóm lại cũng không hề che giấu, mắt tôi tuy mờ, nhưng tâm tư của con bé tôi vẫn nhìn ra được.” Nói xong bà cụ tiện tay bưng cái chén trên bàn, mở hé nắp khế thổi lá trà nổi trên mặt nước.

“Thật sự là một cô bé xinh xắn khéo léo...” Ông cụ An Quốc Huân cũng khẽ hớp một ngụm trà nói: “Lão Chu có ý tác hợp, đây là chuyện tốt... Nhưng nói thế nào đây nhỉ... tính nết Lâm Tu vốn tẻ nhạt, cô bé kia tuy không thể nói là người mộc mạc, nhưng tóm lại là khiến cho người ta cảm giác có một khoảng cách gì đó. Đạm bạc tất nhiên có cái tốt của đạm bạc, nhưng hai đứa cùng như thế mà đến với nhau, cuộc sống cũng không tránh khỏi quá không thú vị rồi. Về điểm này, Hà Tiêu thật sự không bằng cô nhóc nhà họ Chu.”

“Lại nói tiếp mấy đứa trẻ này cũng là chúng ta tận mắt nhìn lớn lên. Tiểu Mộc từ nhỏ đã khiến người ta yêu thích, cái khác không nói, chỉ riêng vẻ lạnh lợi cơ trí kia cũng không có đứa trẻ nào sánh bằng rồi... Chỉ có điều...” Nói tới đây An Dĩnh muốn nói lại thôi: “Ba, con nghe nói... Chu Vĩ Bình...”

“Ừm.” Ông cụ trầm ngâm một tiếng, “Ba có nghe rồi... Chuyện nhà bọn họ, kể ra cũng coi như vấn đề lịch sử di lưu rồi.”

“Nhưng dù thế nào, làm người cũng phải có chừng có mực chứ?” Bà cụ nóng tính đã mở miệng: “Cô con dâu nhà họ Chu kia tuyệt vời như thế, lúc trước bất chấp tất cả mọi người phản đối, không đòi hỏi gì mà đi theo cậu ta, sao bây giờ lại rơi vào tình cảnh này? Cậu Chu Vĩ Bình đó nở lòng nào để vợ mình đau lòng vì cậu ta như vậy? !”

“Thanh quan nan đoạn gia vụ sự*... Chuyện nhà người ta, còn nhiều khuất tất bên trong, bà ở đây sục sùi cảm phần cũng vô dụng.” Ông cụ nâng mắt chậm rãi thở dài, “Bản chất Chu Vĩ Bình xem như là đứng đắn. Làm bí thư thành ủy bao nhiêu năm nay, cậu ta xem như tận tâm tận lực rồi. Nhưng nói sao nhỉ... Con người ấy mà, chính là sống quá minh bạch, quá chu toàn, trong một số vấn đề lại chui vào ngõ cụt. Một bước sai là từng bước sai... Tiếc thay ột nhân tài.”

*Ngụ ý việc trong nhà lộn xộn phức tạp, người công chức thanh liêm cũng khó mà nhìn rõ đúng sai.

“Tiếc thay cho ông ta.” An Dĩnh thân thiết với mẹ Chu nhiều năm cũng không nén nổi thở dài nói: “Có một người cha và người chồng như vậy — khổ thân hai mẹ con Tiểu Mộc.”

“Con lại nghĩ... Chu Vĩ Bình có nỗi khổ tâm riêng của cậu ta.” Lâm Thuật Chương vẫn im lặng này giờ chợt chen lời, “Khi trước còn là hàng xóm thì tiếp xúc suốt, mấy năm qua cũng lục tục gặp nhau mấy lần... Người này tuy không nói nhiều, nhưng làm việc luôn rất chu toàn. Chuyện mà mọi người đang nói... Không biết chừng lại có chuyện xưa ở phía sau thì sao?”

“Mặc kệ có chuyện xưa hay không... Một người đàn ông phản bội gia đình mình, em không tưởng tượng ra nổi cái chuyện xưa kia đường hoàng được bao nhiêu.” An Dĩnh tức tối nói: “Em nói cho anh biết Lâm Thuật

Chương, anh mà dám có ý đồ gì, em không nói hai lời lập tức đến công ty anh đốt sạch cả tòa nhà đó luôn! Cho anh tha hồ rảnh tay luôn!”

“Này Tiểu Dĩnh, em đừng có lúc nào nói chuyện cũng lôi chồng em ra xả được không?” Trước mặt bố mẹ vợ, Lâm Thuật Chương có chút bất đắc dĩ nhìn bà vợ có lối suy nghĩ rất đặc biệt của mình, “Nói chuyện kẹp thương đeo gậy* làm như thật ấy... Em nghĩ em phóng hỏa mà không phạm pháp à?”

*thành ngữ chỉ sự mỉa mai, châm biếm trong lời nói.

“Em không giác ngộ được cao như vậy! Đến lúc đó em chỉ nghĩ đến mỗi việc đốt quách công ty của anh đi cho xong! Cho anh nghèo tới cỡ quần cộc* cũng không có mà mặc! Cho anh nuôi bồ nhí này!”

*nguyên gốc ở đây là — loại quần cộc mặc trong quân đội, chỉ có một cỡ duy nhất.

“Ủi chà... Xem cái lòng dạ rắn rết kia chắc chắc...” Lâm Thuật Chương liên tục thở than.

“Khụ...” Ông cụ An nửa ngày không lên tiếng hắng hắng giọng rồi mở miệng: “Kẻ xướng người hoạ, hai người đang tấu nói* đấy à? ! Hai anh chị bao nhiêu tuổi rồi hả, không biết xấu hổ à!” Nói xong dời mắt về phía con gái mình nghiêm mặt nói: “Tiểu Dĩnh, con đây đâu phải giác ngộ thấp? Căn bản chính là nghiêm trọng coi rẻ pháp luật! Cách này của con là không được, đợi bao giờ có thời gian, ba bảo bác Phùng thảo luận vấn đề này với con cho ra nhẽ mới được...”

*tấu nói: một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

“Bác Phùng? Chính ủy Phùng hả ba?” An Dĩnh nâng trán nói: “Ba à, ba tha cho con đi... Con từng này tuổi rồi mà còn phải tiếp thu giáo dục tư tưởng cách mạng của thế hệ trước à? Dẹp đi thôi ba ơi...”

“Chính con tư tưởng lạc hậu còn trách ba bảo bác Phùng dạy bảo con?” Ông cụ An dựng râu tròng mắt nói: “Không thì hôm nào con đến chỗ anh trai một chuyến, để nó dạy con một khóa chất lượng nhất.”

Mẹ Lâm nhất thời cảm thấy thở một hơi mà cũng thất hết cả ruột gan.

Không sai, anh ruột của bà chính là con trai cả của ông cụ An — viện trưởng Tổng viện Giải phóng quân, bố của An Hòa — An Chính Thần.

Đến tuổi trung niên rồi còn phải chạy tới chỗ anh trai xưa nay nghiêm túc nghe dạy bảo một trận... Có âm ức không cơ chứ?!

Ông cụ này, cả đời làm cách mạng, chính là có bản lĩnh chuyện con con gì cũng làm quá lên được!

Lúc này hai người Lâm Tu và Chu Mộc đã xong xuôi việc ở phòng bếp quay trở lại phòng khách, bà cụ và An Dĩnh cùng nhiệt tình kéo tay Chu Mộc sang chỗ khác tán gẫu việc nhà, còn Lâm Tu theo ba và ông ngoại sang thư phòng đánh cờ.

“Mấy hôm không gặp ... Kỳ nghệ lại tiến bộ không ít đấy nhỉ.” An Quốc Huân nhìn bàn cờ ra chiều suy nghĩ mở miệng nói: “Chỉ có điều... Con hạ cờ càng lúc càng dứt khoát. Trước kia thật sự là chưa từng như thế.”

“Dùng giả vô úy*.” Lâm Tu cười khẽ lại hạ một quân cờ, “Ông ngoại, ván này con thắng rồi nhé.”

*Người dùng cảm không sợ gian khổ.

“Ha ha...” Ông cụ cười đến là khoái chí, “Xem cái dáng vẻ nôn nóng đầu óc để trên mây của cậu kìa! Nửa ngày trời cậu chỉ đợi mỗi lúc này thôi chứ gì? Nói đi, có chuyện gì?”

“Con với Chu Mộc đang ở bên nhau.” Lâm Tu từ ghế đứng dậy, dáng người thẳng tắp đứng trước mặt cha và ông ngoại mình trịnh trọng mở miệng.

“Chúng ta nhìn ra được.” Ông cụ cùng con rể Lâm Thuật Chương nhìn nhau cười. “Thế tức là, hôm nay con dẫn người về đây để xin phép phải không?”

“Vâng.”

“Ừm...” An Quốc Huân trầm ngâm một tiếng rồi nói tiếp: “Người ta con gái con đưa đi theo con, con cũng không thể để người ta âm ức được. Thế này đi, chốc nữa cứ để ba mẹ con cùng tới chỗ Chu Mộc ở một

chuyển trước đã. Xem có chỗ nào chưa chu toàn, để mẹ con nhanh chóng sửa chữa rồi thu dọn một chút, sau đó lại...”

“Ông ngoại.” Lâm Tu lảng lạng ngắt lời ông cụ An, “Chu Mộc đang sống chung với con.”

An Quốc Huân cùng Lâm Thuật Chương đều ngẩn ra, lúc lâu sau, Lâm Thuật Chương mới thay mặt ông cụ mở miệng hỏi con trai.

“Mấy đứa đã cẩn thận cân nhắc đến kết quả về sau chưa?”

“Rồi ạ.” Lâm Tu trả lời quyết đoán mà kiên định.

Sau một hồi im lặng, ông cụ An rốt cục lên tiếng —

“Nếu đã thế, chuyện này cũng không thể gác lại được. Lát nữa con gọi điện cho nhà họ Chu, nói ngày mai thu xếp để hai phụ huynh gặp mặt đi... Nếu như hai bên đều không có dị nghị, sẵn dịp con còn đang nghỉ phép, hai đứa nhân cơ hội này làm đám cưới luôn đi.”

35. Chương 35

Đã một thời gian không về nhà, ngồi đối mặt cùng bố mẹ như bây giờ, Chu Mộc lại cảm thấy có chút không quen.

Quanh chiếc bàn vuông bồng chốc chia thành ba phe lớn — vợ chồng Lâm Thuật Chương, vợ chồng Chu Vĩ Bình, cùng với — Lâm Tu và Chu Mộc.

Theo lời ông cụ An nói, với tư cách cha mẹ đằng trai, sau khi bàn bạc, hai vợ chồng Lâm Thuật Chương cùng An Đình đích thân tới nhà Chu Mộc chào hỏi.

Phụ huynh hai nhà vừa là hàng xóm vừa là người quen cũ, bầu không khí trên bàn tuy không đến mức sôi nổi ồn ào nhưng ít nhất cũng vui vẻ thoải mái. Vì thế, sau khi ôn chuyện đại khái, vợ chồng Lâm Thuật Chương liền tỏ rõ mục đích đến với cha mẹ Chu Mộc.

“Thằng bé Lâm Tu này em thật lòng quý mến... Nhưng bảo để hai đứa chuẩn bị kết hôn, có phải là... hơi nhanh quá không?” Mẹ Chu nhìn sang Lâm Tu rồi lại liếc liếc Chu Mộc, cuối cùng mới nửa mừng nửa lo quay đầu nhìn về phía vợ chồng Lâm Thuật Chương.

“Quyết định như vậy có gấp gáp đôi chút... Nhưng được cái hai đứa bé tâm đầu ý hợp, bao nhiêu năm qua đôi bên hiểu nhau cũng không phải ngày một ngày hai.” An Đình cười dịu dàng khề liếc Chu Mộc ngồi một bên, trong bụng càng nhìn càng thấy thích, quay đầu kéo tay mẹ Chu vỗ nhẹ như an ủi, “Hai nhà chúng ta đều hiểu rõ, cũng khỏi cần để ý mấy tiểu tiết này đâu nhỉ? Em yên tâm, Mộc Mộc gả đến nhà bọn chị, chị nhất định sẽ che chở con bé như con ruột! Vợ chồng hai người tính thử xem, nếu cảm thấy chuyện này hợp lý, tôi sẽ để hai người đi lĩnh chứng trước! Bậc cha mẹ chúng ta nhẹ lòng, ông cụ cũng được an tâm!”

“An Đình nói có lý...” Lâm Thuật Chương cười “ha ha” đảo mắt nhìn về phía Chu Vĩ Bình nói: “Nhưng mà anh Chu này, hôn nhân đại sự cũng không phải trò đùa, nếu hai người cảm thấy chuyện này cần bàn bạc nhiều hơn, chúng tôi cũng không phải không đợi được. Nếu như quyết định sắp tới có thể làm luôn, bên chúng tôi cũng chuẩn bị chu toàn cả rồi. Đều là thông gia không nên khách sáo, hai người có ý kiến hay yêu cầu gì thì cứ nói, chúng tôi làm cha mẹ đương nhiên sẽ coi đó là chuyện quan trọng nhất mà làm.”

Chu Vĩ Bình nghe vậy im lặng một lát, quay đầu liếc nhìn vợ, lại ngược mắt nhìn về phía con gái đang ngồi sóng vai với Lâm Tu ở một bên, Chu Vĩ Bình trầm ngâm một tiếng rồi chậm rãi mở miệng nói —

“Chu Mộc, con suy nghĩ kỹ chưa?”

Ánh mắt của mọi người trên bàn lập tức rơi vào gương mặt Chu Mộc.

Suy nghĩ... kỹ chưa ư?

Xác định tâm ý của mình, tiếp nhận sự sẵn sàng của Lâm Tu, thuận theo tiếng lòng đến với người nọ, giờ lại nghe theo đề nghị của Lâm Tu chuyển đến nơi ở của anh... Tất cả đều tự nhiên và hợp lẽ như vậy, có điều, ngay cả bản thân Chu Mộc cũng không ngờ tới — hai chữ “kết hôn” lại bị hai nhà đưa vào lịch trình nhanh đến vậy.

Nói là bất đắc dĩ thì có phần không thỏa đáng, nhưng trước mắt, Chu Mộc quả thật cảm nhận được một chút cảm giác bị “ép gả”.

Kỳ thật theo tâm nguyện của bản thân cô, nhìn vào tình thế hiện giờ, tiếp tục phát triển rồi kết hôn cùng Lâm Tu cũng chỉ là vấn đề thời gian, nay các bậc cha mẹ đặt vấn đề này lên bàn thảo luận, đơn giản là để cho hai bên một lời cam kết mà thôi.

Kết hôn có nghĩa là cô sẽ chính thức bước vào thế giới của anh, chính thức chia sẻ cha mẹ anh, tất cả của anh, cũng chính thức được đưa vào dưới đôi cánh anh, từ đó về sau có thể rúc vào khuỷu tay vững chắc của anh yên ổn vô lo vô nghĩ.

Mà nếu cự tuyệt lời đề nghị này, chưa nói tới việc giội tắt lòng nhiệt tình của hai nhà, với bản thân cô mà nói ngoài việc ở mức tình trạng hôn nhân vẫn duy trì hai chữ “độc thân” như trước, những phương diện còn lại cũng không có bất kỳ thay đổi hay ích lợi nào khác.

Có vẻ như... Thấy thế nào cũng nên chấp thuận việc hôn sự này.

Ấy vậy mà trong khoảnh khắc mấu chốt này, trong lòng Chu Mộc lại dấy lên một cảm giác khó hiểu không nói thành lời.

Không phải phản đối, nhưng hiển nhiên cũng không phải chấp thuận.

“Con...” Hơi gục mặt xuống, trước mặt Lâm Tu cùng các bậc trưởng bối, Chu Mộc yên lặng khép mi rồi lại lẳng lẳng giương mắt, “Có thể cho con suy nghĩ thêm một thời gian được không ạ?”

An Dĩnh mẹ của Lâm Tu hiển nhiên có chút thất vọng, kín đáo thở dài nhưng vẫn dịu dàng mỉm cười nhìn Chu Mộc, An Dĩnh đứng lên bước qua vờ nhẹ vai Chu Mộc nói —

“Không sao đâu Mộc Mộc, không có gì phải vội.”

Các trưởng bối âm thầm trao đổi ánh mắt rồi lục tục rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Lâm Tu cùng Chu Mộc.

Chu Mộc khẽ rũ mắt ngồi yên tại chỗ, cố gắng dựng thẳng sống lưng có cảm giác cứng ngắc nói không nên lời.

Lâm Tu im lặng, chỉ lẳng lẳng ngồi bên cô, trong đáy mắt vẫn là vẻ gió thoảng mây trôi như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

“Em xin lỗi...” Không biết qua bao lâu, tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy của Chu Mộc khẽ vang lên trong căn phòng yên tĩnh. Cô hơi cúi đầu ngồi đó, đáy mắt loang loáng nước.

Lâm Tu không nói gì, chỉ vươn đầu ngón tay chạm vào mu bàn tay mát lạnh của cô.

Chỉ là một động tác rất đơn giản, nhưng trong khoảnh khắc da thịt tiếp xúc, nước trong mắt Chu Mộc không hề báo trước mà trào ra.

Dịu dàng mà chậm rãi dùng bàn tay bao trọn bàn tay hơi lạnh của người nọ, Lâm Tu điềm nhiên dùng hơi ấm của chính mình bao phủ sự lạnh lẽo của cô.

Thế mới nói, trên thực tế, điều mà anh quan tâm từ trước tới nay không phải là anh muốn hay không — mà là, cô có thích hay không.

...

Vợ chồng Chu Vĩ Bình đi về nhà trước. Lâm Thuật Chương có việc đột xuất ở công ty cũng không thể không gấp gáp chạy tới đó. Vì thế nhiệm vụ hộ tống An Dĩnh về nhà rơi xuống đầu Lâm Tu.

“Em đi cùng luôn không?” Trước khi lên xe Lâm Tu hỏi ý Chu Mộc.

“Anh cứ đưa bác Dĩnh về trước... Em đi chỗ khác hít thở không khí một chút...” Chu Mộc vẫy tay cười chào An Dĩnh trong xe, lại ngược mắt nhìn Lâm Tu. “Yên tâm đi, em đi một lát rồi về ngay.”

“Ừ.” Lâm Tu bình thản khép mi mắt, “Có việc gì thì gọi điện. Nếu đi mệt, anh sẽ đón em.”

“Được.” Chu Mộc khẽ gật đầu.

Nhìn chiếc xe của Lâm Tu khuất dần trong tầm mắt, đứng ở nơi đầu phố người đến kẻ đi, ánh mắt Chu Mộc trở nên mơ hồ.

Giữa đám người vội vã qua lại, cô ngẩng đầu lững thững đi vô mục đích, ánh mắt lướt qua từng gương mặt của những người qua đường.

Có lòng như lửa đốt, có nhân nhả thành thơi, có mặt mày hớn hở, có mặt nhú mày chau... Hỉ nộ ái ố hàng trăm sắc thái cuộc đời... Chẳng qua là như vậy.

Dưới khuôn mặt tươi vui kia có những ngày hàng đêm chôn trong chăn nức nở không muốn để ai biết, dưới khuôn mặt nặng nề kia lại từng có nụ cười rạng rỡ còn chói mắt hơn bất kỳ người nào khác, đằng sau vẻ ngọt ngào thấm thiết là những cuộc cãi vã trong nhà động tí là thượng cẳng tay hạ cẳng chân chửi rửa lăng mạ, sau vẻ lạnh lùng ghét bỏ nhau kia cũng từng là đôi trai tài gái sắc môn đăng hộ đối được mọi người ngưỡng mộ...

Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, có ai mà chưa từng ôm nỗi lòng riêng sống tạm bợ cho qua ngày?

Biết bao người khoe ra nụ cười hoàn mỹ không tỳ vết, lại che giấu nội tâm chua xót và thống khổ vô cùng... Xã hội này chính là như vậy.

Trước khi xác định đã hiểu rõ đầu đuôi, vĩnh viễn không nên tin tưởng hoàn toàn vào những gì bạn tận mắt nhìn thấy.

Chu Mộc cúi đầu đá mũi chân tiến về phía trước không nhanh không chậm, bên cạnh đột nhiên truyền tới một giọng nói quen thuộc như đã từng quen biết —

“Mộc Mộc?”

...

Chu Mộc từng lén tưởng tượng cảnh tượng cô cùng người phụ nữ này gặp lại nhau vô số lần, song khi khoảnh khắc này thật sự đến, chính bản thân cô cũng cảm thấy ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của mình lúc này.

Trong quán cà phê có không gian tao nhã, Chu Mộc ngồi đối mặt với người nọ.

Đúng vậy, Giang Nghi — mẹ nuôi của cô, người đã từng là bạn tri kỷ của mẹ cô, đối tượng ngoại tình của bố cô, lúc này đang ngồi đối diện với cô.

“Mộc Mộc... Con trưởng thành rồi.” Giang Nghi cười tao nhã xinh đẹp như trước đây, giống như sắc đẹp của bà ta, năm tháng đàng đàng đường đường như cũng không thể làm nó phai nhạt mấy may. “Trở thành một cô gái xinh đẹp rồi.”

“Cảm ơn lời khen.” Chu Mộc rũ hàng mi dài rậm chậm rãi nhấp một ngụm cà phê trong tách.

Ừm... Hơi đắng.

“Con về nước bao giờ thế?” Giọng nói của Giang Nghi rất ấm áp, là chất giọng êm dịu mà không mất sự ngọt ngào của người đàn bà thành thực.

“Được một thời gian rồi.” Chu Mộc bình thản mở miệng, điểm dừng của tầm mắt là mặt bàn chứ không phải là khuôn mặt người nọ.

“Dạo này có khỏe không? Bây giờ con đang làm việc ở đâu?”

“Không tệ.” Chu Mộc cười khẽ, nhưng nụ cười kia lại không hề nhập vào đáy mắt, “Đang thất nghiệp, ở nhà chờ việc.”

Người đối diện nghe vậy ngẩn ra, “Chờ việc? Sao lại thế được... Là chưa có công việc nào con thích phải không?”

“Thích thì có người không cho làm... Bây giờ, ngay cả không thích cũng không làm được.” Nói xong Chu Mộc ngược mắt nhìn đối phương lần đầu tiên, nhướn nhướn hàng mày, “Vậy là... Ngài tìm tôi để ôn chuyện thôi à?”

Giang Nghi bị lời nói của Chu Mộc làm cho cứng họng, một lúc lâu sau mới có thể nhìn vào mắt đối phương bình tĩnh mở miệng —

“Không phải ôn chuyện, chỉ là quan tâm mà thôi.”

“Vậy thì phải cảm ơn ngài rồi.” Chu Mộc cười cười: “Làm phiền ngài lo lắng. Không phải có một câu thế này sao — người tốt không thọ, tai họa sống ngàn năm. Tôi còn khỏe lắm!”

“Mộc Mộc... Con không biết xưng hô thế nào à? Bây giờ ngay cả một tiếng ‘mẹ nuôi’ cũng không chịu gọi sao?”

Để ý kỹ, giọng điệu này, là hết sức nghiêm chỉnh mà ai oán vô cùng.

Ha, bây giờ còn... dạy bảo mình ư? !

Nhìn gương mặt rất xinh đẹp được bảo dưỡng cực kỳ tốt quen thuộc kia, Chu Mộc cảm thấy mĩa mai nhếch khóe miệng —

“Mẹ nuôi? Ha ha. Bà mà xứng sao? !”

36. Chương 36

Bàn tay cầm tách bỗng run lên, Giang Nghi có chút ngỡ ngàng nhìn Chu Mộc ngồi đối diện —

Đây vẫn là cô bé con cả ngày lẻo đẻo theo sau mình cười ngọt ngào gọi “mẹ nuôi” đấy sao?

“Mộc Mộc, con... Sao con dám nói chuyện với dì như thế!” Giang Nghi đặt cái tách trong tay xuống, khẽ nhíu mày nhìn người đối diện.

“Không thì bà cảm thấy tôi nên nói chuyện với bà như thế nào?” Sắc mặt Chu Mộc lạnh lùng, tách cà phê trong tay dần xuống mặt bàn “cạch —” một tiếng. “Bà cảm thấy — đối với một người đàn bà phá hoại gia đình người khác, dù dĩ chồng của chị em tốt của chính mình, tôi nên dùng thái độ gì để nói chuyện?!”

Giọng điệu nói ra hơi run rẩy, Chu Mộc chỉ cảm thấy mu bàn tay đau xót, rũ mắt nhìn mới biết chính mình đặt cái tách quá mạnh, cà phê trong tách trong nháy mắt đã bắn ra.

Chưa từng nghĩ những lời như vậy sẽ được nói ra từ miệng Chu Mộc, Giang Nghi đối diện run rẩy toàn thân, thật lâu sau mới có thể nhìn vào đứa con gái nuôi được mình cưng chiều bao nhiêu năm qua mà mở miệng —

“Cũng đúng... Làm sao có thể không biết cho được?” Lời nói thì thào như tự nhủ, trong mắt Giang Nghi hơi ẩm ướt, “Bố mẹ con nói cho con cả rồi à?”

“Tự tôi có mắt nhìn.” Chu Mộc nhìn Giang Nghi lẳng lặng, vành mắt hoen đỏ, “Nếu bà muốn giải thích, tôi nghĩ là không cần thiết.”

“Không khồng chế được trái tim mình... dì còn giải thích thế nào được đây...” Giang Nghi mím môi cười cay đắng, sau đó lại chậm rãi gương mặt nhìn Chu Mộc nói: “Là dì có lỗi với con...”

“Cần gì phải nói với tôi những lời này.” Chu Mộc bình thản nhìn bà ta, “Người bà cần xin lỗi là mẹ tôi.”

“Là do di quá tham lam. Lẽ ra từ năm đó nên từ bỏ tâm tư kia.” Nước mắt rơi xuống làm ướt mặt bàn, nước mắt Giang Nghi hoen đầy hàng mi, giọng nói cũng không tránh khỏi có chút nghẹn ngào, “Từ giây phút bố con chọn mẹ con, di nên tác thành cho bọn họ.”

Tác thành? Hàng mày Chu Mộc nhú chặt lại.

“Năm đó?” Chu Mộc nhú mày ngược mắt nhìn Giang Nghi, “Không phải bà và bố tôi quen nhau sau khi bố mẹ tôi kết hôn sao?”

Nghe vậy Giang Nghi hơi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Bố của con... không nói cho con ư?”

Trên thực tế, về đầu đuôi ngọn ngành của chuyện này, không chỉ có cô con gái Chu Mộc, mà ngay vợ của Chu Vĩ Bình cũng chưa từng được biết.

Chu Vĩ Bình sinh ra trong một gia đình bình thường, mẹ mất sớm vì bệnh tật, đáng tiếc ngay cả người cha chân chất của ông cũng vì tai nạn ngoài ý muốn mà bỏ mình năm ông tám tuổi.

Cha của Chu Vĩ Bình lúc sinh tiền từng làm thuê ột phú thương giàu có, đối với việc người làm mướn trung thành và tận tụy của mình mất sớm, phú thương động lòng trắc ẩn, vì thế liền làm thủ tục đưa Chu Vĩ Bình về nhà mình, nhận làm con nuôi.

Mà người phú thương này, chính là cha ruột của Giang Nghi — Giang Trạm.

Chu Vĩ Bình lớn hơn cô con gái duy nhất của nhà họ Giang là Giang Nghi ba tuổi, lúc đầu Giang Nghi rất bực mình với người anh trai cả ngày cau mày xụ mặt này, nhưng khi cô gái trẻ ý thức được người này luôn hữu ý vô ý che chở cho cô, sự ỷ lại vào Chu Vĩ Bình của cô bắt đầu ngày càng thêm sâu sắc.

Tuổi tác dần tăng, tình cảm anh em đơn thuần bắt đầu phát triển thiên về hướng một loại tình cảm đặc biệt nào đó, Giang Nghi say đắm Chu Vĩ Bình không hề che giấu, trưởng bối nhà họ Giang chỉ lo lắng trong lòng, cuối cùng không thể không quyết định cho Chu Vĩ Bình sớm rời khỏi gia đình.

Vì thế, vào năm tròn mười tám tuổi, Chu Vĩ Bình tạm biệt gia đình Giang Trạm một thân một mình đi tới thành phố A học, mà chính vào năm đó, ông gặp mẹ của Chu Mộc.

Chàng trai xuất sắc, cô gái xinh đẹp, hai người đến với nhau dường như cũng là chuyện theo lẽ thường tình. Mà trong thời kì Chu Vĩ Bình một mình lập nghiệp gian nan nhất, sự ủng hộ hết lòng và sự bầu bạn không rời không bỏ của mẹ Chu Mộc nghiêm nhiên trở thành một trong những nguyên nhân quan trọng nhất giúp ông đạt được thành công cuối cùng.

Qua bao nhiêu gian khổ truân chuyên vất vả thăng trầm, mẹ Chu cùng Chu Vĩ Bình ở bên nhau đã bảy năm, mà ngay đêm trước khi bọn họ chuẩn bị kết hôn, Giang Nghi đã lâu không gặp lại mang một thân gió bụi dặm trường xuất hiện trước mặt Chu Vĩ Bình.

Cô gái cố chấp vì yêu, điên cuồng vì yêu, cô gần như khóc nức nở thổ lộ và níu kéo, nhưng Chu Vĩ Bình lại chỉ khe khẽ thở dài, giống như vô số lần trước đây chậm rãi vỗ vai cô, lặng lẽ nói —

“Anh chỉ coi em như em gái.”

Về mặt kiên quyết điềm tĩnh đến thế, giọng điệu trầm ổn như sóng lặng đến thế, cũng chính khoảnh khắc ấy, Giang Nghi hiểu rằng có lẽ người này thật sự vĩnh viễn chỉ có thể làm ‘anh trai’ của mình.

Bi thương và chán nản, Giang Nghi từ bỏ chấp niệm muốn ở bên Chu Vĩ Bình, nhưng lại không thể buông bỏ tình cảm say đắm và sự kỳ vọng tràn trề cô dành cho người nọ.

Cô nhìn người đàn ông mình yêu thương kết hôn cùng cô gái xinh đẹp nét na thùy mị tri thư đạt lễ*, nhìn bọn họ sống qua từng ngày êm ả mà ngọt ngào hạnh phúc, nhìn bọn họ sinh ra một bé gái nhỏ xíu thơm mùi sữa, nhìn cô bé hươ hươ cánh tay tròn lẳn trắng trẻo như củ sen ê ê a a muốn nói...

*học rộng và cư xử đúng lễ nghi

Giang Nghi nghĩ, đã tới lúc phải rời đi rồi.

Nhưng cơ duyên xảo hợp cô lại trở thành chị em tốt với mẹ Chu Mộc, hai người hợp nhau đến kỳ lạ, lại rất tán thưởng lẫn nhau, dần dà càng không thể vãn hồi.

Cô mỉm cười nghe cô nhóc nhà họ Chu gọi mình là “mẹ nuôi” ngọt xớt, mỉm cười nhìn vẻ hạnh phúc dịu dàng xúc động lòng người trên mặt người chị em tốt của chính mình, cuối cùng còn phải mỉm cười nhìn người đàn ông mình yêu mỗi khi về nhà ôm con gái trước rồi quay sang ôm vợ.

Bị kẹp giữa tình bạn và tình yêu, Giang Nghi chỉ cảm thấy chính mình ngày càng bị áp lực của hiện thực vắt kiệt sức lực, lúc này người cha Giang Trầm của cô cũng cho cô một tối hậu thư, vì thế cô nản lòng thoái chí liền thuận theo ý muốn của cha, quay về quê nhà đồng thời gả cho con một doanh nhân mà người nhà an bài.

Cái gì cũng có thể nén nhịn nhưng không thể nén nhịn lòng mình, năm Chu Mộc mười bảy tuổi, cuối cùng Giang Nghi ly hôn với chồng.

Mà chuyện đầu tiên bà làm sau khi ly hôn là tới đây tìm Chu Vĩ Bình.

Là tình yêu say đắm bùng lên cũng được, là sự xoa dịu cấp thiết cũng thế, tình cảm đè nén nhiều năm đều bùng nổ trong thời khắc này, Giang Nghi bắt chấp tất cả nhào vào lòng Chu Vĩ Bình.

Nhìn dáng vẻ xanh xao gầy guộc của Giang Nghi, Chu Vĩ Bình không đành lòng cự tuyệt cũng không nỡ đẩy ra, vì thế trong khoảng thời gian ấy ông thường để mặc bà dựa dẫm vào mình.

Giống như trước kia.

Cũng chính vào thời điểm đó, Chu Mộc sắp phải sang Anh du học bắt gặp được cảnh tượng khiến cô cả đời khó quên kia.

Mẹ Chu tâm tư tinh tế lại gắt gao cắn răng không hề nhắc tới chuyện này mấy may.

Nhưng khi trông thấy vành mắt của vợ nhìn về phía mình luôn hoen đỏ, Chu Vĩ Bình nghĩ, đối với chuyện mình cùng Giang Nghi, có lẽ bà đã biết.

Đối với người vợ đã bầu bạn bên mình nhiều năm, Chu Vĩ Bình có tự trách, có đau lòng, nhưng lại không thể giải thích.

Trong lòng ông, Giang Nghi giống như em gái ruột vậy – mà đối với Chu Vĩ Bình mà nói, quan trọng nhất không phải là người khác thấy mình ra sao, mà là phải bảo vệ được chút tự tôn cuối cùng của Giang Nghi.

Mặc dù bà chưa hề đạt được gì, nhưng Chu Vĩ Bình không hề muốn dư luận chia toàn bộ mũi nhọn vào một mình Giang Nghi.

Dù để ông và Giang Nghi cùng nhau gánh chịu cũng tốt.

Đó là ông nợ nhà họ Giang. Là ông nợ Giang Nghi.

...

Rối loạn... Triệt để, hoàn toàn, rối loạn.

Cà phê trong tách đã nguội lạnh từ lâu, nhưng cả trái tim và trí óc Chu Mộc lại nóng bỏng muốn chết như sắp nổ tung đến nơi.

Oán, hận, bi, phần... Những tâm tình tiêu cực vẫn chất chồng trong đáy lòng bấy lâu phút chốc hòa làm một phút chốc lại tiêu tan, nhưng mà cảm giác trống rỗng bấp bênh như vậy lại khiến Chu Mộc cảm thấy còn không bằng chân thực như trước kia.

Thế mới nói, bao nhiêu năm qua, bố Chu Vĩ Bình gánh vác hiểu lầm trên lưng mà sống như vậy.

“Mọi người đều quá đề cao dì cũng quá coi thường bố con...” Giang Nghi khẽ thở dài, nước mắt chứa chan trong vành mắt, “Nói lời này thật đáng xấu hổ... Nhưng nếu có thể, dì thật sự mong muốn mình có thể may mắn trở thành ‘kẻ thứ ba’ thành công mà mọi người lầm tưởng kia... Tiếc là, bố con không phải loại người như vậy.”

“Bà... Vì sao lại nói những chuyện này với tôi?” Chu Mộc rũ mắt lạnh nhạt mở miệng.

“Tuy dì mặt dạn mảy dầy yêu bố con, nhưng dì vẫn chưa đến mức không tự mình biết mình.” Giang Nghi cười gượng một tiếng rồi chậm rãi mở miệng nói: “Cho dù hôm nay dì không nói chân tướng mọi chuyện cho con, nhưng sự thật chính là sự thật, không yêu dì chính là không yêu dì, vĩnh viễn cũng không thay đổi được.”

“Nhưng biết đâu bà có thể đợi tới lúc bố tôi chỉ còn một mình.” Chu Mộc lẳng lẳng giương mắt. “Bà có biết, mặc dù không yêu, nhưng bất kể khi nào, chỉ cần bà muốn ông ấy ở bên bà, ông ấy chắc chắn sẽ không từ chối.”

“Con đang nói tới chuyện bố mẹ con ly hôn?” Giang Nghi khẽ khép mắt nhẹ nhàng lắc đầu: “Mộc Mộc, tuy con nói rất đúng, nhưng con cũng nên biết rằng – con có một người mẹ vĩ đại.” Dứt lời khóe môi Giang Nghi khẽ nhếch lên thành một độ cong mờ nhạt, “Bà ấy là người phụ nữ kiên cường nhất và cũng là cố chấp nhất mà dì từng thấy – tình yêu của bà ấy dành cho bố con sẽ không vì bất kỳ chuyện gì mà thay đổi. Cho dù có một ngày bố con thật sự ngoại tình đi chăng nữa... Bà ấy cũng sẽ dùng lòng kiên trì của mình bảo vệ gia đình của các con. Trừ khi là bố con chủ động đề nghị ly hôn, nếu không... Bà ấy vĩnh viễn sẽ không buông tay.”

Nhớ tới những lời mẹ từng nói với mình, đôi mắt Chu Mộc lại lần nữa cụp xuống.

Thật lâu sau, cô lại ngược mắt nhìn Giang Nghi đối diện chậm rãi mở miệng nói: “Tôi muốn hỏi bà một vấn đề...”

Nghe thấy cái tên Chu Mộc nhắc tới, Giang Nghi phút chốc nhú mày.

“Từ Quảng Bình? !” Sắc mặt Giang Nghi hơi nặng nề, “Quả thật dì có quen biết ông ta, phải nói là – không chỉ quen biết... Ông ta là chồng trước của dì.”

Ông chủ của xí nghiệp A, bàn tay độc ác phía sau vụ tai nạn xe của Chu Mộc, nhân vật khổng chế toàn bộ tòa án cấp trung của địa phương cùng tòa soạn FAMOUS.

Như vậy... Tất cả mọi chuyện, đều đã có câu trả lời.

37. Chương 37

Chu Mộc không nói rõ tâm trạng của mình vào lúc này.

Rất phức tạp.

Chuyện luôn canh cánh trong lòng bao nhiêu năm qua bị đương sự đề cập tới đã đành, chân tướng phía sau còn khiến cho cô cảm thấy trở tay không kịp hơn.

Tất cả nhận thức trước đây hoàn toàn sai lệch, nhưng cái gọi là chân tướng này đối với cô và mẹ mà nói lại không thể coi là tin tức tuyệt đối tốt lành gì.

Báo ân... ư?

Có lẽ là — từ một cực đoan này đi tới một cực đoan khác cũng không chừng.

Chu Mộc tạm thời vứt bỏ ảo tưởng trong đầu, sự chú ý một lần nữa quay trở lại người ngồi đối diện.

“Vậy nên... Lần này bà đến đây là để?”

“Dì ấy à...” Ngón tay Giang Nghi không ngừng mân mê tách cà phê trong tay, trên gương mặt đang cúi xuống mơ hồ ẩn chứa nỗi phiền muộn khó nói rõ, “Dì đến để chào tạm biệt bố con.”

Dứt lời là một nụ cười mỉm ảm đạm.

“Dì làm thủ tục di dân rồi. Cuối tháng này sẽ sang Mỹ định cư.”

Trong hòng Chu Mộc như bị thứ gì chặn lại, rất lâu sau giọng nói gần như không thể nghe thấy của cô mới chậm rãi thoảng qua —

“Ồ. Chúc mừng.”

Ánh mắt Giang Nghi hơi lóe lên, trong đáy mắt loang loáng một tầng hơi nước cực mỏng.

Sau đó hai người đều không nói gì, cuối cùng Chu Mộc rũ hàng mi dài chậm rãi đứng dậy, giơ tay nhấn nút tính tiền trên mặt bàn.

Thanh toán xong, Chu Mộc đảo mắt nhìn về phía Giang Nghi vẫn lặng im ngồi tại chỗ như trước.

“Chuyện đó... Cảm ơn bà đã nói cho tôi biết.” Là giọng điệu bình thản mà ôn hòa, song trong giọng nói lại không tránh khỏi có vài phần xa cách, “Bà cứ uống từ từ. Tôi xin phép đi trước.”

Khẽ gật đầu, Chu Mộc ngẩng đầu đứng dậy, xoay người bước ra ngoài.

“Dì vô cùng... xin lỗi.” Phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp mang theo vài phần ghen ngào của Giang Nghi.

Chu Mộc không quay đầu, bước chân cũng không có dấu hiệu ngừng lại.

Nhưng sau khi cô đi được vài bước, Giang Nghi vẫn dõi theo bóng lưng cô từ phía xa lại nghe thấy Chu Mộc đưa lưng về phía bà nhẹ nhàng mở miệng —

“Sau khi đến Mỹ... Mọi chuyện đều suôn sẻ nhé.”

Nói xong người đã đi xa, Giang Nghi vẫn ngồi yên tại chỗ trong nháy mắt nghe thấy lại rơi lệ đầy mắt.

...

Dù trước mặt người khác có kiên cường tới cỡ nào, trong lòng vẫn luôn thấy khó chịu.

Lúc ngồi bên chiếc xích đu trong công viên, Chu Mộc trầm nghĩ, đã bao lâu rồi mình chưa tới nơi đây?

Khi cô vẫn là cô bé con buộc tóc bím hai bên, trên trán điểm một chấm tròn đỏ, mỗi khi mẹ bận bịu chuyện trong nhà ngoài nhà không dứt ra được, Giang Nghi sẽ đỡ Chu Mộc nhỏ tuổi tới nơi này.

Bà mua cho cô kẹo đường trắng mịn do người nghệ nhân già làm, cầm xâu mút quả đỏ au chua chua ngọt ngọt một đồng một xâu dứt cho cô ăn, bà dùng chiếc khăn tay tơ tằm trắng tinh xinh đẹp của mình lau sạch khuôn mặt lem luốc của cô, lại dùng chất giọng dịu dàng êm tai hát bài đồng dao thiếu nhi mà cô thích nghe nhất.

Trên cằm Chu Mộc còn một vết sẹo mờ, đó là do hồi nhỏ một lần ngồi xích đu ở đây bị ngã mà có.

Chu Mộc còn nhớ rõ vẻ mặt của mẹ nuôi Giang Nghi lúc đó, chính mình nhỏ xíu còn chưa khóc nhè kêu đau, vậy mà Giang Nghi đã cuống đến độ ứa nước mắt rồi.

“Mộc Mộc, đau không con?” Người nọ vừa thật cẩn thận xử lý vết thương ỳnh vừa chảy nước mắt nhẹ nhàng thổi hơi lên vết thương. Sắc mặt kia còn tái nhợt hơn Tiểu Chu Mộc bị thương mấy lần.

Nhưng mà Chu Mộc từ nhỏ chính là đánh lộn mà lớn lên, một đồ chơi bằng đường nho nhỏ đã đỡ cho cô quên bằng vết thương đau đớn.

Kết thúc hồi tưởng trong phút chốc, Chu Mộc nhìn bầu trời xa xa âm thầm thở dài — bất kể thế nào, bà ta vẫn thật lòng yêu chiều cô.

Nhưng trên đời này, thật lòng, đáng giá mấy đồng đây?

Tình chị em giữa bà ấy và mẹ cô là thật lòng thật dạ, bà ấy chu đáo tỉ mỉ với mình cũng là thật lòng thật dạ, nhưng tất cả còn không phải đều thua trước tấm chân tình bà ấy dành cho bố Chu Vĩ Bình đấy sao? !

Vẹn cả đôi đường, ai nấy đều vui — đó là mơ mộng hảo huyền.

Dựa vào tình cảm mẹ con cũng tốt, nhắc tới những sản sóc trước đây cũng được, hận lâu như vậy, oán lâu như vậy, cuối cùng không phải nói buông bỏ là có thể buông bỏ được.

Huống chi, trong lòng Chu Mộc, hai chữ tha thứ, còn xa mới tới.

Không thể quay trở lại... Quảng thời gian đã từng vui cười mà sống.

Nhưng Chu Mộc nghĩ, ít nhất, ký ức tươi đẹp nhất và cũng mềm mại nhất lưu giữ sâu trong đáy lòng, cô đã không cần tránh né nữa rồi.

Cho nên, đến cuối cùng, vẫn phải cảm ơn bà ấy.

Cảm ơn dì đã dạy con khôn lớn.

...

Khi nhận được cuộc điện thoại bàn từ trong nhà do mẹ gọi tới, Chu Mộc thoáng ngáp ngừng một chút.

“A lô?”

“Mộc Mộc...” Không giống với giọng nói êm dịu điềm đạm thường ngày, ông nghe kia truyền đến chất giọng hơi khàn, như là vừa mới khóc xong. “Con đang ở đâu thế?”

“Đang ngồi trong công viên ạ...” Chu Mộc dụi dụi mắt, “Sao giọng mẹ lại thành ra thế? Mẹ làm sao vậy?”

“Hay là con về nhà một chuyến được không?” Mẹ Chu nói như thở than, “Mẹ muốn nói với con một số chuyện... Có liên quan... Có liên quan đến mẹ nuôi của con.”

Ồi... Hôm nay là sao vậy? Ngày chủ nhật nói thật hay là bất mĩ bí mật cuối tuần?

Chu Mộc nâng mắt, chậm rãi mở miệng: “Con còn muốn ở lại đây một lát... Còn nữa, con vừa gặp Giang Nghi mẹ ạ.”

Mẹ Chu kinh ngạc trong phút chốc, lập tức bình tĩnh lại hỏi: “Nói vậy là, con biết cả rồi phải không?”

“Vâng. Chắc khoảng tám chín phần...” Chu Mộc day day huyện thái dương hơi căng nhưc lâm râm.

“Ừm... Cảm thấy khó đối mặt với bố con lắm phải không?” Mẹ Chu nhẹ giọng nói: “Nói vậy... Theo như con nói — tạm thời không về cũng tốt.”

Đúng là không thể đối mặt với bố, lại càng từ đáy lòng thương mẹ hơn.

Nếu là người khác có lẽ từ lúc biết được chân tướng sẽ chạy ngay về nhà ôm mẹ mình mà khóc òa lên, nhưng Chu Mộc không giống với con gái nhà khác, trong mắt cô, vào thời khắc này, ẹ một cơ hội suy nghĩ, cho bố mẹ một cơ hội để hòa hoãn, so với vở tuồng đau khổ nước mắt nước mũi ròng rọc thì tốt hơn nhiều.

Rất nhiều chuyện, chỉ có tự mình thật tình suy nghĩ cẩn thận thấu đáo mới có thể thật sự giải quyết.

Nhưng trong lòng vẫn không ngăn được lo lắng.

“Nhưng mà, mẹ... mẹ vẫn ổn chứ?” Chu Mộc hơi cắn môi nhẹ giọng mở miệng.

“Mẹ không sao...” Mẹ Chu từ đầu kia điện thoại kín đáo thở dài, “Chỉ cảm thấy... Bao nhiêu năm qua, khổ bố con... Khổ cho con.”

Xem đi... Giữa người với người, vĩnh viễn cũng không thể so sánh với nhau.

Có người chỉ chăm chăm vào tâm nguyện của mình, đối với người khác sống chết mặc bay, nhưng có người lại thà chịu đủ mọi thiệt thòi ảm ức hơn người khác rất nhiều, kết quả lại vẫn không kìm nổi lòng mà lo lắng cho người khác.

Trong mắt rất nhiều người, đây không phải là một cách lùi bước nhẫn nhịn, mà giống như một loại tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục hơn. Khi tuổi trẻ bông bột, Chu Mộc cũng tranh cãi với mẹ vì những chuyện không đáng, kết quả là chính mình ôm một bụng tức, ngược lại đương sự chỉ khẽ mỉm cười khoát tay, về mặt đàm bạc như mây điềm nhiên như gió.

Càng lúc càng uất ức, Chu Mộc cũng không nhiều lời nữa.

Dẫu sao, mặc dù mẹ luôn nghe theo lời cô, bà vẫn giữ lấy kiên trì cố hữu của mình.

Chu Mộc nghĩ, bố Chu Vĩ Bình, có lẽ chính là kiên trì cả đời này của mẹ.

Có người sống rất thoải mái, gặp sự phản bội gặp phải đau khổ chỉ nháy mắt liền phui tay bỏ đi, tuy có phần cặn tình cặn nghĩa nhưng lại được thanh thản trong tâm hồn thanh tịnh bên tai.

Nhưng rõ ràng mẹ Chu không phải loại người như vậy.

Bà không phải người có tư tưởng bảo thủ, nhưng người chồng, gia đình cùng con gái, ba yếu tố này lại hình thành nên cuộc đời của bà.

Mà trong sinh mệnh của mẹ Chu, người chồng Chu Vĩ Bình là cây cột trụ chống đỡ cả bầu trời của bà.

Không đòi hỏi sự quan tâm, thậm chí chẳng theo đuổi tình yêu, chỉ muốn đứng ở phía sau người nọ, nhìn vào người mình yêu mà ở bên nhau tới già.

Đó có lẽ là một loại tình yêu trao đi toàn bộ, có phần mù quáng, nhưng bất kể ai trong chúng ta cũng không có quyền phê bình nó.

Bởi vì bạn không thể không thừa nhận, trên đời này, luôn luôn có một loại người, bọn họ sẽ vì người mình yêu mà cam nguyện biến mình thành con ếch ngồi trong đáy giếng kia.

Thật rõ ràng, ông bố Chu Vĩ Bình của Chu Mộc, chính là bầu trời của mẹ cô.

Nếu là Chu Mộc, nếu là rất nhiều người trong xã hội hiện nay, có lẽ đã sớm buông tay đi tìm niềm hạnh phúc mới thuộc về mình.

Nhưng mà đối với những người giống như mẹ Chu mà nói, hạnh phúc của bọn họ phụ thuộc vào kiên trì và chấp nhất lúc này.

Không hy vọng xa vời, không trông ngóng xa xôi.

Chỉ mong có thể im lặng đứng bên cạnh người ấy.

Bởi vì tình yêu chân chính, vĩnh viễn đều không có từ “hèn mọn”.

...

Vành mắt hoen đỏ buông điện thoại, Chu Mộc hơi ngẩng đầu, khẽ ngả người tựa vào lưng ghế dài phía sau.

Lần đầu tiên, Chu Mộc cảm thấy, thì ra mặt trời chiều cũng chói mắt như vậy.

Khẽ nhấc hai tay phủ lên đôi mắt cay ắm ướt, mí mắt khẽ run, trong lòng bàn tay Chu Mộc truyền đến cảm giác hơi ngứa ngáy từ hàng mi run rẩy.

Suy nghĩ của cô vẫn dừng lại ở câu nói khẽ cuối cùng của mẹ trước khi cúp điện thoại —

“Mộc Mộc, mẹ rất vui — mẹ rất vui, bố của con...”

Phần sau không nói tiếp nữa. Nhưng Chu Mộc biết, những gì mẹ muốn nói là — mẹ rất vui, bố của con không hề yêu Giang Nghi.

Yêu sâu đậm, những gì mình đòi hỏi liền kém xa những gì mình trao đi.

Có lẽ, mẹ chỉ mong muốn ít ỏi như vậy, cũng không hẳn không thể xem là một loại hạnh phúc.

Lòng càng tham, mất đi cũng sẽ càng nhiều.

Nghĩ như vậy, trong lòng Chu Mộc đột nhiên sinh ra một nỗi kích động khó hiểu — liệu cô có thể nào cũng giống như mẹ, gả ột người khiến cô cam nguyện trả giá cam nguyện kiên trì cam nguyện cố chấp cam nguyện đi theo?

Bỗng dưng rất muốn nhìn thấy bóng dáng tuần tú mà thờ ơ xa cách của người nọ.

Một hơi thở tươi mát khẽ thoảng qua.

Chậm rãi buông đôi tay đang che mắt, trái tim Chu Mộc chợt đập nhanh một nhịp.

Bởi vì che quá chặt, mắt Chu Mộc như bị phủ một tầng sa mỏng, cho dù cách rất gần, loáng thoáng cũng không thấy rõ nét mặt và bóng dáng của người đang đứng ngay bên mình.

Song chất giọng mát lạnh kia lại như có ma lực, vẫn êm tai như trước kia.

“Mộc Mộc.” Nhìn đáy mắt sóng sánh của Chu Mộc, mặt Lâm Tu khẽ biến đổi, “Sao em lại khóc...”

Là giọng điệu thân thiết mà không kém phần lo lắng, lại hoàn toàn không phải là câu hỏi.

Người này vĩnh viễn đều là như vậy, không để cô khó chịu, không để cô phiền lòng, tuy lúc nào cũng giữ dáng vẻ thờ ơ lãnh đạm, nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể làm đến mức thân mật và tinh tế vô cùng.

Điều kiện tiên quyết là — chỉ như vậy đối với cô mà thôi.

Đón gió, ngược sáng, Chu Mộc chậm rãi giương mắt đối diện đôi mắt tối đen như mực của Lâm Tu.

Ánh nắng như những mảnh vàng vỡ vụn êm dịu rắc đầy mặt đất. Tia nắng đỏ khiến mắt Chu Mộc hơi cay, nhưng hình ảnh như bụi vàng lay động trong đôi mắt đẹp kia ánh vào mắt Lâm Tu lại rực rỡ không gì sánh được.

“Không có gì.” Chu Mộc rơm rớm nước mắt nhìn Lâm Tu khẽ cong khóe môi, “Chẳng qua nghĩ rằng chính mình sắp lập gia đình... Hơi đa cảm ấy mà.”

38. Chương 38

Edit: Zinny

Báo cáo kết hôn được phê chuẩn nhanh hơn dự tính, ông cụ An vừa lên tiếng, bà cụ cùng mẹ Lâm — An Đình sáng sớm đã dẫn đầu đi thu xếp đặt chỗ, ngay cả Lâm Tu vốn luôn lẳng lặng ít nói cũng nhường cao hàng mây đẹp ôm Chu Mộc vào lòng thủ thủ —

“Mất thấy lợi ích cá nhân cùng lợi ích cách mạng vượt qua bao gian khó mới đạt được thống nhất cao độ, chuyện chung thân đại sự cũng nên đưa vào lịch trình được rồi.”

Thế là, đặt nhà hàng, phát thiệp mời, chọn kiểu dáng váy cưới, liên hệ công ty tổ chức tiệc cưới lên kế hoạch bố trí hội trường... Liên tục mấy ngày liền, trường bối hai nhà đều bận đến quay cuồng. Mẹ Lâm cùng mẹ Chu vốn là chị em tốt càng cùng nhau phát huy phong độ đến cực hạn, phong cách làm việc gọn gàng linh hoạt của hai người chẳng khác nhau tạo nào, nhưng tính cách mạnh mẽ lại mỗi người một vẻ, hiệu suất làm việc nhanh gọn nhẹ kia quả thật là có vài phần tư thế của Thatcher*, chưa tới vài ngày hai người đã lo liệu mọi việc trong tay đầu vào đấy.

*Margaret Hilda Thatcher, Nữ Nam tước Thatcher (nhũ danh: Margaret Hilda Roberts, 13 tháng 10 năm 1925 – 8 tháng 4 năm 2013), còn được mệnh danh là người đàn bà thép (iron lady), là một chính khách người Anh, luật sư và nhà hóa học. Bà là lãnh tụ Đảng Bảo thủ Anh từ năm 1975 đến 1990, Thủ tướng Anh trong suốt thập niên 1980 (1979 — 1990), và là người phụ nữ duy nhất đến nay giữ hai chức vụ đó. (nguồn: Wiki)

Các trường bối đã suy đi tính lại tất cả những chuyện có thể nghĩ và không thể tưởng, ngược lại hai đương sự là Lâm Tu cùng Chu Mộc, ngoại trừ ngày đó bị cha mẹ hai nhà vội vàng kéo đi chụp ảnh cưới, thời gian còn lại hai người này giống như người rồi việc tranh thủ thời gian vui vẻ tự do tự tại.

Có điều, dựa vào tư thế giới giang của hai bà mẹ... Mượn lí do để bọn họ cự tuyệt không cho Chu Mộc tham dự chính là — hai đứa mà nhúng tay vào thì có khi lại phiền phức thêm ấy chứ.

“Em bảo này... Chúng ta đừng diễu hành rầm rộ như vậy được không?” Buổi sáng, Chu Mộc ôm tách trà lái mặt ủ mảy chau rúc trên sofa, “Hôm đó bác Đình cầm mẫu thiệp mời đến cho em xem, xem xong em tiện thể liếc nhìn số lượng in ấn... Cái đó, thì ra nhà anh mời cả một sư đoàn tới tham dự tiệc cưới? ? ?”

Tự động xem nhẹ một số yếu tố cường điệu trong lời nói của Chu Mộc, đối với số người tham gia tiệc cưới này, Lâm Tu đã sớm có tính toán trong lòng, anh không nhanh không chậm mở miệng phát biểu ý kiến của mình —

“Chuyện này đoán chừng hai chúng ta không có quyền lên tiếng.” Lâm Tu vừa khoan thai mở miệng vừa nhẹ nhàng gập tờ tạp chí mới đọc được một nửa đặt lên bàn. “Ý của ông cụ và bà cụ đều muốn làm lớn, cha mẹ cũng chỉ biết vâng lời thôi. Hơn nữa, thân phận của bố em như thế, bao nhiêu người đều chờ xem màn này ấy chứ.”

“Cái gì mà màn này màn kia hả?” Chu Mộc thở phì phì nói: “Hát hí khúc hay là diễn xiếc khi đấy hả? ! Toàn những trò chẳng ra đâu!”

“Nhóc con...” Nhìn dáng vẻ Chu Mộc tức giận, Lâm Tu cười khẽ đứng dậy từ sofa, đi tới bên cạnh vươn tay ôm người nọ vào lòng. “Bọn họ xem kịch của bọn họ, chúng ta kết hôn của chúng ta, vừa không thiếu cân vừa không hụt lượng, em nói xem?”

“Chẳng giống anh tẹo nào...” Chu Mộc liếc xéo Lâm Tu một cái, gương mặt dán trong ngực anh nhẹ nhàng cọ cọ lớp vải mềm mang theo hương vị ấm áp kia, “Không phải xưa nay anh vẫn kín tiếng lắm à...”

“Phải... Đây là lần phô trương nhất trong đời.” Lâm Tu nhếch khóe môi ôm Chu Mộc nói tiếp: “Có điều anh cảm thấy, thi thoảng phô trương một chút cũng không phải chuyện xấu.”

Chu Mộc trong ngực anh hơi ngẩng mặt lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt đen sâu hun hút của Lâm Tu.

“Tiện thể nhân dịp này chiêu cáo cho thiên hạ — em là người của anh.”

...

Tuy rằng những việc nhàn hạ không thiếu, nhưng mỗi ngày rúc trong nhà nhìn các trưởng bối vì chuyện cưới hỏi của mình mà bận rộn tất bật cũng không phải chuyện hay. Hai vợ chồng trẻ đi đi lại lại mấy chuyến, câu trả lời nhận được đều là — đừng ở đây quấy nhiễu, chỗ này không cần hai đứa, cứ về đợi cưới (gả) là được rồi.

Dưới “chính sách độc tài” như vậy, Lâm Tu cùng Chu Mộc đành phải lui về hậu phương. “Chồng nhàn vợ rồi” ngày lại qua hai ngày, hôm nay, Chu Mộc tâm huyết dâng trào lại muốn lôi kéo Lâm Tu đi tới cửa hàng bán đồ gia dụng.

Lần đầu tiên bước vào nơi ở của Lâm Tu Chu Mộc đã từng nhận xét một câu “không có hơi người”, hôm nay, Lâm Thuật Chương vung tay, không nói hai lời quyết định trang hoàng lại gian phòng sắp làm tân phòng cho con trai, mà An Dĩnh đã dẫn theo đội ngũ lắp đặt nội thất trùng trùng điệp điệp tự mình tới trông coi, lúc này, căn phòng vốn trắng bệch đã sớm bị cải tạo hoàn toàn như bóc đi một lớp da, bộ dáng kia không nói là vàng son lộng lẫy thì cũng phải là xưng hùng xưng bá một phương.

Mẹ Lâm rất cẩn thận, tỉ mỉ từng li từng tí y như con trai Lâm Tu, sau khi hỏi ý kiến của con trai con dâu, An Dĩnh đem những chuyện có thể cân nhắc đều cân nhắc đến cực hạn, phong cách trang hoàng tổng thể tuy là tráng lệ lóa mắt, nhưng cẩn thận ngắm nghía, mỗi một chỗ, mỗi một chi tiết đều xen lẫn sự tinh xảo uyển chuyển hàm súc, quan sát tường tận thì không chỗ nào không phải là phong cách thường ngày của Chu Mộc.

Chu Mộc thu hết vào mắt, trong đáy lòng cảm động vô cùng, nhưng vẫn loáng thoáng cảm thấy thiếu một chút gì đó, suy tư nhiều lần, lúc này mới lôi Lâm Tu đang rảnh rỗi ngồi nhà ra ngoài mua thêm đồ đạc cho tân phòng.

Nếu hai người cùng mua những đồ đạc, những vật trang trí nho nhỏ này về nhà, nhìn vào trong mắt tự nhiên sẽ có chút cảm xúc khác... Như vậy, sau này những ngày tháng anh quay về doanh trại, để lại cho chính mình một chút gì để nhung nhớ cũng là cái tốt.

Những điều trên Chu Mộc đều không nói ra miệng, nhưng Lâm Tu đầu óc nhanh nhạy đã sớm hiểu trong lòng, nghĩ đến việc có thể cùng Chu Mộc tự mình đi sắm sửa cho ‘ngôi nhà’ của bọn họ, tâm tình của anh phút chốc liền vui vẻ hẳn lên.

“Em muốn kê thêm một giá sách lớn hơn một chút trong thư phòng...” Chu Mộc bị Lâm Tu ôm chặt trong ngực khẽ khua tay diễn tả: “Em muốn loại có công năng đơn giản mà trang nhã, cái trong nhà đẹp thì đẹp thật, nhưng tính thực dụng quá kém. Bao nhiêu là tầng, bám bụi nhiều lắm...”

“Được.” Lâm Tu nhếch khóe miệng gật đầu, cánh tay hơi dùng lực kéo Chu Mộc đang mơ mộng tránh khỏi góc tủ chèn chếch phía trước suýt thì đập vào cô.

Chu Mộc đang chìm trong suy nghĩ hoàn toàn không biết chuyện này, ánh mắt lại rơi xuống khu vực trưng bày rèm cửa cách đó không xa.

“Lâm Tu, hay chúng mình đổi rèm cửa sổ đi?” Chu Mộc quay đầu hất hất cằm theo hướng tầm nhìn trước mặt, “Cái cửa chúng ta dày quá, khó bảo quản không nói, những ngày nắng đứng ngược sáng em chỉ phát phát hai cái là nhìn thấy bụi rồi... Anh nhìn cái đằng kia, độ dày vừa phải đấy nhĩ? Trông có vẻ xù cảm cũng không tồi...”

“Ừ. Anh thấy được đấy.” Nhìn Chu Mộc liên tục suy tư bên cạnh, ánh mắt Lâm Tu sáng hơn vài phần, nụ cười bên miệng kia cũng càng thêm chói mắt.

Nếu như anh không nghe lầm, Chu Mộc vừa mới nói là — chúng ta.

Cách nói này nghe qua thật sự là quá bù tai. Cũng chính vào giờ khắc này, cảm giác trong lòng Lâm Tu càng lúc càng trở nên rõ ràng — bọn họ rốt cục có ngôi nhà của chính mình rồi ư?

Anh rũ mắt nhìn Chu Mộc lúc này đang rất hăng hái, nhìn dáng vẻ cô phấn chấn tràn đầy năng lượng, đột nhiên cảm thấy nội tâm của mình cũng không ngăn được mà phấn khích theo.

Bao nhiêu năm qua, Lâm Tu không chỉ một lần cảm nhận được điều này — chỉ nhìn dáng vẻ yên bình của người nọ, trong đáy lòng liền mềm nhũn như sắp lún xuống một chỗ vậy.

Đó là một loại, cảm giác hạnh phúc tự nhiên nảy sinh.

“Lâm Tu, anh nhìn cái nệm thơm này xem!” Một tay nâng đế cây nệm thơm tinh xảo, tay kia Chu Mộc lại vô cùng tự nhiên khoác tay Lâm Tu, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập chờ mong cùng ý cười trong trẻo, cô chậm rãi ngược mắt, ánh mắt sáng ngời ánh lên gương mặt trắng nõn kia càng thêm xinh đẹp, “Vẫn cảm thấy trong phòng thiếu thứ gì đó, bây giờ mới ra! Mỗi tội hình như... Hơi đắt một tẹo.”

“Ừ.” Lâm Tu cười khẽ vuốt mái tóc hơi khô của cô, “Mua đi.”

“Vậy lọ tinh dầu thơm bày ở bên kia thì sao?”

“Mua.”

“Còn rèm cửa sổ giá sách tấm bọc sofa mềm với cả thảm lông cừu tròn ở đằng kia?”

“Mua.”

Nhìn xem, sáng khoái biết bao!

Thảo nào người ta đều nói tư thế đàn ông quệt thẻ là đẹp trai nhất! Câu nói êm tai nhất chẳng qua cũng chỉ là một chữ “Mua” này thôi. >

39. Chương 39

Edit: Zinny

Bà Chu tâm tư tinh tế sớm đã thu hết vẻ mặt cô đơn của cháu gái Hà Tiêu vào đáy mắt, bà hơi ngược mắt, ánh mắt mang chút ý nghiền ngẫm đảo một vòng qua mặt Chu Mộc, trong lòng tựa hồ đã ra quyết định gì đó, muốn thử cô một lần.

Trên thực tế, khi nghe tin Lâm Tu kết hôn, bà Chu luôn hết lòng cưng chiều cháu gái gần như là đứng ngồi không yên, trước tiên bà sai cậu cảnh vệ của chồng đi tới nhà con gái đón Hà Tiêu đang ở đó, sau đó lại giấu ông già nhà mình lên lút sai người đi điều tra “lý lịch gốc rễ” của đối phương, kỳ thật nguyên nhân chẳng qua là hai điểm có thể đoán ra từ sớm —

Con gái nhà ai có thể xứng đôi với cậu thanh niên trẻ tuổi tài giỏi luôn kiêu ngạo hơn người kia?

Là ai có bản lĩnh tranh giành với cô cháu gái Hà Tiêu nhà mình?

Trước mắt, diện mạo người này thì bà thấy rồi, nhìn kỹ thì thật sự là một cô gái sáng sủa khiến người ta yêu thích, nhưng bên trong thế nào, suy cho cùng, bà Chu ít nhiều vẫn có phần hiếu kỳ.

Nhìn đôi mắt trong veo rung động lòng người kia, bà Chu cười nhợt nhạt, nhìn Chu Mộc chậm rãi mở miệng

—
“Cháu gái, cháu đang làm việc ở đâu?”

Không lộ sông không lộ núi*, là một cái đỉnh mềm không thể tránh.

*Bất hiển sơn bất lộ thủy: giấu ngầm, không rõ ý tứ

Đối với bà Chu mà nói, đây là bà thân là người biết chuyện làm khó dễ cô một chút, nhưng với Chu Mộc, đây lại là vấn đề không thể lảng tránh mà ít nhiều khiến đương sự thấy có phần xấu hổ.

Chu Mộc thà tin rằng vị phu nhân trước mặt thật sự hỏi mình câu này giống như đang tâm sự việc nhà mà thôi, nhưng ý tứ kín đáo trong mắt đối phương lại làm Chu Mộc vốn luôn tinh ý cảm thấy không thoải mái.

Mà thôi, là bậc bề trên, thương yêu con cháu của mình âu cũng là chuyện có tình có lý.

Huống chi, phong độ là điều kiện quan trọng mà “kẻ thắng cuộc” nhất định phải có đủ.

Nghĩ đến đây, Chu Mộc nhướn miệng cười trả lời bà Chu, “Để bà chê cười rồi ạ. Cháu còn đang ở nhà chờ việc.”

Một câu nói không tự ti không kiêu ngạo lại mạnh mẽ đầy khí phách, người nói câu đó làm gì có chút xiu ngại ngùng nào đâu?

Đối với phản ứng của Chu Mộc, bà Chu cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn rất có hứng thú nhìn về phía cô.

“Nhưng mà xét thấy làm bà chủ gia đình thật đúng là không dễ, hơn nữa người nào đó đòi hỏi cao tiêu chuẩn cao cũng thật quá khó hầu hạ — nên cháu đã quyết định, sau khi kết hôn vẫn sẽ tiếp tục ra ngoài làm việc. Tục ngữ nói — tự mình động tay, cơm no áo ấm mà.” Nói xong Chu Mộc lại quay sang người nọ tự nhiên phóng khoáng nhướn miệng cười ngay trước mặt bà Chu cùng Hà Tiêu.

Lâm Tu vẫn một mực im lặng nghe vậy khẽ nhướn mày, khóe miệng cũng ngay thời khắc đó nhẹ nhàng cong lên.

Thẳng tiến không lùi, lại quả cảm không sợ, dù là đối mặt với ai cũng đều không tự ti không kiêu ngạo, ngoại trừ phép lịch sự cần phải có, đã mở miệng là không cho người ta được lợi tẹo nào.

Đúng thế... Đây mới là Chu Tiểu Mèo của anh.

Lâm Tu hết sức tự nhiên nâng tay di nhẹ lên mũi Chu Mộc một cái, vẻ cưng chiều không cần nói cũng biết.

Đúng vào lúc này, di động trong túi rung lên.

Lâm Tu nói ngắn gọn kết thúc cuộc điện thoại, quay đầu tiện tay ôm eo Chu Mộc —

“Mẹ gọi điện tới, bảo trưa nay hai bọn mình theo ba đến chỗ ông cụ ăn cơm.”

“Vâng.” Chu Mộc khẽ gật đầu, cùng Lâm Tu chuyển tầm mắt về lại chỗ Hà Tiêu cùng bà ngoại.

“Bà Chu, vậy chúng cháu xin phép đi trước.” Nhìn hai người trước mắt, Lâm Tu lạnh nhạt mở miệng nói.
“Hôn lễ mấy ngày tới, rất mong được đón tiếp bà.”

“Nhất định rồi.” Bà Chu khẽ cười gật đầu.

“Em...” Hà Tiêu trầm mặc này giờ đột nhiên giương mắt nhìn Lâm Tu, “Em cũng sẽ tới.”

Hơi khác với giọng nói êm ái rung động lòng người trước kia, lời nói ra khỏi miệng xen lẫn giọng ghen ngào và hơi run, Hà Tiêu mím mím cánh môi hơi khô nứt, vô thức cắn môi chậm rãi đợi phản ứng của người nọ.

Kín đáo dời tầm mắt khỏi người đối diện, Lâm Tu quay đầu trao đổi ánh mắt với Chu Mộc, ngay sau đó, hai người rút cuộc không hẹn mà cùng mở miệng bảo Hà Tiêu một câu —

“Cảm ơn.”

Nghe Lâm Tu và Chu Mộc đồng thời mở miệng nói một câu y chang, lại nhìn vẻ tươi cười hời hợt giống nhau như đúc trên mặt hai người nọ, bà Chu đứng bên khẽ thở dài, cuối cùng hiểu được cháu gái cứng của mình rút cuộc thua ở chỗ nào.

Không nói đến tính tình dẻo dai mười phần của cô gái kia, chỉ riêng đáng về quả cảm không e ngại không sợ sệt kia đã đủ khiến cho bao nhiêu người cạnh tranh còn chưa mở màn đã bỏ cuộc rồi.

Nhưng quan trọng hơn là thái độ của Lâm Tu đối với người nọ.

Thân mật tự nhiên không hề điệu bộ, tới mức thậm chí bất chấp mọi tình huống, sự nhận thức cùng chấp niệm phát ra từ đáy lòng như vậy đã sớm nói lên tất cả —

Giữa hai người đó chưa từng cho phép tồn tại người thứ ba.

Mà Hà Tiêu, con bé đã sớm thua ngay từ phút ban đầu.

...

Khi ô tô của Lâm Tu đỗ lại bên ngoài ký túc xá tòa soạn FAMOUS, không chờ Chu Mộc đóng cửa xe, Giang Ngữ Tình đã đợi ở đó cả buổi liền lập tức nhào tới.

“Ôi chào, Tình Tử, chúng ta là chị em thân thiết cơ mà...” Chu Mộc chặt vật gỡ người nọ đang bám chặt trên người mình ra, “Không được tàn phá tôi như thế ha...”

“Bà là đồ vô lương tâm chết tiệt, đi lâu như vậy cũng không biết về thăm tôi! Đè chết bà coi như đáng đời!” Giang Ngữ Tình căm giận, “Không ngờ câu nói đứng núi này trông núi nọ vui đến quên cả trời đất chính là để nói bà ha? Cuối cùng tôi cũng nhìn ra rồi, trọng sắc khinh bạn thấy đẹp là quên tình nghĩa... Thế nào, làm phu nhân toàn chức cảm giác thế nào?”

Chu Mộc nghe vậy giả bộ suy tư vài giây, cô liếc xéo Lâm Tu giờ phút này đang ngồi trên ghế lái vẻ mặt nửa cười nửa không, sau đó quay đầu nhìn cô bạn thân cong cong khóe miệng, “Một chữ thôi — sướng.”

Chắc, lời này nói ra cũng thật đáng đánh đòn! Cô vợ trẻ cả ngày chạy qua chạy lại ba nơi công ty — nhà — nhà trẻ nhất thời rất tức giận, “Cơm giận hôm nay thôi tôi bỏ qua cho bà đấy! Xem tôi có phải thù mị lắm đúng không?”

“Ồ, lời này mà bà cũng dám nói ra miệng?” Chu Mộc vẻ mặt khinh bỉ nói: “Chung Vi nhà bà lừa bà bà cũng tin... Sao trước kia không phát hiện bà ngây thơ vậy nhỉ?”

Giang Ngữ Tình cúi cô.

“Nói chuyện nghiêm túc đi!” Giang Ngữ Tình vỗ nhẹ mu bàn tay Chu Mộc, “Tôi bảo này, quanh đi quẩn lại lâu như vậy, rút cuộc bao giờ hai người mới có tin mừng đây?”

“Thế bà nghĩ là tôi đến đây để làm gì?” Chu Mộc cười khanh khách nhìn cô bạn, giơ tay đưa thiệp mời, “Nè, lúc đến đừng quên tiền mừng, không thì không cho ăn cơm đâu đấy.”

“Ôi! Tác phong nhanh nhẹn quá!” Giang Ngữ Tình ngạc nhiên nhìn Chu Mộc một cái, lập tức tùm tùm liếc mắt nhìn vị Lâm nào đó mới từ xe bước xuống, “Phó đoàn trưởng Lâm, tốc độ nhanh thế... Ủa lâu rồi chứ gì?”

“Quân ta xưa nay không đánh trận mà không có chuẩn bị.” Lâm Tu mỉm cười. “Còn nữa, chuyện lần đó... Cảm ơn cô Giang giúp đỡ rất nhiều.”

“Đâu có đâu có, tình chàng ý thiếp nước chảy thành sông. Tôi chẳng qua là một chất xúc tác nho nhỏ thôi.” Giang Ngữ Tình phát phát tay cười xán lạn.

“Bà xác định là chất xúc tác mà không phải chất phụ gia chứ?” Chu Mộc đứng bên âm trầm lườm cô một cái.

Vì thế người nào đó lại bị câu lần thứ hai.

“Ai... Tiếc là tôi đã kết hôn không thể làm phù dâu cho bà...” Giang Ngữ Tình có chút tiếc nuối nói.

“Đâu có.” Chu Mộc nhếch nhếch hàng mày nhìn cô, “Người đã kết hôn có chỗ tốt của người đã kết hôn — bạn thân mến, tới ngày cưới, cho tôi mượn tiểu thiếu gia nhà bà một hôm được không?”

“Bà muốn làm gì?” Giang Ngữ Tình hoảng hốt, “Cầm thú, ngay cả trẻ nhỏ bà cũng không tha à? !”

“Cảm ơn đã khen.” Chu Mộc cong cong hàng mày cười đến vô cùng tà ác, “Tôi luôn chủ trương không phân biệt tuổi tác — đừng lo lắng, tôi chỉ muốn Đông Đông nhà bà tới làm hoa đồng cho tôi thôi.”

“Địa chủ ác bá Chu Bái Bi*...” Giang Ngữ Tình bĩu môi, “Thuê lao động trẻ em là phạm pháp đấy!”

*Nhân vật phản diện trong tiểu thuyết Cao Ngọc Bảo của tác giả Hoang Thảo, xuất bản lần đầu năm 1955.

“Vậy... Nếu không, tiền mừng giảm đi một nửa?” Chu Mộc che miệng cười khê.

“Thành giao.” Đồng chí Giang Ngữ Tình không nguyên tắc không hạn chót mặt mày hớn hở đồng ý ngay tức khắc.

...

Giang Ngữ Tình gặp bạn tốt xong tâm trạng vui vẻ về phòng làm việc, vừa vào cửa liền bị mọi người vây quanh.

“Thế nào thế nào, phóng viên Chu có quay lại không?” Các đồng chí nam trông mong nhìn Giang Ngữ Tình.

“Quay lại làm gì? Tìm bóc lột áp bách hay là tìm xa lánh chèn ép?” Giang Ngữ Tình khinh thường nói: “Nơi này không giữ người thì sẽ có nơi khác giữ, bậc đại Phật như người ta còn sợ không tìm được miếu thờ cho xứng đáng hay sao? !”

Nói xong Giang Ngữ Tình có vài phần đắc ý gơ cao tấm thiệp mời tinh xảo trong tay, “Thế mới nói, người đã quay lại không sai, chẳng qua là quay lại để đưa thiệp mời thôi.”

Mọi người tức thì nhốn nháo, đang muốn truy hỏi tới cùng, trong văn phòng đột nhiên truyền đến giọng nói có phần lạnh lẽo của Sở Du —

“Nhàn rồi quá à?”

Căn phòng mới vừa rồi còn tiếng người huyền não trong nháy mắt lặng ngắt như tờ, Giang Ngữ Tình thức thời cất kỹ thiệp mời, vừa định về chỗ ngồi thì bị Sở Du gọi lại.

“Cô Giang, phiền cô đi theo tôi một chút.”

Trong văn phòng tổng biên tập, trước khi bố trí nhiệm vụ, Sở Du cùng Giang Ngữ Tình nói chuyện rất nhiều, đợi tới khi có thể xác định rõ nội dung phương án tổng thể, Sở Du rốt cục chậm rãi ngừng nói, có chút mệt mỏi ngả lưng vào ghế khép hờ hai mắt.

Muốn nói lại thôi, nhìn dáng vẻ đối phương, Giang Ngữ Tình nhẹ nhàng đặt thiệp mời mà Chu Mộc nhờ cô chuyển lên mặt bàn của Sở Du.

“Cô... nói gì cơ?”

“Nếu mọi điều kiện cho phép, rất mong tổng biên tập vui lòng đến dự.”

40. Chương 40

Edit: Zinny

Tờ bìa đỏ thẫm gấp chéo đặt trên bàn trà trong phòng khách.

Chu Mộc ôm gối lười nhác rúc vào một góc nhìn đến thất thần.

Buổi sáng, cô đã cùng Lâm Tu tới Cục dân chính.

Điền đơn, nộp phí, đóng dấu, lĩnh chứng... Tất cả đều tiến hành đâu vào đấy, chỉ trong chốc lát, thân phận Chu Mộc đã thật sự quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Lúc đi ra khỏi Cục dân chính, nhìn ánh mặt trời vạn dặm bên ngoài, Chu Mộc nghiêng nghiêng đầu, ngẩng ngửa Lâm Tu đi bên cạnh mình.

Đôi mắt đen tràn ngập ý cười rũ xuống, Lâm Tu giơ tay khê bẹo má Chu Mộc, ung dung nhếch mày nói —
“Muốn phát biểu cảm tưởng khi nhận giải không?”

“À... Bây giờ coi như em ký xong khế ước bán mình rồi đấy nhỉ?” Chu Mộc ngẩng mặt lên.

“Không phải.” Lâm Tu nhếch miệng cười khê, “Phải nói là hoàn toàn sa vào chế độ công nhân—nô lệ rồi.”

Chu Mộc vốn tưởng rằng trong thời khắc lĩnh chứng cho dù chính mình không có tâm trạng quá kích động, trong lòng ít nhiều cũng xốn xang một chút.

Nhưng khi giây phút ấy thật sự đến, trong lòng cô lại cảm thấy êm ả và yên bình vô cùng.

Là thuận theo tự nhiên cũng là nước chảy thành sông, giống như một chuyện vốn dĩ phải xảy ra... Không ngoài ý muốn cũng không hề ngoại lệ.

Chính là... có loại cảm giác trái tim được đặt vào một nơi chân thực.

Giống như những khi có Lâm Tu bên cạnh — chân thực tới mức khó mà diễn tả bằng lời.

“Này.” Một mùi thuốc lá thoang thoảng cùng với đôi tay mạnh mẽ từ phía sau quần quanh cô, “Đến trạm rồi kìa.”

Người nào đó bị ngắt mạch hồi tưởng nghiêng đầu nửa dựa vào hõm vai hơi trũng xuống của người phía sau.

Đôi con ngươi đen vẩn vít sương mù của Lâm Tu nhìn xuống trong cự ly gần, như có lực hút muốn hấp thụ toàn bộ đôi mắt long lanh trong veo của Chu Mộc.

Hơi thở ấm áp vờn quanh, ánh mắt giao nhau, chớp mũi kề sát, thậm chí bóng mờ nho nhỏ in dưới mi mắt hai người cũng thân mật phủ cùng một chỗ.

Gắn bó khăng khít mà gần trong gang tấc — đây hẳn là thời khắc tốt nhất ột nụ hôn.

Ngay khi bờ môi mỏng của Lâm Tu gần phủ lên cánh môi Chu Mộc, người nào đó bỗng nhiên chớp chớp mắt, đột ngột xoay người lại ôm ngang hông Lâm Tu.

Chu Mộc chậm rãi dựa sát vào anh, chớp mũi mang cảm giác mát lạnh chạm vào gương mặt ấm áp của Lâm Tu.

“Thơm quá...” Giọng nói trầm thấp, hơi có chút say mê.

Đầu ngón tay thon dài khê lướt qua bờ môi mỏng, cơ thể Lâm Tu hơi cương cứng, nhưng trong thời khắc quan trọng này người nào đó lại có phần làm nũng chớp chớp mắt nhìn anh mở miệng nói —

“Hey, hút loại nào thế? Cho em một điếu?”

...

Chu Mộc biết hút thuốc, đây chẳng phải chuyện gì mới mẻ.

Luôn luôn có một giai đoạn, con người ta muốn thể hiện cá tính, muốn tỏ ra khác người, vì thế, mượn cờ hiệu tuổi dậy thì nổi loạn, kẹp một điếu thuốc, xách một chai rượu, lê một đôi giày khiến ai cũng phải liếc qua một cái.

Có điều, những nguyên nhân trên hoàn toàn không thích hợp với cô nữ sinh Chu Mộc.

Cô học hút thuốc vào mùa hè trước khi đi du học. Chuẩn xác mà nói, căn bản không cần học, rất nhanh đã làm lưu loát, công phu nuốt mây nhả khói cũng được luyện ra từ đó.

Đối với chuyện này, Lâm Tu có biết. Nhưng rất rõ ràng, anh áp dụng thái độ làm ngơ.

Có người hút thuốc vì cô đơn trống vắng, có người hút thuốc vì quan hệ xã giao, có người hút thuốc vì muốn ra vẻ ta đây... Mà nguyên nhân Chu Mộc đột nhiên bắt đầu hút thuốc, tuy rằng anh chưa từng hỏi, cô cũng chưa từng nói, nhưng trong lòng Lâm Tu ít nhiều đã có lý giải.

Không phải nuông chiều dung túng, lại càng không phải trợ Trụ vi ngược*. Điều có hại hay không có hại gì đó Lâm Tu lười suy nghĩ, người ngoài nói vào nói ra người nọ cũng không quan tâm, trong lòng Lâm Tu hiểu được, Chu Mộc cần một cách giải thoát.

*ý chỉ nổi giáo cho giặc, giúp người xấu làm điều ác.

Nén nhịn quá nhiều, cuối cùng sẽ phải tìm cách giải tỏa áp lực ình.

Mở hộp thuốc, lấy bật lửa, Lâm Tu đốt điếu thuốc vào miệng Chu Mộc, chính mình cũng giơ tay rút một điếu đặt bên miệng.

“Tách —” cùng với tiếng vang rất nhỏ, ánh lửa dịu nhẹ sáng rực nháy mắt chiếu lên gương mặt xinh đẹp tinh tế kia càng thêm rung động lòng người.

“Ha —” Chu Mộc nhắm mắt lại khẽ hít một hơi, theo động tác hít vào nhả ra chậm rãi dựa vào lồng ngực Lâm Tu.

Chu Mộc rúc trong lòng Lâm Tu khẽ ngược mắt, xuyên qua tầng khói trắng mỏng manh, tất cả biểu cảm của người nọ giờ phút này đều rơi vào mắt cô.

Sương khói đậm nhạt, hơi thở đậm nhạt, cùng với vẻ mặt đậm nhạt của người nọ... Ừm, rất có làn điệu.

Nhìn dáng vẻ Lâm Tu lúc này, đáy lòng Chu Mộc đột nhiên sinh ra một nỗi kích động.

Giơ tay dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại của mình, một tay Chu Mộc chống lên mép ghế sofa, quay mặt sang, trực tiếp há miệng ngậm lấy điếu thuốc bên miệng Lâm Tu.

Môi hồng mềm mại khẽ sượt qua khóe miệng người nọ, chỉ một giây ngơ ngẩn, điếu thuốc đã chuyển sang miệng Chu Mộc.

“Quân cướp bóc.” Lâm Tu nhếch nhếch hàng mày ôm vòng eo nhỏ nhắn của Chu Mộc.

“Của anh trông có vẻ ngon hơn...” Chu Mộc cong cong khóe miệng hít sâu một hơi, làn khói mù vẩn vít khiến gương mặt xinh đẹp kia có phần mơ hồ.

“Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe.” Giọng nói lạnh lạnh của Lâm Tu vang lên bên tai cô, “Thế mà em còn bắt anh hút thuốc thụ động*.” Giơ tay捏 chiếc cầm nhọn duyên dáng của Chu Mộc, Lâm Tu cười khẽ trên môi: “Mưu sát chồng đấy à?”

“Thật ra...” Dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn, Chu Mộc lại lần nữa kề sát vào mặt Lâm Tu, hơi khàn giọng lên tiếng, “Em còn có muốn cho anh hít khói thụ thụ động nữa cơ*.”

*bên trên Lâm Tu dùng cụm (nhị thủ yên) tức là hút thuốc thụ động, hút thuốc gián tiếp, chỉ hành thức không trực tiếp hút thuốc mà hít phải khói thuốc từ không khí. Ở đây Chu Mộc dùng cụm (tam thủ yên) chỉ sự phát tán của thuốc lá, được coi là sát thủ tiềm tàng bám vào tường, vật dụng trong nhà, quần áo, nệm ghế,... thậm chí là tóc và da người hút. Nó bao hàm kim loại nặng, chất gây ung thư, thậm chí chất phóng xạ nên rất có hại, nhất là trong trường hợp nhà có trẻ em có thói quen cho đồ vật vào miệng.

“Ừ?” Lâm Tu giương mắt, “Chừng nào?”

“Ngay bây giờ.” Chu Mộc không nói thêm, hai tay bám lên lưng đối phương, nhẹ nhàng áp môi tới.

Thực chất Chu Mộc là một người rất yếu đuối, tất cả sức lực đều bị cô dùng để nguy trang vẻ kiên cường bên ngoài từ sáng nay rồi.

Dịu dàng mà mềm mại, cô thuận theo cơ thể mình, càng giống như nội tâm nhu hòa của cô.

Cái gọi là giả bộ, cái gọi là ra vẻ kiên cường, ở trước mặt con người trước mắt này, căn bản là không cần thiết.

Y như trước đây, là hơi thở ấm áp yên bình khiến người ta cảm thấy vô cùng an lòng — mùi thuốc lá thơm nồng càng làm cho Chu Mộc muốn ngừng mà không được.

Nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao, Chu Mộc có thể cảm giác được cánh tay trên eo mình siết mạnh hơn một chút.

Đảo khách thành chủ, đây căn bản là sự thật khách quan không cần dự đoán hay thảo luận.

Hai phiến môi tiếp xúc, từ trần trọc cọ xát đến công thành chiếm đất, Lâm Tu cắn nhẹ môi Chu Mộc, khiến cho cả người cô khẽ run lên như bị điện giật.

Đảo vòng mút vào, Lâm Tu hơi nheo mắt, rất có kỹ xảo liếm mút đầu lưỡi Chu Mộc, đầu lưỡi linh hoạt đưa đẩy qua lại, mùi thuốc lá kia tức thì càng thêm nồng đậm, từ khoang miệng đến xoang mũi của Chu Mộc đều lan toả mùi hương thoang thoảng này.

Thì ra đây mới là hương vị khiến người ta càng mê say.

Chu Mộc vô thức ôm chặt lưng anh, trí óc bắt đầu rối loạn không ngừng, sức lực tứ chi dần tan biến, sau đó ngay cả lòng bàn chân cũng trở nên nhẹ bẫng.

Trọng lượng toàn thân dường như đều mất hết, Chu Mộc chỉ cảm thấy gương mặt mình nóng ran lên từng đợt.

“Học được nhanh quá nhỉ...” Lâm Tu cười khê, đầu lưỡi nhanh chóng quét qua môi Chu Mộc, “Đặc biệt tuyên dương.”

“Cái đó... mà còn phải nói...” Chu Mộc khe khẽ thở dốc, trong cuống họng có âm thanh đứt quãng rất nhỏ, vừa trầm lại vừa khàn, mang theo giọng mũi không dày, âm cuối hơi lên cao — thật sự là êm tai khó tả.

Con người đen thẫm sâu hút hơi co lại, tầm nhìn thu hẹp từng chút từng chút xít, Lâm Tu chậm rãi nheo hai mắt, giữa đường nhìn là gò má trắng nõn hây hây đỏ mà trơn bóng như ngọc của Chu Mộc.

Phút chốc tựa như có dòng điện trăm ngàn Vôn từ thắt lưng xỏ xuyên qua, bị nổi kích động thúc đẩy, Lâm Tu vững vàng dùng sức ôm ngang eo bé bỏng Chu Mộc lên.

Hoàn toàn không được báo trước, ngay cả sức giãy dụa cũng không có, khi còn chưa kịp phản ứng, “xoạch —” một cái, Chu Mộc đã bị người nọ áp vào vách tường lạnh ngắt.

Tình huống trước mắt, có loại cảm giác sắp vượt khỏi tầm kiểm soát.

Tầm lưng mềm mại dán sát vào vách tường lạnh thấu, nhiệt độ đó đủ để khiến người ta phát run, nhưng lúc này sự chú ý của Chu Mộc hoàn toàn không đặt ở đó.

Bị Lâm Tu gắt gao áp sát, nhiệt độ cơ thể Chu Mộc cao đến kinh người, cổ, eo, sau tai, chóp mũi đều bắt đầu rịn một lớp mồ hôi mỏng, lúc này nếu lấy một cây nhiệt kế kẹp dưới nách cô, Chu Mộc nghĩ, sợ là trị số trên đó sớm đã lên tới tiêu chuẩn SARS.

Hôm nay Lâm Tu hơi thô bạo, cái loại mạnh mẽ bá đạo như gió cuộn sóng trào này gần như khiến cho Chu Mộc không chống đỡ nổi.

Một tay ra sức ôm chặt eo Chu Mộc, Lâm Tu một mặt mạnh mẽ bắt ép Chu Mộc đáp lại môi lưỡi nóng cháy của mình, một mặt bắt đầu hôn một đường từ khóe môi Chu Mộc đến cằm cổ trắng mịn như ngọc kia.

Chu Mộc bắt đầu rên khe khẽ, tiêu cự trong mắt đã sớm đánh mất, đáng vẻ này nhìn vào quả thực chính là hoang mang lo sợ tinh thần tan rã.

Hai tay Lâm Tu bắt đầu dờ xuống, từ sườn eo đến bên hông, cuối cùng lại rơi xuống bờ mông căng tròn ngạo nghễ của Chu Mộc, nhiệt độ nóng rực trong lòng bàn tay nháy mắt xuyên qua lớp vải mỏng manh khiến Chu Mộc cảm nhận được rõ ràng, cùng lúc đó, thắt lưng Lâm Tu bắt đầu dùng sức, chậm rãi chậm rãi húc về phía trước.

Hồng bét...

Chu Mộc chợt cứng lại, mồ hôi trên người tuôn ra rào rạt.

Xem ra hôm nay cũng không phải là ngày lành để “chọc” vào anh...

Giờ thì tiêu tùng rồi, chọc phải lửa rồi.

Hơi thở của Lâm Tu ngày càng nặng nề, muốn dừng lại đã là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

Anh giờ tay khê lướt qua hàng mi dài rậm và khuôn mặt xinh đẹp của Chu Mộc, nhìn cánh môi trơn bóng phớt hồng kia, đầu ngón tay Lâm Tu hơi khựng lại một chút, lập tức lại từ khoe miệng chậm rãi tiến vào.

Đôi môi mỏng mang theo nhiệt độ tới gần tai Chu Mộc, Lâm Tu khê cắn vành tai cô, chậm rãi mở miệng nói như mê hoặc —

“Ngoan, há miệng ra nào.”

Mùi thuốc lá nhàn nhạt phút chốc liền thoảng qua, giọng nói của Lâm Tu trầm thấp đầy cuốn hút lại có chút khàn khàn không nói rõ, nghe qua gợi cảm chết người. Chu Mộc vô thức ngậm lấy ngón tay dài mang mùi thuốc lá như hắc ín của anh, giờ khắc này, chỉ cảm thấy trước mắt mình đều là ánh nước trắng lóa chói lọi.

Quá... đáng sợ rồi. Đây là chút ý thức cuối cùng của Chu Mộc trước khi rơi vào tay địch

41. Chương 41

Edit: Zinny

Mí mắt nặng trĩu không nhấc lên nổi, trí óc Chu Mộc chỉ nghĩ đến việc nằm lì trên chiếc giường lớn này ngủ thêm một lúc.

Toàn thân căng nhức và mềm nhũn, Chu Mộc khê duỗi đầu ngón chân, một cảm giác đau nhức lập tức ập tới như thủy triều, cảm giác này thật sự là quá mức rõ ràng, ngay cả tình cảnh cùng những mẫu ký ức chớp nhoáng đêm qua cũng ùn ùn kéo tới, khiến cho khuôn mặt Chu Mộc đỏ bừng, trong óc cũng như bị nghiền nát.

Chu Mộc chưa bao giờ biết thì ra dục vọng của con người có thể mãnh liệt đến cỡ đó.

Triền miên đến dữ dội, đòi hỏi tới ác liệt, ký ức của cô dường như cũng phủ kín hương vị tình dục, hồi ức mơ hồ không chân thật, nhưng cảm xúc tứ chi quẩn quít kia lại khiến người ta khó quên đến thế.

Lâm Tu khi ấy áp sát như mê hoặc, anh giữ Chu Mộc trên tường, lòng bàn tay nóng rực siết chặt eo cô, Lâm Tu dễ dàng khống chế được toàn bộ hành động của Chu Mộc, cảm nhận từng cơn rung mình và run rẩy của cô, anh dùng sức, vững vàng chân thực ấn vào cô.

“Không được trốn.” Lâm Tu phun ra hơi thở nhàn nhạt, phút chốc cắn lên dải tai mượt mà nhỏ xinh của Chu Mộc, một tay anh giữ cầm Chu Mộc, đầu lưỡi nhanh chóng mà linh hoạt lướt qua qua vành tai cô, nhiệt độ kia mạnh mẽ in dấu trong lòng Chu Mộc.

Một chút sức lực cuối cùng cũng như bị rút cạn, Chu Mộc khê run rẩy, bàn chân mềm nhũn, mắt thấy sẽ trượt khỏi vách tường ngã xuống đất.

Cánh tay dài hơi duỗi ra, một tay Lâm Tu đỡ Chu Mộc trên tường, phần eo bắt giác húc về phía trước.

Nơi đó... Đã hưng phấn .

Nhận thức này khiến Chu Mộc đang rối loạn vô thức nuốt nước miếng, ai ngờ động tác kia lại khiến cho dục vọng trong mắt Lâm Tu nồng đậm hơn vài phần.

Lâm Tu cứng đến chết người, ấy vậy mà người trước mắt này còn lộ ra ánh mắt mông lung dung nhan rối loạn, biểu hiện tự nhiên quyến rũ như vậy làm cho nội tâm anh không nén nổi “phụt —” một tiếng liền bắt lửa.

Càng áp sát hơi thở của hai người lại càng hỗn loạn, Chu Mộc thở hổn hển, cánh tay bám chặt bờ lưng Lâm Tu, nhận thấy đối phương đang như có như không nhẹ nhàng cọ xát hạ thân của mình, Chu Mộc vốn đang đầm đìa mồ hôi nhất thời căng cứng cả người.

Eo mềm nhũn, xương sống tê dại, tiếp tục như vậy Chu Mộc chỉ sợ chính mình ngay cả một giây cũng không chịu nổi nữa, như là cảm nhận được tình trạng của cô, hai tay Lâm Tu lập tức lần vào dưới vạt áo rộng thùng thình của cô, lòng bàn tay có vết chai hơi mỏng một đường hướng về phía trước, trong khoảnh khắc chạm đến nơi mềm mại kia, Lâm Tu cảm nhận được rõ ràng lớp mồ hôi mỏng thấm trên da Chu Mộc, mạnh mẽ mà không thiếu dịu dàng cởi sạch quần áo trên người Chu Mộc, ngay sau đó, cùng với một cơn rung mình mãnh liệt của Chu Mộc, Lâm Tu dùng chính chóp mũi cao thẳng vùi vào giữa hai bầu ngực tròn ảm áp thơm ngát kia, môi mỏng khẽ nhếch, đưa toàn bộ những giọt mồ hôi li ti kia vào miệng mình.

Cảm giác như vậy quả thật quá mức mãnh liệt, cổ họng Chu Mộc ưm một tiếng, theo bản năng ôm lấy đầu người nọ.

Đôi tay siết chặt, Lâm Tu vững vàng dùng sức ôm ngang Chu Mộc lên, Chu Mộc không thể phản kháng tùy ý để anh bế như vậy, chỉ cảm thấy chính mình bị Lâm Tu ôm vài bước đã tới phòng ngủ của bọn họ.

Mục tiêu là chiếc giường đôi rộng lớn mềm mại mà thoải mái vô cùng kia.

Những nụ hôn nóng rực dồn dập ập xuống, Lâm Tu mút mát nhay nhẹ, mỗi khi đánh chiếm một chỗ, da thịt trắng như tuyết kia liền lưu lại một mảng lớn đầy dấu vết từ hồng cho tới tím.

Như thể huân chương công trạng.

Cắn mút đầy kỹ xảo như vậy, Chu Mộc chỉ cảm thấy toàn thân đều chao đảo và tê dại, lời rên rỉ bật ra khỏi miệng bắt đầu trở nên đứt quãng và yếu ớt.

Là côi mọng cũng là hiện thực — Chu Mộc cảm thấy mình đang bốc cháy.

Nơi bí ẩn chậm chậm chảy chất dịch trắng mịn, cảm giác bứt rứt nói không nên lời.

Chu Mộc cảm thấy mình giống như bạch xà uống phải rượu Hùng Hoàng, cô không nhận nổi bắt đầu chậm rãi cọ xát hai chân mình, nơi nào đó trong cơ thể khó chịu kinh khủng.

Muốn kiềm chế, lại muốn đòi hỏi, đứng trên ranh giới cuối cùng, Chu Mộc cảm thấy chính mình bị giày vò sắp phát điên lên mất.

Chi tiết này bị Lâm Tu trong nháy mắt phát hiện ra, anh vươn tay nắm cổ chân mảnh khảnh của Chu Mộc, hơi dùng sức một chút liền kéo người nọ xuống dưới cơ thể mình.

Nơi nào đó trên cơ thể tưởng đau như muốn nổ tung, đồng tử trong mắt Lâm Tu thâm lại, anh vừa rử mắt nhìn Chu Mộc vừa vươn tay nắm bàn tay mềm mại của cô kéo tới bên hông mình.

“Như thế...” Bàn tay Lâm Tu nhẹ nhàng bao trùm bàn tay nhỏ nhắn của Chu Mộc, “Đúng, chính là như thế...”

Cảm nhận được thứ nóng rực trong tay trong nháy mắt trướng lên vài phần, sắc mặt Chu Mộc quả thực đã sắp chảy máu đến nơi, nhưng còn chưa đợi cô thoát ra khỏi cảm xúc đó, sau một khắc, cô đã lâm vào kích thích khó nhận hơn nữa —

Nhụy hoa mềm mại chẳng biết bị bàn tay người nọ phủ lên từ bao giờ, ngón tay thon dài kia vừa tiến vào, cả người Chu Mộc liền cong lên, tiếng kêu nén nhịn trong cổ họng đã lâu cũng rốt cục vỡ òa ra.

Ngón tay dài linh hoạt hơi di chuyển, Lâm Tu ý đồ xấu xa hơi cong ngón tay, khiến cho cơ thể Chu Mộc không ngăn nổi mà run rẩy.

“Nơi này... Hay là nơi này? Hmm?” Đầu ngón tay Lâm Tu ấn vào nhẹ, vừa làm vừa không quên để ý biểu cảm trên mặt Chu Mộc.

Trêu chọc như vậy thật sự là quá mức giày vò, Chu Mộc cọ cọ vào người Lâm Tu như con mèo nhỏ, da thịt bóng loáng mang theo nhiệt độ nóng rực không thể bỏ qua.

Trong họng cô dường như phát ra tiếng rên khe khẽ, Lâm Tu nghe thấy lập tức lửa cháy lan ra đồng cỏ, rồi cục hít vào một hơi thật sâu, lập tức chìm vào thân thể cô.

Hai tay Lâm Tu chống hai bên tóc mai Chu Mộc, anh tách chân cô ra, không cho cự tuyệt mà áp xuống cô.

Hai chân Chu Mộc quấn lấy vòng eo gầy rắn rỏi của Lâm Tu, cô mềm mại bao quanh anh cứng rắn, cô chặt khít trói buộc anh sung mãn, Chu Mộc dùng mỗi một sợi lông tơ trên cơ thể mình cảm nhận sự dịu dàng quyết liệt của Lâm Tu, anh vừa dịu dàng vừa thô bạo chiếm đoạt, anh va chạm mạnh mẽ đến cùng, cô bị anh xỏ xuyên, bị anh quấn siết, bị anh ôm hôn, bị anh mơn trớn... Bọn họ thật giống như nhánh cây từ nhỏ đã quấn cùng một chỗ, chung huyết mạch, chung cảm xúc.

Cho tới khi lên đến cao trào, anh vẫn chưa rút ra khỏi cơ thể cô.

Chất dịch nóng bỏng phun ra, cơ thể khẽ run rẩy, vô thức siết chặt lại lần nữa khiến cho người nọ hừ nhẹ một tiếng.

“Lâm Tu...” Tiếng gọi thì thào nhỏ tới mức tận cùng, nhận thấy sự biến đổi của thứ đang chôn trong cơ thể mình, Chu Mộc giờ tay ôm lấy cổ Lâm Tu, lại rướn người áp thân thể mềm như nước của mình tới.

Con người đen trần ngập sương mù chợt thẫn lại, Lâm Tu nặng nề thở dốc một tiếng, giờ phút này chỉ muốn hòa tan cốt nhục cùng người trước mắt.

...

“Xác định không cần anh lên thật hả?” Trong khoảnh khắc nghiêng người tháo dây an toàn cho Chu Mộc, Lâm Tu chậm rãi giương mắt.

“Ừm.” Chu Mộc gật đầu trả lời anh, một tay đã vươn ra mở cửa xe. “Bao giờ gần về em sẽ gọi điện cho anh.”

“Ừ.” Lâm Tu giờ tay khẽ xoa đầu cô, “Nhớ chuyển lời cho bố mẹ vợ giùm anh... Bảo là con về hôm khác sẽ tới nhà chào hỏi.”

“Vô liêm sỉ!” Chu Mộc nhanh chóng hôn chụt lên mặt Lâm Tu một cái, vài ba bước chân đã xuống xe chạy vào hành lang.

Cũng như những lần về nhà trước đây, có thể thấy mẹ Chu rất tốn tâm tư với bữa cơm trưa này. Dựa theo mục tiêu cùng tôn chỉ không phụ tay nghề của mẹ, Chu Mộc phá lệ ăn thêm vài gấp, mẹ Chu vui vẻ ra mặt không nói, ngay cả người có biểu cảm trên mặt luôn trong tình trạng thiếu hụt cực độ là Chu Vĩ Bình bố Chu cũng nhìn con gái thêm mấy lần.

Sau khi ăn xong, Chu Mộc vẫn như trước đây xắn tay áo định thu dọn bát đĩa cùng mẹ Chu, ai ngờ còn chưa nhấc tay lên đã bị mẹ Chu ngăn cản —

“Mộc Mộc, ra nói chuyện với bố con đi.”

Từ trước khi tới đã sớm lường trước được tình thế này, Chu Mộc không ngạc nhiên cũng không phản bác, chỉ lặng lẽ gật đầu vào phòng vệ sinh rửa sạch tay.

Từ lúc cô xảy ra chuyện ở tòa soạn FAMOUS, hai bố con vốn đã tồn tại khoảng cách rất lớn giờ quả thực đã gần tới mức người đứng nước lã, như nước với lửa.

Tuy nói “thù mới hận cũ” thì có vẻ hơi quá, nhưng những việc không vừa ý nhau quả thật quá nhiều, từ sau lần về nhà âm ỉ với Chu Vĩ Bình trước đó, Chu Mộc chưa từng bước vào cửa nhà một bước.

Bây giờ, cô sắp lập gia đình, nếu không về nhà mẹ đẻ thì thật sự không thể chấp nhận được.

Huống chi, sau khi gặp Giang Nghi, trong lòng Chu Mộc cũng cảm thấy chính mình nhất thiết phải nói chuyện rõ ràng với bố.

Khẽ gõ cửa, sau khi người trong phòng đáp lại, Chu Mộc lại một lần nữa bước vào thư phòng của Chu Vĩ Bình.

Trong nháy mắt kéo cửa phòng, Chu Mộc nghe thấy giọng nói của bố từ không xa rõ ràng thoảng qua đây

—
“Xin lỗi.”

Chu Mộc vẫn giữ nguyên tư thế đóng cửa còn chưa kịp xoay người lại, trong thoáng chốc cô còn cho rằng mình mắc chứng ảo giác thính giác, cho đến khi cô xoay người lần thứ hai nghe được hai chữ kia từ miệng người nợ, lời thoại không chân thực này mới được cô khẳng định trong lòng.

Khi những từ ngữ đó được nói ra từ miệng Giang Nghi, Chu Mộc chỉ cảm thấy bị thương và đồng tình sâu sắc, nhưng cùng là hai chữ đó hôm nay lại từ miệng bố mình nói ra, giờ khắc này, đáy lòng Chu Mộc dấy lên cảm giác chua xót cùng bị ai khó nói thành lời.

Chu Mộc cũng không phải một người ít khóc, nhưng từ nhỏ đến lớn, hễ ở trước mặt bố, nước mắt liền trở nên cứng ngắc, nhưng vào giờ khắc này, trong khoảnh khắc ngược mắt lên nhìn Chu Vĩ Bình, nước mắt rốt cục chan chứa đầy vành mắt cô.

“Con muốn hỏi bố một câu.” Chu Mộc mắt đỏ hoe nhìn thẳng bố Chu Vĩ Bình mà nói: “Những lời này bố đã nói với mẹ con chưa?”

42. Chương 42

Phim ảnh bắt nguồn từ cuộc sống. Sấm sét bùng bùng hay máu chó đầy chậu gì gì đó, cho dù là những tình tiết dung tục tầm thường mỗi ngày đều mất thấy tai nghe, chỉ cần cuộc sống còn tiếp diễn, những tình tiết éo le giãy vò con người này vĩnh viễn cũng sẽ không có ngày biến mất.

Bạn chỉ có thể chấp nhận, và cam chịu.

Đối với Chu Mộc mà nói, từ lần gặp Giang Nghi trước đó, những chuyện vẫn đè nén trong lòng cô cũng tạm thời buông xuống. Tất cả dần trở nên rõ ràng, trong lòng dường như thông suốt hơn một chút, nhưng nếu truy cứu sâu hơn lại không ngăn được sợ hãi.

Chu Mộc dù đã sớm không còn bận tâm đến những ánh mắt của người đời, nhưng cuối cùng vẫn bận tâm tới tâm trạng của mẹ mình.

Trong con mắt của người ngoài, Chu Vĩ Bình nợ mẹ Chu tất cả những hy sinh cam chịu không oán không hối bao nhiêu năm qua của bà, nhưng đối với hai mẹ con họ Chu, cái gọi là mắc nợ, cũng chỉ là một câu “Xin lỗi” muộn màng nhưng đến từ đáy lòng kia thôi.

Không hề bất bình, trên cả nỗi phẫn uất, tất cả chỉ vì bốn chữ “không oán không hối” này mà thôi.

Đối mặt với lời chất vấn cùng vành mắt hoen đỏ của con gái, Chu Vĩ Bình trầm mặc rất lâu.

Không thể nói Chu Mộc đòi hỏi quá ít, sự tồn tại của người kia vẫn luôn mạnh mẽ như vậy, ông là trụ cột của xã hội, là nòng cốt của gia đình, là điểm hội tụ trung tâm không thể thiếu trong mối quan hệ giữa người với người, đồng thời, cũng chính là phương hướng chủ yếu dẫn dắt một nửa cuộc đời của cô.

Đó giống như một loại nền tảng mà lực lượng và cường độ không thể lay động. Chu Mộc kính trọng ông yêu thương ông e sợ ông lại oán hận ông, bao nhiêu cảm xúc phức tạp đan xen một chỗ, bỏ qua thân phận

“người cha” không nói tới, muốn thật sự nhìn thấu đoán phỏng, thậm chí định nghĩa người đàn ông này, thật sự là quá mức khó khăn.

Nhưng cũng chính vào lúc này, phản ứng của Chu Vĩ Bình lại làm Chu Mộc khẽ thở ra trong lòng.

Trầm mặc, đối với những người khác có lẽ sẽ chỉ đổ thêm dầu vào lửa, nhưng đối với Chu Vĩ Bình, bạn không thể không giải thích theo cách khác.

Ấy vậy, hổ thẹn, hối hận... Khi những cảm xúc như vậy sinh ra từ đáy lòng người nọ, Chu Mộc thân là con gái ông chỉ có thể nghĩ đến một loại phản ứng duy nhất, chính là trầm mặc.

Bởi vì trong cuộc sống thường ngày, ông vĩnh viễn đều là loại người mà dù bạn tìm được luận cứ tin cậy cỡ nào, dù bạn có được lập luận tuyệt vời cỡ nào, chỉ cần một câu nói không đau không ngứa, bố Chu Vĩ Bình có thể dùng nhiều năm từng trải của ông để dàng quy toàn bộ diễn giải của bạn vào phạm vi bốn chữ “tự cho là đúng”.

Chu Mộc trời sinh tính tình quật cường, trong quá trình trưởng thành đã từng “ác chiến” không sủng không đạn với bố vô số lần, nhưng không lần nào là không kết thúc trong thất bại.

Cô không nhớ rõ đã bao nhiêu năm mình chưa từng thấy Chu Vĩ Bình trầm mặc như vậy, trong lòng hơi cảm thấy cân bằng và thoải mái, đồng thời, một cảm xúc chua xót rõ ràng cũng nháy mắt ập vào khoang mũi.

Mượn lời Lâm Tu mà nói, Chu Mộc miệng lưỡi danh thép, nhìn vào thì thấy cứng đầu cứng cổ không chịu thua ai, nhưng ngược lại, cô cũng chỉ giới hạn nói ngoài miệng mà thôi, bàn về bụng dạ, cô nhất định là người dễ mềm lòng nhất lương thiện nhất.

Bầu không khí lâm vào yên lặng, tiếp tục như vậy thật không có ý nghĩa...

“Bố biết con không muốn thấy nhất là điều này.” Chu Mộc khịt khịt mũi hơi hơi ngẩng mặt về phía Chu Vĩ Bình, “Hôm nay con tới không phải để lên án chỉ trích gì, con không có ham muốn, cũng không có tư cách đó. Con về, chính là muốn nói chuyện rõ ràng với bố.”

Thế nhưng... biết bắt đầu từ đâu đây?

Xuất thân khốn cùng của bố? Công ơn nuôi dưỡng của nhà họ Giang? Tình yêu nồng nàn si mê của Giang Nghi? Hay là... sự ngượng ngập giữa hai bố con bọn họ?

Nhìn qua như vậy, những chuyện tồi tệ ẩn dưới bề ngoài tưởng chừng yên ổn này... Thật đúng là không ít.

Con gái nhà khác có thể cười khúc khích kéo tay bố làm nũng ăn vạ, vì sao Chu Mộc cô lại không có cái số ấy? !

Từ nhỏ đến lớn, vì sao mỗi lần hai bố con gặp nhau đều chẳng khác nào kẻ thù chạm trán?

Thật đúng là xót xa vô cùng.

“Về chuyện tòa soạn con nhậm chức lúc trước...” Chu Vĩ Bình nhìn con gái chậm rãi mở miệng nói: “Giám đốc của họ đã đích thân tới cửa, ngỏ lời sẵn sàng khôi phục chức vụ trước đây cho con bất kỳ lúc nào.”

“Đừng.” Chu Mộc nhanh chóng cắt ngang lời bố, “Gian miếu của họ quá lớn, nhang khói hưng thịnh, nhân khí dồi dào ... Không thích hợp cho loại tiểu sa di nữa với như con lặn lội. Cái bọn họ muốn không phải là ý kiến chân thực, mà là tin tức giả tạo, năng lực biến hóa của con quá kém, thật sự là không thích hợp dẫn thân vào đám quần lý cấp cao ấy đâu.”

Huống hồ, giám đốc tòa soạn thân thiện mà nhiệt tình đích thân đến nỉu kéo một nhân viên đã từ chức nhiều ngày như vậy, bọn họ nghĩ Chu Mộc sẽ ngây thơ cho rằng tòa soạn thật sự không thể tách khỏi mình hay sao?

Tuy rằng không biết bọn họ làm cách nào biết được thân phận thật của Chu Mộc, nhưng có một điều không thể nghi ngờ — hiển nhiên, thứ lọt vào mắt bọn họ, là quan hệ cha con giữa Chu Mộc và Chu Vĩ Bình.

Thời đại này, xã hội này, người tài có rất nhiều, kẻ có bối cảnh cũng không thiếu, chịu bỏ công bỏ sức ra làm việc cũng có một bộ phận, nhưng đối với tòa soạn FAMOUS mà nói, người vừa có tài vừa có bối cảnh

mà lại cần cù chịu khó trong công việc trước mắt cũng chỉ có một mình Chu Mộc cô mà thôi. Có thiên kim nhà bí thư thành ủy trấn thủ, rất nhiều chuyện sau này sẽ thuận tiện đáng kể... Gõ bàn tính văng vặc cách đầu ra đây, chẳng qua đám người kia rốt cuộc đã xem nhẹ lòng tự trọng của Chu Mộc.

Cơ hội chỉ có thể gặp chứ không thể cưỡng ép mà có được, lời này không giả, nhưng đối với một người thực sự có sẵn tất cả những điều kiện ưu tú như Chu Mộc mà nói — khắp nơi đều có cơ hội.

Ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ cũ*. Cô khinh thường.

*Kẻ có năng lực, tài giỏi không nên luyến tiếc cái gì đã qua đi, hoặc không cần lưu luyến cái đã mất.

“Bố nghĩ đối với bất kỳ tin tức gì con người ta đều muốn suy xét chân tướng sự thật.” Chu Vĩ Bình dẫn đo mở miệng nói: “Chuyện xảy ra lần trước, những lo ngại của tòa soạn là có thật, nhưng nói cho cùng, hủy bỏ trang báo của con chủ yếu là do bên trên gây áp lực.”

“Bố đang muốn giải thích nguyên nhân bố làm vậy hay sao?” Chu Mộc lẳng lặng giương mắt.

“Bố không cần giải thích. Sự thật cũng không chấp nhận lời giải thích.” Chu Vĩ Bình nhìn về phía Chu Mộc, “Bố có thể cho con biết nguyên nhân, nếu như con muốn nghe.”

“Nếu là chính sách bảo hộ của địa phương gì đó thì bố khỏi cần phải nói.” Chu Mộc sắc mặt thản nhiên nghiêng nghiêng đầu, “Thể chế quyết định tất cả. Hệ thống chính phủ biểu hiện tính cạnh tranh trong thực tế là không thể tránh khỏi, tuy rằng đi ngược lại chính sách và quy định của quốc gia, nhưng chủ quan mà nói — con tin rằng phần đông chính quyền địa phương hoặc nhiều hoặc ít đều tồn tại tình huống tương tự. Tuy con chỉ là một người dân nhỏ bé, nhưng chuyện như vậy không phải một mình bố quyết định được, lấy trứng chọi đá — đạo lý này con vẫn hiểu.”

“Tuy rằng những lời sau đây có thể sẽ khiến con cảm thấy rất đối trá, nhưng bố vẫn muốn nói — thứ nhất, bố rất vui khi thấy con sở hữu sứ mệnh khó khăn nhất và cũng trong sáng nhất của một nhà báo, thứ hai, con đã trưởng thành khiến cho bố rất yên lòng.”

Đây là... đang khích lệ cô ư? !

Trong ấn tượng của Chu Mộc, biểu hiện xuất sắc của cô, thành tích vượt trội của cô, tất cả những gì cô làm khiến cho người ta tán thưởng, chỉ cần tới chỗ bố Chu Vĩ Bình, sẽ không hề ngoại lệ mà bị quy hết là những điều “theo lý phải làm” mà thôi.

Khi ưu tú trở thành một thói quen, Chu Mộc sớm đã mất đi động lực cùng niềm vui sướng nguyên thủy nhất.

Ưu tú là một loại động tác, muốn đạt được sự thừa nhận của mọi người, không thể để bố mẹ mất mặt, những gì Chu Mộc phải làm, cũng chỉ là máy móc lặp lại động tác như vậy mà thôi.

Nhưng mới vừa rồi, Chu Vĩ Bình lại nói ra những lời kia.

Chu Mộc không hề thấy đối trá, cũng không cho rằng vì ông muốn được con gái tha thứ nên mới nói ra những lời trái lương tâm như vậy...

Cô chỉ kinh ngạc.

Đáy lòng xốn xang dần bình tĩnh lại, trong lòng Chu Mộc có chút phức tạp, dù đã năm lần bảy lượt ngăn chặn ý niệm luẩn quẩn trong đầu đã lâu, nhưng cuối cùng cô vẫn không khống chế được mà mở miệng —

“Vừa nãy bố nhận toàn bộ sai lầm của FAMOUS về phía mình...” Giọng nói của Chu Mộc có chút lẩn lộn, “Nhưng theo như con được biết, sự thật có vẻ không hẳn là như thế... Bố đang bao che cho Từ Quảng Bình hay là đang — bảo vệ con?”

Nghe vậy hàng mày của Chu Vĩ Bình chợt nhíu chặt, vẻ mặt thoáng chốc trở nên căng thẳng.

“Con ra tay với ông ta đấy à?” Nhảy vọt qua câu hỏi của Chu Mộc, trên mặt Chu Vĩ Bình lộ rõ vẻ lo lắng.

“Bố trả lời câu hỏi của con trước đã.” Chu Mộc nghiêm nghị nhìn về phía bố, “Nếu nói lúc trước bố làm tất cả cho Giang Nghi đều là vì đền ơn, vậy đối với người đàn ông đã ly hôn với Giang Nghi này — vì sao hết lần này đến lần khác bố vẫn đứng ra che chở?”

“So với liều mạng không từ thủ đoạn, lấy cứng đối cứng cũng không phải nước đi hay.” Chu Vĩ Bình thở dài nói.

“Chân tướng là, nhà họ Giang ngày càng suy bại, chông trước của Giang Nghi là Từ Quảng Bình uy hiếp sẽ thu mua toàn bộ doanh nghiệp Giang thị, ép bố dẹp bỏ sóng gió lần này thay ông ta, đúng không?”

Chu Vĩ Bình chậm rãi giương mắt, “Xem ra con học hành rất chăm chỉ.”

“Bởi vì tòa soạn FAMOUS lúc trước cũng không có ai biết rõ quan hệ của con và bố, cho nên khi nhìn thấy bài báo kia, Từ Quảng Bình thương lượng không có kết quả nên đã tìm người động tay động chân vào xe của con, hơn nữa còn thành công dẫn tới vụ tai nạn kia... Nhưng chuyện này, bố cũng không biết, đúng không?”

“Là sơ suất của bố...” Chu Vĩ Bình thở dài.

“Bố không chịu nói trọn vẹn ngọn nguồn mọi chuyện cho con, lại ôm toàn bộ hiểu lầm cùng trách nhiệm về phần mình – nói cho cùng, chỉ là vì không muốn con tham dự vào đó, không muốn con đối đầu trực diện với Từ Quảng Bình, rước họa vào thân, đúng không?”

Chu Vĩ Bình ngạc nhiên giương mắt, có chút khó tin nhìn con gái, trong đáy mắt sâu hút lộ vẻ hối hận lại ẩn chứa sự kinh ngạc, dường như còn mang một chút cảm động, nhưng trong cổ họng lại như tắc nghẹn, không thể nói ra lời.

Bao nhiêu năm qua, ông lên kế hoạch cho cô, vạch rõ mục tiêu cho cô, bắt cô thay đổi hành vi cử chỉ, lại lo liệu kết cục trọn vẹn thay cô... Nói là yêu cầu nghiêm khắc, trên thực tế làm sao không phải một cách bảo bọc ngấm ngầm?

Người này chính là như vậy, đền ơn đã muốn vòng vo, mà ngay cả tình yêu dành cho con gái cũng phải đi một vòng lớn như vậy.

Trước kia Chu Mộc không rõ, giờ trong lòng đã sáng tỏ, cô ngược lại muốn biết bố mình rốt cuộc suy nghĩ như thế nào.

Chẳng lẽ đây là tấm ngấm tấm ngấm mà đâm chết voi trong truyền thuyết?

Vậy cũng không khỏi... Quá kịch tính đi thôi.

“Bố yên tâm.” Nhìn vẻ mặt lo âu ưu phiền của Chu Vĩ Bình, Chu Mộc lẳng lặng mở miệng, “Từ giờ trở đi, Từ Quảng Bình không uy hiếp được con, không uy hiếp được bố, không uy hiếp được gia đình chúng ta... Cũng không thể uy hiếp Giang Nghi.”

43. Chương 43

“Cốc cốc...” Cùng với một tràng tiếng gõ cửa, giọng nói mang vài phần vui vẻ của mẹ Chu vang lên từ ngoài cửa —

“Xem kìa... Hai cái người này, còn chưa tán gẫu xong hả... Mộc Mộc, Tiểu Tu đến rồi kìa. Con với bố con phân công một đại biểu ra tiếp đón đi.”

“Không sao đâu ạ, bác đừng vội.” Lâm Tu mỉm cười, “Con bây giờ chỉ thừa mỗi thời gian thôi. Không có gì phải vội.”

Chu Mộc đẩy cửa bước ra, dừng lại trước mặt Lâm Tu, gơ tay chỉnh lại cổ áo sơ mi hơi mở rộng của người nọ, đôi mắt sáng long lanh dịu dàng nhìn chăm chú. Thái độ của Chu Mộc vô cùng thân thiết tự nhiên, giọng nói lại mang vài phần làm nũng —

“Đã bảo đừng đến rồi cơ mà? Lão nhân gia ngài sao tự nhiên lại tâm huyết dâng trào thế hả?”

Lâm Tu nghe vậy rũ mắt tùm tùm liếc cô một cái, mở miệng không mặn không nhạt nói một câu: “Chẳng có lý do gì cả.”

Ấy, đáp án này quá là không khớp với phỏng đoán ngây thơ đầy mơ mộng của thiếu nữ rồi...

Ngẩng mặt, dẫu mờ, mắt thấy vị nào đó sẽ đá hậu đuổi người, ai ngờ lúc này Lâm Tu lại thuận thế bắt được bàn tay Chu Mộc còn đặt trên cổ áo mình chưa kịp rút về, lòng bàn tay ấm áp của Lâm Tu dần dần phủ lên, anh nhìn Chu Mộc cười trầm thấp, mãi lâu sau mới nhẹ giọng nói —

“Nhớ em.”

Gà chọi nhảy mắt hóa thành chim non, khí thế của Chu Mộc “bụp bụp bụp” xẹp lép, mặt đỏ rần còn không quên lườm Lâm Tu một cái.

Dù trước đó tâm trạng có bức bách cỡ nào, chỉ cần nhìn thấy người này, dường như toàn bộ những ồn ào náo động bữa vây cô đều có thể tan biến trong nháy mắt.

Đây có phải là chiêu thức giết người trong chớp mắt của người này không nhỉ?

Nhìn cái dáng vẻ hờn dỗi này xem... hết liếc đông rồi lại liếc tây, mẹ Chu đứng một bên không nhin được nhoeo miệng cười, dáng vẻ kia đừng nói là mở cờ trong bụng, quả thực là mở cờ khắp chốn mới đúng.

Mẹ Chu giả bộ ho nhẹ một tiếng cắt ngang màn vợ chồng ân ái như ở chỗ không người của hai người kia, bà ngược mắt nhìn Lâm Tu, rồi mới ung dung cười đảo mắt nhìn con gái nói: “Mộc Mộc, con ra đây với mẹ, để Tiểu Tu nói chuyện với bố con một lát.”

...

“Mẹ, mẹ gọi con vào phòng làm gì?” Mắt thấy sắp phải lập gia đình, Chu Mộc gần đây quần người vô cùng, cô nhếch nhếch lông mày rề rà ghé vào tai mẹ Chu đầy vẻ đề tiện, cất giọng bé tí như tiếng muỗi: “Sắp lấy chồng rồi, chẳng lẽ... Mẹ muốn truyền thụ bí thuật khuê phòng cho con?”

“Bốp —” cái trán của người nào đó ăn một phát đập không nhẹ không nặng.

Mẹ Chu vừa bực vừa buồn cười trừng cô, sau đó nhẹ nhàng liếc con gái ung dung mở miệng nói —

“Cái đấy mà con còn cần mẹ dạy à?”

Phụt — Chu Mộc đang uống nước thì sặc, dáng vẻ ho khan như thể tức khắc sẽ buông tay già từ nhân gian.

“Ái chà, bị mẹ nói trúng rồi à?” Người cười xấu xa lần này biến thành mẹ Chu, “Yên tâm đi. Tư tưởng mẹ thoáng lắm.”

Tư tưởng thoáng... Ặc...

Ánh mắt mờ ám mang chút sắc hồng kia là thế nào? !

Cái dáng vẻ không ngừng liếc cổ mình rồi cười kia lại là thế nào...

Chờ đã, cần cổ? ? ?

Chu Mộc kinh hồn táng đảm run rẩy giơ tay che cổ, chỉ sợ chính mình quay đầu đối mặt với chiếc gương là có thể nhìn thấy dấu ấn dấu tây đỏ tươi chói mắt kia...

Rõng tuếch.

“Phù —” Chu Mộc đem trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng cẩn thận nhét lại vào trong ngực. Vừa quay đầu lại bắt gặp vẻ mặt giễu cợt của mẹ Chu.

Chu Tiểu Mèo nhất thời xấu hổ quần bách muốn cào tường — phận con cháu da mặt mỏng, làm sao chịu nổi mẹ đùa giỡn như vậy hả! ! !

Giơ tay dí nhẹ trán Chu Mộc ý bảo cô thả lỏng, mẹ Chu chỉ chỉ một đồng hồ chồng chất bên cạnh giường.

“Nghĩ chẳng mấy chốc là con gả đi làm vợ người ta rồi, mẹ với bố con mua cho con thêm vài thứ. Đều là những thứ dùng được cả — đám trẻ tuổi bọn con cả ngày chạy đông chạy tây, sợ là không chu đáo...” Mẹ Chu khê vuốt tóc Chu Mộc rồi nói tiếp: “Tiểu Tu tuy rằng cẩn thận, nhưng dù sao phần lớn thời gian đều ở trong doanh trại, con ở nhà một mình cũng đừng cầu thả nữa, con gái thì phải biết chăm sóc mình một chút...”

“Dạ dạ dạ...” Mắt thấy công tác tư tưởng thao thao bất tuyệt lại được khai triển, Chu Mộc cuống quýt gật đầu không ngừng, gật đầu xong lại ngẩng mặt nhìn mẹ Chu nhẹ nhàng nói: “Mẹ, thế này là mẹ chuẩn bị của hồi môn cho con đấy à?”

“Không ngờ trong cảm nhận của mình con đáng giá ít vậy sao?” Mẹ Chu cười khẽ, “Nói đến của hồi môn —

“

Nói xong mẹ Chu xoay người, kéo một cái hòm nhỏ từ ngăn dưới cùng của tủ đầu giường ra.

Điệu bộ này sao mà giống như cất giấu kết sắt có mật mã bảo mật tối cao thế nhỉ?

Nhìn cái hòm có bề ngoài bí hiểm kia, Chu Mộc thấy nhiều hiểu rộng hơi có chút sững sờ.

Lẽ nào trong này có chứa bảo vật gia truyền trong truyền thuyết thật sao?

“Tạch tạch” nhấp mật mã xong, mẹ Chu nhẹ nhàng mở nắp hòm ra —

“Roẹt” một tiếng, từng hàng đều tăm tắp theo thứ tự, là một hòm vàng thỏi mãn nhãn.

Chu Mộc nhất thời bị ánh vàng kim rực rỡ kia chiếu mù hai mắt.

“Mẹ đi cướp ngân hàng đấy à?” Vừa buột miệng thốt ra, người nào đó lại ăn đòn lần nữa.

“Chẳng lẽ mẹ lén lút nhận của người khác sau lưng bố...”

“Lại nói vậy nữa là mẹ lấy keo dính mồm con lại đấy.”

“Đừng đừng, con là con gái ruột của mẹ mà.” Chu Mộc thế này mới ngoan ngoãn ngồi đằng hoàng, “Nhưng mẹ giải thích cho con một chút, khí phách như địa chủ mới phát này là từ đâu mà ra được không?”

“Con quá coi thường mẹ rồi có phải không? !” Mẹ Chu cười khẽ, trong mắt chột vụt qua cảm xúc buồn thương rồi biến mất, “Tốt xấu gì năm đó... Nhà cụ ngoại con cũng là thế gia vọng tộc đấy.”

“Vậy thứ trong cái hòm này là...”

“Ừ.” Mẹ Chu gật đầu khẳng định suy đoán của con gái, “Bà ngoại con mềm lòng, không đành lòng để mẹ đi theo bố con chịu khổ... Trước khi mẹ đi bà lén dúi cái hòm này ẹ. Bao nhiêu năm qua mẹ vẫn giữ nó lại, chính là chờ đến một ngày, có thể tặng cho con làm của hồi môn.”

Chu Mộc há hốc miệng, vừa muốn lên tiếng, còn chưa nói đã chột bị mẹ cắt ngang —

“Không được nói không cần. Chọc giận mẹ là một ngày nào đó mẹ sẽ tới tiệm vàng nấu chảy hết cái đồng này, sau đó đánh vài bộ nhẫn vòng vàng to tướng đeo vào tay vào cổ con đấy!”

Nhẫn vàng... Chu Mộc run run hàng mi mặc sức tưởng tượng một chút dáng vẻ mình đeo vàng đội bạc ngọc bội leng keng...

Tạm thời không nói đến chuyện Chu Mộc cô có thích đeo trang sức bằng vàng lên người hay không, số lượng đồ sộ này có thể đúc thành bao nhiêu loại trang sức cũng gác qua một bên chưa nói... Nhưng chỉ tưởng tượng chính mình vô cùng có khả năng biến thành một cây vàng di động cả người lấp lánh, Chu Mộc nhất thời liền không dám ho he.

Khóe miệng giật giật, đến đuôi mắt của Chu Mộc cũng bắt đầu run rẩy — con có thể không kinh khủng như thế có được không? !

...

Về nhà, lên lầu. Chu Mộc mở khóa cửa vừa thò chân vào nhà, dép lê còn chưa kịp thay, cả người đã bị vị nào đó phía sau ôm chặt.

Lâm Tu nghiêng người tới, hơi thở tươi mát ấm áp ủa tới, Chu Mộc bị anh ôm thật chặt, tràn đầy trong lòng trong mắt đều là hơi thở và xúc cảm khiến tim người ta đổ trống dồn của anh.

Dạo gần đây, bọn họ luôn là như thế.

Lâm Tu giữ hai tay Chu Mộc, cô không thể động đậy, không có cách nào phản kháng, ngay cả cơ hội tranh thủ đi bật đèn cũng không có.

Một tay Lâm Tu vòng quanh eo Chu Mộc, tay kia thì nhanh chóng lưu loát kéo cửa phòng.

Không câu nệ không cấp bách... Trong phòng khách tối đen như mực, bọn họ ôm hôn nồng nàn mà thân mật.

Hiếm khi có cơ hội như vậy, trong khoảng thời gian này Lâm Tu cùng Chu Mộc hầu như ngày nào cũng dính lấy nhau, nhưng dù là như vậy, bọn họ cũng hận không thể kéo dài thời gian hai người được ở bên nhau.

Hai người cũng không phải kiểu người yêu đương sến rện, nhưng lúc này, bọn họ lại vô cùng quý trọng mỗi một phút giây người kia ở bên cạnh mình.

Là muốn bù cho khoảng trống trước đây, càng là muốn khắc ghi mỗi thời khắc bọn họ được ở trong vòng tay nhau.

Tóc dài tung bay, đầu ngón tay Lâm Tu bắt đầu trượt dần theo gáy Chu Mộc, phần hông vào trên cột sống Chu Mộc cũng theo động tác ngày càng thành thạo của Lâm Tu mà run lên nhẹ nhẹ, một bàn tay lần vào dưới vạt áo, Lâm Tu áp sát cơ thể vào Chu Mộc thêm vài phần, cùng lúc đó, nhịp thở của hai người bắt đầu theo động tác của anh mà trở nên dồn dập hơn.

Không khí chung quanh bắt đầu bùng cháy, ngọn lửa trong lòng Lâm Tu cũng lần lượt bốc lên, chân dài ép sát, chỉ một vài động tác anh đã khiến tiếng rên trầm thấp bật ra từ cổ họng Chu Mộc, Chu Mộc vô thức lùi về phía sau, cơ thể lại bỗng nhiên quay cuồng, Lâm Tu ôm chặt eo cô âm thầm dùng sức bế bổng cô lên, ai ngờ lúc này chính mình lại vấp chân một cái, cuối cùng dùng tư thế bảo vệ Chu Mộc ngã lăn ra đất.

Lâm Tu day thái dương đứng dậy đi bật đèn, nhìn túi lớn túi nhỏ rương hòm ngồn ngộn trong phòng khách, anh tức khắc hiểu rõ trong lòng.

“Là mấy người bác Dĩnh tới phải không?” Mặt Chu Mộc vẫn nóng ran, lúc này đỏ hây hây cực kỳ khiến người ta yêu thích.

“Ừ.” Lâm Tu gật đầu, “Nói đến mới nhớ, anh quên khuấy mất chuyện này... Chiều nay mẹ mới gọi điện cho anh.”

Phụ huynh luôn lo lắng đủ điều cho con cái. Đệm chăn, ga giường, đồ làm bếp, quần áo... Lớn như thiết bị điện gia dụng, nhỏ như muỗng bát nôi chậu, trong phòng khách túi này túi nọ chồng chất chật ních, nhìn đồng đồ vật sắc sỡ đủ loại như ngọn núi nhỏ, Chu Mộc và Lâm Tu nhìn nhau cười, không hẹn mà cùng đứng dậy bắt đầu dọn dẹp.

“Chỗ mẹ em còn một đồng lớn nữa cơ... Anh phải mau chóng dọn chỗ đi, sắp tới em còn phải chuyển mấy cái hòm đống về nữa.”

“Chắc...” Lâm Tu nhướn mày cong môi cười khê với Chu Mộc, “Rốt cuộc vẫn là đại gia đình theo chủ nghĩa xã hội ấm áp hơn... Đồ thường dùng hay không thường dùng, xa xỉ hay không xa xỉ cha mẹ hai nhà cũng chuẩn bị đầy đủ hết cho chúng ta rồi, cuộc sống sau này của hai chúng ta thế nào cũng xuôi chèo mát mái tràn đầy lạc thú*...”

*Nguyên gốc ở đây Lâm Tu dùng cụm — thanh sắc khuyến mã: thanh trong âm thanh, chỉ tiếng ca tiếng nhạc, sắc trong mỹ sắc, khuyến — thú nuôi chó của người giàu, mã — cưỡi ngựa, cả cụm này chỉ lối sống xa hoa phóng túng thối nát của giai cấp thống trị trước đây.

“...” Chu Mộc quơ một gói băng vệ sinh trong cái túi bên cạnh, đập vào trán Lâm Tu, “Luyện thuyên! Anh lại mới đến chỗ Hứa Uy hứ hí phải không?”

“Nó là tình nhân tốt của anh... Không đến sao được.” Nói xong Lâm Tu tiện tay đón lấy thứ vừa bị Chu Mộc ném tới, “Thứ này mà mẹ anh cũng chuẩn bị cho em à?”

“Ừ.” Chu Mộc xoa xoa mi tâm cực kỳ xấu hổ quẳng một gói to khác cho Lâm Tu, “Bác Dĩnh còn chuẩn bị cả phân của anh nữa đây này.”

Anh? Băng vệ sinh? Lâm Tu nhướn mày.

Chu Mộc mất điếc tai ngơ.

Lâm Tu thoáng nhìn qua chỗ dán miệng túi, khi anh trông thấy thứ đồ bảo hộ nhập khẩu bao bì khác lạ, màu sắc rực rỡ đầy trong túi, khóe miệng xinh đẹp nháy mắt liền nhếch lên.

“Mộc Mộc, anh phải đính chính lại một chút, cái thứ trong túi này, trăm phần trăm là ba anh mua.”

Tiếng nói vừa dứt, cách đó N mét, Lâm Thuật Chương đang ở trong nhà xem bóng đá bỗng hắt hơi một cái nghiêng trời lệch đất.

44. Chương 44

Nếu như muốn tìm một định nghĩa về hôn lễ ngày đó của hai người Chu Mộc và Lâm Tu, bọn họ tuyệt đối sẽ không hề do dự dùng bốn chữ ngắn gọn để khái quát — gà bay chó sủa.

Cảnh tượng — sau khi cô dâu rời giường.

Trời tờ mờ sáng nắng mai dịu nhẹ, gà trống còn chưa gáy, Giang Ngữ Tình bị ủy thác trọng trách làm “chuyên viên trang điểm” đã kéo theo cái hộp vĩ đại có phản lực có thể so với pháo cối của cô đi tới phòng Chu Mộc đập cửa “rầm rầm”.

Nom cái vẻ không tìm không phổi kia xem ... Giang Ngữ Tình vừa gõ cửa vừa than thở.

Mắt thấy đã đập cửa tới mức tường cũng rung ra vài lớp rồi, người trong phòng vẫn im ắng không hề phản ứng.

Bạn nói thử xem, có cô dâu nào khác người thế không cơ chứ? !

Giang Ngữ Tình nóng đầu dứt khoát nhấc hộp lên trực tiếp phá cửa, vừa vào phòng liền trông thấy người nọ đang quần chăn nằm cuộn tròn trên giường ngủ say sưa.

Nhìn thấy cảnh này vị chuyên viên trang điểm tạm thời nào đó nhất thời rất có vài phản xung động muốn mài răng hút máu.

“Tôi bảo này Chu đại tiểu thư, hôm nay là ngày cưới của ngài đấy, đến lúc này rồi, e là cũng nên rời giường rồi chứ? Bà còn ngủ như lợn chết thế này, làm lỡ giờ lành là chú rể Lâm sẽ chạy đến tận cửa cướp người đấy!”

“Ừ...” Chu Mộc rụt người vào trong chăn, bị bạn tốt làm ầm ĩ, cô nhú mày rên rỉ, “... Tôi muốn ngủ... Để cho tôi ngủ.” Dứt lời liền mềm nhũn ngã úp xuống giường bất tỉnh nhân sự.

“Ngủ cái em gái bà!” Giang Ngữ Tình nháy mắt nổi xung, rầm rầm vài bước chạy vào phòng tắm với tư thế phải giẫm thùng sần nhà, hứng một chậu nước lạnh to tướng —

“Chu Đại Lười mi đông tai lên mà nghe cho rõ đây, nếu mi còn dám nằm lì ra đấy không rời ỏ, bà đây sẽ giội chậu nước lạnh này đấy, xem mi có chết ngay không!”

Thế nào gọi là xối nước lên đầu? Thế nào gọi là chỉ một câu đã nói trúng chỗ hiểm?

Nghe vậy Chu Mộc lật người như cá chép nhanh chóng xoay người xuống giường, vội vàng lưu loát ngoan ngoãn chạy vào toilet tắm rửa sạch sẽ khoan khoái.

“Thân lười ư nặng ... Không vụt roi là không chịu đi.” Giang Ngữ Tình buông cái chậu to tướng trong tay như một bà mẹ chồng hung ác.

Đơn giản sửa soạn một chút, Giang Ngữ Tình bắt đầu trang điểm cho Chu Mộc.

“Ấy, Tình Tử, đồ nghề của bà đầy đủ quá.” Nhìn những hộp trang điểm la liệt trên sàn, Chu Mộc càng nhìn càng hoa mắt, “Bà thế này phải gọi là bảo đao chưa cùn đấy nhỉ...”

“Im ngay cho tôi.” Giang Ngữ Tình trừng mắt lườm, “Vừa nãy còn nằm bò ra giường đáng về chết sống không màng cơ mà, tỉnh ngủ rồi bắt đầu ba hoa với tôi đấy phải không? !”

“Không, không.” Chu Mộc rất nịnh bợ cọ cọ cô, “Đây là chân tình thổ lộ từ đáy lòng đấy chứ.”

“Chỉ được cái léo mép...” Giang Ngữ Tình hơi vênh mặt, lập tức bắt đầu hành diện diên cuồng, “Nhưng mà nói thật với bà nhé Chu Mộc, hồi tôi còn là chuyên viên trang điểm người muốn tìm tôi xếp hàng phải hơn hai dặm, về sau tôi không làm công việc đó nữa điện thoại hẹn trước cũng vẫn kéo dài không dứt đấy. Có điều chị đây đã sớm rửa tay gác kiếm, tính ra cũng phải ba năm rồi, trang điểm cô dâu ấy à... Bà là độc nhất vô nhị đấy nhé! Mau tìm một chỗ không người mà lên lút sung sướng một mình đi!”

“Đương nhiên rồi!” Chu Mộc ngẩng cao cổ rất ra dáng đại gia, “Chuyên viên trang điểm ngự dụng* chứ đâu phải vừa!”

*Ngự dụng: những thứ mà vua dùng.

“Sướng cho bà nhé!” Giang Ngữ Tình đập cô, “Cũng không thể trang điểm không công được! Phải trả tiền! Bất phò đoàn trưởng Lâm nhà các người chi ra!”

“Bà đúng là chết vì tiền!” Chu Mộc bĩu môi, “Quan hệ giữa chúng ta mà còn nhắc chuyện tiền nong, ôi sao mà đau lòng quá đi mất!”

“Nhìn xem,” Giang Ngữ Tình chặc chặc nói: “Thảo nào người ta cứ nói con gái lớn đều hướng ra ngoài... Còn chưa qua cửa cùi chỏ đã hướng ra ngoài rồi! Sao nào, xót mấy đồng phụ cấp thay đồng chí trung tá nhà bà chứ gì?”

“Không phải...” Chu Mộc nghiêng đầu nhìn cô, “Danh tiếng bà lớn như thế, tôi lo bà thét giá trên trời anh ấy cũng trả tiền ngay tại chỗ... Sau này gả đi chẳng lẽ tôi phải ăn rau đại sống qua ngày?”

“Phỉ phui phỉ phui! Lời trẻ con không có kỷ lời trẻ con không có kỷ...” Giang Ngữ Tình chọc Chu Mộc, “Bà tưởng anh chồng bà ăn không ngồi rồi đấy à? Gia tài hùng hậu, bà cứ thỏa thuê hưởng phúc làm bà trẻ đi! Có nhìn thấy hai cái túi to đùng trên cái áo tôi đang mặc không! Tôi nói cho bà biết, cái này là để chuẩn bị ăn “ngăn cửa” đấy! Hôm nay mà không nhồi đầy cái túi này, Lâm đại thiếu cũng đừng mơ vào được cửa!”

...

Cảnh tượng — trước khi chú rể xuất phát.

Đoàn xe đi đón cô dâu đã chờ xuất phát, Hứa Ủy đứng trước xe quét mắt nhìn từ đầu tới cuối, dùng cùi chỏ huyệt thẳng bạn nói khó Lâm Tu một cái không đau không ngứa, nói —

“Được lắm chàng trai, diễu hành rầm rộ thật!” Nói xong con người đen kịt hơi lóe lên, “Là ông cụ sắp xếp à?”

“Không phải.” Lâm Tu nhếch môi cười khê, “Ông cụ vốn nói là muốn dùng xe tải hiệu Giải Phóng* vận chuyển trực tiếp cơ.”

*Hãng sản xuất chế tạo ô tô đầu tiên của Trung Quốc, ra đời từ năm 1956.

“Oách ghê...” Hứa Ủy khê “chặc” một tiếng, “Sao cậu không gọi luôn xe tăng chiến đấu chủ lực kiểu 99* ấy? ! Thế mới hoành tráng! Còn có cả tiếng vang luôn! Bớt được nghi thức bắn chào* luôn nhé.” Hứa Ủy nhếch khóe miệng cười, “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, dựa vào số khách khứa mấy người nhà cậu mời đến dự tiệc, nếu không có mấy chiếc ‘Đại Giải Phóng’ hộ giá thật đúng là không được kinh tế cho lắm... Vẫn là ông cụ có tư duy kinh tế.”

* T—99 (Type—99) là xe tăng chiến đấu chủ lực mạnh nhất của Quân đội Trung Quốc, và được xếp thứ 3 trong danh sách những mẫu xe tăng mạnh nhất thế giới theo đánh giá của tạp chí Focus có trụ sở tại Munich, Đức, chỉ sau Xe tăng Leopard 2 của Đức (đứng đầu) và xe tăng M1A2 Abrams của quân đội Mỹ (đứng thứ 2).

*Nghi thức chào đón bằng cách bắn 21 phát đại bác ở nhiều quốc gia trên thế giới, và đã được quốc tế công nhận.

“Cậu yên tĩnh chút đi!” Lâm Tu vừa chỉnh lại cà vạt vừa khe khê thở dài, “Tôi đang lo đến lúc đi đón cô dâu mấy nữ đồng chí kia sẽ muốn giày vò thế nào đây... Mà này, không phải cậu là ‘người bạn thân thiết của phái nữ’ đấy sao? Thế nào, mau chỉ cho tôi vài chiêu đi chứ?”

“Cậu mới là bạn thân của phái nữ ấy!” Hứa Ủy cười mắng, “Có điều, theo như kinh nghiệm của tôi, phong bao, và lời ngon tiếng ngọt, trước tiên hai thứ này cậu phải chuẩn bị đầy đủ. Mang một trái tim bẽ không cong thả chết không chịu khuất phục, lúc cần thiết thì lợi dụng sắc đẹp không tầm thường của cậu một chút, cho dù mấy cô nàng đó có cố tình gây sự cứng đầu ngang ngược đến mấy, sợ là cũng phải quỳ gối dưới quần Tây của Lâm đại thiếu cậu thôi!” Nói xong Hứa Ủy nhe hàm răng trắng bóc cười đến rung người.

“...” Quả nhiên là cái loại không trông cậy gì được. Đồng chí chú rể chợt cảm thấy phiền muộn.

Cảnh tượng – diễn biến màn “Ngăn cửa”.

Sự thật chứng minh, “cửa nhà mẹ đẻ” quả nhiên là nơi “cao điểm” tấn công lâu dài cũng không thể đánh hạ, mà đón đầu không chỉ là một trận đánh đầy cam go, mà còn là một trận đánh giằng co tiêu hao toàn bộ tinh thần cùng thể lực.

Tình hình hiện tại là, Giang Ngữ Tình, An Hòa, cô em gái hàng xóm đảm nhiệm làm phù dâu cùng với Chu Mộc thân là cô dâu, bốn cô gái ở trong phòng liên minh thành “Quân đoàn nhà mẹ đẻ”, đem mũi nhọn đối kháng chia thẳng về phía “Đại quân chú rể” ở bên ngoài cửa.

Đều nói ba người đàn bà là thành sân khấu kịch, xem xét tư thế này, bốn cô gái này tụ tập cùng nhau quả thực là có thể diễn ra phim truyền hình rồi!

“Hỡi các cô gái xinh đẹp, xin thương xót, mở cửa đi mà...” Phù rể Tạ Đào lau mồ hôi rịn trên trán, lời nói ra khỏi miệng phải gọi là câu câu bi thảm, lời lời thê lương. “Mấy cô nói cầm phong bao là sẽ thả người, bao nhiêu tiền trong túi bọn tôi giờ đều rút vào ấy cô cả rồi đấy... Các cô muốn ngụ ý — 3344 là đời đời kiếp kiếp, 8888 là tiền vào như nước, 9999 là thiên trường địa cửu, 10001 là vạn dặm mới tìm được một... Này, ông trời cũng bị tấm chân tình này làm cảm động phải đổ mưa rồi đó, mấy cô tốt bụng làm việc thiện mở cửa ra đi mà!”

“Cổ nhân nói ‘Làm việc tốt thường gian nan’ ... Chút đạo lý ấy còn không hiểu, chút nhẫn nại đó mà còn không có hay sao?” Người trong cửa nén cười dè thấp giọng nghiêm trang nói: “Đồng chí phù rể, cách mạng muốn thắng lợi phải trải qua quá trình gian khổ phấn đấu trường kỳ! Mới gặp chút khó khăn như thế đã lâm trận chùn bước sợ hãi không tiến, vậy cũng không phải tác phong của quân giải phóng nhân dân!”

Được lắm, nghe lời này — thì ra đến lượt chiến sĩ giải phóng nhân dân cưới vợ đều phải lao lực rồi! ! !

“Cô dâu của chúng tôi muốn nghe phù rể hát! Nói là hát hay cô ấy sẽ đi ra!” Trong phòng truyền đến giọng nói sang sảng của An Hòa.

“Hả? Phù rể á? Không phải chú rể à? !” Tạ Đào nhất thời càng thêm luống cuống, “Chị dâu ơi, ngài tha cho tiểu nhân đi! Từ khi sinh ra đến giờ tôi đã ngũ âm không được đầy đủ, đi học bao nhiêu năm, tôi còn chưa bao giờ hát đúng nhạc đâu! Bây giờ mà tôi gào rú lên, khuông nhạc nghe xong cũng phải khóc ấy chứ! Dọa đến mấy cô, phó đoàn trưởng Lâm còn không chém đôi tôi ra sao!”

“Phụt ha ha...” Đám con gái trong phòng nhất thời cười lăn lộn.

“Khụ... Cô dâu của chúng tôi nói, cô ấy thích nghe hát sai nhạc! Không sai nhạc nghe không vui! Mau hát đi nhanh lên, không thì coi như phong bao chú rể vừa mới đưa là uống phí đấy nhé!”

Câu nói vừa dứt sau lưng Tạ Đào đã ướm rượt mồ hôi, đồng chí phù rể moi ruột moi gan suy nghĩ cả buổi, cái gì mà “Vô Dạn Nho Nhỏ”, rồi thì “Đoàn Kết Chính Là Sức Mạnh”, cuối cùng ngay cả loại bài hát để dưới đáy hòm là “Ba Đại Kỷ Luật Tám Dòng Chú Ý” cũng đều được mang ra mà cửa phòng vẫn như cũ không chịu nhúc nhích tí nào.

Làm người ta điên tiết nhất vẫn là chú rể Lâm Tu, vị chính chủ lẽ ra phải gấp rút hơn bất kỳ ai khác lúc này nào có tí xúu dằng về lửa cháy đến nơi nào đâu? Người ta đều bị giày vò bỏ lê bò toài, ấy vậy mà anh lại ung dung thong thả đầy hào hứng đứng ở một bên nghe chiến hữu kiêm bạn thân của mình làm trò cười cho thiên hạ, khiến cho Tạ Đào tức tới mức muốn tháo bản lề cánh cửa này xuống mà đập chết anh ta.

Cuối cùng, đồng chí phù rể vĩ đại rốt cục thể hiện uy quyền, siết nắm tay giậm chân một cái, Tạ Đào cắn răng rút cục “gào —” một tiếng phát ra một câu long trời lở đất “Khi tóc em phất qua cây súng thép của

anh”, giây phút đó, không chỉ đám con gái trong phòng cười đến quận ruột, đội ngũ chú rể bên ngoài phòng cũng tức thì cười ngả la liệt.

Lâm Tu đứng trước cửa cũng không nhịn cười nổi, nhưng cười xong ánh mắt anh lại hơi thay đổi — Hứa Ủy đến muộn cuối cùng cũng tới rồi.

Tốt lắm, cứu binh đuổi tới rồi! Đến lúc rồi, phá cửa mà vào thôi!

Lâm Tu đánh mắt ra hiệu cho Tạ Đào, lại khê nghiêng người chừa một chỗ cho Hứa Ủy, cách tám ván cửa mỏng manh, Lâm Tu tùm tùm nhẹ nhàng mở miệng —

“Các cô gái xinh đẹp, để tôi nói riêng với cô dâu nhà tôi mấy câu được không? Tôi không vào cửa đâu, nói qua ván cửa là được rồi.”

“Không được!” Em gái phù dâu cùng Giang Ngữ Tình khí thế tràn đầy.

“Tôi bảo này...” An Hòa đứng bên lúc này cười khanh khách mở miệng, “Mấy người chẳng lẽ không muốn nghe xem hai người bọn họ nói gì sao?”

À... Ừm... Có lẽ... Sau khi cân nhắc, đám con gái hóng hớt nhất thời mắt sáng lờ lờ, tim đập bốn phía.

“Không được làm phản vào lúc này” “Không được mở cửa” ... Mang theo một tràng căn dặn của em gái phù dâu cùng bạn tốt Giang Ngữ Tình, Chu Mộc cười khúc khích đi đến trước cửa, hàng mày cong cong nói với Lâm Tu đối diện bên kia cửa: “Chú rể muốn thổ lộ gì với em nào?”

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe “cách —” một tiếng, chốt khóa cửa truyền đến một tiếng vang rất nhỏ.

Hứa Ủy nhướng mày liếc Lâm Tu, gơ tay làm một tư thế “lên”.

Vì thế, Lâm Tu không trì hoãn một giây phá cửa mà vào, gọn gàng lưu loát mà quang minh chính đại ôm lấy Chu Mộc còn chưa kịp phản ứng vào trong lòng.

“Các bạn... Vất vả rồi.” Khê nhướng hàng lông mày anh tuấn, Lâm Tu mỉm cười với mấy cô gái trong phòng, chớp mắt đã ôm ngang cô dâu đi vào thang máy.

“Mấy người chơi ăn gian! ! !” Nhìn miếng sắt nhỏ trong tay Hứa Ủy, Giang Ngữ Tình cùng phù dâu gào thét.

“Bình bất yếm trá*.” Bộ đội đặc chủng kiêm chuyên gia mở khóa Hứa Ủy cười đến đáng đánh đòn. “May mà có vợ yêu trong ngoài phối hợp.”

*Chiến tranh không ngại dối lừa.

Giang Ngữ Tình cùng em gái phù dâu bấy giờ mới phản ứng kịp...

Thì ra trong quân liên minh của các cô còn có An Hòa nằm vùng? ? ?

Kế phản gián* trong truyền thuyết? !

*Chống lại địch bằng kế ly gián

“Hi hi...” An Hòa tùm tùm cười nhìn hai vị đồng minh đang hóa đá kia, “Lâm Tu là anh họ tôi, còn... chị dâu đã xuất giá, dù thế nào tôi cũng phải giúp đỡ một chút phải không? Vậy nên... Thông cảm nha!”

Vì thế, màn “ngăn cửa” này, nhà trai toàn thắng!

45. Chương 45

Cùng nhau đi qua bao nhiêu năm tháng như vậy, dù là trong hiện thực hay trong chiêm bao, Lâm Tu cho rằng mình đã sớm hiểu đủ về Chu Mộc.

Bất kể là độ cong nơi khoe mắt khi cô khê nhướng mày, hay lúc cô tươi tỉnh lúm đồng tiền sẽ lún xuống hai bên má, mỗi một động tác mỗi một nét mặt, chỉ cần nhớ lại sơ sơ là rõ ràng đến từng chân tơ kẽ tóc.

Lâm Tu không chỉ một lần tưởng tượng đáng vẻ người này khoác trên mình bộ váy cưới vì anh thì sẽ thế nào, nhưng vào lúc này, khi thật sự hạ ánh mắt trên người Chu Mộc, anh chợt cảm thấy tất cả hình ảnh lọt vào trong mắt phút chốc liền trở nên mơ hồ —

Quá mức chói mắt. Vì thế nên... Đẹp tới mức không chân thực.

Lớp vải sa tanh trắng muốt càng làm tôn lên da thịt màu ngà của Chu Mộc như ánh trăng sáng ngời. Đôi mắt đen sâu hun hút trong veo, trên vành tai xinh xắn của cô là chiếc khuyên kim cương do chính tay anh tặng. Mái tóc dày bông bênh như rong biển được búi hết lên, giả như cần cổ thon dài nõn nà kia không bướng bình mà chịu đeo thêm một sợi dây chuyền... Nhưng dù là như vậy, xương quai xanh xinh đẹp đã trở thành trang sức đẹp nhất vào lúc này rồi.

“Này, này...” Trong một ngày đặc biệt thế này mà bị Lâm Tu bế không có kẻ hở như vậy, Chu Mộc chỉ cảm thấy mang tai mình không kìm được nóng lên từng đợt, “Thôi đi anh... Bỏ ra, để em tự đi!”

“Thân là cô dâu em không nghĩ cách cho chồng em vào cửa chưa nói, ngược lại còn cùng ‘Phản Đảng’ đi đến quyết sách ‘Nhất trí đối nội’ hửm? Sao hả, Chu Tiểu Mèo em thế này là muốn tạo phản hay muốn khởi nghĩa đây?” Lâm Tu khoan thai liếc xéo cô một cái, đôi môi mỏng chết người chậm rãi áp lại khẽ cọ xát chiếc cằm nhọn của Chu Mộc như có như không, “Mộc Mộc, anh là chồng em. Từ hôm nay trở đi em phải nhớ cho kĩ — quật ngã trăm nghìn người chỉ để hướng về anh, nghe rõ chưa?”

Chu Mộc nghe vậy “xì” một tiếng bật cười, ngẩng mặt lên cọ cọ anh: “Phó đoàn trưởng Lâm, hô khẩu hiệu vang ghê nhỉ, sao nào, em mà không nghe lời anh, anh còn muốn bắt giam em nữa hả?”

“Em tưởng rằng hôm nay anh không có cách nào xử được em phải không?” Lâm Tu lườm cô, “Không phân rõ lập trường giữa ta và địch, niệm tình em mới vi phạm lần đầu, đây xem như phạt cảnh cáo —” Dứt lời Lâm Tu giữ cằm Chu Mộc cắn một ngụm không nhẹ không nặng.

Lúc đó trong thang máy chỉ có đôi cô dâu chú rể này, không gian nhỏ hẹp, hai người ở cùng một chỗ, một người đẹp trai phong độ ngời ngời, một người xinh đẹp duyên dáng yêu kiều. Khung cảnh vừa vặn, không khí vừa vặn. Nhìn đôi mắt sáng trong lấp lánh của người trong lòng, tim Lâm Tu xao động, anh hơi khom người, vừa định in một nụ hôn lên đôi môi phớt hồng kia, nào ngờ một giây sau lại bị Chu Mộc đẩy ra.

“Nè!” Chu Mộc vừa đẩy anh vừa gào lên oang oang, “Cách một lớp găng đăng ten em còn sờ được vòng dấu răng trên cằm đây này, Lâm Tu, không phải là anh làm tróc mất lớp phấn lót trên cằm em rồi chứ? !”

Nhãi con này còn có thể làm cụt hứng hơn chút nữa không... Lâm Tu câm nín.

...

Chiếc xe chở cô dâu tỏa sáng vô song lộng lẫy vô cùng dẫn đầu trận tuyến, sau khi Chu Mộc kính trà sữa miệng gọi cha mẹ nhà họ Lâm, đoàn xe dưới trưởng phó đoàn trưởng Lâm bắt đầu trùng trùng điệp điệp chạy về hướng nhà hàng hoành tráng nhất trong vùng, cả đoàn xe đón dâu từ đầu đến cuối nối thành một hàng, chiều dài kia thật đúng là không thể xem thường. Nhìn đội hình rầm rộ thanh thế ngút trời trước mắt, người đi bộ bên hai vệ đường vừa hâm mộ vừa ghen tị, không nhìn nổi mà bàn luận sôi nổi, ngay cả đám tài xế đang lái xe trên đường cũng không ngừng thò đầu ra ngắm nghía, vừa nhìn chăm chăm đội ngũ xe đón dâu nhà người ta vừa nuốt nước miếng rào rào.

Nhìn xem, làm to như thế... Không biết lại là tiệc rượu của vị nhị thế tổ nào trong thành phố này đây.

Xuống xe vào cửa, dọc theo đường đi những tiếng chúc mừng vang lên không ngớt, Chu Mộc nghe mà ù cả tai, mặt mày ai nấy tươi cười rạng rỡ, bầu không khí sôi nổi tưng bừng, Chu Mộc nhìn mà hoa cả mắt, mặc dù trong lòng đã sớm có chuẩn bị nhưng lúc này cô cũng có chút không chống đỡ nổi.

Từ sáng sớm đến giờ Chu Mộc mới uống non nửa cốc nước, trong bụng rỗng tuếch cộng thêm ngủ không đủ giấc, Chu Mộc lúc này dù vui đến mấy cũng không tránh khỏi bị bầu không khí ồn ào huyên náo từ khắp bốn phía khiến cho có phần khó chịu, nhưng nụ cười ngọt ngào vẫn treo trên khóe môi như trước, Chu Mộc nhanh miệng cười đến cứng cổ, nhưng vẫn cố giữ lễ phép gật đầu mỉm cười đáp lại đủ lời chúc phúc từ đủ kiểu khách khứa.

Vì tạo hình xinh đẹp, độ cao gót giày hơi có chút khoa trương, Chu Mộc chỉ vừa không để ý, dưới chân đã bị vấp vào làn váy, thân hình hơi lay động, mắt thấy không thể tránh khỏi một cú lao đảo, chính vào lúc này, Lâm Tu bên cạnh chợt vươn tay, hơi dùng sức vững vàng ôm Chu Mộc vào lòng.

Đám người chung quanh liên nhau vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Lâm Tu khẽ nhún mào cười nhạt không nhìn ra có gì khác thường, nhưng gương mặt Chu Mộc nhìn người nọ lại có vẻ hơi xúc động.

Trong những năm tháng dang dở ấy, những hành động giống như vậy dường như đã lặp đi lặp lại hàng trăm nghìn lần, có lẽ vào lúc chính Chu Mộc còn chưa ý thức được, Lâm Tu đã sớm biến việc che chở cô trở thành một loại bản năng.

Đôi tay này, từ khi còn nhỏ đã dẫn dắt mình. Khuôn mặt này mái tóc này, đầu mào khoe mắt này, đầu ngón tay dịu dàng mang cảm giác mát lạnh như có như không này khe khẽ mơn trớn từng tác một, rõ ràng là động tác tự nhiên mà quen thuộc như thế, vậy mà mỗi lần anh thực hiện, Chu Mộc đều có một loại cảm giác tim đập thình thịch khó nói thành lời.

Mà mãi cho đến không lâu trước đây, Chu Mộc mới biết, thì ra loại cảm giác này, chúng ta gọi là yêu.

Khách khứa chung quanh vẫn đang ồn ào không ngớt, nhưng trong mắt Chu Mộc lúc này đều tràn ngập bóng hình Lâm Tu.

Cánh tay vững vàng khẽ cử động, Lâm Tu hơi nhướng mào nhìn Chu Mộc, khi ôm cô sải bước một lần nữa, anh im hơi lặng tiếng ghé sát vào tai Chu Mộc chậm rãi mở miệng —

“Tuy anh không ngại để cho em tiếp tục ngắm như thế này đâu, nhưng mà, có lẽ anh muốn em giữ lại động tác này để đến tối nay làm hơn.”

Giống như tên lửa phóng lên trời, mặt Chu Mộc “bùm —” một tiếng đỏ bừng lên. Cô nửa vui nửa thẹn trừng Lâm Tu một cái, vừa chuyển ánh mắt khỏi mặt anh, một giọng nói êm dịu lại bất ngờ từ bên cạnh truyền tới.

“Chu Tiểu Mộc! Em dám lén lút cười người đàn ông khác sau lưng anh!”

Ôi chao, lời thoại này cũng thật là đủ hàm hồ — căn bản chính là tiết mục vung dao đoạt ái tình đúng tiêu chuẩn ngay tại hiện trường hôn lễ!

Tình tiết này thật đúng là vừa máu chó vừa kinh điển, cả đám người đồng loạt chuyển ánh mắt về phía phát ra tiếng nói, chỉ một giây sau lại đều không nhận được cười phá lên.

Chỉ thấy Đông Đông – Đông Tiểu Mập hôm nay đảm nhiệm làm hoa đồng đi đầu đang xách một lẵng hoa hộp bụng ưỡn ngực đứng chắn trước mặt Lâm Tu và Chu Mộc như chướng ngại vật, lúc này thẳng nhóc kia vừa tức tối trừng mắt chỉ vào cô dâu Chu Mộc, vừa “xoẹt xoẹt —” phóng ánh mắt mang hình viên đạn về phía chú rể Lâm Tu.

Ái chà, không ngờ đây lại là một thời đại “nội ứng” tràn lan.

Thì ra công tác thâm nhập của quân địch cũng không tệ chút nào!

“Này cậu bạn nhỏ đẹp trai,” Lâm Tu khom người, giơ tay xoa đầu Tiểu Mập, “Lát nữa cắt bánh ga-to chú sẽ chờ cho con phần to nhất, bây giờ con cho chú qua, có được không?”

“Không cần.” Tiểu Mập nào đó dứt khoát cự tuyệt, “Con muốn cô ấy!”

Nói xong, ngón tay nhỏ mồm mỉm chỉ thẳng vào cô dâu.

“Đông Đông ngoan, dì Chu xong việc sẽ đi chơi với con được không?” Chu Mộc chọc chọc khuôn mặt nhỏ của cậu bé.

“Không được không được... Dì gạt người!” Đông Tiểu Mập thút tha thút thít, “Hu hu... Chu Tiểu Mộc dì gạt người, rõ ràng dì hứa làm cô dâu của con... Nói dối... Gạt người... Hu hu...”

Bé cưng của nhà ai đây... Đám người chung quanh chứng kiến cảnh này nhất thời cười càng thêm sung sướng.

“Không ngờ em còn lén lút hứa với người ta chuyện này sau lưng anh?” Lâm Tu thấp giọng cười giễu, “Được lắm Chu Tiểu Mộc... Thì ra trong lúc không hay biết, tình địch của anh đã trải rộng mọi tầng lớp mọi lứa tuổi rồi...”

“Ặc, đây là lúc dở thằng bé em mới nói đùa như thế... Thằng bé... Nhiều nhất cũng chỉ là tình địch dự bị thôi... Khụ.” Chu Mộc giương mắt.

“Nhà người ta đều là hoa đào bay đầy trời, ở đây thì hay rồi... Em rõ ràng là nhỏ cả một cây đào ấy chứ?” Lâm Tu nhướn mày, đảo mắt nhìn nhóc hoa đồng đang tuôn nước mắt nước mũi tràn trề sắp dính vào làn váy của Chu Mộc đến nơi, “Nhìn kìa nhìn kìa, người theo đuổi em cũng si tình quá nhỉ...”

Đoạn đối thoại chọc cho đám người chung quanh lại ôm bụng cười ngặt nghẽo, một giọng nói oang oang đúng lúc chen vào.

“Nào nào, nhường đường nhường đường, cho tôi qua trước...” Giọng của Hứa Úy vọng từ xa tới gần, “Chú rể, tôi đến cứu giá đây, đang nói...” Giọng nói chưa dứt, tầm mắt của Hứa Úy đã bị Đông Tiểu Mập đang đứng một bên khóc tới mức người thần cảm phần hấp dẫn rồi.

“Ấy, tôi bảo này, tình địch này của cậu đáng vẽ bệ vệ quá nhỉ.” Hứa Úy buồn cười, đi qua nhấc bổng thằng nhóc kia lên vai, “Chú nói này Tiểu Mập, làm sao thế, thì ra người đến phá rối chính là tiểu nhân gia ngài đó hả?”

“Chú tránh ra hu hu hu...” Tiểu Mập nào đó thà chết không theo, giãy giụa trên vai Hứa Úy như bánh quai chèo, “Chu Tiểu Mộc dì là đồ bịp bợm hu hu...”

“Ha ha, chị dâu, ngài đây đúng là mị lực bắn ra bốn phía quét sạch ngàn quân!” An Hòa đuổi tới phía sau trêu ghẹo, nói xong lại đi đến bên cạnh ông xã Hứa Úy, “Anh nhẹ tay chút, đừng để thằng bé ngã! Nào, để em bế.”

Nói đến cũng lạ, không biết có phải vì “hiệu ứng mỹ nữ” hay không, An Hòa vừa giơ tay, tiếng gào khóc của Đông Tiểu Mập lập tức nhỏ đi không ít, sau đó ngay cả tiếng thút tha thút thít cũng không hăng say như trước.

An Hòa dịu giọng khe khẽ dỗ dành, bế thằng bé chậm rãi đi xa, còn không quên rút khăn tay lau sạch khuôn mặt nhỏ nhắn lem luốc.

“Được, tôi nhìn ra rồi, thì ra con sói con này chuyển mục tiêu sang vợ tôi!” Hứa Úy quay đầu nhìn Lâm Tu cùng Chu Mộc, “Hai người mau tiếp tục đi, đừng phụ công vợ tôi xả thân cứu giúp!”

46. Chương 46

Váy cưới rườm rà rốt cục có thể cởi ra rồi, trước khi tiệc rượu bắt đầu, Chu Mộc được phù dâu đưa tới phòng thay đồ đã được chuẩn bị từ trước đổi sang trang phục mời rượu.

Chu Mộc vừa bước một chân vào cửa, cánh tay chợt bị người ta giữ lại.

Quay đầu lại, không ngờ là Lâm Tu.

“Ăn cái này đi.” Lâm Tu đưa cho cô một cái bánh mì bơ, “Tốt xấu gì còn có thể chống đỡ một thời gian. Không thì lát nữa đi mời rượu dạ dày em sẽ không chịu nổi đâu.”

“Tri kỷ ghê...” Em gái phù dâu đứng bên thấy thế hâm mộ nhỏ cả dãi.

Nhưng mà Chu Mộc đã sớm đói tới mức xanh lè mắt sao còn để ý nhiều như vậy, thuận thực nuốt cái bánh mì kia vào bụng, Chu Mộc còn chưa thỏa mãn vỗ vỗ bụng, lại không thể không vội vàng vào thay quần áo cho kịp thời gian.

“Đẹp thật...” Cô phù dâu trẻ lượn mấy vòng quanh Chu Mộc vừa mới thay đồ xong, “Vẫn là chị Tình tình mắt... Chị Mộc mặc sườn xám thật đúng là quá đẹp! Những thứ các cụ để lại đúng là chất lượng cao, nhìn cái cổ thon mỏng cong chân dài eo nhỏ này xem... Muốn thân hình có thân hình muốn đường cong có đường cong... Vóc dáng có lỗi có lôm thế này còn đẹp hơn mấy cái váy dạ hội của nước ngoài ấy chứ!”

“Thế à...” Chu Mộc soi gương cài khuy trên cổ áo, lại nghiêng đầu quan sát mái tóc được búi cao của mình, “Chị mặc bộ này trông vui mắt thật không? Nhìn thế nào cũng thấy thật sự là một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều xuất thân đoàn chính đấy chứ...”

“Em nói là xuất thân đoàn chính còn chấp nhận được.” Giọng của Lâm Tu từ sau lưng truyền đến, “Nhưng muốn nói ‘thiếu nữ’ — e là em còn chưa dính được đến rìa ấy chứ.”

“Chậc!” Ý vào tà váy xẻ cao của sườn xám, Chu Mộc “vèo vèo —” vài bước đã đến trước mặt Lâm Tu, kết quả còn chưa kịp mở miệng đã bị người nọ giữ chặt gáy mà hôn xuống.

A a a... Ý thức được em gái phù dâu còn đang ở hiện trường Chu Mộc nhất thời mặt như lửa đốt.

“Anh động dục cái gì hả...” Càng nói giọng của Chu Mộc lại càng thấp đến độ không nghe rõ nữa.

Vậy mà kẻ đầu tiêu còn nhẹ nhàng liếm môi tiện đà vô cùng mê hoặc nhếch nhếch mày với Chu Mộc —

“Ừm, không tệ... Vị bơ.”

Chu Mộc cào anh.

“Em chưa ăn no! Em còn muốn!” Người nào đó hàm hừ la lối om sòm.

“Còn muốn?” Lâm Tu miệng nói như vậy, ánh mắt lại như vô tình đảo một vòng qua bụng Chu Mộc, “Tuy anh không ngại người khác nói ra nói vào... Nhưng xem xét cái bụng này của em, ăn thêm cái bánh mì nữa lót dạ phỏng chừng người ta sẽ nói hai ta là ‘bác sĩ giục cưới’ mất.”

Nói xong Lâm Tu liếc cô một cái, tùm tùm mở miệng nói: “Thế nào, còn muốn không?”

Cô dâu nào đó lệ rơi đầy mặt.

...

Khách khứa ở buổi tiệc rượu giữa trưa nhân nhượng cho cô dâu Chu Mộc lấy trà thay rượu, đến buổi tiệc tối, đám người ngang hàng ngang lứa nô đùa hào hứng, vì thế, cái gì mà nam nữ khác biệt cái gì mà lịch thiệp với phái nữ đều bị quăng ra sau đầu, một đám thanh niên nghịch ngợm đổi cách ép buộc, mời rượu độ rượu đủ kiểu, Chu Mộc cùng Lâm Tu uống được nửa vòng, đầu óc đã bắt đầu lơ mơ, ngay cả bước chân cũng thi thoảng loạn xạ choạng rồi.

Lâm Tu là lính dày dạn được rèn luyện từ trong quân đội, anh uống rượu không bị váng đầu, tửu lượng tương đối khá. Tiệc cưới lần này, đám khách khứa người này hát xong người kia lại lên sân, một vòng lại một vòng, mắt thấy phó đoàn trưởng Lâm dốc hết ly này đến ly khác vào bụng, vậy mà vẫn không đỏ mặt không thở hắt, ngay cả bước chân cũng vững vàng như có thể đứng trung bình tấn ngay được.

Chạy đến phòng vệ sinh ép nôn ra, nghỉ ngơi một lát, Chu Mộc thay bộ trang phục thứ ba trong buổi tối nay của cô rồi tiếp tục đi ra mời rượu.

“Đừng cậy mạnh, khó chịu thì cứ nói.” Lâm Tu dùng môi đo nhiệt độ trên trán Chu Mộc, giờ tay vén lọn tóc rơi bên tai cô, “Linh hoạt một chút, đừng có liều mạng uống... Anh đỡ cho em.”

Vừa vặn lúc này hai người tới mời rượu một bàn toàn quân nhân nữ cùng người nhà, đám phụ nữ trên bàn oanh oanh yến yến nói cười xinh đẹp, không ai là không nói mấy câu chúc mừng, cầu chúc đầu bạc răng long vân vân, nhưng lúc này một giọng nữ hơi cao chột cất ngang lời chúc phúc của cả bàn —

“Cô dâu, tôi mời cô một ly.”

Chu Mộc giương mắt, đối diện với đôi mắt lấp lánh của Hà Tiêu.

“Mừng tiệc cưới vui vẻ, tôi chúc hai người... bạch đầu giai lão.” Nói xong Hà Tiêu nhắc chai rượu “ùng ục ùng ục” rót đầy một ly lớn.

Ôi, nhìn tư thế này xem!

Chu Mộc nhún mày, đây là muốn độ rượu với cô ư?

Gặp tình cảnh này mà còn sợ bóng sợ gió thì cô còn có thể gọi là Chu Tiểu Mộc sao? !

Thế là, không nói thêm một lời vô nghĩa, Chu Mộc không nói hai lời liền nhấc chai rượu trên bàn.

“Keng —” một tiếng giòn vang, hai người cùng ly tượng trưng, còn chưa đợi Lâm Tu ra tay ngăn cản, non nửa chất lỏng trong chai đã theo cổ họng ừng ực vào bụng Chu Mộc.

Vừa cay vừa nồng... Chu Mộc cố mở to mắt, vành mắt cũng đỏ lên vì cay.

Hào khí ngút đến tận mây đặt chai rượu xuống bàn, Chu Mộc mỉm cười nhìn Hà Tiêu đối diện cũng bị sắc rượu đến choáng váng đầu óc, tiện đà thần thiên nói rành rọt từng chữ: “Vậy tôi xin thay mặt hai vợ chồng chúng tôi cảm ơn bác sĩ Hà.”

Chỗ ngồi sắp xếp theo quy tắc nam trái nữ phải, trải qua “trận chiến” này, đám đồng đội của Lâm Tu ngồi ở bên trái chứng kiến toàn bộ quá trình không ai là không bị cô dâu dũng mãnh vô song kia dọa sợ.

Tửu lượng này..., khí thế này... cũng quá kinh người rồi!

Đâu đâu phải là phụ nữ... Rõ ràng chính là hiệp nữ mà!

Tóm lại là phó đoàn trưởng Lâm người ta cái gì cũng tốt, không phục không được, nhìn cô vợ của người ta xem, loại phàm phu tục tử có thể so được không? ! Không cần nói gì khác, chỉ một vòng rượu trên bàn đã khiến cho cả trung đoàn ngã gục rồi!

Các đồng chí giải phóng quân trong sáng nào đâu có biết ẩn tình trong đó! Lúc này lòng ngưỡng mộ của bọn họ đối với cô dâu Chu chính là cuộn cuộn như nước sông chảy mãi không ngừng.

Trái ngược lại, trải qua trận này, trong khi thanh danh lan truyền khắp chốn, tửu lượng nửa vơi của Chu Mộc xem như hoàn toàn chào thua, mấy bàn rượu cuối cùng cô làm thế nào cũng không tiếp được nữa, bất đắc dĩ, Lâm Tu đành phải bắt phũ rể đến góp cho đủ quân số, đáng thương cho phũ rể Tạ Đào tửu lượng vốn đã chẳng ra gì còn bị đám cuồng rượu ngang ngược kia bám riết rót rượu cho như điên, cuối cùng, Chu Mộc cũng đã từ trạng thái nằm ngay đơ chuyển sang trạng thái ngồi thiền, Tạ Đào anh lại cả người nằm vắt ngang để người ta khiêng đến nghỉ trên sofa.

Làm phũ rể đã khó, làm phũ rể cho Lâm Tu phó đoàn trưởng Lâm — lại càng khó!

Tiệc rượu đến hồi kết thúc, các lộ anh hùng hảo hán sơn mao đã thú đầu lục tục rút khỏi hiện trường, đồng chí chú rể đẹp trai phong độ đã uống đến độ nghen cả cổ lại vẫn bước đi thoăn thoắt như trước, anh mang theo một thân mùi rượu xoay người tìm kiếm cô dâu, ai ngờ vừa ngược mắt lại nhìn thấy một màn làm máu anh xộc cả lên não —

“Cậu xấu hổ gì chứ...” Chu Mộc như thể không xương dựa sát vào người Hứa Ủy, “Giả vờ xử nam ngâm thơ cái em gái cậu... Cậu là cái dạng gì chẳng lẽ chị đây còn không biết? !” Chu Mộc vừa nói như thế vừa chốc lát véo tai chốc lát lại bóp vai Hứa Ủy, cặp đùi thon dài trắng muốt quả thực sắp vắt qua ngồi thẳng vào lòng người ta đến nơi rồi.

Tuy nói cảnh xuân dưới váy mỹ nhân là vô cùng tươi đẹp, chỉ có điều nhân vật chính này lại không phải là bà xã đại nhân âu yếm của Hứa Ủy anh. Mặc dù bình thường Hứa Ủy nổi tiếng khắp quân khu X là mặt dày vô sỉ, nhưng từ trước tới nay đều là anh giỏi trò lưu manh với người khác, chứ chưa từng gặp cảnh anh bị người khác nhúng chàm, vì thế, khi Chu Mộc say rượu biến thành nữ lưu manh, đồng chí bộ đội đặc chủng xưa nay nổi danh cay độc lần đầu tiên xấu hổ đỏ bừng mặt.

Quả thực là không nhìn ra... Bạn nhỏ Chu Mộc bình thường ăn nói nhỏ nhẹ im hơi lặng tiếng say bí tỉ lại thành ra hung tàn như thế...

Nhìn thẳng bạn nổi khố sát khí bừng bừng sải bước tiến đến, trái tim bé nhỏ của Hứa Ủy run lên, vội vàng chìa hai tay bày tỏ mình vô tội.

Lâm Tu khoát khoát tay với Hứa Ủy, giao cho anh đưa đồng chí phũ rể đã say ngất cần câu đi nghỉ ngơi, sau đó liền lưu loát kéo người nào đó đang giỏi trò lưu manh đòi bại vào lòng nghênh ngang rời đi.

Cùng thời khắc đó, trong chớp mắt An Hòa vừa ngồi xuống bên cạnh Hứa Ủy, Hứa Ủy vèo một cái nhào qua, điên cuồng cọ cọ cánh tay An Hòa như một cô vợ nhỏ nói —

“Hu hu hu... Vợ ơi, chồng em bị người ta chòng ghẹo!”

...

Dừng xe vào nhà, nhìn dáng vẻ của Chu Mộc thì mười phần cô phải say đến chín phần. Lâm Tu bế cô lên lầu, vừa mở cửa lại bị Chu Mộc đẩy ra.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nôn mửa cùng ho khan của Chu Mộc, Lâm Tu vội vàng xông tới định mở cửa, cửa lại bị khóa trái.

“Mộc Mộc, mở cửa ra nào. Anh vào giúp em.”

“Không cần...” Giọng nói của Chu Mộc có chút mơ hồ, “Không có việc gì đâu...”

“Ngoan, mở cửa ra, em uống nhiều như thế cẩn thận kéo ngã trong đó.” Lâm Tu khuyên cô, “Anh pha nước ấm cho em, em ít nhiều cũng uống một chút, uống xong dạ dày sẽ dễ chịu hơn.”

“Không...” Lại là một tràng tiếng nôn mửa cùng xả nước.

Lại một lát sau, Chu Mộc rửa mặt xong ra mở cửa.

“Không có việc gì.”

Nôn hết mọi thứ trong bụng, cả người thư thái hơn nhiều. Chu Mộc nhận lấy cốc nước ấm Lâm Tu đưa uống mấy hớp, nghỉ ngơi một lát rồi đi tắm, dần dần, hơi rượu tản đi không ít, nhưng lại cảm thấy hơi buồn ngủ.

Lúc đó Lâm Tu cũng vừa tắm rửa xong đi ra. Nửa thân trên của anh để trần, lúc này còn dính vài giọt nước chưa lau khô, nhưng Chu Mộc cũng không hề nghĩ ngợi mà dán vào anh, không chỉ có thế, khi ngửi được hương thơm tươi mát sau khi tắm trong ngực Lâm Tu, cô thậm chí còn chủ động dùng hai má cọ cọ mảnh da thịt ấm áp kia.

“Ừm — ” một tiếng, phó đoàn trưởng Lâm cảm thấy hơi rượu vừa mới tản đi một chút nhất thời đều ập lại.

Nghĩ cả ngày hôm nay cô vất vả, vốn đêm nay đã định tha cho cô ... Nhưng mà nhìn người trong lồng ngực mình lúc này cứ cọ tới cọ lui như trước, đồng tử trong mắt Lâm Tu chợt co lại, cuối cùng vẫn không nhận được lật người phủ xuống —

“Ừm...” Lớp áo choàng rộng thùng thình dễ dàng bị vén lên. Lâm Tu quen tay thạo việc thò tay vào, hoàn toàn không cho Chu Mộc thời gian phản ứng trực tiếp tập kích vào trọng điểm.

“Ừ... Ừm...” Chu Mộc run rẩy giãy giụa, nhưng lực lượng giữa ta và địch quá mức chênh lệch, sự phản kháng nho nhỏ này vào mắt người nào đó lại thành ra dấu hiệu bụng nghĩ một đằng tay làm một nẻo.

Lâm Tu bị tiếng rên của cô đẩy lên ngọn lửa, đôi môi mỏng trực tiếp áp xuống, động tác trong tay cũng càng thêm dữ dội.

Chu Mộc sau khi uống rượu cơ thể càng thêm mềm mại, cánh tay càng nhu thuận. Trong miệng cô thoang thoảng mùi rượu, trộn với mùi kem đánh răng vị bạc hà thành một hương vị còn mê người hơn rượu ủ, Lâm Tu không dần nổi cần mút lặp đi lặp lại, như thể phải nuốt cô vào bụng thì mới chịu.

“Ừm ư...” Chu Mộc khe khẽ rên rỉ, chân dài vô thức co lại, lại vô tình kích thích nơi nào đó đã sớm căng tràn lửa nóng của Lâm Tu.

Người nào đó bị rượu xộc lên não, dáng vẻ ung dung bình tĩnh trước kia đều bay đâu mất tiêu.

Cơ thể đè lên, chân dài tách ra, Lâm Tu hôn một đường xuôi từ căn cổ Chu Mộc, bộ phận nóng rực căng trướng kêu gào muốn đoạt lấy, anh đang muốn đi vào chủ đề thì di động để trên bàn của Chu Mộc lại ỉ ọ vang lên.

Đang vào lúc này gặp phải một cuộc điện thoại như vậy... Thật đúng là phát điên lên mất...

“A lô —” Chu Mộc ý thức mơ hồ mở miệng.

“Mộc Mộc ơi, thế nào, còn khó chịu không?” Ông nghe kia truyền đến giọng của Giang Ngữ Tình, “Tôi nghe nói về sau bà trực tiếp tu bằng chai luôn hả... Tửu lượng cao ghê thật...Mà sao bà không nói gì thế? !”

“À...” Chu Mộc mắt đầy sương mù ngu ngơ mở miệng, “Tình Tử... Tôi đang... buồn ngủ, nếu không có chuyện gì khác... Ngày mai bọn mình nói chuyện tiếp ha...” Nói xong Chu Mộc cúp điện thoại.

Cảm xúc mãnh liệt lại tiếp tục trào lên, Lâm Tu chống tay hai bên người Chu Mộc, những nụ hôn tình tế lại một lần nữa hạ xuống, ai ngờ hai người vừa đẩy lửa, di động của Lâm Tu cũng “ong ong — ” rung lên.

Lâm Tu nhìn hai chữ “Úy Tử” to đùng trên màn hình, không nói hai lời liền tắt máy.

“Sự nghiệp” chưa hoàn thành khi trước lại tiếp tục, Lâm Tu ôm vòng eo nhỏ nhắn của Chu Mộc, thân mình bắt đầu từng chút từng chút húc về phía trước, kết quả còn chưa được xơ múi gì, di động của Chu Mộc lại một lần nữa vang lên.

Lần này Lâm tiên sinh còn không thèm nhìn một cái, trực tiếp giơ tay tháo pin luôn.

Giờ thì chắc là yên tĩnh rồi chứ...

Hai tay dán sát mười ngón đan xen, Lâm Tu ôm lấy cổ Chu Mộc hôn tình tế, Chu Mộc hừ nhẹ ra tiếng, hai tay ôm lấy Lâm Tu, rướn người lên, ngay sau đó, hai người lại bị tiếng chuông điện thoại bàn trong phòng khách vang lên bất chợt dọa cho điếng người.

Vốn định chậm rãi đợi đối phương tự động bỏ cuộc, ai ngờ tiếng chuông kia lại như muốn đối đầu với hai người, cứng đầu cứng cổ khỏi phải bàn.

A! Phó đoàn trưởng Lâm từ xưa đến nay lần đầu tiên thật sự cáu tiết, lao thẳng vào phòng khách giật dây điện thoại. Vừa muốn ôm Chu Mộc quay về phòng ngủ, cửa lại truyền đến tiếng gõ và tiếng cười long trời lở đất.

OO nó XX nó ABCXYZ nhà nó! ! !

Không ngờ đám khốn kiếp này luân phiên nhau đến phá đám động phòng*! ! !

* nguyên gốc là nháo động phòng — theo tục lệ của người Trung Quốc, đêm động phòng, bạn bè của cô dâu chú rể sẽ kéo tới phòng tân hôn đùa nghịch.

Lâm BOSS xưa nay luôn bình tĩnh nhất thời rất có xung động muốn một chiêu giết sạch.

47. Chương 47

Khi Lâm Tu tỉnh giấc trong hơi ẩm, vị trí bên cạnh đã trống không.

Bên giường có vết nhăn mờ mờ, bên gối cũng còn thoang thoảng mùi thơm nhàn nhạt trên người Chu Mộc. Bị chuốc quá nhiều rượu trong buổi tiệc cưới, đến giờ đầu Lâm Tu vẫn đau âm ỉ như bị người ta bóp chặt. Anh khép hờ mi mắt nghĩ người một lát, một lúc sau mới chậm rãi đứng dậy xuống giường, thay một bộ quần áo mặc ở nhà thoải mái.

Vừa muốn sải bước về phía trước, đôi mắt sáng ngời hơi dừng lại, tầm mắt Lâm Tu rơi xuống cái cốc chứa chất lỏng màu gỗ đặt ở trên tủ đầu giường.

Giơ tay nhặt mảnh giấy nhỏ đè dưới cái cốc, khoe môi Lâm Tu khê nhếch, bật cười khê.

Uống hết! ! !

Thật đúng là lời nói ngắn gọn rõ ràng, ba dấu chấm than cuối câu lại càng khí thế kinh người.

Lâm Tu không thích đồ ngọt, không chỉ đơn giản là không ưa, mà căn bản chính là hoàn toàn kháng cự. Nhưng khi nhìn vào mảnh giấy này, một chút do dự cũng không có, anh nhấc tay uống một hơi cạn sạch cốc mật ong đầy tràn kia.

Giải rượu hay không thật ra chỉ là thứ yếu, chủ yếu là, không muốn phụ sự chu đáo của người nọ.

Trên giá trong phòng tắm bày chỉnh tề dao cạo râu, nước cạo râu của anh, chỉ hơi có một chút xiu thay đổi nhỏ — đó là vị trí còn dễ lấy hơn trước đây nữa.

Bên kia, hai chiếc cốc sứ miệng cùng kiểu đặt song song với nhau. Trong cái cốc bên phải lẳng lặng cắm một chiếc bàn chải đánh răng màu hồng nhạt, cái bên trái lại đựng đầy nước ấm, ngay cả chiếc bàn chải màu lam cũng đã được người ta chu đáo nặn kem đánh răng lên rồi.

Phóng mắt nhìn lại, dép lê, khăn mặt, khăn tắm, dụng cụ tắm rửa... Những thứ có đôi có cặp chỗ nào cũng có.

Thì ra, vết tích cho cuộc sống chung của bọn họ đã rõ ràng như thế từ lâu.

Rửa mặt xong, sửa soạn đâu vào đấy, Lâm Tu lần theo mùi thơm lừng thưng đi tới phòng ăn, đúng lúc bắt gặp Chu Mộc đang bưng hai cái bát sứ tạo hình lá sen tinh xảo đi ra từ phòng bếp.

Tạp dề sọc ca rô màu trắng đơn giản, mặc trên thân người này lại có một loại ý vị dịu dàng khó diễn tả bằng lời.

Trong đầu Lâm Tu nháy mắt hiện lên hai chữ — vợ hiền.

Khụ khụ.

“Đợi chút đã —” đặt thứ trong tay xuống bàn, Chu Mộc bỏ trứng ốp la đã làm từ trước vào đĩa bày lên bàn, lấy bánh mì từ lò nướng ra, rồi xoay người đi tới tủ lạnh lấy ra đủ loại sữa đặc và mứt quả.

“Được rồi.” Chu Mộc nhẹ nhàng vỗ tay một cái, “Hoàn thành xong hết thủ tục rồi, ăn thôi!”

“Bữa cơm đầu tiên sau ngày cưới đây à?” Lâm Tu dùng thìa múc một ít cháo yền mạch sữa bỏ trong bát, mùi thơm tức thì dậy khắp bốn phía. “Trông cũng không đến nỗi nào.”

“Cảm ơn lời khen.” Chu Mộc trợn mắt nguýt anh nói: “Chắc là chưa tới mức nguy hiểm đến tính mạng đâu... Yên tâm ăn đi, bát của anh không bỏ thêm đường.”

Lâm Tu nhếch miệng nhướn mày, cúi đầu múc một thìa.

“Không tệ.” Phó đoàn trưởng Lâm chặc chặc lưỡi, “Nói ra thì, đây cũng là bữa cơm chính thức nhất mà em từng làm cho anh đấy nhỉ.”

“Trước kia là lòng có dư mà lực không đủ... Mượn lời của mẹ em thì là — mỗi lần em vào bếp là y như vào chiến trường.” Chu Mộc khịt khịt mũi nói.

“Em giỏi...” Lâm Tu cười.

“Món cháo yền mạch này là em học được từ chủ nhà hồi ở bên Anh đấy!” Chu Mộc le lưỡi nói tiếp, “Đó là một người phụ nữ mập mạp, có loại cảm giác như bà ngoại dưới ngòi bút Gorky ấy. Bình thường toàn ồn ào đòi em dạy tiếng Trung, nhưng mỗi lần em dạy bà ấy xong, lần sau chào tạm biệt em bà ấy vẫn cứ bền lòng vững dạ đem ‘Tạm biệt’ nói thành ‘Xin chào’.”

“Rồi sao nữa?” Lâm Tu quấy quấy thìa ngược mắt nhìn cô.

“Hôm em về nước bà ấy khăng khăng đòi tiễn em. Thế là lúc em đang đăng ký, bà ấy cực kỳ không nỡ nói lời từ biệt, cả sảnh chờ đều vang vọng giọng nói sang sảng hùng hậu của bà ấy — Xin chào! ! ! ! !”

“Ha...” Lâm Tu cười khê, giơ tay khê vò đầu Chu Mộc. “Vậy là hồi ở Anh em được bà ấy thành công bởi dưỡng thành nữ đầu bếp rồi hả?”

“Rất không may, khi đó, công phu mèo cào của em chỉ đủ làm mấy món cơ bản vô hạn tuần hoàn — đương nhiên, thật ra bây giờ cũng chẳng kém khá hơn hồi đó tẹo nào đâu.” Chu Mộc cầm bát khê húp một ngụm nhỏ, đầu lưỡi tức thì bị bỏng, “Ngoài mấy món ăn gia đình, chưng chiên hầm nấu gì gì đó — em hoàn toàn chào thua.”

“Yêu cầu của anh đối với em không cao.” Lâm Tu giơ tay lau vết cháo bên khóe miệng Chu Mộc, lực tay dịu dàng rất có phần vô về, “Những khi anh không có nhà, em có thể đảm bảo không để chính mình bị đói là được.”

Chỉ là một động tác đơn giản, nhưng mà người này làm ra lại lộ ra vẻ cưng chiều khó khăn nói cũng hiểu.

Xúc cảm của đầu ngón tay Lâm Tu còn lưu lại bên khóe miệng Chu Mộc, cô bất giác mím môi, vô thức ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của người đối diện.

Người này quả là cái móc treo quần áo trời sinh. Vóc dáng cao ráo, thân thể cường tráng. Hơn nữa quanh năm rèn luyện trong quân đội, eo hẹp lưng rộng căn bản là những người khác chẳng thể nào sánh bằng.

Người ta nói thể nào nhĩ — tư thể!

Giờ phút này Lâm Tu ngồi đối diện Chu Mộc, đầu hơi cúi xuống mi mắt khẽ nâng, cổ áo hình chữ “V” trễ xuống rất thấp, lớp vải mềm nhẹ kia dán vào làn da xúc cảm vô cùng tốt, loáng thoáng, Chu Mộc có thể thấy bên dưới đó lộ ra đường nét của xương quai xanh.

Nhỏ dãi... Thể này cũng quá yêu nghiệt rồi.

Tầm mắt chậm rãi hướng lên trên, khi nhìn đến quầng đen mờ mờ in dưới hốc mắt Lâm Tu, Chu Mộc rốt cuộc không nhịn được run vai để cổ nén không cười rộ lên.

Trên thực tế, quầng thâm mắt gì đó chẳng ảnh hưởng chút nào đến độ đẹp trai của người kia, Chu Mộc không nhịn cười được là vì cô nhớ tới nỗi đau khổ của Lâm Tu tối qua khi mọi người kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên vào phá đám đêm động phòng của bọn họ.

Trong tình huống đám bộ đội đập cửa ầm ầm mấy phút đồng hồ mà vẫn bị nhốt bên ngoài, đồng chí trung tá nào đó của đại đội đặc chủng quân khu X rốt cuộc không phụ sự mong đợi của mọi người tỏa sáng ngồi ngời bước lên sân khấu.

“Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây.” Trong tiếng cười vang không ngừng của mọi người, Hứa Ủy háng giọng nói tiếp: “Mau cửa mở ra, nếu không... Hừ hừ, chúng tôi sẽ cưỡng chế đột nhập!”

Thằng lưu manh! Vốn là một lời thoại cực kỳ nghiêm túc cực kỳ chính thức sao từ miệng nó nói ra lại thành ra giọng điệu của bè lũ phản động là thế nào? ! Mặt Lâm Tu tức thì sầm xuống, đen tới mức so với nhọ nôi cũng chẳng kém là bao.

Nghiệp vụ mở khóa luyện được thành thạo thật đấy, mai sau thằng khốn này có thể lập một công ty mở khóa chuyên nghiệp được rồi!

“Ồn chết mất...” Chu Mộc đã có phần buồn ngủ khê đẫy đẫy Lâm Tu, ánh mắt mơ màng như có một lớp sương mù luẩn quẩn, “Cứ cho bọn họ vào đi đã...”

Cho vào? Là em nói đấy nhé.

Lâm Tu choàng áo ra mở cửa, chỉ trong chớp mắt một đám người đã rầm rập đứng đầy phòng.

“Được, có tiền đồ đấy!” Phó đoàn trưởng Lâm rất diên tiết, “Vừa nhá chuông giữa đêm vừa gõ cửa nửa đêm... Sao hả? Đang diễn phim ma à? !”

“Tôi chính là thích nhìn dáng vẻ thẹn quá thành giận này của cậu đấy!” Hứa Ủy nhếch mép cười đến không tìm không phổi, đi tới khoác tay lên vai chú rể cười hì hì nói: “Cậu cũng có ngày hôm nay hớ hớ hớ.”

“Cậu đừng cười như thế nữa được không?” Lâm Tu chán ghét hất tay thằng bạn nổi khố ra, “Nghe như tiếng đi tiểu ấy, tồ tồ tồ.”

“Trời đất bao la chú rể lớn nhất — lão nhân gia ngài hôm nay nói thế nào mà chẳng được, gia hôm nay rất vui hớ hớ!”

Lâm Tu tức đến nghiến răng, nhưng lại chẳng muốn chấp nhặt với cậu ta, dứt khoát quay đầu về phòng ngủ.

Cái thứ rượu này ầy mà... Nó luôn phản tác dụng về sau. Đã về nửa ngày rồi, quần áo cũng thay người cũng tắm rửa sạch sẽ rồi, vậy mà những cơn choáng đầu quay cuồng trời đất vẫn kéo dài liên miên không dứt.

Tửu lượng tốt đến đâu cũng không chịu nổi tay chân rã rời thân thể mệt mỏi...

Thấy tình hình này, đám bạn mới vừa rồi còn quỳ khóc sùi gào tru tréo inh ỏi rất cực yên tĩnh không ít, Hứa Ủy cùng An Hòa dẫn đầu đi tới.

“Nhìn hai người... Một như phải trông cháu trai ấy nhỉ.” Hứa Ủy nhướng mày, đảo mắt liền thấy nhai con Chu Mộc kia đã sớm dang tay dạng chân ngủ say như chết ở một bên, “Tướng ngủ của vợ cậu thật khiếp thật.”

“Bịt kín cái mắt vào cho tôi.” Tuy đã buồn ngủ muốn chết, nhưng ý thức độc chiếm của phó đoàn trưởng Lâm vẫn không hề lơ là hoạt động.

“Được rồi, không làm ồn nữa.” Hứa Ủy sờ cằm cười cười, “Chúng tôi chỉ đến theo đúng kịch bản thôi. Thật ra là theo lệnh của lão thủ trưởng chuyển quà cưới tới cho cậu.”

“Quà cưới?” Lâm Tu nhíu mày.

“Đúng vậy.” An Hòa đứng bên lên tiếng phụ họa: “Chật ních ba phòng luôn. Cũng may nhà anh nhiều phòng.”

“Đủ cả rồi chứ?” Lâm Tu thờ ơ hỏi một câu.

“Vật chết thì gần như ở đây cả rồi. Tiền mừng gì đấy đều kiểm kê rõ ràng chuyển vào thẻ cho anh rồi đấy.” Nói xong An Hòa rút ra một tấm thẻ ngân hàng mất tỏa sáng như sao, “Em cảm thấy bây giờ nhìn thấy anh cứ như nhìn thấy quỹ bảo hiểm trong ngân hàng Thụy Sĩ ấy.”

“Nói linh tinh.” Lâm Tu vỗ đầu cô em họ rồi lại ngửa cổ liếc nhìn cô, “... Mà em vừa nói là ‘vật chết’ đấy à?”

“À. Vâng.” An Hòa cười tủm tỉm, “Không biết vị nào tin tức nhanh nhạy nghe nói nhóc con Mộc thích cười ngựa, không nói hai lời chọn ngay hai con anh tuần tiêu sái nhất trong trang trại ngựa dưới danh nghĩa cá nhân cho hai người... Em với Hứa Ủy lo rằng hai vị kia sẽ coi tân phòng thành chuồng mất, đến lúc đó lại vui vẻ khua chân phi nước đại trong này thì không hay cho lắm, cho nên không dẫn chúng nó tới. Thế nào, tri kỷ không hả? !”

“... Anh cảm ơn em.”

Làm huyên náo một hồi, sau khi bỏ lại những thứ đó một đám người rất cục cười gian manh nháo nhác rút về như chim muông tan tác, Lâm Tu mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần đau đầu nhức óc, trong đầu chỉ còn lại một câu — đám cưới này, thật không phải dành cho con người.

Có câu nói gì mà hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, anh thì thấy, một bữa tiệc cưới đã gần như đưa anh vào hầm chôn luôn rồi.

Nhưng mà, dù một tối cỡ nào, náo loạn tới cỡ nào, ý nghĩ này cũng chỉ là trong nháy mắt. Khoảnh khắc quay về phòng nhìn thấy Chu Mộc, khỏi cần nói, “vuu vuu —” vài cái, cái loại cảm giác ngay cả khe hở chỗ đầu khớp xương cũng như mỗi lập tức đều biến mất.

Dưới ánh đèn dịu nhẹ, Chu Mộc ngủ rất an lành. Hơi thở ấm áp im ắng mà khê khàng, hàng mi dài rậm kia cũng theo từng nhịp thở của cô mà lẳng lặng nhấp nhô lên xuống.

Lâm Tu cảm thấy, “xung động” lúc trước bị cắt ngang phũ phàng của mình giờ đây không hề do dự mà bay về cả rồi.

Anh có chút không chịu nổi, bước tới cởi quần áo, dùng đầu ngón tay khê gãi gãi cảm Chu Mộc.

“Mộc Mộc...”

Giọng nói ra khỏi miệng mang theo vẻ căm dỡ dè nén, Lâm Tu khê dựa sát lại, vừa định phủ lên hai phiến môi mềm mại ấm áp kia, trong phòng bỗng vang lên một tiếng rống giữa đất bằng vô cùng vang dội, hào khí ngút trời của Chu Mộc —

“Cạn ly! ! ! ! !”

Người nào đó chợt cảm thấy đầu mình đau như muốn nứt ra.

48. Chương 48

Bà ngoại của Lâm Tu, lão phu nhân nhà họ An chính là nhân vật lãnh đạo chủ chốt của Đảng, tháo khuy áo xắn tay áo, bà cụ vung tay một cái, đứng dáng ăm trà hào khí ngút trời chỉ điểm giang sơn nói: “Cháu dâu ngoại vừa về nhà chồng, người nhà chúng ta dù thế nào cũng nên tụ họp một bữa!”

“Tụ họp!” Ông cụ An vừa tháo kính xuống vừa vui sướng nói vào điện thoại bàn: “Phải tụ họp!”

Tuổi tác đã lớn, còn gì có thể làm cho hai ông bà già vui vẻ hơn so với con cháu đầy đàn gia đình sum vầy hạnh phúc?

Thế là, ông cụ An đánh điện thoại, cháu trai, cháu gái đều gọi về không nói, mà ngay cả con dâu con rể cháu dâu cháu rể cũng có mặt đầy đủ.

Hai ông bà già cộng thêm bốn gia đình con cháu, một bàn ngồi đủ mười người, vui thay cảnh một nhà ba thế hệ ngồi chung một bàn.

“Tiểu Đình Tiểu Hân, hai đứa vào phụ mẹ đi. Bữa cơm hôm nay, chúng ta phụ trách!” Bà cụ thân chinh làm thống soái, hừng hực khí thế dẫn con gái và con dâu vào phòng bếp.

“Có lộc ăn rồi!” Đồng chí Hứa Ủy không có chút tự giác nào của cháu rể ườn người dựa vào sofa, còn không quên vươn tay ôm vợ mình vào lòng.

“Tôi nói này, lão nhân gia ngài hơi thành thạo nghiệp vụ quá rồi đấy.” Chu Mộc chắc lưỡi liên tục, “Sao thấy lưu loát cứ như nước chảy thành sông ấy nhỉ? Cố tình diễn cảnh buồn nôn cho người khác xem đấy à?”

Zinny: Xin lỗi phải chen ngang vào một câu, bạn admin bên .com đừng truyện của tớ sang đó nữa.

“Xem kìa, ngài hâm mộ thì cứ nói thẳng! Việc gì phải quanh co lòng vòng khen tôi... Ngài chết đi được.” Hứa Ủy vừa nói vừa đánh mặt nhe răng bảo Chu Mộc: “Chẳng phải chồng em cũng ở ngay kia đó sao? Hai đứa mới là buồn nôn...”

“Anh...” Còn chưa phản bác được nửa câu, cổ tay Chu Mộc đã bị kéo một cái, trong khoảnh khắc trời đất quay cuồng, lúc lấy lại tinh thần cô đã bị ôm đến trên đùi người nọ.

“Ái chà, thật đúng là mạnh mẽ vang dội nói làm là làm!” Hứa Ủy nhìn Lâm Tu ra vẻ trầm trồ: “Nhìn xem nhìn xem, ôi chao, tư thế này, chắc chắn — cậu thế này đuổi Anh vượt Mỹ không thành vấn đề!”

“Cảm ơn đã khen.” Lâm Tu nhếch nhếch mày nhìn Hứa Ủy, mặt vẫn thản nhiên như thường. “Không đến phiên cậu nói, tôi đây rất hưởng thụ.”

Ấy, a đua theo nhau nữa cơ đấy... Thật quá là vô sỉ.

Vị Hứa nào đó “mồm mép vô địch thiên hạ” híp mắt, cười nham nhở: “Xem đi, đôi vợ chồng già này đúng là tấm gương mẫu mực mà.”

“Ngài vất vả rồi.” Lâm Tu nhướn đuôi lông mày, “Nhưng mà bọn tôi cũng vừa mới thiết đãi cậu ở tiệc cưới, thổ lộ chân tình rồi nhé.”

Muốn tự dát vàng lên mặt mình à? Hừ, không có cửa đâu.

Nhìn hai ông trời con này xỉa xối nhau, An Hòa “xì” một tiếng phì cười, mà Chu Tiểu Mộc thân là một trong số đương sự hiển nhiên đã sắp vùi cả khuôn mặt vào cổ áo Lâm Tu rồi.

Kết luận là – hai người này đẳng cấp quá cao da mặt quá dày, chủ động khiêu khích ắt sẽ dẫn đến kết cục thê thảm, cô vẫn nên thành thành thật thật đóng vai nắm hương mới tốt.

...

Bữa tiệc gia đình nho nhỏ chính thức bắt đầu, ông cụ bà cụ việc nhân đức không nhường ai ngồi ngay vào ghế chủ, gia đình con trai bốn người ngồi bên trái gia đình con gái bốn người ngồi bên phải, nhìn đội hình kia không chỉ là lực lượng ngang bằng nhân số tương đương thôi đâu – mà căn bản chính là một hình đối xứng!

Chu Mộc yên lặng giương mắt yên lặng YY – cả gia đình này từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài nếu sống vai sắp xếp theo thứ tự đâu ra đấy... Đâu chỉ là đơn giản là ánh vàng lấp lánh phong cách vạn phần – cả mặt đất cũng phải chấn động ba lần ấy chứ.

Khí thế ấy mà... Học không nổi.

Có thể nắm chắc được khẩu vị của ông cụ An xưa nay luôn kén ăn, tay nghề của bà cụ tuyệt đối không phải khoe khoang. Vừa mới lên bàn, bốn đĩa điểm tâm nhẹ được bưng lên đầu tiên, ngay sau đó – chim trả kim ngọc, cẩm ngọc sinh hương, thịt viên rán khô, tôm chiên giòn, rau trộn, bì heo thủy tinh... , mười món ăn bày đầy một bàn lớn, hương thơm nức mũi khỏi phải nói, chỉ ngồi tại chỗ mà ngửi, con sâu trong bụng cũng phải lặn lội biểu tình rồi.

Trường bối chưa động đũa, người trên bàn không ai dám nhúc nhích.

“Hôm nay toàn người một nhà ngồi với nhau cả, cần gì nhiều quy củ thế hả... Ăn cơm!” Ông cụ An ra lệnh một tiếng, mọi người quanh bàn bấy giờ mới lần lượt bưng bát lên.

“Tiểu Mộc, ăn nhiều vào con.” Con dâu mới vào cửa đương nhiên là cần chăm sóc đủ đường, bát cơm của Chu Mộc mới bưng lên một lát, mấy đôi đũa từ bốn phương tám hướng liền tới tấp tiếp đồ ăn.

Mình phải “đại độ năng dung” đến mức nào đây ... Chu Mộc vừa tươi cười cảm ơn các vị trưởng bối vừa nhin không được rầu rĩ trong lòng.

*trích từ câu “Đại độ năng dung, dung thế gian nan dung chi sự. Hàm nhan vi tiểu, tiểu thế gian nan tiểu chi nhân”, nghĩa là “Cái bụng lớn có thể dung chứa những việc mà người đời không dung chứa được. Miệng nở nụ cười mỉm với những điều mà người đời khó có thể mỉm cười được.”

“Nhìn xem, không gì vui bằng người một nhà chúng ta cùng một chỗ...” Bà cụ vui vẻ vỗ tay, ánh mắt cũng không nhin được liếc qua cháu gái và cháu dâu mới vào cửa của nhà mình, “Một nhà ba thế hệ, ừ... Giờ Tiểu Tu với Tiểu Mộc cũng kết hôn rồi, lại một mong muốn trở thành hiện thực. Trước mắt, trong đầu hai người già chúng ta cũng chỉ còn có một ước ao thôi...” Nói xong bà cụ cười toe toét, chuyển mắt một cái, sau đó cả ánh mắt của con gái An Đình cùng con dâu Trương Hán đều rơi xuống trên người Chu Mộc và An Hòa –

“Tiểu Mộc, An An, hai đứa bọn con định khi nào thì cho chúng ta cảm thụ niềm vui một nhà bốn thế hệ hả?”

“Phụt... Khụ khụ...” An Hòa đang uống canh thì sặc, đầu đũa của Chu Mộc cũng không khống chế được “cạch –” một tiếng khê gõ xuống mặt bàn.

Khăn tay được chuyển sang, Hứa Ủy ngồi bên cạnh An Hòa vội vàng vuốt lưng cho bà xã đại nhân nhà mình.

Mà bên kia, Lâm Tu cũng kéo khóe miệng, ánh mắt bắt giác liếc về phía Chu Tiểu Mèo.

Chẳng lẽ sắp phải mở một màn tỷ thí về tốc độ và cường độ giữa anh với Hứa Ủy? ? ?

Ặc... Khụ khụ...

An Hòa bị sặc chết đi sống lại, mặt tức thì đỏ bừng lên. Mà Chu Mộc bên cạnh hiển nhiên cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, cái mặt đỏ kia sắp vượt qua đèn nê ông luôn rồi.

“Cũng đâu phải ra chỉ thị tác chiến cho các con, khẩn trương cái gì.” Tổng BOSS nhà họ An lên tiếng: “Không có ý thúc giục bọn con đâu, chỉ là nhắc nhở một chút thôi... Vấn đề cá nhân giải quyết xong rồi, cũng nên bắt kịp những tiến độ khác. Phải nắm cho chắc mới được.”

Bà cụ không phải thúc giục thì là cái chi... Bốn đương sự nhất thời im thin thít.

“Tiểu Tu, Ủy Tử, bao giờ đi nhớ mang hai cái túi treo trên cửa về cho vợ nhé.”

“Đấy là?” Lâm Tu cùng Hứa Ủy cùng quay đầu lại.

“Không có gì.” An Quốc Huân cùng bạn già nhìn nhau cười, “Mấy thứ bảo vệ sức khỏe ấy mà.”

...

Lúc về nhà vào cửa bật đèn mở túi, nhìn vào mấy thứ trong túi kia, Chu Mộc quần bách, Lâm Tu bật cười. Cái gọi là bảo vệ sức khỏe... Số lượng này... Có phải cũng quá kinh người rồi không?

Chỉ như vậy thì đã đành, mấu chốt là, mấy thứ bảo vệ sức khỏe này, phạm vi “bảo vệ” có phải quá hạn hẹp rồi không?

Tổ yến, canxi, vitamin E, vitamin B11...

Đây... Rốt cuộc là bảo vệ sức khỏe hay là an thai? !

Chu Mộc nhất thời vạch đen đầy đầu.

Lâm Tu vẫn cứ ở một bên cười khê, Chu Mộc thở phì phì quay đầu, vừa ngước mắt lại thấy anh đang inh ánh mắt hơi có chút ám muội.

“Nếu không hai bọn mình thuận theo ý dân đi...” Bóng dáng tuần tú thông thả bước lại gần, Lâm Tu thuận thế ôm Chu Mộc vào trong lòng từ sau lưng. “Em thấy thế nào?”

Đôi môi mỏng mang theo hơi ẩm khê ngậm lấy vành tai Chu Mộc, cánh tay thon dài mạnh mẽ của Lâm Tu ôm bên eo cô, không lỏng không chặt, không lơ không siết, ngón tay thon dài cũng dịu dàng đan vào từng ngón tay mình.

Nhiệt độ cơ thể hai người giao hòa, rục rịch dấy lên, không chỉ có bộ phận nào đó trên người, mà còn là cảm giác ngày càng rõ rệt mà bọn họ mang đến cho nhau.

Lâm Tu khê ôm eo Chu Mộc kéo cô tới gần, một tay chuyển lên, tay kia thì hạ xuống, thắt lưng hơi gập lại, cúi đầu, chân Lâm Tu khê dùng sức, người trong lòng đã bị anh bế bổng lên.

Lâm Tu chỉ vài bước đã tiến tới phòng tắm, sau khi bật đèn kéo cửa, anh để Chu Mộc dựa vào tường, vươn tay mở vòi hoa sen.

“Ào –”, ngay lúc Chu Mộc còn chưa kịp phản ứng, nước từ vòi hoa sen đã trút xuống. Đôi mắt mở to thoáng chốc phủ đầy hơi nước, bất chấp quần áo mình chỉ trong giây lát đã bị xối ướt một mảng lớn, Chu Mộc vừa muốn giơ tay lau nước trên mặt, hai tay lại bị Lâm Tu nắm lấy.

Đôi môi ẩm mềm phủ lên, nương theo dòng nước cạy mở khớp hàm Chu Mộc, còn có đầu lưỡi linh hoạt của Lâm Tu.

Dòng nước mới phun xuống còn có cảm giác mát lạnh, nhưng vào lúc này, Lâm Tu cùng Chu Mộc hoàn toàn không phát hiện ra. Chỉ để mặc dòng nước mát rượi từng chút từng chút thấm thấu từ ngoài vào trong.

Nước lạnh, nhiệt độ cơ thể nóng rục, lạnh cùng nóng, băng cùng lửa giao hòa. Cả hai người đều ướt sũng, quần áo dán chặt vào da thịt gây cảm giác khó chịu, vào lúc này lại làm cho hai người sinh ra một loại kích động vô cớ.

Tay Lâm Tu luồn vào vạt áo Chu Mộc, đầu ngón tay vừa chạm tới da thịt người nọ liền lập tức cảm giác được một cơn run rẩy rất khê cùng một tầng da gà tỉnh mịn.

Không nghĩ ngờ gì chuyện đó càng thêm kích thích anh hơn, lòng bàn tay nóng rục chậm rãi áp vào, tay Lâm Tu từ eo Chu Mộc hướng dần lên trên, cuối cùng vòng đến khóa cài áo lót sau bờ lưng trơn bóng của người kia.

Nhận thấy được thứ nóng rục đang chọc vào bụng mình càng lúc càng cứng, Chu Mộc chợt thấy dưới chân như nhũn ra, máu trên mặt cũng bắt đầu có xu thế chảy ngược, mà ngay cả bấp đùi cũng không nhận được bắt đầu run lên.

Giống như vậy, dù đã thân thiết với anh bao nhiêu lần, lần nào cũng sẽ khấn trương.

Lúc đã gần như trần trụi, lồng ngực cường tráng của Lâm Tu hơi áp tới, Chu Mộc khê cắn khớp hàm rên nhẹ một tiếng, tức thì có loại cảm giác muốn nín thở.

Khi nụ hôn của Lâm Tu lại in lên khoe môi Chu Mộc, cô hơi nghiêng đầu né tránh nụ hôn này. Đôi mắt đen sẫm của Lâm Tu nhìn cô, vừa muốn tiếp tục động tác vừa rồi, tay Chu Mộc lại bám lên vai anh –

Con người sáng trong như lấp lánh ánh lệ, Chu Mộc hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập sương mù nhìn thật sâu vào đáy mắt sâu thẳm của Lâm Tu, trong tiếng nước “ào ào”, anh nghe thấy giọng nói hơi run của cô nhẹ nhàng vang lên trong không khí –

“Anh sắp phải đi rồi, đúng không?”

49. Chương 49

Bọn họ dựa sát vào nhau, tuy Chu Mộc chỉ nói vài từ ngắn ngủi, nhưng cảm giác cánh môi mềm mại vẫn in rõ ràng lên da thịt Lâm Tu.

Yết hầu Lâm Tu trượt lên xuống, kết quả là vẫn không thể nói ra lời.

Anh đắm đuối nhìn khuôn mặt Chu Mộc gần trong gang tấc, tất cả say đắm cùng áy náy đều hóa thành một tầng sương mù bất chợt ngập tràn đáy mắt.

Yêu nhau mà không thể ở gần nhau, bắt đầu cũng chính là biệt ly — lời này dùng cho bọn họ, không còn gì thích hợp hơn.

Thật ra Lâm Tu hiểu, mấy ngày nay Chu Mộc đều canh cánh chuyện này trong lòng, cô không hỏi thì anh sẽ không nhắc tới, Chu Mộc giấu kín nỗi bất an của mình, có lẽ cũng vì không muốn khiến đôi bên phiền muộn vào ngày tân hôn quan trọng. Nhưng Lâm Tu là người tình ý, đã sớm đặt hết thủy cảm xúc của cô vào trong mắt, cho nên tất nhiên anh cũng sẽ không bỏ qua nỗi bận tâm hoặc nhiều hoặc ít mà Chu Mộc biểu lộ ra.

Anh hết lòng muốn yêu thương cô, nhưng vãn vẹn chỉ có thể là yêu thương mà thôi.

Làm một người lính, Lâm Tu không thể chỉ thuộc về một mình Chu Mộc.

Anh thuộc về quân đội, thuộc về nhân dân tổ quốc.

Như những chiến hữu khác, Lâm Tu gánh vác sứ mệnh bảo vệ tổ quốc thiêng liêng, mà đối với ngàn ngàn vạn vạn gia đình như vậy mà nói, trọng trách trên vai bọn họ nặng nề bao nhiêu, người vợ của bọn họ phải ôm ấp thương nhớ sâu đậm bấy nhiêu.

Tất cả, chỉ bởi vì bọn họ là những người lính vinh quang mà nhân dân tổ quốc đều bội phần cảm kích, mà tương ứng, đối với những người phụ nữ ở phía sau kia, chúng ta gọi họ là — quân tử (vợ lính).

Trong sự mong mỏi hy vọng của vô số người, Chu Mộc rốt cục thật sự trở thành vợ của Lâm Tu, nhưng ngay khi tân hôn ngọt ngào mới vén màn, hai người bọn họ lại không thể không đối mặt, cũng không thể trốn tránh sự biệt ly.

Im lặng tức là trả lời, vôi hoa sen vẫn đang không ngừng xối nước “ào ào”, Chu Mộc lặng lẽ ngược mắt, ánh mắt chuyển về phía đầu vai trần trụi của Lâm Tu.

Xương quai xanh trắng tấp, bờ vai vững vàng. Những đường cong cơ bắp của Lâm Tu đẹp tới mức gần như làm người ta si dại. Chu Mộc trước kia đã mê mẩn thân thể rắn rỏi như loài báo săn của anh, tới bây giờ, cảm giác ấy chỉ có tăng chứ không có giảm.

Dòng nước mở mức lớn nhất, cứ theo tình thế này, Lâm Tu không né không tránh như vậy hẳn là bị nước xối không nhẹ. Trong tình huống đó, anh nhẹ nhàng bảo vệ Chu Mộc ở trong ngực, một tay chống lên vách tường hầm hấp hơi nước, tay kia thì ôm quanh vòng eo nhỏ chưa đầy một nắm tay của Chu Mộc.

Tầm lưng rộng vững chãi ngăn toàn bộ những tia nước đang trút xuống thay Chu Mộc, lực nước mạnh bị Lâm Tu hóa giải toàn bộ, chờ tới khi dòng nước cong cong róc rách kia chảy qua cơ thể anh tưới lên người Chu Mộc, cảm xúc mạnh mẽ xối xả kia đã sớm biến mất không thấy, mà hóa thành một dòng chảy mềm mại như tơ.

Cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay mà che chở chăm sóc, rõ ràng mà chân thật.

Trong khoảnh khắc nước mắt tuôn ra khỏi đáy mắt, trong lòng Chu Mộc bỗng dâng lên một nỗi kích động.

Cánh tay trắng mịn thon thả trượt theo đường viền cánh tay xinh đẹp của Lâm Tu hướng dần lên trên, Chu Mộc ôm cổ anh, cánh tay chậm rãi ép xuống, mũi chân hơi kiểng lên, bất ngờ nhắm ngay yết hầu của Lâm Tu cắn một ngụm.

Là một cú cắn không nhẹ không nặng ngoài dự đoán của Lâm Tu, cũng là cú cắn hoàn toàn làm đầy lên ngọn lửa dục vọng của anh.

Cánh tay mạnh mẽ thoảng kéo nhẹ, trong nháy mắt Lâm Tu liền nhấc hai chân của Chu Mộc lên, nhân thể áp cô vào tường, đôi chân Chu Mộc vòng bên hông anh, vừa có chút bủn rủn vừa hơi run rẩy, còn nhiều hơn thế là sự khấn trương và luống cuống không thể phản kháng.

“Đừng... Đừng như thế mà...” Lửa nóng trong anh đã sớm vận sức chờ phát động, ý đồ tiến công rất rõ ràng, nhưng tình huống trước mắt lại thật sự làm cho Chu Mộc quá mức e lệ, “Đừng ở chỗ này... Tư thế này... Ừm...”

Tiếng thì thầm vừa ra khỏi miệng đã bị đôi môi của người nào đó dìm xuống trong nháy mắt, âm cuối không rõ tiếng cũng theo nụ hôn này mà càng thêm mơ hồ, Chu Mộc chỉ cảm thấy đầu lưỡi của Lâm Tu là một ngọn lửa, dòng khí nóng bỏng kia theo bờ môi mỏng tiến vào từ khoang miệng, khi dòng khí ấy lan tỏa tới chóp tim thì cả trái tim cô đều không chống đỡ nổi mà rung động không ngừng.

Bờ môi mỏng lạnh sắc bén, đôi mắt sâu thẳm đen láy, rõ ràng là một người đậm nhạt ung dung sóng gió không xao động, vì sao hết lần này đến lần khác lại có hơi thở nóng như lửa mãnh liệt đến như vậy? !

Lâm Tu đã sớm không ngừng được, anh rất vất vả mới ép được chính mình tách khỏi cánh môi ẩm mềm thơm ngát kia, đôi tay có lớp chai mỏng nâng eo Chu Mộc lên, khuôn mặt tuần tú áp sát vào vành tai Chu Mộc, Lâm Tu nhẹ giọng như nỉ non, tiếng nói ra khỏi miệng lại mang theo giọng cười dịu dàng như có như không –

“Là em trước quỳn rũ anh trước.”

Ngay sau đó, không có gì bất kỳ ngập ngừng hay do dự, cùng với một tiếng rên trầm thấp của Lâm Tu, thứ nóng bỏng cứng rắn của anh lập tức xỏ xuyên thân thể Chu Mộc.

Đó là một loại cảm giác vừa đau đớn vừa thỏa mãn.

Cảm giác ấy thật sự quá mức mãnh liệt, ngay cả Chu Mộc luôn cư xử rụt rè trong chuyện phòng the cũng không thể nén nổi rên rỉ không ngừng.

Động tác của Lâm Tu không vì vậy mà ngừng lại hay lơ lửng, anh nhìn cằm cổ trắng nõn của Chu Mộc vì động tác kịch liệt của anh mà hơi rướn lên, tạo nên một đường cong thanh tú mê người, hai cánh tay lại bởi vì không chống đỡ nổi trước thể tiến công dồn dập mà ôm chặt lấy cổ anh, ngay giây phút đó, tim Lâm Tu đập lỗi nhịp, xung động phủ trời lấp đất rồi cuộc tràn ngập lòng anh không thể nào ngăn nổi.

Trước dục vọng vô bờ bến của con người, lý trí hóa thành hư vô.

Những luồng điện chạy tán loạn, cả người Chu Mộc đều tê dại run rẩy, cô ép chính mình há miệng hớp lấy không khí, chỉ vì niềm khoái cảm rộn rực mà người nọ mang đến gần như khiến cô không thở nổi.

Lâm Tu có một cơ thể cường tráng, lưng thẳng tắp, thắt lưng rắn rỏi, cơ bắp rắn chắc khỏe mạnh lộ ra hơi thở nam tính mê người, sức sống căng tràn càng làm cho sức lực và sự bá đạo của riêng anh được phô bày toàn bộ.

Nhờ những ưu điểm trời cho này, sức chịu đựng và sức bật của anh thật sự khiến người ta thán phục, cả những khi anh và Chu Mộc mặn nồng cũng thế, đối phương không hề có chút lực phản kháng nào, cũng không ngoài ý muốn bị anh ăn sạch.

Chu Mộc mở mắt trong cơn rung động đảo điên, mái tóc đen như mực của Lâm Tu nhỏ xuống từng giọt nước, cô nhìn chất lỏng trong veo như mưa bụi kia chảy qua hàng mi dày của người nọ, không nhanh không chậm theo đường viền khuôn mặt sắc nét kia nhỏ xuống từng giọt một, bờ môi ướt chột thấy khô nóng, Chu Mộc khẽ nuốt xuống, trong cổ họng bỗng nhiên khô cạn muốn chết.

Động tác rất nhỏ này cũng không bị bỏ sót mà theo luồng nước nóng từ vòi hoa sen chảy vào trong mắt Lâm Tu, đôi mắt đen phủ đầy sương tức thì nhắm ý cười, Lâm Tu xấu xa kéo giãn khoảng cách giữa mình và Chu Mộc một chút, giọng nói trầm khàn xen lẫn tiếng nước chảy “ào ào” khe vang lên bên tai Chu Mộc

“Muốn không?”

Lúc nói ra lời này, chỗ nào đó của người nào đó có một nửa vẫn kẹt trong cơ thể Chu Mộc, giờ phút này, giống như muốn thuận theo lời vừa nói, nơi nóng rực kia chọt húc vào trong cơ thể Chu Mộc một cái.

“A -” Chu Mộc hít một hơi lạnh, dùng hết sức lực toàn thân cũng không kịp ngăn lại tiếng thét bật ra khỏi miệng.

Sau đó, Chu Mộc đỏ rần mặt che kín miệng lại.

Biết ngay là thế mà. Lâm Tu nhếch môi cười khê.

Eo bị Lâm Tu giữ chặt, trong mắt Lâm Tu tràn ngập ý cười, nhìn Chu Mộc vẫn đang treo trên người mình không chịu buông tay, anh khẽ nhướn mày, nửa người dưới bất ngờ không nhẹ không nặng hạ xuống.

Chu Mộc vẫn dùng hai tay che miệng lập tức mất trọng tâm, cơ thể đổ về phía trước, áp vào lồng ngực Lâm Tu.

Giờ thì hay rồi – đậu hũ nóng hầm hấp mới ra lò bị người ta ăn sạch sành sanh.

Nơi mềm mại trên người kề sát lồng ngực của đối phương, cùng lúc trong đầu ra ám thị phải tự mình chấm dứt, dưới đáy lòng Chu Mộc lại không nhận được cảm thán một tiếng –

Cơ ngực của người nào đó, thật đúng là không phải phát triển bình thường thôi đâu... Cái đó... Xúc cảm cũng quá được rồi!

Nhưng mà Chu Mộc thiếu thốn ý thức nguy cơ trầm trọng không ý thức được rằng, cảm giác thân thể càng thêm mất hồn lại chính là cô.

Nơi mềm mại của Chu Mộc không hề che lấp dán sát vào lồng ngực của mình, Lâm Tu hít sâu một hơi, chọt cảm thấy bộ phận nào đó trên cơ thể mình nháy mắt sinh ra biến hóa không nhỏ.

Cảm giác này thật quá giày vò.

Hơi thở nặng nề mang theo nhiệt độ hầm hấp như lửa cùng sự kiềm nén âm thầm, cảm giác được đỉnh nhọn của cô dần dần đứng thẳng lên, Lâm Tu lại lần nữa áp tới như cá mồi.

Thân thể Chu Mộc lắc lư run rẩy, cảm giác hưng phấn trong cơ thể bỗng dừng bắt đầu chuyển hóa thành một cảm giác khó nhận khác.

Ngón tay nóng rực của Lâm Tu dao động trên lưng Chu Mộc rồi hướng dần lên trên, vòng qua bờ vai thanh mảnh, lướt qua căn cổ thon dài, nhiệt độ đốt người chậm rãi sượt qua xương quai xanh tinh xảo xinh xắn của Chu Mộc, điểm ngừng cuối cùng của lòng bàn tay là nơi mềm mại đã cương lên trước ngực cô.

“Nói đi...” Đôi mắt đen của Lâm Tu lấp lánh sương mù như một hồ nước xuân, “Muốn không? Hmm?”

Cơ thể Chu Mộc căng thẳng, tứ chi lại mềm nhũn vô lực, cô chớp hàng mi dài khe ngược mắt, đáy mắt vốn trong veo giờ lại lấp lánh mơ màng.

Lâm Tu chọt cảm thấy bụng dưới của mình căng đến phát đau.

Ai nói Chu Tiểu Mèo ngây ngô nào? Trước mắt không phải dụ dỗ thì là gì?!

Không được.

Anh thật sự không nhận được nữa rồi.

Sức tay Lâm Tu bắt đầu mạnh hơn, có lẽ là những cái vuốt ve vội vàng mà tham lam của anh đã làm đau Chu Mộc, cô khẽ hừ một tiếng, Lâm Tu nén nhận kích động ngập tràn ngược mắt lên, lại thấy trên mặt người nọ cũng là vẻ mong đợi và nén nhận không thể che giấu.

Chính vào lúc này, Chu Mộc cắn môi run rẩy vòng tay ôm lấy cổ Lâm Tu một lần nữa, giọng nói thổn thức như tiếng muỗi lại khiến lượng máu khắp toàn thân Lâm Tu trong nháy mắt cuộn trào.

“... Cho em.”

50. Chương 50

Ngày nghỉ cuối cùng của phó đoàn trưởng Lâm. Tám giờ sáng.

Đầu ngón tay thoảng hương chanh nhàn nhạt nhẹ nhàng lướt qua hàng mày tinh tế của người nọ, Lâm Tu vừa nhắm mắt nằm ở bên giường, lòng bàn tay ấm áp dịu dàng mơn trớn khuôn mặt cô vợ trẻ của mình.

“Mộc Mộc, nên dậy thôi.” Lâm Tu vươn tay捏 má cô, “Sáng nay bọn mình phải đến chỗ ông cụ một chuyến, không thì bà cụ lại cần nhằn đấy.”

“Chưa tỉnh ngủ. Không nghe thấy gì hết.” Chu Mộc nhắm mắt nhú mày, rúc cả người vào trong chăn.

“Vậy bây giờ em đang mộng du hả?” Lâm Tu làm bộ nhướn mày, gờ tay xốc chăn lên nói: “Đừng ủ đầu trong chăn, vốn đã không thông minh, còn ngạt hơi như thế thì càng hết thuốc chữa đấy.”

“Sáng ngày ra mà anh không nói vài câu dễ nghe được hả...” Chu Mộc bĩu môi thò đầu ra khỏi chăn, chớp chớp mắt ngắm nghía Lâm Tu một lúc, đột nhiên nhồm người nhào tới, nhân tiện đè Lâm Tu xuống giường.

Ồi chao, chủ động quá nhỉ. Vị Lâm nào đó cong môi cười khê.

“Thế này là sao?” Đồng chí phó đoàn trưởng tằm tằm nhìn người đang bò lên người mình, “Sói đói vồ mồi hay là mãnh hổ hạ sơn đây? Sáng sớm em có tinh thần quá nhỉ... Chẳng lẽ là đêm qua anh chưa thỏa mãn em?”

“Anh, anh lưu manh!” Chu Tiểu Mèo bị lời nói của Lâm Tu chọc cho đỏ bừng mặt, tức thì trợn mắt tròn xoe.

“Anh lưu manh?” Lâm Tu thờ ơ liếc cô một cái, “Nhìn rõ ràng xem, tình huống hiện tại... Ai lưu manh ai hả?”

Chu Mộc ghen hòng, một lúc lâu sau mới ra vẻ hung dữ hất hất cằm về phía Lâm Tu, “Thì sao nào! Em thích thế đấy!”

“Vậy được rồi.” Lâm Tu cười xấu xa, trong nháy mắt liền trình diễn một màn “Đạo khách thành chủ” “Cá muối xoay người”.

Trong khoảnh khắc công thủ đổi chỗ, Chu Mộc xô đẩy không được giây giụa không xong, bị đè xuống giường nhất thời rất buồn bực.

“Anh bắt nạt con gái! Anh không phải hảo hán!”

“Ừ, ở trước mặt em anh tình nguyện làm tiểu nhân.” Lâm Tu lúc này đặc biệt mặt dày mày dạn, “Hơn nữa, đây cũng không phải là ‘bắt nạt’ – phải gọi là yêu thương.”

Phụt – Chu Mộc âm thầm phun ra hai lạng máu.

“Em mặc kệ, kiểu gì em cũng không dậy!” Không nói lại được người ta, thế là người nào đó bắt đầu chơi trò xỏ lá.

“Được thôi.” Lời nói ra khỏi miệng cực kỳ nhẹ nhàng, Lâm Tu vươn đầu ngón tay chọc chọc má người nọ, giọng nói đượm ý cười cũng vang lên rành rọt trong không khí: “Vậy em cứ nằm của em, anh đi gọi điện thoại, bảo ông cụ bà cụ với ba mẹ anh đến chỗ chúng mình.”

Lời này vừa nói ra, Chu Mộc vừa mới còn uốn éo lăn qua lộn lại như con nhộng lập tức bật người dậy.

Con dâu mới thế nào cũng phải để lại ấn tượng tốt cho nhà chồng... Đúng đúng, ấn tượng tốt!

Thế là người nào đó rất cục ngoan ngoan rời giường chạy đi rửa mặt súc miệng.

Giải quyết bữa sáng đơn giản, Lâm Tu sửa soạn xong xuôi, quay đầu liền thấy Chu Mộc đã mặc áo khoác đứng ở huyền quan chờ anh.

Là dáng vẻ người vợ chờ chồng điển hình, Lâm Tu nhìn mà âm lòng, chậm rãi bước tới vòng tay khê ôm Chu Mộc vào lòng.

Hương ẩm ngọc mềm lấp đầy trong ngực, trong tim.

Lâm Tu khê gác cằm lên đỉnh đầu Chu Mộc, nhẹ nhàng cọ lên mái tóc thoang thoảng hương thơm của cô như có như không.

Qua hôm nay, anh sẽ phải về đơn vị, vì thế, trong ngôi nhà này, sẽ chỉ còn lại một mình cô.

Nỗi u sầu lơ mờ dấy lên từ đáy lòng, Lâm Tu siết chặt vòng tay ôm Chu Mộc, gần như tham lam hít một hơi thật sâu – muốn lưu lại hương vị của cô trong trí nhớ.

Nhận thấy được sự khác thường của Lâm Tu, khoảng mũi Chu Mộc cay cay, cơ thể cũng không thể kiềm chế mà khê run rẩy.

Không được, cô phải kiềm chế.

Chậm rãi hít vào một hơi, Chu Mộc kiệt lực đè nén hơi nóng cuộn trào trong đáy mắt, thuận thế buông cánh tay đang ôm bên hông Lâm Tu xuống, Chu Mộc ngược mắt nhìn anh, bên miệng hiện lên nét cười nhạt.

“Đi thôi. Kéo người lớn chờ lâu lại sốt ruột.”

...

“Con xem vừa mới đám cưới xong mà con đã... Tiểu Tu, hay là con nói chuyện với đoàn trưởng của bọn con một chút, để cậu ta xem có cách nào kéo dài đợt nghỉ phép này không...” Trên bàn cơm, An Dĩnh vừa gấp thức ăn cho con trai con dâu vừa ướm ý hỏi dò.

“Nghỉ phép của bộ đội mà có thể làm như em nói thì kỷ luật sắt từ đâu ra?!” Lâm Thuật Chương ngồi bên nhứu mày nhìn vợ nói: “Em đừng tham gia vào chuyện này nữa.”

“Anh nói nghe đơn giản nhĩ! Chính anh ngày nào cũng đi mất mặt em còn chưa thềm nói đấy nhé!” An Dĩnh đặt đũa xuống thở phì phì nói: “Mộc Mộc vừa mới vào cửa được mấy ngày, tốt xấu gì cũng để con bé thích ứng đã chứ...”

“Em xót con dâu là đương nhiên rồi, nhưng mà quy định của quân đội cũng đâu thể vì tâm tình cá nhân của em mà nói sửa là sửa được. Em bảo đoàn trưởng Vũ phải làm thế nào mới được?! Anh thấy em chính là quen thói rồi, suốt ngày vô tổ chức vô kỷ luật!” Lâm Thuật Chương lắc đầu.

“Này em nói cho anh biết...”

“Mẹ.” Giọng nói của Lâm Tu đúng lúc cắt ngang lời tranh cãi của cha mẹ, “Ăn cơm đi, chúng ta ăn một bữa cơm ngon lành có được không? Những chuyện đó để sau hãy bàn.” Nói xong ánh mắt lần lượt chuyển qua phía ông cụ và bà cụ.

“Mộc nha đầu.” Sau một lúc lâu không nói chuyện An Quốc Huân đột nhiên nhìn Chu Mộc mở miệng nói: “Nói suy nghĩ của con xem nào. Ông muốn nghe lời thật lòng.”

“Nói thật lòng là... Luyến tiếc ạ.” Chu Mộc nhếch khóe miệng cười buồn, đôi đũa trong tay cũng lẳng lẳng buông xuống. Cô ngẩng đầu nhìn người chồng bên cạnh, rồi lại chuyển ánh mắt về phía các bậc trưởng bối: “Nhưng con cũng không muốn anh ấy tìm cách kéo dài đợt nghỉ phép. Quân kỷ nghiêm minh, đạo lý này con hiểu, vả lại con cũng biết trong đáy lòng Lâm Tu anh ấy không muốn được đối xử khác biệt.”

Nói đến đây thì hơi ngừng lại, dưới bàn ăn, ở chỗ ngồi bên cạnh, bàn tay Lâm Tu chậm rãi vươn tới, dịu dàng phủ lên tay trái của Chu Mộc.

Tình nồng ý đậm, dưới mặt bàn ở một nơi không ai nhìn thấy, mười ngón tay lồng vào nhau.

Lòng bàn tay của hai người mềm nhẹ mà chặt chẽ áp vào nhau, ầm ập, dịu dàng, giống như tấm lòng của họ dành cho nhau – gắn bó sít sao, chưa hề tách rời.

Nhìn những ánh mắt vừa vui mừng vừa lo lắng mà những trưởng bối dành ỳnh, Chu Mộc dịu dàng cười, mở miệng nói tiếp: “Ông ngoại, bà ngoại, ba, mẹ, mọi người hãy yên tâm đi ạ... Những lúc Lâm Tu không có nhà, con sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt. Không để anh ấy lo lắng, cũng không để mọi người bận tâm.”

Cô gái này hiểu chuyện như thế, bậc trưởng bối bọn họ còn có thể nói thêm gì đây?

“Cô bé ngoan. Ông ngoại không nhìn lầm con.” An Quốc Huân vui mừng cảm thán.

Nghe vậy Chu Mộc chỉ cười nhạt, ánh mắt lại lưu luyến nơi Lâm Tu bên cạnh không nỡ dời đi.

...

Một ngày yên bình và ngắn ngủi trôi qua, bất tri bất giác trời đã tối, sau khi ăn cơm tắm rửa, Lâm Tu đi tới chỗ điện thoại bàn nghe máy, còn Chu Mộc thì vào phòng ngủ sửa soạn quần áo và đồ dùng hàng ngày để ngày mai Lâm Tu mang về doanh trại.

Không thể không nói, loại thời khắc này, trong lòng thật sự không dễ chịu chút nào.

Trên bàn là ủi là bộ quân phục ngày mai Lâm Tu sẽ mặc khi về đơn vị, Chu Mộc cầm bàn ủi tỉ mỉ ủi từng li từng tí, đợi đến khi ủi xong toàn bộ, trên trán cô đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng.

Vuông vắn, thẳng thớm, Chu Mộc đem mắc áo tới treo bộ quân phục trong tay lên ngay ngắn, chỉ nhìn như vậy cũng có thể tưởng tượng ra cảm giác Lâm Tu khoác bộ quân phục này trên người ngày mai.

Vóc dáng của người đó, vĩnh viễn đều chói mắt như thế.

Mà anh ưu tú đến vậy, cũng thuộc về Chu Mộc cô.

Cô nên vì anh mà kiêu ngạo. Ý thức được anh là một thành viên trong quân giải phóng nhân dân Trung Quốc, Chu Mộc cảm thấy, trọng trách trên vai mình cũng nặng thêm một chút.

Cái mà Lâm Tu phải bảo vệ, là quốc gia của chúng ta, mà cô phải gìn giữ, lại là gia đình của bọn họ.

Nghĩ đến ngày ngắn, Chu Mộc không để ý, bất cẩn làm rơi cuốn sổ ghi chép của Lâm Tu xuống sàn.

Khoảnh khắc cúi người nhặt cuốn sổ lên, một mảnh giấy bung ra, rơi xuống bên chân Chu Mộc.

Đây là...

Nhìn nét chữ quen thuộc trên mảnh giấy kia, khóe miệng Chu Mộc bất giác cong lên.

Cùng lúc ấy, nước mắt nén nhịn lâu ngày cũng rốt cục không nén nổi mà rơi trên mặt giấy.

Dùng sức khụt khịt mũi, Chu Mộc cố nén nước mắt, kẹp lại mảnh giấy vào cuốn sổ, sau đó chậm rãi khép lại.

Tiếp đó, cô đi tới chỗ ngăn kéo tủ đầu giường lấy giấy và bút, bắt đầu vùng bút “loẹt xoẹt” viết gì đó.

Khi Lâm Tu trở lại phòng ngủ, những đồ đạc cần thiết để ngày mai xuất phát đã được chuẩn bị đầy đủ, Chu Mộc lúc này đang mặc áo ngủ ngồi ở bên giường, trên tay cầm một quyển sách, trong cái khay bên cạnh đặt một ly sữa nóng.

Lâm Tu bước tới ngồi cạnh cô.

Hai người chỉ nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Ánh đèn giường dịu dịu càng làm cho đường nét xinh đẹp của Chu Mộc trở nên nhu hòa, đôi mắt cô sáng ngời, biểu tình trên mặt khiến người ta không tìm lòng nổi mà xót xa.

Như là bị người ta đâm trúng chỗ mềm yếu, ngực Lâm Tu chợt thất lại khó chịu, nhìn người nọ thêm một lần, trong lòng lại thêm một phần không nỡ cùng dứt rút.

“Mộc Mộc.” Dù trong lòng có ngàn vạn điều muốn nói, lời nói ra khỏi miệng lại nhàn nhã bình thản không muốn làm ảnh hưởng đến tâm tình của cô, Lâm Tu nhẹ nhàng ôm lấy Chu Mộc, ngón giữa thon dài khẽ vuốt qua chóp mũi cao đẹp của cô, “Không còn sớm nữa... Ngủ đi.”

Giọng nói trong trẻo dịu dàng như vậy, Chu Mộc nghiêng đầu khẽ dựa vào ngực Lâm Tu, cảm giác luyến tiếc trong lòng lại theo những lời này mà cuộn cuộn trào lên.

Trong khoảnh khắc, cô có rất nhiều lời muốn nói.

Muốn nói cho anh biết rằng cô đã kẹp ảnh cưới của bọn họ vào trang cuối cùng trong cuốn sổ của anh, như vậy mỗi khi nhớ cô anh đều có thể giở ra xem; muốn bảo anh đừng nên lo lắng cho ông ngoại và cha mẹ, bởi vì có cô ở đây, cô sẽ thường xuyên tới thăm và bầu bạn với bọn họ, cô sẽ luôn thay anh chăm sóc họ; muốn nhắc anh nhớ ngày nào cũng phải gọi điện báo cho cô biết tình hình của anh, bởi vì nếu không được nghe giọng anh cô sẽ ăn không ngon ngủ không yên; muốn nhắc anh rằng nếu có thể anh nhất định phải nhớ viết thư cho cô, bởi vì nhìn thấy chữ viết của anh cô sẽ cảm thấy trong cuộc sống vẫn tồn tại dấu vết của anh...

Muốn dặn anh rằng ngày mai lúc đi nhất định đừng quay đầu lại, bởi vì nếu để cô nhìn thấy anh quay đầu, cô nhất định sẽ bắt chấp tất cả mà nhào vào lòng anh khóc òa lên...

Có bao nhiêu lời còn chưa nói ra khỏi miệng, có bao nhiêu chuyện còn chưa kịp cho anh biết, nhưng mà, sáng sớm ngày mai, anh đã phải đi rồi.

Lời nhắn của tác giả: Đạo trước lượn diễn đàn đọc được một câu của một quân tẩu viết cho ông xã – Ông xã em đem thanh xuân kính dâng cho tổ quốc, em đem thanh xuân hiến dâng cho ông xã.

Chỉ một câu đơn giản như thế, đọc đi đọc lại hai lần, tự nhiên rơi nước mắt.

Không oán không hối – là thái độ của người chiến sĩ đối với tổ quốc, càng là thái độ của quân tẩu đối với chồng, chỉ muốn nói với các chị quân tẩu một tiếng – vất vả cho các chị rồi!

51. Chương 51

Mới chớm hạ, nhiệt độ buổi sáng không thấp, nhưng hôm nay trời hơi âm u, trong không khí khó tránh khỏi có cảm giác se se lạnh. Chu Mộc sáng sớm ra khỏi cửa chỉ vội vàng choàng một cái áo khoác mỏng, bây giờ đứng hứng gió lạnh như vậy, trên người phút chốc liền nổi lên một lớp da gà.

“Em tiễn anh đến tận bến xe rồi.” Rốt cục đã đến cửa bến xe, Lâm Tu hơi nghiêng người ôm Chu Mộc vào lòng nói: “Yên tâm đi, đến đơn vị anh sẽ gọi điện thoại cho em. Bây giờ... về nhà đi.”

“Còn chưa đến giờ mà, xe vẫn chưa tới, em chờ cùng anh một lát.” Chu Mộc theo bản năng nắm lấy vạt áo trước của Lâm Tu, thân thể cũng không tự chủ được tiến lại gần hơn.

“Hôm nay gió lớn, em ăn mặc phong phanh quá, sáng sớm đừng để nhiễm lạnh rồi lại bị cảm. Nghe lời anh, lái xe về nhà đi.”

“Anh cứ để em đợi cùng anh một lát...” Chu Mộc nhìn Lâm Tu đầy trông mong, giọng nói cũng rất yếu đuối: “Chỉ một lát thôi mà.”

Từ tối qua đến giờ, người này vẫn giữ dáng vẻ ủ rũ này, trong lòng Lâm Tu vốn đã không nở, nhìn thấy vẻ mặt này của Chu Mộc, anh lại càng khó chịu như thể trong lòng cũng trũng xuống một khối.

Mà thôi, sao anh không muốn được nhìn cô nhiều thêm một chút chứ?

Chỉ là sợ ở bên nhau càng lâu, đến khi xa cách nhớ thương cũng càng thêm sâu nặng.

Thời gian còn sớm, ở bến xe không có nhiều người. Lâm Tu cùng Chu Mộc đứng trong sảnh đợi xe trống trải, nói chẳng được mấy câu, cánh tay lại quấn chặt lấy nhau.

Đối với hai người mà nói, bọn họ đã sớm đối mặt với vô số lần biệt ly, ngắn thì là vài ngày không gặp, dài là tám năm đằng đẳng, theo lý mà nói cảnh tượng chia tay này bọn họ hẳn đã sớm quen rồi, nhưng vào giờ khắc này, người còn chưa đi, nỗi nhung nhớ đã bắt đầu điên cuồng trào dâng trong lòng họ.

Cảm giác quý trọng này, không giống như lúc trước.

Bảng điện tử lớn chuyển đến thông tin về chuyến xe mà Lâm Tu sẽ ngồi, Chu Mộc ngược mắt nhìn anh, môi giật giật, lại không biết lúc này nên nói gì cho phải.

Lần này từ biệt, sẽ phải mất bao lâu bọn họ mới có thể gặp lại nhau?

Vừa nghĩ như vậy, Chu Mộc lại không nỡ buông tay, cô lẳng lẳng nhìn Lâm Tu, lời từ biệt còn chưa ra khỏi miệng, phía sau đã truyền đến giọng nói sang sảng.

“Phó đoàn trưởng Lâm!”

Lâm Tu và Chu Mộc cùng quay đầu lại.

Cách đó không xa, một cậu chàng trẻ tuổi xốc vác đoàn đoàn chính chính chào đúng kiểu nhà binh, nhe hàm răng trắng tinh vui vẻ chạy tới chỗ hai người.

“Phó đoàn trưởng Lâm, đoàn trưởng Vũ bảo em tới đón anh và chị dâu qua đó!”

...

Sau khi ngồi lên xe, Chu Mộc chợt có một loại cảm giác “đại nạn không chết”.

Nói như vậy thì hơi quá, nhưng nỗi vui mừng ngạc nhiên ngoài ý muốn cũng không hề ít.

“Thế này là áp tải về để thẩm vấn sau sao?” Chu Mộc nghiêng đầu, nhướn mày quan sát vẻ mặt người nọ.

“Ừm...” Lâm Tu thoáng trầm ngâm, rồi chợt cười khê đưa mắt nhìn cô, “Hắn là tạm hoãn thời hạn chấp hành.”

Hai người nhìn nhau cười, nỗi buồn ly biệt lúc trước tức thì bị xóa nhòa không ít.

Lâm Tu ngược mắt lên, tầm mắt thoáng dừng lại, vừa vặn chống lại ánh mắt của người nào đó không ngừng dao động liếc về phía sau qua kính chiếu hậu.

“Quách Duệ, tập trung nhìn đường đi.” Lâm Tu nhếch mép, “Với cả, cẩn thận lé mắt đấy.”

Cậu cảnh vệ trẻ của Vũ Sấm – tên gọi “Quách Duệ” nghe vậy lập tức ngoác miệng cười.

“He he... Bị anh phát hiện rồi.” Quách Duệ ngồi nghiêm chỉnh lại, miệng vẫn hờn hờ nói: “Em còn đang định quan sát học hỏi tình hình thực tế chứ...”

“Thằng ranh này.” Lâm Tu cười mắng, nhân tiện liếc mắt nhìn khuôn mặt ửng đỏ của Chu Mộc.

Con đường thẳng tiến về doanh trại có một đoạn đang tu sửa khẩn cấp, bắt đắ dĩ, Quách Duệ đành phải lái xe đi đường vòng, vì thế, lộ trình xe vốn chỉ mấy tiếng đồng hồ chợt bị kéo dài thêm, đợi đến lúc xe chạy tới trước cổng doanh trại, đã là hơn ba giờ chiều.

Qua khe hở của cửa kính, Quách Duệ quay đầu nhìn cậu lính gác đang đứng bất động thẳng tắp bên ngoài, ánh mắt lại không ngừng liếc sang Chu Mộc.

Hờ hờ, để em xử lý cho!

“Này, này, tôi bảo này, cẩn thận lé mắt đấy!” Quách Duệ nghiêm mặt bảo cậu lính gác.

“Tập trung lái xe đi!” Lâm Tu cốc vào ót cậu ta một cái.

Lái xe đưa Lâm Tu cùng Chu Mộc tới nhà khách, đồng chí đội trưởng đội cảnh vệ Quách Duệ tuyên cáo thành công rút quân.

Lâm Tu cùng Chu Mộc sắp xếp đồ đạc, rửa ráy qua loa một chút, chẳng mấy chốc đã đến giờ cơm.

“Ăn cơm của đơn vị hả anh?” Chu Mộc ngẩng đầu nhìn Lâm Tu cười.

“Ừ.” Lâm Tu vươn tay kéo cô dậy, “Đoàn trưởng bao hết.”

Mới đầu Chu Mộc tưởng Lâm Tu nói đùa, đợi tới khi cô thật sự theo anh tới căn tin, nhìn tư thế giống như tiếp đãi thủ trưởng trước mắt, cái bụng vốn rỗng tuếch của cô tức thì tương phồng lên.

“Tiểu Chu đây à...” Vũ Sấm chà chà tay, vẻ mặt tươi tỉnh khác hẳn lúc bình thường, “Đừng khách sáo, cứ tự nhiên ở nhà nhé.”

“Cảm ơn đoàn trưởng Vũ ạ.” Đối với vị đoàn trưởng mới chỉ được gặp đúng một lần ở hôn lễ này Chu Mộc vẫn rất có ấn tượng – trong buổi tiệc cưới của cô và Lâm Tu, chính anh trai này đầu tiên ào chuốc cho Tạ Đào say gần chết chứ ai.

Nói đến Tạ Đào –

“Chị dâu.” Tạ Đào ngượng ngừng gãi gãi đầu, “Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh.”

Chu Mộc nhìn anh cười: “Cảm ơn phó đoàn trưởng Tạ... Hôm đám cưới may nhờ có anh giúp đỡ.”

“Có gì đâu, có gì đâu...” Tạ Đào liên tục xua tay khiêm tốn nói, nét mặt toả sáng ngời ngời lấp lánh ánh vàng làm một đám binh lính ca ca chỉ muốn xông lên đập cho anh ta hai phát.

Xem ra, vị Tạ nào đó đã sớm đem chuyện chính mình uống đến bất tỉnh nhân sự hấp hối gần chết ném ra sau đầu rồi.

Cơm chiều có tám món một canh rất mang tính chào đón. Chay mặn phối hợp, dinh dưỡng phong phú, hương vị đều đủ cả. Nhìn bàn ăn phong phú khác hẳn với ngày thường đạm bạc, cả đám người đồng loạt ném cho ông chủ Vũ Sấm – đoàn trưởng Vũ ánh mắt ai oán –

Bất công cũng không đến cỡ này đâu! Lúc bọn em mang người nhà đến quá lắm cũng chỉ có bốn món một canh chẳng khác nào ngày thường! Đãi ngộ khác biệt, tuyệt đối là đãi ngộ khác biệt!

Nhưng mà vị đoàn trưởng nào đó da dày thịt béo độ dày của da mặt có thể so với giấy ráp vẫn tỏ ra như không, ý tứ kia căn bản là không thêm để “cái nhìn phê phán” của cấp dưới vào mắt.

“Đừng có lườm tôi, lườm tôi cũng chẳng được cái gì đâu.” Vũ Sấm nhìn chung quanh một vòng, “Ai không phục thì cũng đưa một “người nhà” nổi tiếng như thế đến đơn vị chúng ta đi!”

Khí thế hùng hục của mọi người nháy mắt đã tiêu tan, trong lúc nhất thời trên bàn cơm chỉ còn lại tiếng bát đũa va chạm lạnh canh.

“Còn các cậu!” Vũ Sấm lớn tiếng quát giữa mấy ánh nhìn toàn đao kiếm còn sót lại trên bàn, “Đừng nhìn nữa, không sợ trông mất bay ra à! Ăn cơm khẩn trương cho tôi!”

Nhờ thế, những ánh mắt như đèn pha bám chặt lấy Chu Mộc mới bớt đi nhiều.

Sau bữa cơm chiều, Lâm Tu tạm thời bị đoàn trưởng Vũ gọi đi dạy dỗ, vì thế trọng trách dẫn “người nhà” đi tham quan đơn vị liền rơi xuống vai cậu bạn tốt của Lâm Tu là Tạ Đào.

Khác với Lâm Tu phụ trách việc huấn luyện tác chiến của trung đoàn không quân, Tạ Đào hằng ngày lo chuyện thường vụ hậu cần, mặc dù Lâm Tu bình thường đối nhân xử thế luôn lạnh nhạt, nhưng một phó đoàn trưởng trẻ tuổi ưu tú như vậy chỉ đứng yên một chỗ cũng đã trở thành bức tượng thần sống nhân hiệu vàng, Tạ Đào không giống anh, anh ta thật sự là một người khiêm tốn, trong cốt cách chính là tính cách chính ủy làm giáo dục tư tưởng, cho nên mặc dù anh với Lâm Tu đều là phó đoàn trưởng trung đoàn không quân, nhưng dù xét về tiếng tăm hay mức độ thu hút, Tạ Đào đều kém người nọ một đoạn.

Nhưng từ lúc anh dẫn Chu Mộc đi tham quan, những ánh mắt dừng trên người Tạ Đào bắt đầu xuất hiện tới tấp với xu thế tăng dần.

Chúng ta gọi nó là – sức mạnh của “người nhà”!

Vì thế, lúc này Tạ Đào không chỉ là mặt mày hớn hử thôi đâu, căn bản chính là sung sướng không kiềm chế được.

Mà có thể bước vào nơi Lâm Tu sinh hoạt huấn luyện hàng ngày, trong lòng Chu Mộc cũng dấy lên nỗi hưng phấn khó nói thành lời.

Chính là cảm thấy... Càng gần anh hơn.

“Phó đoàn trưởng Tạ.” Nhìn anh chàng đang nhiệt tình giới thiệu tình hình đơn vị bên cạnh, Chu Mộc chậm rãi mở miệng.

“A, chị dâu. Có việc gì chị cứ nói.” Tạ Đào đảo mắt nhìn về phía Chu Mộc, “Với cả, phó đoàn trưởng Lâm lớn hơn tôi một tuổi, chị đừng khách sáo như thế, cứ gọi tôi là Tạ Đào là được.”

“À... Vâng.” Chu Mộc tùm tùm: “Vậy thì, Tạ Đào, em tự nhiên thắc mắc – đoàn trưởng Vũ của bọn anh tâm lý thế, lần nào cũng tự mình phái người đi đón ‘người nhà’ đến chỗ này của các anh ạ?”

“Ông, đời nào được như thế? !” Tạ Đào liên tục xua tay, “Nói đến huấn luyện chỉ huy binh lính, đoàn trưởng Vũ đúng là làm đâu ra đấy. Nhưng nếu nói về đối nhân xử thế, ông chính là nhà quê một cục!”

“Ấy... Thật thế ạ?”

“Thật.” Tạ Đào cười, “Tôi còn nhớ lần đầu tiên vợ của đoàn trưởng Vũ dẫn con lên doanh trại thăm ông, ông lơ ngơ nhớ nhầm cả thời gian, hại chị dâu của bọn tôi đứng đợi ở bến xe những hai tiếng đồng hồ.”

“Ồ...” Chu Mộc gật gật đầu, trong lòng đã sáng tỏ.

Không phải là đoàn trưởng Vũ tự nghĩ ra được ... Nếu như cô đoán không lầm, chuyện này là do ông cụ An Quốc Huân ra chỉ thị từ trước rồi.

Nói là kỷ luật quân đội là trên hết, nhưng với điều kiện tiên quyết là không làm trái nguyên tắc, các trưởng bối rất cuộc vẫn lo nghĩ cho cô tới mức này.

Cảm giác hạnh phúc chột dâng trào. Không cần nói cũng biết.

Chu Mộc không nén nổi cảm động lại cảm thán – thì ra gả cho Lâm Tu là một chuyện hạnh phúc đến như vậy.

“Đứng – nghiêm.” Phía sau truyền đến tiếng hô khẩu lệnh trầm ổn mà êm tai.

Tạ Đào theo bản năng ngừng bước, làm theo.

Lúc xoay người, Chu Mộc cũng chậm rãi ngược mắt lên.

Tà dương như nhuộm, giữa sắc đỏ ối thấp thoáng những tia sáng vàng, Lâm Tu từng bước một đi về phía cô.

Chỉ có người này mới có thể mặc quân trang chỉnh chu đến vậy, dáng người cao ráo rắn rỏi ẩn chứa sức vóc tiềm tàng mạnh mẽ nhất.

Đón gió, ngược sáng, nét mặt anh không rõ ràng lắm, nhưng mà Chu Mộc lại lơ mơ thấy, anh đang cười.

Đối với Chu Mộc mà nói, không có gì so với biểu cảm ấy làm cho người ta hạnh phúc hơn.

52. Chương 52

Chu Mộc chỉ ở lại đơn vị một đêm. Sáng sớm hôm sau, sau khi dùng bữa sáng với Lâm Tu, cô liền đi chào từ biệt mọi người.

“Chị dâu, chẳng mấy khi đến được một lần, sao không ở đây thêm mấy ngày?” Cậu cảnh vệ trẻ Quách Duệ gãi gãi đầu, “Hay là do cơm nước ở đây không ngon? Để em nói chuyện với đoàn trưởng Vũ, bảo bọn họ làm thêm cơm cho chị dâu.”

“Không phải.” Chu Mộc cười lắc đầu, “Đồ ăn ở đây rất ngon, tay nghề của đầu bếp cũng chẳng kém gì nhà hàng cao cấp bên ngoài...”

“Hay là chị ngủ không quen?” Cậu cảnh vệ nhiệt tình tiếp lời: “Chốc nữa em mang hai cái đệm tới cho chị, chị cứ trải hết lên giường, vừa mềm mại lại khỏi bị cộm người!”

“Cảm ơn cậu.” Chu Mộc cuống quýt xua tay, “Điều kiện nhà khách tốt lắm, tôi ngủ rất ngon. Nhưng tôi phải về rồi.”

Nói xong, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt người bên cạnh, Chu Mộc mỉm cười, lại quay sang bảo Quách Duệ: “Ngày hôm qua là vừa khéo có cơ hội này, cho nên tôi cũng theo chân đến xem. Nhưng bây giờ tôi ở lại đây cũng không còn chuyện gì khác, hơn nữa hôm qua lúc ở trong sân tôi nghe nói sắp có đợt tập trận... Mọi người huấn luyện bận rộn không thể phân tâm, tôi ở lại đây không thích hợp.”

“Chuyện đó... Phó đoàn trưởng Lâm... Anh xem...” Quách Duệ chuyển ánh mắt sang Lâm Tu đang đứng bên cạnh Chu Mộc. “Cứ làm theo lời chị dâu cậu nói đi.” Lâm Tu chậm rãi nói: “Chỗ đoàn trưởng cậu thay tôi thông báo một tiếng. Bây giờ, tôi đưa cô ấy tới bến xe trước.”

“Hôm qua Đoàn trưởng Vũ mới nói, bao giờ chị dâu về thì để em hộ tống toàn bộ hành trình.” Quách Duệ vỗ ngực.

“Sáng nay đoàn trưởng Vũ cần dùng xe.” Lâm Tu nhắc cậu ta, “Hôm qua họp mới nói.”

Quách Duệ “ồ” một tiếng, nhất thời xị mặt ra.

Cậu ta luôn tôn sùng Lâm Tu, giờ khó khăn lắm mới có một cơ hội để thể hiện, lại bị bố trí ác man này xen vào.

Cậu cảnh vệ trẻ nhất thời rất là phiền muộn.

“Được rồi, bên đoàn trưởng giao cho cậu đấy. Chúng tôi đi đây.”

...

Bến xe dưới chân núi. Chỗ đợi xe lộ thiên.

“Điều kiện cách mạng hơi gian khổ một chút...” Nhìn cái biển hiệu đã bị bão táp mưa sa ăn mòn đến mờ hồ, Chu Mộc vỗ vỗ vai Lâm Tu ra về bụi ngùi, “Đồng chí giải phóng quân vất vả rồi.”

“Đằng ấy cũng thể.” Hàng mày tuấn tú của Lâm Tu hơi nhướng lên, “Đồng chí vợ lính à.”

Người này là thể đấy – không như Hứa Ủy vô lại một cách lộ liễu trắng trợn, mỗi câu nói đến miệng anh đều luôn lách hai vòng. Trong đứng đắn mang theo một chút không đứng đắn, không đứng đắn nhưng lại lộ ra giọng điệu khiến người ta không nhịn được mà yêu thích, nếu như nhất định phải dùng một từ để hình dung, vậy tất nhiên sẽ là – tấm ngấm tấm ngấm.

Thế nhưng... Cố tình có người chết mê chết mệt loại cảm giác này.

Chu Mộc cô chính là người thứ nhất.

Cỗ xe vỏ sắt đã lắc lư tới gần, Chu Mộc thoáng liếc qua một cái, quay đầu lại đối diện với đôi mắt đen kịt của Lâm Tu.

“Em đi đây...” Ngón tay búp măng trắng nõn trượt theo vạt áo của Lâm Tu hướng dần lên trên, Chu Mộc chỉnh lại quần hàm cùng cổ áo của Lâm Tu, cuối cùng mới lưu luyến buông tay.

“Ừ.” Lâm Tu nâng tay khẽ xoa đầu cô, đầu ngón tay vuốt nhẹ mái tóc dài hơi xoăn của cô.

Lời vừa dứt, chiếc xe vỏ sắt đã ở dừng lại ở bãi đỗ.

Chu Mộc vẫy tay với Lâm Tu, xoay người lên xe.

“Mộc Mộc.” Lâm Tu chợt gọi cô.

Chu Mộc ngoái đầu nhìn lại, trong đáy mắt chưa xót vô cùng.

“Về đến nhà nhớ gọi điện báo cho anh.” Đôi mắt Lâm Tu nhìn thật sâu về phía cô, “Thuận buồm xuôi gió.”

“Vâng.” Chu Mộc mím chặt môi, nhưng cuối cùng trên mặt cũng hiện lên nét cười nhàn nhạt.

...

Đường núi ngoằn ngoèo khúc khuỷu, Chu Mộc chuyển xe ba lần mới về đến thành phố A. Vừa bước chân xuống khỏi ô tô, cô lập tức giơ tay gọi taxi đi thẳng về nhà.

Lên lầu vào phòng, Chu Mộc khóa cửa lại, quần áo cũng không thèm cởi mà trực tiếp ngửa mặt ngã vật ra giường.

Thật quá giày vò.

Đã sớm dự đoán được đường sá đi tới chỗ bọn họ đông quân rất tẻ, nhưng lúc tự mình đi cảm thụ, Chu Mộc vẫn vì tình hình giao thông bất tiện như vậy mà tiếc nuối một phen.

Dạ dày của cô không tốt, lại thêm sáng nay trước khi rời khỏi đơn vị trong lòng buồn rầu nên ăn chẳng được bao nhiêu.

Mà ngay cả mấy ngụm cháo bị Lâm Tu ép uống cũng bị cô nôn ra sạch trên quãng đường quanh co xóc nảy.

Loại cảm giác này thật sự quá khó chịu... Nhưng mà so với cảm nhận trong lòng Chu Mộc giờ phút này, sự không thoải mái trên thân thể ngược lại không khiến cô cảm thấy khó chịu như vậy nữa.

Thật sự khó chịu ửng, là tương tự.

Chu Mộc vẫn cảm thấy mình là một người độc lập mà kiên cường, trên thực tế, từ trước tới nay cô đều là như vậy.

Cho đến lần về nước này, Lâm Tu một lần nữa tiến vào thế giới của cô, bước vào cuộc sống của cô.

Sự chăm sóc của anh không đâu là không có.

Cứ thế tiện đà đẩy mạnh lực lượng, thì ra Lâm Tu am hiểu nhất, không phải là chiến lược bố trí, mà là một chiêu bất địch.

Đợi tới khi phát hiện ra, cô đã sớm bị anh giữ trong lòng.

Trên chiếc giường đôi mềm mại rộng lớn, Chu Mộc trở mình, lười nhác nằm chênh ềnh hình chữ đại () ở giữa giường.

Trên ga giường phẳng phất còn lưu lại hương vị tươi mát ấm áp của người nọ, lớp ga giường mềm mại cọ vào má Chu Mộc, khiến cô hơi ngứa.

Giờ này ngày hôm qua, hai người bọn họ còn ở bên nhau, sóng vai chậm rãi bước trên hành lang rộng thẳng tắp trong doanh trại.

Mà hiện tại, cô về nhà nằm trên chiếc giường này, còn Lâm Tu thì sao? Anh đang làm gì nhỉ?

Chu Mộc nghiêng đầu, giơ tay nhấc cái gối để bên cạnh, sau đó, cô vùi mặt mình vào gối.

Ừm... Là mùi của anh.

Rõ ràng đến như thế.

Vươn tay với di động đặt trên tủ đầu giường, Chu Mộc ôm chiếc gối trong ngực, nghiêng đầu khẽ dựa đầu lên.

Cùng lúc đó, cô nhanh chóng bấm số, chưa tới vài giây, ống nghe kia đã truyền đến chất giọng trầm thấp êm tai của Lâm Tu –

“Về nhà rồi à?”

“Vâng...” Chu Mộc uể oải đáp.

“Em mệt rồi phải không?” Lâm Tu đầu bên kia nhẹ giọng nói: “Đi tắm rồi ăn chút gì đó đi. Đêm nay ngủ sớm một chút.”

“Vâng.” Giọng Chu Mộc hơi có chút mệt mỏi, điện thoại trong tay lại không muốn ngắt đi.

“Mộc Mộc.” Nghe ra sự mệt mỏi và suy sụp trong giọng nói của cô, trong lòng Lâm Tu chợt dâng lên nỗi quặn luyến, “Em có trách anh không?”

Nước mắt chợt trào ra làm ướt chiếc gối trước mặt.

Chu Mộc bặm chặt miệng, không để tiếng nức nở của mình truyền qua đó mảy may.

Làm sao có thể trách anh đây. Cho dù muốn trách, muốn oán, muốn ghét... Vậy thì đối tượng cũng chỉ có thể là chính mình.

Ai bảo cô không thể kiểm chế nỗi nhớ nhung dâng trào cuộn cuộn trong đáy lòng chứ?

...

Đêm đầu tiên Lâm Tu rời đi, Chu Mộc mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Cuối tuần đông đúc, gần trưa ngày hôm sau, Chu Mộc bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Một đêm khó ngủ, thật ra lúc trời còn tờ mờ sáng Chu Mộc cũng đã tỉnh.

Chẳng qua, chậm chạp không muốn nhúc nhích mà thôi.

Chu Mộc vẫn duy trì tư thế ngửa mặt lên trời nhìn chằm chằm trần nhà một lúc lâu, cuối cùng không thể không vì tiếng điện thoại liên hồi này mà xoay người xuống giường.

“A lô...” Ai phát minh ra cái thứ điện thoại di động này thế không biết? Chu Mộc giờ mới phát hiện nó kiềm chế tự do thân thể biết bao nhiêu.

“Bà cô à, nghe cái giọng này, ngài vừa mới tỉnh đấy hả?”

“Tình Tử à...” Chu Mộc cào cào tóc rồi day day huyết Thái Dương căng nhức, “Có chuyện gì thế?”

“Ai da, nói ra lời này đúng là không có lương tâm mà... Không ngờ Chu Tiểu Nữ bà gả cho người ta là quên luôn bạn bè ha...” Giang Ngữ Tình bên kia điện thoại bắt đầu bắn liên thanh: “Tôi nói này cô dâu trẻ, hai ta gặp nhau tí đi?”

“Được rồi.” Chu Mộc đưa tay ấn thái dương, “Bà tới nhà tôi đi. Thuận tiện biết nhà mới luôn.”

Vì thế, bốn mươi phút sau, Giang Ngữ Tình xách túi lớn túi nhỏ tới phá cửa nhà mới của Chu Mộc và Lâm Tu.

Chu Mộc ra mở cửa bị tư thế kinh người của cô bạn tốt dọa cho không nhẹ, “Không phải chứ, bà đang làm gì thế?”

“Bà vừa kết hôn lại vừa có nhà mới, sao tôi có thể không biết xấu hổ mà đến tay không chứ... Mau mau, đỡ giúp tôi với!” Nói xong Giang Ngữ Tình bắt đầu gỡ mấy cái túi trên tay xuống.

Loay hoay một hồi, Giang Ngữ Tình ngồi xuống sofa nhận lấy ly nước chanh Chu Mộc đưa qua.

“Tôi bảo này, tôi không quá rầy vợ chồng son mấy người ngọt ngào đấy chứ?” Giang Ngữ Tình nháy mắt với Chu Mộc, cuối cùng mới đột nhiên ý thức được điều gì đó nhìn ngó chung quanh, “À, không đúng... Lâm Tu nhà bà đâu?”

“Cung phản xạ của bà dài quá đấy.” Chu Mộc cầm ly cà phê ngồi xuống chỗ đối diện Giang Ngữ Tình, “Không ngờ bà giữa trưa đại giá quang lâm chỉ để mang mấy cái thứ kia đến thôi hả?”

“Đừng đánh trống lảng, anh chồng bà đi đâu rồi?”

“Anh ấy... Hết thời gian nghỉ phép, về đơn vị rồi.” Chu Mộc nhấp một ngụm cà phê nhỏ nói.

“Không phải chứ? Hai người mới kết hôn được mấy ngày mà! Tuần trăng mật đâu? Tuần trăng mật thì tính sao? !”

“Bộ đội có luật lệ mà. Ngày về đơn vị anh ấy nói không tính.” Chu Mộc đánh mắt với Giang Ngữ Tình, “‘Tuần trăng mật’ mà bà nói ... Đợi Lâm Tu chuyển nghề hoặc về hưu tôi có thể cân nhắc xem sao.”

“Không ngờ bà làm vợ lính cũng đáng thương thật đấy.” Giang Ngữ Tình nhất thời cảm thán không thôi, “Vậy thế... không tùy quân được sao?”

Chu Mộc lắc đầu, trên mặt là nét cười buồn.

“Chưa đủ điều kiện à? Không phải chứ... Ông xã bà chẳng phải là phó đoàn trưởng rồi đấy sao? Xét về cấp bậc vậy là đủ rồi!” Giang Ngữ Tình nhìn Chu Mộc.

“Không phải vì như vậy.” Chu Mộc khe khẽ thở dài nói: “Chuyện này tôi có cân nhắc rồi... Nhưng cũng chỉ là cân nhắc mà thôi.”

“Ý của bà là...” Sắc mặt Giang Ngữ Tình có chút bối rối, “Mộc Mộc, bà suy nghĩ kỹ chưa thế? Bây giờ bà mới vừa kết hôn, cuộc sống sau này còn rất dài, hai người cam nguyện mỗi ngày đều cách muôn sông nghìn núi dựa vào sóng điện mà liên hệ tình cảm như vậy sao?”

Chu Mộc không đáp lời, khẽ hớp một ngụm cà phê còn hơi nóng.

“Lâm Tu nói như thế nào? Ông không yêu cầu gì sao? Cứ tùy theo bà như vậy hả?”

“Không.” Chu Mộc lắc đầu, “Anh ấy không nhắc gì chuyện này với tôi cả.”

53. Chương 53

Người ngồi đối diện lúc này cúi đầu về mặt bình thần, dáng vẻ kia giống như đang nói về một chuyện chẳng dính dáng gì đến mình.

Giang Ngữ Tình nhìn đôi mắt mờ hơi sương của cô bạn thân, suy đi nghĩ lại cuối cùng vẫn nuốt xuống câu nói đã đến bên miệng.

Mộc Mộc có ý nghĩ của riêng mình. Hiện giờ một người bạn như cô cũng chỉ có thể tôn trọng ý kiến của Chu Mộc và trầm lặng dõi theo cuộc sống của hai vợ chồng bọn họ.

Dù sao, cô ấy cũng có một người chồng thật lòng yêu thương cô ấy. Giang Ngữ Tình biết, Lâm Tu nhất định sẽ đặt cô ấy lên trên hết.

Nghĩ vậy trong lòng, Giang Ngữ Tình nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cô từ ghế sofa đứng dậy đi hai bước về phía Chu Mộc, sau đó không hề khách sáo đặt mông ngồi xuống bên cạnh cô bạn thân, hất hất mặt nói đúng giọng điệu tú bà dụ dỗ hoàng hoa khuê nữ: “Này, tôi bảo, cuối tuần này bà có rảnh không?”

“Hả?” Chu Mộc chuyển mắt nhìn cô, “Chắc là có... Làm sao vậy?”

“Bà xem... Là thế này, công ty Chung Vi mới đây định tổ chức một chuyến du lịch gia đình, lại đúng dịp tôi mới được nghỉ phép, cho nên ý ông xã tôi là muốn tôi đi cùng ông, nhưng mà, còn Đông Đông nhà bọn tôi... Thằng bé...”

“Nói thẳng vào vấn đề đi.” Chu Mộc nhún mày.

“Tôi với Chung Vi song túc song phi, thiếu gia nhà bọn tôi đành làm phiên bà vậy!”

Nói xong, Giang Ngữ Tình mắt lấp lánh sao, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Chu Mộc.

“Chẳng có tí tình nghĩa gì hết...” Chu Mộc dùng đầu ngón chân véo cô, “Cứ đi chơi bởi sung sướng đi! Nhớ mang đặc sản về cho tôi đấy!”

“Được rồi! Mang phần lớn hân hoan nhé!” Giang Ngữ Tình cười khanh khách.

Nhận ủy thác của người ta thì phải hết lòng, vì thế, sáng sớm mấy ngày sau, Chu Mộc lái xe đến dưới lầu nhà Giang Ngữ Tình, hoàn thành nghi thức chuyển giao gian nan mà vinh quang.

“Con trai, mẹ đi đây! Nhớ phải ngoan ngoãn nghe lời dì Chu Mộc nghe chưa?” Giang Ngữ Tình ôm khuôn mặt nhỏ phúng phính của Đông Tiểu Mập hôn chụt một cái.

“Vâng.” Thằng bé nào đó rất ngoan ngoãn gật đầu.

“Không được gây phiền phức cho dì.” Chung Vi đi tới xoa đầu con trai, “Không được nghịch ngợm làm dì giận, biết chưa?”

“Con biết rồi ạ!” Đông Tiểu Mập trả lời vô cùng vang dội, sau đó cực kỳ tự nhiên kéo tay dì Chu của nó.

Cuối cùng, bóng dáng đôi vợ chồng dần đi xa, Chu Mộc thu tầm mắt, ánh mắt rơi xuống thằng nhóc mập mập bên cạnh.

“Nào, để đi xem đại bảo bối nhà chúng ta nào...” Nói xong Chu Mộc đưa tay bế thằng bé lên, “Ồi da, lại nặng thêm rồi ha!”

“Đồng chí Chu Tiểu Mộc!” Ngón tay nhỏ mũi mím chỉ thẳng vào chóp mũi Chu Mộc, thằng nhóc mập nào đó rất kiêu ngạo trừng mắt nhìn Chu Mộc nói: “Dì giải thích cho con, vì sao lên lút gả cho người khác sau lưng con? !”

“Thủ trưởng.” Chu Mộc nghiêm mặt nghiêm túc đáp: “Tôi thề tôi không có lên lút sau lưng tiểu nhân gia ngài – chẳng phải tôi mời ngài làm hoa đồng trong hôn lễ rồi đó sao?”

“Dì gạt người gạt người...” Đồng Tiểu Mập bắt đầu ra sức vặn vẹo giấy giữa trong lòng Chu Mộc, “Chẳng phải dì nói chỉ chơi với một mình con rồi sao? !”

“À, đúng là như vậy...” Chu Mộc suy tư, “Nhưng chuyện đó với chuyện dì kết hôn có gì...”

“Mặc kệ mặc kệ!” Thằng nhóc mập không phân rõ phải trái nào đó gào khóc lẫn lộn, “Dì phải đền cho con!” Nghe kìa, đúng thật là mới mẻ.

“Được rồi... Con muốn thế nào, hả tiểu thiếu gia?” Chu Mộc tươi cười đánh mắt.

“Hai ngày này dì phải đi dạo với con, con nói chỗ nào phải đi chỗ đó... Dì đưa con đi ăn KFC, đi quảng trường trung tâm thả diều, đi rạp chiếu phim xem phim hoạt hình mới, sau đó con còn muốn đi chơi tranh cát, chơi nặn tượng, chơi...” Đồng Tiểu Mập còn đang xòe đầu ngón tay nói tiếp, di động trong túi Chu Mộc lại rung lên ồng ồng.

Điện thoại là công ty thiết kế M nổi tiếng thành phố A thậm chí là cả nước gọi tới, trước đây không lâu Chu Mộc gửi hồ sơ lý lịch của mình tới công ty này mà không nhận được tin tức gì, vốn tưởng rằng cô lại lần nữa bị công ty từ chối, không ngờ bây giờ bộ phận nhân sự lại chủ động gọi điện thông báo cô tới phỏng vấn.

Nói “lại lần nữa” là vì, lúc trước Chu Mộc đã gửi đi vô số bản hồ sơ lý lịch, phần lớn các công ty đều không có tin tức gì. Thi thoảng có một hai công ty gọi điện cho cô, phòng ban cần tuyển người lại không đúng với ý nguyện của cô.

Mà lúc này, công ty M nổi tiếng lại gọi cô đến phỏng vấn, đây quả là tin tức tốt.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, công ty M gọi điện thông báo rất gấp gáp. Phỏng vấn được sắp xếp vào ngay chiều hôm đó, sau khi cúp máy, nhìn Đồng Đồng đang đứng bên cạnh, Chu Mộc có chút khó xử nhíu mày.

Thằng nhóc kia tuy ngoài miệng vẫn lải nhải chuyện Chu Mộc kết hôn lúc trước, nhưng vẻ hưng phấn trên mặt không che giấu nổi cũng bị Chu Mộc thu hết vào trong mắt, vì thế, bây giờ mà định bỏ lại thằng nhóc này chạy đi phỏng vấn... Hậu quả chắc là nghiêm trọng không vừa đâu nhỉ?

Không chỉ có thế, cho dù tiểu mập này có thể hiểu chuyện mà cho Chu Mộc đi, mấu chốt vấn đề là ở chỗ – Chu Mộc biết đưa nó đi đâu.

Đang cực kỳ đau đầu, di động trong túi lại đổ chuông, nhìn hai chữ to hiện trên màn hình, Chu Mộc nhếch môi cười, trong lòng lập tức nảy ra sáng kiến.

...

Một giờ chiều, công ty thiết kế sáng tạo M.

Suy nghĩ mạch lạc rõ ràng, trả lời đâu vào đấy, lại thêm ngoại hình xinh đẹp chói mắt, gần như là cùng một lúc, mấy người phỏng vấn đã quyết định tuyển dụng Chu Mộc, đợi cho tất cả các câu hỏi đều được trả lời xong, vị giám khảo chính nhìn Chu Mộc chậm rãi mở miệng –

“Lý lịch sơ lược của cô Chu chúng tôi đã xem kỹ rồi. Mặc dù câu hỏi kế tiếp có thể có chút thất lễ, nhưng căn cứ vào nguyên tắc của công ty, câu hỏi cuối cùng chúng tôi đưa ra là – là một sinh viên xuất sắc tốt

ngành đại học Sheffield ngành tin tức, vì sao cô lại từ bỏ chuyên ngành của mình mà muốn theo cái ngành thiết kế này?”

“Vì đam mê.” Nhìn mấy vị giám khảo ngồi đối diện, Chu Mộc gần như không hề do dự thốt ra. “Làm thiết kế là mơ ước bấy lâu nay của tôi.”

“Nhưng cô Chu, cô phải biết rằng, nếu như muốn theo ngành thiết kế này, chỉ có hứng thú cùng nhiệt huyết thì hoàn toàn không đủ. Nếu như không có kinh nghiệm và kỹ năng chuyên nghiệp, dù dốc hết sức lực cũng chưa chắc có thể đạt được kỳ vọng dự tính, về điểm này, tôi nghĩ cô nên cân nhắc kỹ lưỡng.”

“Lúc còn ở Sheffield tôi cũng không chỉ nghiên cứu kiến thức chuyên ngành.” Chu Mộc chậm rãi ngược mắt nói: “Thiết kế kiến trúc, thiết kế đô thị, thiết kế cảnh quan... Những nội dung chuyên nghiệp khác ngành này tôi đều có học qua.”

Mấy vị giám khảo nghe vậy đều ghen hòng.

Hai bên trao đổi ánh mắt, một lúc sau, vị giám khảo phụ trách phỏng vấn lần này mới nhìn Chu Mộc mở miệng –

“Cô Chu, chúng tôi phải thừa nhận – cô là một nhân tài xuất sắc am hiểu nhiều lĩnh vực. Trước tiên xin cảm ơn cô đã ủng hộ công ty chúng tôi... Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của cô, nhưng hiện tại vấn đề trước mắt của chúng tôi là – quy định trúng tuyển tiên quyết cho bộ phận thiết kế của chúng tôi là – người ứng tuyển cần có bằng tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế.”

Cho nên...

“Tôi hiểu rồi.” Chu Mộc khẽ gật đầu đứng dậy, “Cảm ơn các vị giám khảo.”

“Chờ một chút... Tôi nghĩ cô mới chỉ hiểu một phần.” Vị giám khảo chính đẩy gọng kính trên sống mũi rồi nói tiếp: “Bộ phận thiết kế của công ty chúng tôi có lẽ tạm thời không thể nhận cô... Nhưng bộ phận thị trường của chúng tôi hiện tại đang có chỗ trống, tôi nghĩ, dựa vào điều kiện của bản thân, cô vào đó nhậm chức có lẽ cũng là một lựa chọn không tồi.”

“Trước tiên, cảm ơn ý tốt của ngài.” Chu Mộc khẽ gật đầu với mấy vị giám khảo, “Nhận được sự tán thành của các vị tôi rất lấy làm vinh hạnh. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ đối với nhu cầu về chức vị mà nói, tôi là người linh hoạt chứ không miễn cưỡng. Đối với cá nhân tôi mà nói, trước mắt, tôi mong muốn có thể đảm nhiệm chức vị nhà thiết kế hơn. Cảm ơn. Tạm biệt.”

Bề cũng không cong, đây là lời đánh giá Lâm Tu từng dành cho Chu Mộc, mà Chu Mộc nghĩ, mấy chữ này vẫn rất thích hợp cho tới tận bây giờ.

Thế giới này đến cùng có bao nhiêu con người đã phải chịu khuất phục trước hiện thực, áp lực cuộc sống, áp lực xã hội đã sớm làm phai mờ hoài bão của mọi người, cho dù là ngọn lửa lý tưởng leo lét trong kẻ hờ cũng có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào, vậy mới nói, không phải ai cũng có dũng khí để cự tuyệt.

Đối với Chu Mộc mà nói, không có thanh cao, không có kiêu ngạo, những gì cô muốn làm, chẳng qua chỉ là tìm lại lý tưởng đã bị gác lại nhiều năm của chính mình mà thôi.

Chuyện này cũng giống như chuyện “tùy quân” mà Giang Ngữ Tình đã đề cập lúc trước.

Dưới đáy lòng, cô hy vọng có thể sớm chiều kề cận Lâm Tu hơn ai hết, nhưng trong thực tế, cô hiểu rất rõ chuyện gì quan trọng hơn đối với chính mình.

Mấu chốt hơn là ở chỗ – Chu Mộc biết chắc rằng Lâm Tu sẽ ủng hộ và khích lệ cách làm của cô.

Giữa hai người bọn họ, không có “ai phụ thuộc ai”, mà chỉ có sự thấu hiểu và tin tưởng, ủng hộ và khích lệ.

Giống như sau khi Chu Mộc dời việc ở nhà, Lâm Tu chưa bao giờ giống như những người khác lợi dụng quan hệ để tìm cho cô một công việc nhàn hạ, một mặt là anh chưa từng cảm thấy Chu Mộc thất nghiệp ở nhà là chuyện khác thường cỡ nào, mặt khác là bởi vì, so với kiểu quan tâm gần như áp đặt như vậy, anh càng hi vọng chính mình có thể cho cô một ít không gian và sự ủng hộ.

Chu Mộc của anh luôn có chủ ý hơn bất kỳ ai. Điểm này, Lâm Tu vẫn rõ ràng.

Tầm chàng vạng trước khi ngủ hôm đó, Đông Tiểu Mập được đón từ nhà An Hòa và Hứa Úy về tắm rửa sạch sẽ thơm tho ôm chần cuộn tròn bên cạnh Chu Mộc.

“Chu Tiểu Mộc...” Tiểu Mập túm túm góc áo cô, “Sao dì không gọi điện cho ông xã của dì?”

Ồi chao?

Chu Mộc ngạc nhiên – thì ra thằng nhãi này đổi tính rồi?

“Sao con lại hỏi thế?” Chu Mộc xoa xoa đầu nó.

“Hôm nay lúc con ở nhà dì An, chú nham hiểm nhà đó một buổi trưa mà gọi điện cho dì ba lần liền!”

Nham hiểm... Chu Mộc câm nín.

Đông Tiểu Mập đặt cho Hứa Úy cái biệt danh này thật đúng là rất sinh động.

Chu Mộc cười: “Bọn họ tình cảm mà!”

“Thế dì với ông xã không tình cảm ạ?” Đông Đông ngửa đầu.

“Không phải.” Chu Mộc cười khế, “Chú Lâm của con bận công tác, không giống chú ‘nham hiểm’ kia của con – chỉ toàn trốn việc thôi.”

“Thế ạ...” Tiểu Mập nghiêng đầu, “VẬY, dì An có em bé rồi, dì cũng có ạ?”

Gì cơ? ! Chu Mộc sững sốt.

54. Chương 54

Dù là ở nhà họ Hứa hay nhà họ An, việc An Hòa mang thai đều trở thành chuyện khiến mọi người lưu tâm nhất. Cha mẹ đẻ và cha mẹ chồng An Hòa nâng niu không nói, ngay cả ông cụ bà cụ nhà họ An và lão thủ trưởng nhà họ Hứa cũng gọi điện hết lần này đến lần khác. Lúc đó vừa hay đại đội đặc chủng quân khu X chỗ Hứa Úy đang tiến hành đợt tuyển chọn mới, Hứa Úy thân là huấn luyện viên chính đã sớm bận tới mức văng đầu hoa mắt chẳng phân biệt được ngày đêm, lúc nhận được tin cô vợ trẻ nhà mình mang thai xong, anh mừng như điên, vì không thể thường xuyên về nhà nên anh nhờ Chu Mộc chăm sóc An Hòa.

Hứa Úy hiểu con người Chu Mộc, cô chu đáo, tỉ mỉ, máu chốt là có cô ở bên cạnh, tốt xấu gì vợ anh còn có người để tâm sự.

Lấy không không nên lấy chồng lính, một năm bốn mùa phòng không gối chiếu. Những lời này ở một mức độ nào đó chính là hình dung chân thực về cuộc sống của bọn họ.

Đây là vấn đề quan trọng đầu tiên mà những người lính và vợ của họ đều phải đối mặt, cũng là nỗi bất đắc dĩ sâu trong đáy lòng Hứa Úy, Lâm Tu cùng với hàng nghìn hàng vạn người lính khác.

“Mộc Mộc, cậu thật sự không định tùy quân à?” An Hòa vừa uống canh cá diếc nóng hỏi mẹ chồng mới mang tới vừa mở miệng dò hỏi Chu Mộc ngồi bên cạnh.

“Ừ.” Chu Mộc nói bằng giọng: “So với tùy quân, tớ còn muốn ở lại thành phố A làm thiết kế hơn.”

“VẬY cậu với anh mình... Cứ xa cách như vậy hả?” An Hòa buông cái thìa trong tay xuống nhìn cô.

“Từ lúc mình gả cho anh cậu đã lên tinh thần chuẩn bị chung đụng thì ít xa cách thì nhiều rồi.” Chu Mộc kéo khóe miệng khế cười nói: “Tám năm kháng chiến gian khổ bền bỉ còn có thể thắng lợi, bọn mình có kém chỗ nào đâu? Hơn nữa, cậu với Hứa Úy cũng đâu có quần quít lấy nhau!”

“Nhưng mà, Mộc Mộc à.” An Hòa thở dài nhìn Chu Mộc nói: “Mình công tác ở tổng viện, tốt xấu gì hàng ngày cũng sinh hoạt dưới mí mắt của ba mình. Phương diện nào cũng có thể chăm sóc cho nhau. Cậu thì khác, cô chú đều không sống cùng thành phố, tuy nói khoảng cách không xa, nhưng dù sao cậu cũng không thể ngày nào cũng chạy về nhà được. Cậu đó – một mình ở nhà cho dù không suy sụp, nhưng ngộ nhỡ dùng cái phát sốt hay bị cảm, đến một người đưa nước cũng không có... Anh mình cả tháng không về nhà được, cậu...”

“Đồ ngốc.” Chu Mộc cười: “Mình lớn từng này rồi, còn cần chồng chăm à? ! Cậu cứ việc yên lòng yên dạ đi. Chẳng lẽ ai làm mẹ cũng không tránh được lo lắng u sầu mới được xem là phụ nữ có thai?”

“Cậu nói cứ như không ấy...” An Hòa than thở: “Mình bảo này, cậu ngồi đó cả buổi để tìm kiếm tin tức thông báo tuyển dụng đó hả?”

“Ừ.” Chu Mộc gật đầu, tầm mắt vẫn không rời khỏi trang báo, “Cứ ở nhà mãi thế này cũng không được... Hoàn cảnh của mình hơi đặc thù, phải chịu khó tìm tòi một chút.”

“Đừng tự hành hạ bản thân như thế nữa được không?” An Hòa chống thái dương: “Mình vừa nghĩ đã thấy nhức đầu rồi... Mộc Mộc, cậu cũng có thể...”

“An An.” Chu Mộc đột nhiên nghiêm mặt nhìn cô, “Nếu cậu là mình, cậu sẽ làm thế nào?”

Câu tiếp theo An Hòa định nói nghẹn lại ở trong họng, một lúc lâu sau cũng không thốt ra lời.

Đúng vậy, những lời thân mật ai cũng nói được, dù là an ủi hay dỗ dành, người nói vĩnh viễn sẽ không có tâm tình giống người nghe, nói cho cùng, ngôn ngữ vĩnh viễn đơn giản hơn nhiều so với hành động. (nói dễ hơn làm ;)

Cho nên kỳ thật trong mắt An Hòa, cách làm của Chu Mộc hoàn toàn không hề sai chút nào.

Cô không có quyền cũng không có tư cách nói “không” với một người đã dốc hết sức lên kế hoạch cho cuộc đời mình.

Từ giây phút đó, An Hòa cũng yên lòng hơn nhiều, chỉ tiếp tục ngồi đó râm rì nói chuyện phiếm với Chu Mộc.

“Buồn chết mất...” An Hòa cuộn người trên sofa chống đầu, tinh thần thoát nhìn có chút héo hon: “Mộc Mộc, cậu giúp mình làm công tác tư tưởng với các cụ, cho mình về bệnh viện đi! Mới mang thai vài ngày đã không cho mình đi làm rồi, đợi tới lúc gần sinh rồi nghỉ cũng kịp mà... Còn ở nhà mãi thế này, thế nào mình cũng nổi rôm sảy đầy người mất!”

“Đồng chí bà bầu, đừng vội dao động tinh thần chiến sĩ nhé.” Chu Mộc vừa đánh dấu vào trang báo vừa ngược mắt nhìn An Hòa cười: “Mình là tùy tùng mà phu quân cậu phải tới đấy nhé, nhiệm vụ của cậu chỉ có một thôi – an tâm dưỡng thai. Công tác cái gì, nghỉ mấy tháng cũng đâu có sao.”

“Mấu chốt là mỗi ngày ngoài ăn ra thì mình cũng chỉ ngủ, như vậy sao có thể đạt được giá trị cuộc đời mình! Mình tốt xấu gì cũng là loại người khởi tử hồi sinh diệu thủ hồi xuân* không phải sao! Cậu phải cho mình trở lại cương vị công tác để cứu vớt trăm ngàn bệnh nhân, chứ không phải để mình ở nhà béo lên từng vòng thế này được – mình cảm giác như thể bị nuôi nhốt vậy.” An Hòa kêu rên: “Cậu xem xem, vừa mới nói chuyện với cậu được một lát, mình đã ngáp lên ngáp xuống... Tình trạng này cũng quá uể oải rồi, đâu có giống tác phong thường ngày của mình chứ!”

* Những cụm từ thường dùng để chỉ y thuật cao siêu – “khởi tử hồi sinh” là chết đi sống lại, “diệu thủ hồi xuân” là bàn tay thần diệu.

“Xem đi, chính cậu nói đấy nhé – với tính cách của cậu, cứ hễ làm việc là sẽ không biết ngày đêm, anh chồng cậu có thể cho cậu về mới là lạ!” Chu Mộc nháy mắt với cô, “Hơn nữa, chẳng phải người ta vẫn nói phụ nữ có thai cảm xúc thất thường sao? Giờ cậu đi bệnh viện thì không sao, nhưng đến lúc đỡ chứng lên lại sinh ra mâu thuẫn gì đó với bệnh nhân, người ta gây tay gây chân là chuyện nhỏ, chỉ sợ cậu mà bị động thai, chẳng phải Hứa Ủy sẽ tấn công san bằng tổng viện sao? ! Cậu mau tha cho người già trẻ nhỏ ở bệnh viện của các cậu đi.”

“Cậu nói thế... Cứ như hai bọn mình là phần tử khủng bố Trung Đông không bằng...” An Hòa ngáp dài vùi người sâu vào ghế sofa mềm mại. “Nhưng cậu không thể trách mình sốt ruột được, các cụ cũng quá thần hồn nát thần tính đi chứ.”

“Nói thì nói thế,” Chu Mộc đứng dậy cầm một cái gối mềm lót sau lưng An Hòa, “Nhưng nói cho cùng vẫn phải lo lắng. Ba tháng đầu mang thai tình trạng đứa bé không ổn định, nhất định phải chú ý điều dưỡng, cơ sở ban đầu bao giờ cũng phải vững chắc mà... Huống chi tính chất công việc của cậu như thế, ngộ nhỡ bị đụng chạm, cậu với em bé chịu khổ không nói, bao nhiêu người trong nhà cũng lo lắng thấp thỏm theo. Vì

hạnh phúc của mọi người chúng ta, cậu nghe lời, an phận nghỉ ngơi tĩnh dưỡng đi.” Nói xong Chu Mộc lại chuyển một đĩa óc chó qua, “Nào, ăn một ít đi.”

“Không ăn có được không...” An Hòa nhú mày, “Cả ngày hôm nay mồm miệng mình chưa được nghỉ ngơi tí nào đâu, hết óc chó rồi đến bánh trái, thật đúng là nuôi nhốt đấy à? ! Tiêu hóa nhiều lượng nước như thế, mình vào thăm nhà vệ sinh mấy lần rồi đấy...”

“Bụng rỗng dễ làm tăng phản ứng thai nghén, trái cây nhiều nước, các loại hạt khô đều là thứ đồ ăn vặt rất tốt trong lúc mang thai. Thường thường bổ sung thực vật có thể giúp cậu đỡ khó chịu hơn.” Chu Mộc cười cười bước qua khẽ nắm vai An Hòa, miệng vẫn tiếp tục nói: “Đi nhà vệ sinh là chuyện tốt, lúc mang thai kịp thời bài tiết tiểu tiện rất quan trọng, nếu không sẽ không tốt cho sức khỏe.”

“...” An Hòa nghe vậy không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Chu Mộc.

“Làm sao thế?” Chu Mộc cúi đầu xem xét rồi lại đảo mắt nhìn về phía An Hòa, “Trên người mình có cái gì à?”

“Không phải...” An Hòa lắc đầu, lập tức trên mặt lộ ra một nụ cười sâu xa, “Mình bảo này... Mộc Mộc, mình đây là bác sĩ bình thường cũng không để ý chuyện này đến thế, nhưng mà cậu đó – sao lại hiểu biết thế hả? Lẽ nào...”

Chu Mộc mới vừa rồi còn ăn nói hùng hồn nháy mắt đã im bật, khuôn mặt thoáng cái đỏ lựng lên.

...

Đối với việc sau khi An Hòa có thai bụng của mình cũng có tin tức, Chu Mộc không định làm kinh động đến các trưởng bối trong nhà sớm như vậy. Một mặt là vì chính mình cũng mới phát hiện ra sự thật này, mặt khác lại là vì trong cuộc gọi về gần đây Lâm Tu có nhắc tới trận diễn tập quân sự sắp tới.

“Cuộc tập trận hợp tác chống khủng bố đa quốc gia HP” là cuộc tập trận liên hợp chống khủng bố quy mô lớn nhất, tập trung nhiều binh lực nhất mà quốc gia tham dự trong nhiều năm gần đây, hợp tác an ninh giữa những nước tham dự không còn giới hạn về mặt biên giới hay giải giáp vũ khí trong khu vực, mà là dưới một góc nhìn rộng hơn, tìm cách đối phó với những thách thức và mối đe dọa đến an ninh truyền thống và phi truyền thống. Đồng thời bản thân cuộc tập trận cũng phản ánh sự thống nhất về lợi ích chiến lược chung giữa những quốc gia đối tác – đó là chống lại thế lực khủng bố, ly khai dân tộc và tôn giáo cực đoan, có ý nghĩa rất quan trọng trong việc bảo vệ an ninh và ổn định để thúc đẩy sự phát triển trong khu vực. Đây cũng là cuộc tập trận đầu tiên của quân đội nước ta ở nước ngoài, toàn thể binh lính của các nước tham dự đều tập hợp ở nước A.

Từ sau khi chuyên gia tổ tập trận quân sự kết thúc buổi tham vấn, trung đoàn không quân thuộc tập đoàn quân xx quân khu Z chỗ Lâm Tu là bộ đội tình nguyện tham gia lần này đã ngựa không dừng vó liên tục huấn luyện hơn hai tháng ròng, bởi vì sắp tới sẽ phải vào khu quân sự nhạy cảm cao không được sử dụng điện thoại di động, chập tối trước ngày xuất phát đi tập trận ở nước A, sau khi kết thúc hội nghị tác chiến Lâm Tu rốt cục bấm gọi vào số điện thoại ở nhà.

“A lô?” Giọng nói của Chu Mộc có vài phần ngái ngủ, nhưng nhiều hơn thế là sự êm dịu không nói thành lời.

“Đánh thức em à?”

Chu Mộc vốn đang buồn ngủ vừa nghe giọng hỏi của đối phương phút chốc liền tỉnh táo lại, như là sợ đối phương sẽ cúp máy, Chu Mộc theo bản năng hai tay nắm chặt ống nghe, ngón tay nắm chắc điện thoại lại vô cớ run rẩy.

Bởi vì sắp phải tiến hành cuộc huấn luyện khép kín, Chu Mộc đã mấy tuần không được nghe giọng anh, tiếng nói trong trẻo êm tai từ ống nghe kia dịu dàng truyền vào trong tai, đối với Chu Mộc lúc này mà nói, loại cảm giác ấy tựa như là trong mộng vậy.

“Em... Em chưa ngủ.” Chu Mộc dùng sức áp ống nghe vào tai mình.

Giọng nói của anh lúc này, cô muốn nghe được rõ ràng hơn, muốn nghe được chân thực hơn.

“Dạo này có khỏe không?”

“Dạ có...” Ở bên ông nghe này Chu Mộc nhẹ giọng trả lời, còn bắt giác gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Tu khẽ cười, “Ăn cơm đúng giờ, đừng để bị đói, tập trận xong, anh trở về mà thấy em gầy, bị phạt thì đừng có trách.”

Đáy mắt Chu Mộc chợt thấy cay cay, một bàn tay vô thức chậm rãi xoa bụng mình.

Vì thân thể, vì sức khỏe, vì... đứa trẻ, cô không ngừng bổ sung dinh dưỡng cho mình, hễ đói là ăn, toàn bộ thói quen làm việc và nghỉ ngơi không quy luật lúc trước đều sửa lại chưa nói, vốn có thói thích lạnh trời sinh cô cũng không dám để chân trần đi đất nữa. Bớt xem tivi, hết sức hạn chế nhìn máy tính, mấy thú vui giải trí trước kia đều bỏ hết, hiện tại Chu Mộc chỉ nghe nhạc dịu nhẹ rúc vào nệm êm đọc sách, một mỗi thì chớp mắt một hồi, tỉnh lại thì chậm rãi đi bộ trong phòng một lát.

Chỉ vì muốn em bé của bọn họ khỏe mạnh trưởng thành.

Cho dù, bố của bé không thể ở bên chăm sóc hai bọn họ.

Bé con, con nghe thấy không... Bên đầu kia điện thoại, là giọng của bố con đấy.

Chu Mộc nhẹ nhàng áp lòng bàn tay ấm áp vào bụng, vẻ mặt vô cùng dịu dàng, trong đáy mắt đã lấp lánh ánh lệ không nén nổi.

Không thể nói cho anh... Vào giờ khắc quan trọng này, không thể khiến anh phân tâm được.

“Mộc Mộc?” Hỏi mấy câu liền không được đáp lại, Lâm Tu bên kia đã nhận ra sự khác thường của Chu Mộc.

“Không có việc gì... Em vừa mới gấp một cái.” Giọng nói đượm ý cười của Chu Mộc truyền qua điện thoại, bây giờ Lâm Tu mới hơi nhẹ lòng một chút.

“... Mười ngày, chỉ còn mười ngày nữa, hết đợt tập trận anh sẽ về nhà ngay.” Giọng nói của Lâm Tu nhẹ nhàng vang lên như vỗ về.

“Vâng, em chờ anh.”

55. Chương 55

Trong chiến tranh hiện đại, sự tồn tại của trung đoàn không quân được biết đến như là “đôi cánh thép” của lục quân. Lục quân sử dụng phương thức tác chiến ba chiều (lập thể) thẳng đứng hướng từ mặt đất, đây cũng chính là ý nghĩa tồn tại của trung đoàn không quân. Lần này, với tư cách là một trong những nước tham gia cuộc tập trận quân sự chống khủng bố đa quốc gia ở nước A, Trung Quốc đã phái ra gần hai nghìn quân tinh nhuệ ưu tú tham gia vào cuộc tập trận lần này, mà làm đội ngũ mũi nhọn trong không quân, trung đoàn không quân tập đoàn xx quân khu Z của Lâm Tu càng trở thành đội tiên phong dẫn đầu trong cuộc tập trận lần này.

Một giờ chiều giờ địa phương toàn nước A, cùng với ba quả pháo sáng đỏ rực nổ vang trên bầu trời, tiếng kèn hiệu lệnh sục sôi chiến đấu từ sân diễn luyện truyền tới, tuyên bố cuộc tập trận liên hợp chống khủng bố trong điều kiện hiện đại chính thức bắt đầu.

Chỉ huy không quân, trinh sát, tấn công, vận chuyển, làm nhiễu sóng điện tử, trực thăng cần vụ... Trung đoàn không quân tham gia tập trận lần này hình thành một khu vực nhiều tầng trong không phận tác chiến, tấn công lập thể trên không, chiếm được lợi thế trong cuộc tập trận lần này, theo chiếc trực thăng kiểu mới do Lâm Tu điều khiển, toàn thể hạm đội phi công xếp thành trận Lam Thiên chuẩn bị tiến hành tấn công bằng đạn thật.

Tầng trời thấp khẩn cấp lên đường, Lâm Tu nhận nhiệm vụ dẫn theo đội hình không quân phía sau lướt qua biển tấn công thẳng vào sào huyệt địch.

Bay tà tà qua vùng cấm trên biển, hạm đội trực thăng theo sự lãnh đạo của Lâm Tu lặng lẽ tiến về hướng khu vực mục tiêu.

“Tiến vào không phận nổ súng!” Lâm Tu báo cáo với viên chỉ huy trên đất liền: “Xin chờ chỉ thị!”

“Bắt đầu công kích!” Không hề do dự, viên chỉ huy truyền đến cho Lâm Tu mệnh lệnh tấn công.

Sau khi nhận mệnh lệnh, Lâm Tu tiếp tục hạ thấp độ cao bay về phía trước, cùng lúc đó, anh lợi dụng hệ thống ngắm bắn nhanh chóng nhắm vào mục tiêu.

Hạm đội trực thăng theo sát phía sau, tất cả phi công đều tập trung tinh thần cao độ, chỉ chờ động tác tiếp theo của Lâm Tu.

“Báo cáo, khu vực mục tiêu đột ngột xuất hiện sương mù, tầm nhìn giảm sút! Xin chỉ thị!” Đài cao tần chuyên dụng trong quân sự truyền đến tiếng báo cáo của viên phi công phía sau.

Lâm Tu hơi nhíu mày, tầm mắt rơi xuống khu vực công kích dày đặc sương mù, đảo mắt lại thấy mục tiêu công kích trên màn hình điện tử trong khoang điều khiển đã mờ hồ không rõ.

Trong chiến tranh, thời gian chính là sinh mệnh, không hề do dự mảy may, Lâm Tu báo cáo tình huống cho trung tâm chỉ huy trên mặt đất rồi hơi nheo mắt lại, quyết đoán ra chỉ thị cho toàn bộ hạm đội trực thăng chiến đấu –

“Thay đổi trận hình, tránh né phi hành, chú ý tránh radar dò tìm của ‘địch’! Toàn đội chuẩn bị sẵn sàng tấn công!”

Hạm đội trực thăng tiếp tục tiến về phía trước, đợi tới lúc sương mù dần tản đi có thể thấy rõ khu vực công kích dự định, Lâm Tu không hề do dự ra mệnh lệnh: “Tập trung mục tiêu, công kích!”

Tên lửa loại mới cải thiện tầm bắn từ mấy trăm mét lên đến mấy nghìn mét gào thét xẹt qua bầu trời trên vùng biển tác chiến, tốp máy bay rít gào mà qua, trung đoàn không quân do Lâm Tu dẫn đầu cùng với đơn vị lân cận tiến hành đổ bộ ba chiều, cùng lúc phát động tấn công, đội hình chặt chẽ hỏa lực mãnh liệt đánh cho quân ‘địch’ không kịp trở tay hay chống đỡ.

Sau chiến dịch này, binh lực của đối phương suy giảm nặng nề, tinh thần chiến đấu cũng giảm đi một nửa, vì thế, trong suốt thời gian diễn tập sau đó, bên Lâm Tu rất nhanh liền phá được pháo đài của ‘địch’, thế như chẻ tre một đường đánh thẳng, rốt cục giành được thắng lợi cuối cùng trong cuộc tập trận lần này.

Đúng như Lâm Tu dự liệu, mười ngày sau, bộ đội Trung Quốc hoàn thành mỹ mãn nhiệm vụ diễn tập lần này, đơn vị tham gia tập trận của Lâm Tu thắng trận trở về, vừa về đến vị trí đóng quân của quân khu Z không lâu, Lâm Tu liền gặp Vũ Sấm đưa ra ý kiến muốn xin nghỉ phép về thăm nhà.

“Tạm nể mặt lần này chú mày không làm ông đây mất mặt,” Ái tướng Lâm Tu đạt được thành tựu xuất sắc trong cuộc tập trận lần này, ngay cả thủ trưởng các bên cũng lên tiếng khen ngợi, đoàn trưởng Vũ Sấm thật sự rất đặc ý, “Phê chuẩn!”

“Cảm ơn đoàn trưởng.” Lâm Tu thế này mới nhướn cao đuôi mày nhếch khóe miệng, nhắc chân dậm bước ra cửa.

“Này này này!” Vũ Sấm túm anh lại, “Thằng ranh kia chú mày đi đâu đấy hả?”

“Về nhà ạ.” Lâm Tu ngược mắt nhướn mày, “Anh vừa mới đồng ý xong còn gì.”

“Anh đây cho chú mày nghỉ, nhưng cũng chưa nói cho chú mày về ngay bây giờ!” Vũ Sấm trợn mắt nói oang oang: “Xem cái thói tinh ranh của chú mày kia! Chả ra cái thể thống gì!”

“Em đã hứa với vợ em, tập trận xong sẽ về nhà thăm cô ấy.”

“Đừng có lời Tiểu Chu ra để ngụy trang!” Vũ Sấm bĩu môi, “Cái tính thói của chú mày anh đây còn lạ gì? ! Chú mày còn so đo một hai ngày này nữa hả?”

“Vâng.” Lâm Tu quyết đoán gật đầu một cái, “Quy tâm tự tiến*.”

*trái tim hướng về nhà như một mũi tên, ý chỉ nổi háo hức mong được về nhà.

Không ngờ nổi một người trước giờ luôn giấu kín tâm tư như vậy lại nói ra một câu như thế ngay trước mặt mình, vị đoàn trưởng nào đó chợt cảm thấy bị kích thích nặng nề.

“Cậu cậu cậu... Không được, cậu ngoan ngoãn ở lại đây hai ngày cho tôi! Quân diễn vừa mới kết thúc, hai ngày tới nhất định thủ trưởng các bên sẽ lần lượt qua đây, đến lúc đó người ta hỏi cậu đi đâu rồi, tôi biết trả lời ra sao? !”

“Ăn ngay nói thật.” Lâm Tu cười khê, “Anh cứ nói em liều chết về nhà tìm vợ đi.”

Vị Vũ nào đó nghe vậy chán nản.

...

Lâm Tu cuối cùng vẫn không đi được, không phải vì Vũ Sấm ngăn cản anh, mà là vì nhóm thủ trưởng thật sự quá nhanh chân.

Anh vừa mới trở về, nhóm thủ trưởng đã đi vào ngay sau đó, tư lệnh, phó tư lệnh cấp bậc thiếu tướng trung tướng thượng tướng dàn thành một hàng, hình bông lúa ngói sao lóng lánh trên quân hàm, cán bộ lãnh đạo đứng phía sau vô cùng kính cẩn, khí thế rầm rộ kia đúng là làm người ta khiếp sợ, quả thực chính là vang dội không gì sánh được.

Lâm Tu anh dù mọc thêm mười lá gan cũng không dám chạy trốn vào thời khắc bị nhóm thủ trưởng chỉ đích danh triệu kiến mầu chốt này.

Vì thế, kế hoạch về nhà ngay tức khắc không thể không bị gác lại, lúc gần tối, Lâm Tu bị triệu tập liền túm Quách Duệ đang đứng cạnh cửa, vội vàng dặn dò vài câu, bấy giờ mới chạy đi gặp nhóm thủ trưởng.

Cậu cảnh vệ trẻ nhận được nhiệm vụ thì hưng phấn lắm nhưng cũng căng thẳng không kém, theo như lời Lâm Tu dặn, Quách Duệ chạy gộp ba bước thành hai đi tìm di động của phó đoàn trưởng Lâm của cậu ta, nghĩ sẵn trong đầu mấy lượt rồi mới run rẩy bấm số điện thoại của Chu Mộc.

Thủ trưởng – đây là biệt danh của Chu Mộc trong danh bạ điện thoại của Lâm Tu.

Xem kìa, biệt danh này của người ta... Sao mà oai phong thế, sao mà ý tứ thế, sao mà... Ặc, mang đậm sắc thái quân sự thế cơ chứ!

Điện thoại đổ chuông gần như chưa tới hai giây đã được đối phương nhắc máy, người ở đầu dây bên kia quả nhiên không hề suy nghĩ đã thốt ra –

“Sắp về rồi hả anh?”

Nghe giọng điệu này, thì nhất định là tướng cậu ta là phó đoàn trưởng Lâm rồi.

Quách Duệ ở bên này điện thoại gãi đầu, “Chị dâu ơi, em là Quách Duệ.”

Chu Mộc thoáng giật mình, nhưng rồi phản ứng lại ngay, “À, ừ. Chào cậu, chào cậu.”

“Ha ha, à chuyện đó... Chị dâu à, phó đoàn trưởng Lâm bị nhóm thủ trưởng gọi đi gặp mặt, chắc là chưa về nhà được ngay, anh ấy sợ chị lo lắng, nên bảo em gọi điện báo cho chị một tiếng.”

“Vậy thế... , mấy cậu tập trận xong rồi chứ?” Chu Mộc hỏi.

“Vâng ạ. Nhóm bộ đội tham gia tập trận vừa về đơn vị không lâu, không quân của chúng ta nhận được đánh giá cao cả trong và ngoài nước, bây giờ trong đoàn đang bàn bạc tổ chức ăn mừng đấy ạ!” Quách Duệ nói đầy hãnh diện.

“Ừ, tôi có để ý thời sự đưa tin.” Chu Mộc bên ống nghe kia cười: “Công lao hiển hách áp đảo tuyệt đối ha.”

“Ha hả, chị dâu nói đùa rồi.” Quách Duệ vui vẻ mở miệng: “Mọi người đều nói là phó đoàn trưởng Lâm phụ trách huấn luyện tác chiến có công lao lớn đấy ạ.”

Chu Mộc ở bên kia khê cười, sau đó mới thử hỏi dò một câu: “Vậy thế... Tiểu Quách, phó đoàn trưởng Lâm của cậu có nói chừng nào thì anh ấy... ừm... mới có thể về nhà không?”

“Chắc là nhanh thôi ạ... Nhưng cũng khó nói lắm.” Quách Duệ nhú mày nói: “Cuộc tập trận vừa mới kết thúc, theo như kinh nghiệm bình thường, không ít lãnh đạo sẽ xuống đây... Chắc cũng phải một thời gian đấy ạ.”

“À... Ra vậy.” Giọng nói ở đầu dây kia quả nhiên trở nên mát mát, nhưng phép lịch sự tối thiểu trong ngoài ngoài một chút cũng không thiếu, “Vất vả cho cậu rồi Tiểu Quách ạ... Cảm ơn cậu nhé.”

“Chị dâu đừng khách sáo.” Quách Duệ cười toe toét: “Chị còn có chuyện gì cần em chuyển lời không ạ? Chốc nữa nhất định em sẽ nói lại.”

“Không có gì...” Chu Mộc thoáng ngẫm nghĩ, cuối cùng lại đột nhiên nói thêm một câu: “À... Tiểu Quách này, trong đoàn của các cậu gần đây còn có việc gì khẩn cấp không?”

Việc khẩn cấp?

Gì cơ? !

Quách Duệ chẳng hiểu mô tê gì hết.

“Ý của tôi là – Bây giờ phần lớn thời gian Lâm Tu đều ở trong doanh trại nhỉ?” Chu Mộc giải thích.

“À, cũng gần như thế ạ...” Quách Duệ trả lời xong rồi lại cười “he he” thêm hai tiếng: “Chị dâu yên tâm đi, hành tung của phó đoàn trưởng Lâm em sẽ báo cáo cho chị mọi lúc mọi nơi, em cam đoan em sẽ tuyệt đối trông chừng anh ấy – em sẽ nỗ lực ngăn chặn tất cả khả năng trêu hoa ghẹo nguyệt của anh ấy, làm cho phó đoàn trưởng Lâm kiên quyết một lòng vì Đảng một lòng vì chị dâu!”

Chu Mộc bật cười: “Có cậu ở đó thì tôi yên tâm rồi.”

Cậu cảnh vệ trẻ nhất thời hai mắt tỏa sáng, đường nhìn như tia X quang, sáng tới mức không thua kém gì bóng đèn công suất lớn.

Cúp điện thoại, Chu Mộc chậm rãi bước tới bên sofa ngồi xuống, bàn tay theo thói quen xoa nhẹ vùng bụng ấm áp.

Vừa rồi, trong nháy mắt đó, cô đã đưa ra một quyết định –

Đi tới quân khu Z, tới trung đoàn không quân, vào trong đó tìm người kia.

Hỏi Quách Duệ vấn đề kia, cũng là vì nguyên nhân này.

Vì ép chính mình bổ sung các loại chất dinh dưỡng cần thiết cho phụ nữ có thai, trông Chu Mộc có vẻ đầy đặn hơn một chút, nhưng cũng chỉ là “một chút” mà thôi. Chu Mộc quá gầy, cái bụng bầu gần ba tháng trên người cô gần như không lộ rõ. Cảm giác tổng thể mang lại cho người ta vẫn là cô gái cao gầy thanh mảnh.

Không biết... Liệu anh có nhìn ra được không?

Mỗi người phụ nữ đều khao khát có thể nhìn thấy niềm vui sướng từ tận đáy lòng trên khuôn mặt chồng khi biết tin mình mang thai, Chu Mộc cũng không ngoại lệ.

Cho nên, khi biết được Lâm Tu tạm thời chưa thể về nhà, Chu Mộc nhớ quá hóa liều rút cục quyết định “tới quân khu Z tìm chồng”.

Không có nguyên do gì đặc biệt, chỉ là rất muốn nhìn thấy anh, muốn nói cho anh biết nỗi nhung nhớ cô dành cho anh trong gần hai tháng xa cách này, nỗi lo lắng của cô, sự chờ đợi của cô... và cả, tin vui của cô.

56. Chương 56

Mua phiếu đổi xe, lên lên xuống xuống mấy bận, Chu Mộc lại bị giày vò một chập mới ngồi lên cỗ xe vô sắt lần trước tới đơn vị của Lâm Tu.

Lúc ở nhà, phản ứng thai nghén của Chu Mộc cũng không rõ lắm, đây cũng là nguyên do cô mang cái bụng bầu mà còn dám ngồi xe xóc nảy đến quân khu Z. Nhưng vừa lên cỗ xe vô sắt này, hàng mày Chu Mộc liền không nhịn được mà nhíu chặt lại.

Trong khoang xe nhỏ hẹp, mùi đồ ăn, mồ hôi, mùi xăng dầu, bùn đất... Đủ thứ mùi khó nói trộn cùng một chỗ, thứ mùi kia thật sự là một hỗn hợp kích thích vô cùng. Sợ dùng thuốc linh tinh sẽ ảnh hưởng tới sự phát triển của thai nhi, bởi vậy nên trước khi đi Chu Mộc cũng không uống thuốc chống say. Lúc này, bị

thứ mùi hỗn hợp khiến người ta khó mà chịu được này vây quanh, Chu Mộc không chỉ thấy đầu choáng váng mà axit trong dạ dày cũng bắt đầu trào ngược lên.

Cô cố nén cảm giác buồn nôn mở cửa sổ xe cho thoáng khí, nào biết khói bụi mịn mù gần như lập tức đập vào mặt, thế là Chu Mộc từ bỏ, chỉ đành tiếp tục chống chọi với thứ mùi có thể so với “vũ khí sinh hóa” bên trong xe.

Chuyến xe như giày vò rốt cục đã qua, Chu Mộc chống cái hông đau mỏi không ngớt bước xuống xe, nghỉ ngơi nửa buổi mới từ trong cơn choáng váng tỉnh táo lại.

Thật là quá giày vò... Trước khi đứa bé chào đời, cô không định tới gần cái xe kia một bước nữa.

Chu Mộc tỉnh táo lại ngược mắt nhìn chung quanh, ngay sau đó cảm xúc lại càng thêm xoắn xuýt –

Tôi nói... Đây là chỗ nào? !

Chẳng lẽ cỗ xe vỏ sắt kia đổi tuyến rồi ?

Hay là cô xuống nhầm bến? !

Trong nháy mắt Chu Mộc chợt kích động muốn ngất.

Lúc cô xuất phát từ nhà đã là gần trưa, lúc này trời đã nhá nhem tối, ở nơi hoang vu này ngoài cây ra thì chỉ có cỏ, một bóng người cũng chẳng có, dù Chu Mộc trước giờ luôn gan dạ, nhìn cảnh tượng xung quanh cũng thấy hơi e dè.

Cô chợt có dự cảm chẳng lành.

Mà sau khi cô đi dọc theo con đường nhỏ kia được nửa giờ, dự cảm chẳng lành cuối cùng đã trở thành sự thật.

Đập vào mắt là tấm bảng báo với bốn chữ to sáng loáng – Khu vực cấm quân sự.

Quả nhiên... Con đường lúc trước kia e là phong tỏa rồi.

Chu Mộc rút di động ra, cột tín hiệu trên màn hình quả nhiên trống rỗng một cách thảm thương – ngay cả một vạch cũng không có.

Thôi xong. Cô coi như tiêu đời rồi.

Nếu phải qua đêm ở trong núi... Tình huống khả quan nhất cũng là bị cảm lạnh một bận.

Chuyện này nếu là trước đây thì không hề gì, nhưng đối với một phụ nữ có thai thì có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Chu Mộc khê thở dài, đành phải vừa kéo lê thân xác mệt mỏi đi tiếp về phía trước vừa thì thoảng lấy di động ra xem, thậm chí mong sao có một khắc mình có thể nhìn thấy cột tín hiệu thay đổi.

Có lẽ là đoạn đường này quá mức gian khổ, hoặc giả ông trời thật sự không đành lòng để bé cưng trong bụng Chu Mộc phải chịu khổ cùng mẹ nó, khi Chu Mộc đã bủn rủn cả chân toàn thân đau nhức rồi cuộc không đi nổi nữa, tình thế trước mắt rồi cuộc cũng thay đổi.

Đi tới bên cạnh một gốc cây, Chu Mộc hơi nghiêng người dựa vào thân cây, thở gấp nhẹ nhẹ.

Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng lốp xe ma sát với mặt đường, giọng nói có vài phần quen thuộc vang lên bên tai Chu Mộc –

“Chị đâu? !”

...

Bị giày vò trên đường rồi lại đi bộ trong vùng núi rừng hoang dã lâu như vậy, khi Tạ Đào dừng xe lại, Chu Mộc đã ngủ thiếp đi trên ghế lái phụ.

Nhớ tới lúc xe còn chạy trên đường Chu Mộc thật sự không nhịn nổi nôn hai lần, Tạ Đào lo lắng gọi điện tới chỗ Lâm Tu, nhưng không có ai tiếp máy đúng như trong dự đoán.

Người nọ hiện giờ chắc đang báo cáo công tác với nhóm thủ trưởng rồi... Loại tình huống này đích thực là hợp tình hợp lý.

Nhưng mà...

Tạ Đào quay đầu nhìn sắc mặt tiều tụy hơn nhiều của Chu Mộc, vẫn quyết ý đưa cô tới phòng y tế xem trước.

Người xui xẻo uống nước lạnh cũng bị giắt răng, có lẽ là ngại Chu Mộc bị hành hạ còn chưa đủ, Tạ Đào tới phòng y tế gặp đúng thời điểm tập thể nhân viên bên trong đều đi cần tin ăn cơm, bác sĩ trực ban không biết vì lý do gì cũng không ở trong phòng, Tạ Đào đang vô đầu bút tóc, chợt xuyên qua cửa sổ phòng y tế trông thấy bóng dáng của Lâm Tu.

Xem chừng là tan họp rồi.

Tạ Đào nhảy dựng lên, gõ lên cửa thủy tinh “Cạch cạch”, khiến cho cả khung cửa sổ đều rung vang trời.

Tạ Đào kéo cửa sổ ra, vừa định mở miệng nói chuyện, một giọng nữ đã truyền tới.

“Phó đoàn trưởng Lâm.”

Lâm Tu cùng Tạ Đào đồng loạt ngược mắt, xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ lại là Hà Tiêu.

Bà cô này sao mà âm hồn không tiêu tan thể nhỉ? ! Tạ Đào xưa nay vốn không có cảm tình với cô ta nhất thời càng thêm ngán ngẫm.

Sao mà ở chỗ nào cũng thấy cô ta! (Zinny: Tìm đến phòng y tế gặp bác sĩ là chuyện đương nhiên rồi, bạn Tạ Đào này thật là... =.,=)

“Chúc mừng nha.” Hà Tiêu chậm rãi ngược mắt, “Em nghe nói lãnh đạo của anh đang chuẩn bị xin cấp trên ghi công cho anh đấy.”

“Thành quả thắng lợi đâu phải của một cá nhân.” Giọng điệu của Lâm Tu khách sáo mà xa cách: “Anh không dám kể công.”

“Khiêm tốn thế.” Hà Tiêu nhẹ nhàng vẫy vẫy tay, “Biểu hiện xuất sắc của anh lúc tập trận mọi người đều thấy rõ cả rồi, em nghĩ...”

“Rất xin lỗi vì chen ngang hai người.” Không biết từ khi nào Tạ Đào đã lủi ra khỏi phòng y tế, “Nhưng phó đoàn trưởng Lâm à, tôi muốn nói cho cậu biết trước là – Chị dâu đến đơn vị rồi.”

“Ở đâu cơ?” Mắt Lâm Tu sáng lên, vội thốt ra.

Giọng nói mới vừa rồi còn tĩnh như nước lặng tức thì để lộ ra nỗi vui mừng và kinh ngạc không hề che giấu.

Hà Tiêu chợt cảm thấy cổ họng mình như bị thứ gì chặn ngang.

“Còn đang ngủ ở trên xe, những chuyện khác tí nữa tôi kể cho cậu sau, vấn đề hiện tại là – phải tìm đám bác sĩ phòng y tế xem qua cho cô ấy xem thể nào đã.” Giọng điệu của Tạ Đào có vài phần gấp gáp, “Tôi thấy sắc mặt của chị dâu không được tốt lắm, vừa rồi dọc đường đi cô ấy nôn hai lần... Có vẻ nghiêm trọng đấy, không giống như là say xe đơn giản thế đâu.”

“Nhóm bác sĩ đều đi ăn cơm rồi.” Vẻ mặt của Lâm Tu hơi có chút khẩn trương, “Cậu cứ dẫn tôi tới đó xem thể nào đã.” Nói xong hai người nhắc chân toan đi.

“Đợi đã.” Hà Tiêu ở phía sau đột nhiên lên tiếng.

Lâm Tu và Tạ Đào cùng quay đầu lại.

“Hai anh quên mất rằng em cũng là bác sĩ à?” Hà Tiêu lẳng lặng đưa mắt nhìn Lâm Tu, “Em đi với hai người.”

Tạ Đào sững sốt, Lâm Tu lại chỉ thản nhiên liếc nhìn cô một cái rồi chậm rãi mở miệng nói –

“Vậy thì cảm ơn em trước.”

...

Bế Chu Mộc đang ngủ say đặt lên chiếc giường trong nhà khách của quân khu, Lâm Tu cùng Tạ Đào đứng ở một bên, yên lặng đợi kết quả kiểm tra của Hà Tiêu.

Nhẹ nhàng dời ống nghe khỏi bụng của Chu Mộc, Hà Tiêu từ bên giường đứng lên, lúc quay đầu nhìn về phía Lâm Tu, sắc mặt có chút phức tạp.

“Ở đây không có thiết bị chuyên nghiệp trong bệnh viện, nên em không dám khẳng định lắm...” Hà Tiêu nói từng tiếng từng tiếng: “Nhưng... Em nghe được tim thai.”

Hàng mây tuần tú khẽ chau lại, ánh mắt Lâm Tu chợt trở nên sâu thẳm.

Tạ Đào phản ứng chậm nửa nhịp, khi anh ta còn chưa hiểu ra vấn đề, Hà Tiêu đã lại mở miệng, “Nếu em phán đoán không nhầm thì... Chu... Vợ anh, cô ấy hẳn đã mang thai hơn ba tháng.”

Sống lưng thẳng tắp tức thì càng thêm căng cứng, Lâm Tu kín đáo hít sâu một hơi, tới khi lên tiếng, giọng nói dường như mang theo vài phần bất ổn không dễ nhận ra: “Vậy thì, tình trạng sức khỏe của cô ấy hiện tại... Liệu có gây ra ảnh hưởng gì không tốt đối với thai nhi không?”

“Em không phải bác sĩ phụ sản, nhưng đánh giá theo tim thai – thì hẳn là không có vấn đề gì nghiêm trọng.” Hà Tiêu nhìn Lâm Tu nói: “Nhưng hiện tại cô ấy đang ở trong trạng thái tương đối mệt mỏi. Theo lý thì cơ thể phụ nữ có thai không chịu được mức độ mệt nhọc này, cho nên sau này nên hết sức phòng tránh tình huống như vậy.”

“Thế cô ấy có cần bổ sung cái gì hay là...”

“Không cần.” Hà Tiêu lắc đầu, “Lúc trước nôn mửa 90% là vì phản ứng thai nghén, điều mà cô ấy cần làm lúc này là nghỉ ngơi thật tốt.”

“Anh biết rồi.” Trái tim treo lơ lửng rốt cục chậm rãi buông xuống, Lâm Tu khẽ gật đầu với cô: “Bác sĩ Hà, cảm ơn em.”

Bạn xem, chính là thế đấy – khoảng cách giữa bọn họ, tồn tại mọi lúc mọi nơi.

Hà Tiêu mím môi khẽ gật đầu, “Phó đoàn trưởng Lâm đừng khách sáo. Vậy em đi trước nhé.”

“Tôi, tôi cũng đi đây...” Tạ Đào phản ứng chậm lúc này mới dùng khuỷu tay huých huých cậu bạn, “Người anh em, mặc kệ thế nào, trước tiên vẫn chúc mừng cậu nhé!”

...

Cuối cùng, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Đứng ở bên giường, Lâm Tu vẫn duy trì tư thế cũ, bước chân rề rà không nhúc nhích.

Ánh mắt rơi xuống gương mặt ngủ không yên của người nọ, nhìn Chu Mộc đang ngủ mà vẫn hơi nhíu hàng mày, Lâm Tu vươn tay, gần như run rẩy dùng đầu ngón tay khẽ vuốt lên giữa hàng mày cô.

Khí chất thanh thuần, khuôn trăng như ngọc, sớm tinh mơ tỉnh dậy từ giấc mộng giữa đêm, khắc sâu trong trí óc – chỉ có gương mặt mà anh nhìn trăm lần không biết chán này.

Chu Mộc lúc này hơi cuộn người lại, hơi thở rất nhẹ, cả người ở trong trạng thái tự nhiên và thả lỏng vô cùng.

Ngón tay thon dài trắng ngần khẽ mơn trớn đường nét xinh đẹp kia, người này nhìn mặt dường như đầy đà hơn một chút, nhưng nhìn kỹ lại, trên người lại gầy đi không ít, vay không trả đủ, tăng giảm không cân đối – suy cho cùng phần tăng thêm cùng với phần giảm đi căn bản là không cùng tỷ lệ.

Tầm mắt dời xuống chút nữa, ánh mắt của Lâm Tu rốt cục dừng lại trên cái bụng lúc này vẫn chưa nhìn ra thay đổi gì lớn của Chu Mộc.

Giờ phút này, nơi đó, đang thai nghén – một sinh mệnh nhỏ.

Quá... bất ngờ.

Rùng mình, run rẩy... Khắp cơ thể từ trên xuống dưới không có một chỗ nào không giống như bị điện giật. Không nói rõ nguyên do, ngay vào giây phút này, Lâm Tu đột nhiên cảm thấy khắp cơ thể, ngay cả đầu quả tim mình đều không ngăn được cơn rút đau đớn.

Hưng phấn, kích động, mừng rỡ... Và cả nỗi bồn chồn lo sợ khó nói thành lời.

Đủ loại cảm xúc đan xen cùng một chỗ tức thì dâng lên trong lòng, dẫu rằng Lâm Tu xưa nay giỏi giang hơn người cách mấy, hiện tại cũng không thể tìm một câu chữ cụ thể để diễn tả cảm nhận của mình lúc này.

Khi cảm xúc ấy lên đến tột cùng, cái mà Lâm Tu có thể cảm nhận có thể tiếp thu có thể dùng toàn thân để xác nhận chỉ còn lại một – đó chính là đau đớn.

57. Chương 57

Khi Chu Mộc mở mắt ra, lập tức lọt vào trong tầm mắt chính là đôi mắt đen láy của Lâm Tu.

Bốn mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng, ngay cả hơi thở cũng trở nên dịu nhẹ.

Đã một tháng không gặp, nỗi nhớ nhung trong đáy lòng giờ khắc này dạt dào dâng lên.

Chu Mộc giữ nguyên tư thế khi tỉnh lại, cứ thế yên lặng nhìn anh.

Thời gian chỉ trong phút chốc, lại giống như cả vạn năm đã trôi qua. Trong bầu không khí hoàn toàn tĩnh lặng, cuối cùng Lâm Tu mở miệng phá vỡ sự trầm mặc.

“Có khó chịu không em?”

Giọng nói của người nọ vẫn không chệ vào đâu được, nhưng lúc này, trong chất giọng mơ hồ thoáng qua dường như hơi có chút khản đặc không nén nổi.

“...” Chu Mộc lắc đầu muốn ngồi dậy, Lâm Tu bước tới, một tay nhẹ nhàng vòng qua lưng Chu Mộc, tay kia thì cầm một cái nệm dày lót vào đầu giường chỗ cô sắp dựa vào.

“Uống chút nước ấm đi.” Lâm Tu cúi đầu khẽ thổi mấy ngụm, sau đó mới đưa cái cốc sứ trong tay cho cô, “Uống từ từ thôi, cẩn thận nóng.”

Xem cái tính chu đáo ấy kìa...

Chu Mộc không nói lời nào, cong cong hàng mày nhận lấy các cốc nhấp từng ngụm nhỏ.

Dòng nước nóng qua khoang miệng thông qua thực quản, chảy xuống dạ dày để lại sự ấm áp ôn hòa khiến người ta yên lòng không gì sánh được.

Cơn đau nhức trên khắp cơ thể như trong nháy mắt đã giảm đi hơn nửa, nói cho cùng, nhân tố quyết định vẫn là phó đoàn trưởng Lâm anh.

“Phòng bếp nghe tin em đến, đặc biệt mang đồ ăn đến cho em này.” Lâm Tu xoay người cầm một cái cặp lồng giữ ấm mở ra, “Hơi nguội rồi. Để anh đi hâm lại cho em.”

Người này phản ứng thế này... Tuy rất bình thường, rất ấm áp kiểu vợ chồng già... Nhưng có phải là – quá trấn định rồi không?

Chu Mộc đặt cái cốc xuống tủ đầu giường rồi vươn tay ra kéo vạt áo Lâm Tu.

“Em không có khẩu vị...”

Lâm Tu nhíu mày, nhìn Chu Mộc lẳng lặng mở miệng, “Một là cả một ngày, thế nào cũng phải ăn một chút.” Nói xong xoay người toan đi ra cửa.

“Thế thì...” Chu Mộc nắm chặt vạt áo trong tay, “Cứ để vậy ăn đi... Ấm là được rồi, nóng quá em cũng không ăn được.”

Mở nắp cặp lồng, động tác của Chu Mộc hơi khựng lại.

Cháo thập cẩm ngọt... Món cháo lý tưởng thích hợp cho phụ nữ có thai ăn vào mùa hè.

Gạo kê, gạo tẻ, đậu xanh, lạc, hạt óc chó, táo đỏ, nho khô... Nguyên liệu được xay vụn, cháo cũng ninh rất nhừ, màu sắc có vẻ trong vắt ngon miệng, có thể thấy đầu bếp rất đầu tư công sức.

Khẽ quấy thìa, Chu Mộc múc vài muỗng ép chính mình ăn vào, cuối cùng mới chậm rãi buông thìa xuống đồng thời chậm rãi ngược mắt.

“Chuyện đó... Anh biết rồi hả?”

“Ừ.” Lâm Tu hơi rũ mắt, đáy mắt tối đen gợn lên từng vòng sóng.

“Em... chuyện đó...” Giây phút mong đợi bao lâu cuối cùng đã đến, nhưng vào giờ khắc này Chu Mộc chợt nói năng lộn xộn: “Lúc đầu em định đợi anh tập trận xong rồi sẽ nói cho anh... Nhưng Quách Duệ nói rất có khả năng anh tạm thời chưa về nhà được, em không kìm nổi lòng nên...”

Lời còn chưa dứt, Chu Mộc đã được ôm vào vòng tay ấm áp mà quen thuộc kia.

Trái tim chợt nhảy vọt lên, vành mắt Chu Mộc cay xót vô cùng, nỗi nhung nhớ sâu lắng tích tụ nhiều ngày rốt cục tìm được vòng ôm để giải tỏa vào giây phút này.

Chu Mộc nhẹ nhàng vươn tay, nhẹ nhàng vòng bên hông anh, nhẹ nhàng cọ mặt vào ngực anh, nhẹ nhàng dựa đầu vào trong lòng anh.

Trần thế phiền nhiễu giờ phút này đều trôi xa, thế giới ồn ào náo động nào có quan hệ gì với ta.

Chân thực. Trọn vẹn. Triệt để.

Nhịp tim đều đặn của Lâm Tu lúc này dường như hết sức rõ ràng, cảm giác được vòng tay ôm mình hơi run rẩy, Chu Mộc ngược mắt, lại nghe thấy giọng nói có phần bất ổn của Lâm Tu chậm rãi vang lên bên tai –

“Mộc Mộc, chúng mình về nhà thôi.”

...

Không lâu sau khi về nhà, Chu Mộc ngồi trên chiếc sofa cố ý được lót thêm nệm mềm, nhìn Lâm Tu đang bê một chậu nước ấm đi tới, cô hơi có chút thất thần.

“Đi đường xa như vậy, ngâm chân hẳn là sẽ thoải mái hơn một chút.” Nói xong Lâm Tu chậm rãi khom người bắt đầu giúp Chu Mộc xăn ống quần lên.

“Đừng, không cần đâu!” Chu Mộc lập tức phản ứng kịp, ngay tức khắc né tránh động tác của Lâm Tu, “Lâm Tu... Em tự làm được mà.”

“Cố gắng hạn chế khom lưng đi.” Lâm Tu chậm rãi ngược mắt, “Dù sao, bây giờ em không giống với ngày xưa đâu.”

Chỉ một câu đã làm Chu Mộc đỏ bừng tai, cô vừa tránh né không chịu phối hợp vừa mở miệng ồn ào: “Đâu có yếu ớt như vậy chứ! Mới có ba tháng...”

“Chuyện này em nói không tính.” Lâm Tu cười khẽ nhướn mày, ánh mắt rơi xuống bụng Chu Mộc, “Chỗ đó, vị kia mới có quyền lên tiếng.” Nói xong lại tiếp tục động tác khi nãy.

Cảm giác khẩn trương như vậy thật sự rất phức tạp – vừa e lệ vừa vui sướng, còn có tí xú xầu hổ nữa.

Nhận thấy được động tác trên tay Lâm Tu kiên định, Chu Mộc không giãy giụa nữa, để anh nhẹ nhàng nắm lấy mắt cá chân của mình ngâm vào trong nước ấm.

Không cao không thấp, nhiệt độ vừa vặn.

Từ lòng bàn chân hướng dần lên trên, Chu Mộc chợt cảm thấy tế bào khắp cơ thể mình đều rung rinh.

Khoan khoái.

Nhưng mà cùng lúc để ý tới biểu cảm trên mặt người nọ, Lâm Tu chợt hơi nhíu mày.

Vết phồng nước, một trái một phải, hai chân Chu Mộc bị ma sát phồng rộp lên.

Đáp án nằm ngay ở đôi giày đế bằng cô đi ngày hôm nay giờ phút này đã dính đầy cát bụi và lá vụn.

Như vậy hai vết phỏng rộp này... Phải đi một quãng đường rất xa mới có thể thành ra thế?

Lâm Tu kín đáo thở dài, nhẹ nhàng lau khô vết rộp trên chân cho Chu Mộc, lần thứ hai ngược mắt, trong con ngươi của Lâm Tu lại tràn ngập vẻ nghiêm túc và chăm chú.

“Làm sao vậy?” Chu Mộc e dè nhìn chồng hỏi.

“Lần sau không được làm thế nữa.” Đôi mắt Lâm Tu nhìn chăm chú vào Chu Mộc, lời nói ra lại kiên quyết mà không cho nghi ngờ.

“À...” Lâm Tu không nhiều khi như vậy, Chu Mộc len lén nhìn anh.

“Đây không phải đang thương lượng, mà là mệnh lệnh, hiểu chưa?” Con ngươi đen láy chậm rãi khóa vào mục tiêu.

Vậy nếu em nhớ anh thì biết làm sao...

Đây là câu nói Chu Mộc giấu ở trong lòng không thể cất lời.

Nhưng còn chưa đợi cô lên tiếng đáp lại, giọng nói của Lâm Tu lại vang lên rõ ràng ở trong phòng –

“Cuộc diễn tập kết thúc rồi. Trước khi đứa bé ra đời... Anh sẽ không bỏ lại em một mình lâu như thế nữa đâu.”

Tấm lòng của cô anh hiểu. Nỗi bất an của cô anh cũng hiểu.

Giọng nói run rẩy, cảm xúc mất khống chế... Tất cả không đơn giản chỉ vì Chu Mộc mang thai, mà còn một nguyên nhân khác – đó là sự ân hận và nỗi áy náy tội cùng đã gần như chôn vùi người đàn ông xưa nay luôn ung dung bất động này.

Không đành lòng khiến cô bị tổn thương thêm chút nào nữa, chẳng nỡ lòng nào nhìn thấy cô mệt mỏi rã rời vì mình thêm nữa.

Anh là một người lính, anh có sứ mệnh của anh trách nhiệm của anh, nhưng cùng lúc đó, anh cũng là chồng của một người phụ nữ, là cha của một đứa trẻ!

Cho nên, từ nay về sau, trách nhiệm mà anh phải gánh vác, phải thực hiện không còn đơn giản như trước đây nữa.

Nhưng đối với Lâm Tu mà nói, đây cũng là một khởi đầu mới trong cuộc đời anh.

Vì thế nên, anh vui vẻ đón nhận.

...

Không biết có phải do có Lâm Tu ở bên cạnh, cái tính ỷ lại được phát huy rõ rệt, nửa đêm Chu Mộc từ trong giấc ngủ không yên tỉnh lại, sau đó rơi vào trạng thái trần trọc.

Đói...

Chu Mộc sờ sờ bụng, suy nghĩ bắt đầu bay xa.

Trong những ngày mang thai, tình trạng này xảy ra khá nhiều, ban ngày ăn uống không có khẩu vị, vừa đến nửa đêm là sức thèm ăn của cô trỗi dậy.

Lạc, mít hồng, bánh đậu xanh, mơ chua, óc chó, nho khô... Vừa nghĩ đến cái gì là thèm ăn cái đó, dăm ba bữa không ăn lại cùng một món, ngay cả Chu Mộc cũng bị sức sống dồi dào của mình dọa sợ, đồng quả khô đồ ăn vặt chất cao quá ngon trong hộp đựng thức ăn chính là được chuẩn bị để giảm bớt tình huống này vào những lúc cần thiết.

Nhưng mà lúc này cổ họng Chu Mộc khô rang, cô chậm rãi nuốt nước miếng, nhìn chiếc hộp đựng thức ăn cách đầu giường không xa, cô lại không hề có chút hứng thú.

“Làm sao thế?”

Dù động tác của Chu Mộc rất khê khàng, nhưng Lâm Tu trời sinh tỉnh ngủ vẫn nhận ra sự khác thường của cô, “Mộc Mộc, khó chịu à?”

“Không phải...” Chu Mộc yếu ớt đáp, một lúc lâu sau mới chậm rãi ngược đôi mắt có chút ngượng ngùng nhìn Lâm Tu mở miệng, “Em đói...”

Lời của bà bầu chính là thánh chỉ, Lâm Tu không nói hai lời đứng dậy xuống giường, sau khi bật đèn đầu giường lên lại chậm rãi dếm lại chăn cho Chu Mộc.

“Muốn ăn cái gì?” Lâm Tu nhấc tay khê vén mấy sợi tóc rũ xuống trán Chu Mộc sang hai bên, “Anh đi nấu cho em.”

“... Mì ăn liền.” Người nào đó nắm một góc chăn mở to đôi mắt đáng thương như một con cún nhỏ đáp lời.

“Không được.” Ngón trỏ của Lâm Tu khê ấn một cái vào trán Chu Mộc, “Vừa nóng vừa nhiều dầu mỡ lại có chất bảo quản ... Không được ăn.”

“Nhưng mà em đói...” Người nào đó tỏ vẻ đáng thương.

“Đổi thứ khác đi. Anh làm thứ khác cho em ăn.”

“Em chỉ muốn ăn cái đó...” Người nào đó tỏ vẻ thống khổ.

Lâm Tu thở dài rồi đứng dậy, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng phủ lên trán Chu Mộc, “Sẽ xong ngay.”

He he... Người nào đó cuộn người trong chăn cười trộm.

Lúc Lâm Tu quay lại trong tay đã bưng một bát mì thơm nức mũi.

“Thật sự không có cách nào khác... Anh dùng mì sợi thay thế đây.” Lâm Tu vừa đặt nước ấm lên đầu giường, vừa chậm rãi nâng Chu Mộc dậy. “Hơi nóng đây, ăn từ từ thôi nhé.”

Chu Mộc nhận lấy đôi đũa và bát mì thơm ngào ngạt từ tay Lâm Tu bắt đầu xì xụp, cho đến khi đầu lưỡi bị nóng đến tê dại, môi sưng đỏ lên, cả người đều nóng hầm hập, cô mới ngừng đũa dời mắt khỏi bát mì nhìn về phía gương mặt Lâm Tu vẫn đang tằm tằm nhìn cô.

“Ăn giỏi ghê nhỉ.” Giọng nói đượm ý cười khê vang lên bên tai Chu Mộc, cùng lúc đó Lâm Tu vươn tay rút tờ khăn giấy nhẹ nhàng lau khóe miệng Chu Mộc.

Ánh mắt thoáng ngừng lại, Chu Mộc giơ tay kéo lấy tay Lâm Tu.

Một vết đỏ rõ ràng như vậy.

“Mu bàn tay anh bị làm sao thế?”

“Không có việc gì.” Lâm Tu khê rút tay về, tiện thể khê vò đỉnh đầu Chu Mộc, “Lúc đổ canh hơi vội, không cẩn thận bị bỏng thôi.”

Lách tách –

Không hề có dấu hiệu báo trước, một giọt nước mắt lớn liền rơi vào cái bát Chu Mộc còn đang cầm trong tay.

“Ây da, thế này là sao hả?” Lâm Tu bóp bóp mặt Chu Mộc, “Người ta bảo phụ nữ có thai tính tình thất thường, em như thế này cũng quá làm anh thấp thỏm rồi đó...”

“Nói linh tinh!” Chu Mộc sục sôi khí thế đặt cái bát lên tủ đầu giường, vừa quay lại liền nhào vào lòng Lâm Tu.

“Xem kìa, vừa nãy chẳng phải vẫn bình thường sao...” Lâm Tu nhẹ nhàng vuốt hai bên tóc mai của Chu Mộc, “Chẳng lẽ là mì nấu ngon quá nên em cảm động?”

Chu Mộc đưa tay cầu anh.

“Á...” Lâm Tu cười khê. Giơ tay vỗ nhẹ lưng của người trong lòng. “Nhóc con ngốc này... Chuyện nhỏ tí xíu thôi mà.”

“Em chỉ thấy trong lòng khó chịu... Hơn nửa đêm còn bắt anh đi làm đồ ăn cho em...” Chu Mộc rúc vào lòng Lâm Tu, kéo vạt áo anh mà nói.

“Ngốc ạ.” Lâm Tu hơi nhếch khóe môi, đôi con ngươi đen như mực càng thêm sâu hút trong bóng tối lơ mơ, “Từ trước tới nay anh chưa bao giờ hạnh phúc như lúc này.”

58. Chương 58

An Hòa mang thai Chu Mộc có tin vui, trong mắt ông cụ An, thế này mới thật sự là song hỷ lâm môn.

Trong ánh mắt mong đợi của bọn trẻ, trong bóng dáng tất bật của đám người lớn, lễ giao thừa rốt cục đã đến.

Buổi chiều, Chu Mộc theo vợ chồng Lâm Thuật Chương trở về nhà mẹ đẻ, mấy vị trưởng bối cùng Chu Mộc ngồi chuyện trò tâm sự, tối sớm tối, khi tiếng pháo nổ lên khắp bốn phía, vợ chồng nhà họ Lâm mới đứng dậy chia tay hai ông bà thông gia, lái xe đưa con dâu Chu Mộc tới quý phủ của ông cụ An.

Ra mở cửa chính là Hứa Úy đã lâu không gặp, Chu Mộc được mẹ chồng An Đình dìu đỡ, tay phải khê đỡ thắt lưng, cẩn thận bước chân vào cửa.

Lúc đó An Hòa đã rúc trên sofa, nhìn thấy Chu Mộc đã lâu không gặp đi vào, cô không nói hai lời liền đứng dậy, định bước qua chào hỏi.

“Úi chao tổ tông của tôi!” Nhìn thấy An Hòa suýt thì tự vấp vào chân mình mà ngã, đồng chí bộ đội đặc chủng Hứa Úy từ trước tới nay không gì làm không được nhất thời sợ tới mức hồn bay phách lạc, Hứa Úy lao tới như một cơn gió, vừa ôm vợ vào trong lòng bảo vệ, vừa không ngừng căn dặn bên tai An Hòa: “Vợ để anh bớt lo một tí có được không? Em nói xem trong vòng một ngày đây là lần thứ mấy rồi hả! Muốn khảo nghiệm sức chống chịu của trái tim anh đấy à? Hôm nào anh phải đi dính một cái dây da vào cổ em, đi đến đâu thì dắt theo tới đó, khỏi phải để em ngày nào cũng bắt anh làm nhiều động tác kỹ thuật cao như vậy!”

“Được rồi được rồi... Sao mà anh đông dài thế...” An Hòa phóng khoáng khoát tay, còn không quên nhéo nhéo khuôn mặt tuần tú của ông xã, “Đừng có đông dài nữa được không? Lỡ tai em chai hết rồi đây này.”

“Rồi rồi rồi...” Hứa Úy gạt đầu không ngừng như chú chó trung thành, “Trời đất bao la bà bầu lớn nhất, chỉ cần em yên tĩnh, thì anh tuyệt đối không làm phiền em.”

Giờn chơi sao, chọc giận vị tổ tông này chỉ là chuyện nhỏ, động thai mới là chuyện lớn! Đối mặt với vấn đề này, Hứa Úy anh tuyệt đối để tâm 200%.

Hứa Úy lo lắng không phải không có lý, mấy tháng liên tiếp trôi qua, lúc này, hai đối tượng bảo vệ trọng điểm này của nhà họ An đã mang thai hơn tám tháng, nếu giờ mà xảy ra vấn đề gì, vậy thì hậu quả tuyệt đối không thể lường, tạm chưa đề cập tới việc có phải xách đầu đi gặp ông cụ hay không, lỡ như có sơ xuất gì, hai cô gái kia tất nhiên là đồng lòng chung dạ, một người cũng không thoát được can hệ. Bởi vậy, vào giờ phút quan trọng này, không chỉ có hai đương sự, mà các trưởng bối thân nhân bên cạnh khẩn trương quá lại thành ra dở >_<>

Đỡ An Hòa ngồi lại xuống sofa, Hứa Úy rót hai cốc nước ấm đưa cho hai bà bầu bên cạnh, vẫn chưa hết hốt hoảng vù vù này, ánh mắt rơi xuống cái bụng cao ngất của Chu Mộc, Hứa Úy làm bộ hơi nhíu mày, giọng nói mang theo ý cười xấu xa vang lên trong phòng: “Ấy, kích cỡ cũng lớn khiếp nhỉ... Chu Mộc, sao bụng em còn to hơn cả bụng vợ anh thế? Lâm Tu nhà em tìm được thứ gì tốt cho em thế, để anh cũng kiểm cho Tiểu Hòa một ít.”

“Hormone tăng trưởng đấy.” Chu Mộc cười hơ hơ: “Anh muốn không?”

“Cái đó thì thôi.” Hứa Úy nhếch khóe mắt cười, cuối cùng lại sửa lại vẻ mặt nghiêm trang nói: “Anh xót vợ anh.”

“Em cần chết anh!” Chu Mộc gào lên.

“Được thôi, miễn là em không chê cứng.” Hứa Ủy cười nham nhở, “Anh da dày thịt béo hoàn toàn không thể đem so với phó đoàn trưởng Lâm nhà em đâu. Coi chừng lát nữa mẽ mất hàm răng đều tăm tắp sáng loáng kia nha!”

“Anh không biết xấu hổ hả! Bất nạt phụ nữ có thai!” Chu Mộc trừng mắt lườm anh.

“Đừng có phóng đại lên như thế chứ...” Hứa Ủy cười, “Chẳng phải là tôi đang điều tiết cảm xúc cho lão nhân gia ngài đấy sao? Người ta nói còn có cái gì mà ‘chứng trầm cảm trước khi sinh’ ấy nhỉ? Anh đang lo lắng cho em thôi!”

“Em cảm ơn anh! ! !” Chu Mộc nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đừng khách sáo làm gì!” Hứa Ủy sung sướng cắn hạt dưa vang tanh tách.

“... Lưu manh.” Chu Mộc nhếch khóe miệng cười cười, sau đó đứng dậy, “Vợ chồng son hai người cứ ngồi nói chuyện nhé, em vào phòng bếp giúp bà ngoại gói sủi cảo đây.”

“Em gói sủi cảo có ăn được không đấy...” Hứa Ủy ngẩng mặt tỏ vẻ rất không tin tưởng, “Hồi nhỏ được hưởng dụng kiệt tác của lão nhân gia ngài một lần, đến nay vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ – đấy không phải sủi cảo, mà quả thực chính là bánh bao, còn là bánh bao cỡ lớn!”

An Hòa phì cười.

“Chớ có xem thường người ta!” Chu Mộc hàm hừ lặc lè bước về phía phòng bếp, “Cứ chờ đấy, hôm nay chị sẽ thể hiện tài năng cho chú xem!”

“Kiềm chế một chút nhé!” Hứa Ủy mỉm cười nói.

“Bốp –” Mu bàn tay bị đập đau, Hứa Ủy nhe răng nhếch miệng quay đầu nhìn An Hòa. “Mư sát chồng đấy à?”

“Anh cứ trêu Mộc Mộc làm chi vậy! Chọc tức Mộc Mộc, để xem anh của em liều mạng với anh thế nào!” An Hòa mắng anh.

“Chuyện nhỏ như thế mà em cũng không nhìn ra à? Đúng là vợ ngốc.” Hứa Ủy sấn lại gần ôm An Hòa vào lòng, ngón giữa khẽ quệt mũi người nọ, “Lúc mới đến, cụ bà đã báo, sáng nay Lâm Tử bị phái đi làm nhiệm vụ khẩn cấp, nghe ý của cậu ta trong điện thoại, thì e là không về đón giao thừa cùng mọi người được, trước đầu tháng ba năm mới có thể về kịp đã là tốt lắm rồi...”

“Tại sao lần nào cũng có nhiệm vụ vào những thời điểm quan trọng vậy...” An Hòa khẽ thở dài, ánh mắt trôi xa về phía phòng bếp, “Lúc đầu trò chuyện với ông cụ, ông bảo hai người đã hai tháng không gặp nhau rồi... Thời gian này anh em vẫn bận huấn luyện cho bộ phận xạ kích của trung đoàn bên phía Tây Nam không biết đêm ngày, vừa mới trở về, em còn tưởng anh ấy có thể ở lại nhà chăm sóc cho Mộc Mộc một thời gian, sao lại bị phái ra ngoài vào lúc này cơ chứ...”

“Cậu ta có quyền lựa chọn hay sao?” Hứa Ủy hơi nheo mắt, cánh tay vòng qua thắt lưng An Hòa siết chặt hơn: “Chẳng phải chính anh đây... Tết âm lịch năm ngoái cũng không ở bên cạnh em đấy sao...”

An Hòa nghe vậy khoanh mũi chột cay cay.

“Nhóc con Chu Mộc kia từ nhỏ đã thích tỏ ra mạnh mẽ, cứng đầu cứng cổ, khổ sở gì cũng không chịu nói ra, tự làm khó mình đã đành, những người bên cạnh nhìn vào cũng thấy đau lòng... Nhưng ai có thể thay con bé nhọc lòng như thế chứ.” Hứa Ủy than nhẹ một tiếng rồi nói tiếp: “Từ lúc nó vào cửa đến giờ anh vẫn để ý, nói là phiền, nói là cẩu, nhưng em nhìn vành mắt nó mà xem... Đến giờ vẫn còn đỏ hoe kia kia. Trong tình huống thế này, nếu anh không tìm mấy lời chê bai nó vài câu, chốc lại khóc nhè nữa cho mà xem.”

An Hòa nghe vậy chỉ thở dài, khuôn mặt khẽ dựa vào ngực chồng lại bất giác cọ cọ, sau đó hai tay cũng chậm rãi đặt lên ngực Hứa Ủy.

An Hòa hiểu rõ, lúc này cô nên thấy thỏa mãn. Bởi vì cô may mắn hơn chị dâu Chu Mộc.

Hứa Ủy ở đây. Chồng của cô ở đây.

*Bao nhà vui vẻ bấy nhà sầu**, thân là một người vợ lính, chung đụng thì ít xa cách thì nhiều sớm đã thành chuyện như cơm bữa, cho nên, khi có cơ hội dựa vào lồng ngực ấm áp của chồng, điều mà bọn họ nên làm, chỉ có quý trọng mà thôi.

** Nguyệt nhi loan loan chiếu cửu châu*

Kỷ gia hoan lạc kỷ gia sầu

Kỷ gia phu phụ đồng la trưởng

Kỷ gia phiêu tán tại tha châu

(dân ca lưu hành ở Giang Nam thời Nam Tống; trang này của viện Hán Nôm có dịch thơ như sau: Ấy vành trăng khuyết chiếu chín châu – Bao nhà vui vẻ bấy nhà sầu – Bao cặp vợ chồng trong màn lụa – Bấy kẻ lênh đênh tận đầu đầu. Nói chung là hai câu đầu hay được ngâm lên để cảm thán sự đời sự người) (Nguồn: Hoasinh_Anhca wordpress)

...

“Tiểu Mộc, đi ra nghỉ đi, ra chuyện trò này nọ với hai đứa An An kia, ở đây vất vả làm gì.”

An Dĩnh vừa nhanh nhẹn cán bột làm vỏ vừa không ngừng luôn miệng bảo con dâu: “Nhanh lên, đi đi. Mẹ với bác con ở đây giúp bà cụ thu xếp là đủ rồi, con đang mang thai đừng bận rộn những chuyện này.”

“Đúng đấy Mộc Mộc.” Trương Hân mẹ của An Hòa ở bên cạnh lên tiếng phụ họa, “Ra phòng khách nghỉ ngơi đi, ở đây gần xong rồi, các con cứ chờ sủi chảo sôi là được rồi.”

“Không sao đâu ạ.” Chu Mộc vẫn không ngừng động tác trong tay, cô vừa nặn vỏ sủi chảo vừa cong miệng cười: “Con ở đây gói bánh cùng mọi người cho vui... Mà cũng sắp xong rồi, chẳng còn lại bao nhiêu.”

“Con bé này chịu khó... Em nhìn cái đứa kia nhà chị xem!” Trương Hân lắc đầu cười.

“Còn chẳng phải do Úy Tử về rồi à!” An Dĩnh cười nói: “Xem thằng bé kia kìa, em nhìn mà phát thèm... Em nghe bảo mấy ngày nghỉ này là nó phải tích lũy lâu lắm mới được hả.”

“Đúng đấy.” Trương Hân tiếp lời, “Năm nay trong đội Úy Tử nhiều công chuyện, tuyển chọn rồi huấn luyện hết tốp này đến tốp khác, khó lắm mới gặp mặt cũng không được quá nửa buổi... Ngày nào An An cũng mong ngóng, thật vất vả mới ngóng được nó về, bây giờ e là đang đếm từng giờ ấy chứ.”

“Tốt xấu gì cũng về rồi không phải sao...” An Dĩnh thở dài nói: “Tính sơ ra thì Tiểu Tu nhà bọn em đã không ở nhà đón ba cái Tết rồi. Năm nào cũng thế... Dẫn đoàn đi cứu hộ, đi theo ngành đi thăm người thân... Năm nay lại đúng vào lúc mấu chốt này thì bị phải đi làm nhiệm vụ... Một mọi người bình thường còn khen nó biết thương người, giờ Mộc Mộc đang mang thai kia kìa, Tết nhất cũng không biết đường...”

Trương Hân đánh mắt ra hiệu, lời An Dĩnh đang nói liền im bặt.

Nhẹ nhàng đặt miếng sủi chảo đã được gói kỹ còn dính chút bột mỳ trong tay lên khay hấp, cổ họng Chu Mộc khẽ nuốt xuống, lập tức cong môi cười thản nhiên với An Dĩnh và Trương Hân: “Con hoàn thành nhiệm vụ rồi nè.”

“Vẫn là Mộc Mộc nhanh tay.” Bà cụ hồi lâu chưa lên tiếng lập tức cắt lời: “Chỗ bọn ta cũng xong ngay đây, Mộc Mộc con đi dọn dẹp một chút, rồi cùng hai đứa An An đợi sủi chảo lên bàn thôi.”

“Vâng.” Chu Mộc cười tươi, “Vây... Bà ngoại, mẹ, bác, con ra phòng khách trước đây ạ.”

Tám giờ tối. Tiết mục cuối năm đúng giờ bắt đầu mở màn.

“Nào, phát phong bao lì xì.” Giọng nói sang sảng của ông cụ An vang lên trong phòng.

“Ba, mấy đứa lớn cả rồi, cần gì chuẩn bị riêng cho chúng nó chứ.” Trương Hân mỉm cười nói.

“Như thế sao được.” An Quốc Huân cười đến là vui vẻ, “Quanh năm suốt tháng chẳng gặp được mấy lần, khó lắm mới đón năm mới cùng nhau, tấm lòng là phải có!”

Cháu gái và cháu dâu ngoại đi tiên phong, cảm nhận được phong bao lì xì quả thực có phần “nặng trĩu” trên tay, Chu Mộc cong cong hàng mày cười ha ha nói cảm ơn ông cụ.

“Tấm lòng” như thế này... thật đúng là kinh người.

Nồi sủi cảo nóng hằm hập được mở ra, lúc chuyển bàn tới trong phòng khách, bà cụ gọi mọi người ngồi vào bàn, trên bàn cơm rộng rãi tràn ngập không khí hoà thuận vui vẻ.

Chu Mộc bưng cái bát bằng sứ Thanh Hoa để trắng hớp một ngụm canh nóng mà bà cụ hầm riêng cho hai người phụ nữ có thai bọn họ, trong cơ thể lập tức lan tỏa một cảm giác ấm áp ôn hòa.

Nhân bánh bà cụ làm vừa tươi vừa ngon, không hề ngấy tẹo nào, mọi người ăn vui sướng vô cùng.

Gắp dưa lên cắn một ngụm, hương vị thơm ngon mọng nước trong lớp vỏ mỏng thật sự khiến người ta khó quên, trên mặt Chu Mộc hiện nét cười, vốn không có khẩu vị cô cũng không khỏi ăn thêm mấy miếng.

Năm mới đến rồi, phải nên vui vẻ.

Cho dù không có anh bên cạnh, cũng còn có nhiều người lo lắng cho mình như vậy, không phải sao?

“Mọi người ăn sủi cảo phải để ý một chút nhé, lúc chúng ta gói sủi cảo có bỏ vào một cái sủi cảo đường, người nào ăn được thì đừng quên thông báo một tiếng nhé!”

“Ăn được thì có thưởng ạ?” Hứa Ủy vừa chuyển nước chấm cho An Hòa vừa nhướn mày cười nói.

“Ăn được thì sẽ gặp may mắn!” Bà cụ cười.

Bà cụ vừa dứt lời, Chu Mộc chỉ cảm thấy đầu lưỡi như bị phồng, cô cuống lên, vừa định lên tiếng, một ngụm đường cát đã chảy thẳng vào cổ họng, vừa nóng vừa ngọt, họng Chu Mộc nhất thời như bị bịt một lớp bông, cô vừa chặt vật hớp một ngụm canh để nuốt chỗ đường còn lại xuống, thì tiếng đập cửa đã đột ngột vang lên ngay sau đó.

Hứa Ủy đứng dậy ra mở cửa, sau đó tức thì vang lên tiếng hô có phần kinh ngạc của anh.

Mọi người nghe thể đều đồng loạt ngược mắt.

Sau đó, Chu Mộc thật sự không thể nói được nữa.

Xa xa, người nọ tháo mũ quân đội, chiếc áo khoác đen còn lấm tấm mấy bông tuyết vừa rơi xuống chưa kịp tan, anh nhanh chóng cởi áo khoác ra treo lên, rồi cong khố miệng dáng người thẳng tắp đi về hướng bàn ăn.

“Còn chỗ cho con không ạ?”

“Ông xã, đi lấy thêm bát dưa!” An Hòa kịp phản ứng đầu tiên lập tức sai ông xã Hứa Ủy đi lao động.

“Về trễ, nhưng mà, vẫn chúc mọi người một năm mới vui vẻ nha.” Hoàn thành nhiệm vụ được giao trước thời hạn, mang theo gió bụi đường dài, Lâm Tu tươi cười chào hỏi mọi người trong phòng, rồi nhìn sang người bên cạnh bằng ánh mắt thấp thấp thoáng ý cười, “Muốn phát biểu diễn văn chào mừng không?”

Môi mấp máy, đáy mắt Chu Mộc hơi ẩm ướt, mi mắt khẽ run, không nén nổi chút cay xót trong khoang mũi, bên môi Chu Mộc cong lên thành một nụ cười, nhưng sau đó cô không trả lời câu hỏi của Lâm Tu mà đột nhiên nói một câu –

“Em ăn được sủi cảo đường.”

Khi đang nói lời này, Chu Mộc chợt nhớ tới lời giải thích đã nhìn thấy ở đâu đó trước đây –

Năm mới ăn sủi cảo đường – tương lai sẽ càng ngọt ngào hơn.

Mà giờ phút này Chu Mộc chỉ muốn nói – cô không rõ tương lai của mình rồi cuộc sẽ ra sao, nhưng vào giây phút này, có anh bên cạnh, cô đã không thể nào hạnh phúc hơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-chay-thanh-song>